

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

KERRIGAN BYRNE

*Tâlharul
de inimi*

SERIA „REBELI VICTORIENI“

Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More, este un ticălos fără suflet și fără milă. Cu inima și trupul marcate de cicatrice, Dorian este unul dintre cei mai bogați și mai influenți bărbați din Londra, dispus să lupte până la ultima suflare pentru a obține ceea ce-și dorește – iar fermecătoarea și inocenta văduvă Farah Leigh Mackenzie se află în fruntea listei lui de dorințe. Acesta este motivul pentru care Dorian o răpește și o duce în sanctuarul lui din Highlands...

Însă Farah nu este marioneta nimănui. Și, mai presus de toate, are un secret teribil, ce îi poate pune viața în pericol. Cum singura ei salvare de oamenii care o vor moartă este să accepte protecția ticălosului scoțian, Dorian îi propune un târg: căsătoria. Astfel, el o protejează, iar ea îi oferă posibilitatea să se folosească de secretul ei pentru a se răzbuna. Însă nici prin cap nu i-ar fi trecut lui Inimă Neagră din Ben More că frumoasa Farah i-ar putea pune o condiție scandaloasă, ce amenință să descătușeze dorința înfierbântată ce-i mistuie pe amândoi.

Să fie, oare, de vină faptul că această femeie pe care el a luat-o captivă este singura în măsură să ajungă la inima lui cea neagră, pe care o crezuse de mult împietrită?

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 20 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.

Tradiție din 1989

 www.littera.ro

ISBN 978-606-33-2573-1

9 786063 325731

The Highwayman

Kerrigan Byrne

Copyright © 2015 Kerrigan Byrne

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press

Toate drepturile rezervate

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele,
organizațiile și evenimentele descrise în acest roman
sunt fie produse ale imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Tălharul de inimi

Kerrigan Byrne

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BYRNE, KERRIGAN

Tălharul de inimi / Kerrigan Byrne

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2573-1

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KERRIGAN BYRNE

TâlhăruL de inimi

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA®
2018

Capitolul 1

Munții Scoției, districtul Argyle, 1855

A. M.

Sângele îi șiroia pe brațe când Dougan Mackenzie sări peste zidul din piatră veche ce separa terenul orfelinatului Applecross de munții sălbatici. Nici unul dintre ceilalți copii nu se aventurase aici. Zidul proteja pietrele funerare înclinate și decolorate care se ridicau din covoare groase de mușchi și buruieni hrănite cu oasele morților.

Cum inima îi bătea prea tare, Dougan stătu un moment ca să-și recapete suflarea, înainte să se lase în jos și să se ghemuiască, trăgându-și picioarele noduroase la piept. Cu mare atenție, își desfăcu palmele pe cât îi permise pielea zdrelită. Îl dureau mai mult decât atunci când bățul ascuțit mușcase din ele.

Emoții întunecate îl făcuseră să-și stăpânească lacrimile când sora Margaret încercase să-l doboare. Și le stăpânise până atunci. Îi înfruntase ochii reci, strălucitori, incapabil să se oprească din clipit când nuiaua cobora iar și iar, până când semnele de pe piele se deschiseră și începuseră să sângereze.

– De ce plângi?

Vocea fragilă părea să calmeze rafalele nestăpânite de vânt și să le strângă într-o fundă invizibilă care ducea cuvintele blânde până la el.

Vârfurile abrupte negre și verzi ale munților se ițeau din spatele stâncilor de la Applecross și formau fundalul perfect pentru fata care stătea la nici măcar trei palme distanță. În loc să țipe la ea, vântul furtunii se jucase prin buclele atât de incredibil de blonde, că păreau albe-argintii. Obrajii rotunzi, palizi, înroșiți de frig, formau gropițe deasupra unui zâmbet timid.

– Pleacă! strigă el, ascunzându-și la spate mâinile rănite.

– Și tu ți-ai pierdut familia? întrebă ea, fața ei fiind o ilustrare a curiozității și a inocenței.

Dougan încă nu reușea să formeze cuvinte. Tresări când fata ridică tivul șorțului ei alb înspre obrazul lui, dar o lăsă să îi șteargă cu atenție lacrimile și dărele de murdărie. Atingerea ei era ușoară, ca aripile unui fluture, și, ca prin farmec, băiatul se opri din tremurat. Oare ce să-i spună? Dougan nu mai vorbise niciodată cu o fată. Se gândea că îi putea răspunde la întrebare. Își pierduse mama, dar nu era orfan. De fapt, majoritatea orfanilor de la Applecross nu erau copii, ci secrete teribile, ascunse și uitate, ca greșelile rușinoase din care se născuseră. Al cui secret era ea?

— Am văzut ce ți-a făcut sora Margaret, spuse fata blând, cu ochii plini de milă.

Mila ei aprinse în pieptul lui Dougan un foc născut din umilință și neajutorare, așa că băiatul își întoarse capul într-o parte, evitându-i atingerea.

— Parcă ți-am spus să pleci.

Fata clipi.

— Dar mâinile tale...

Cu un mormăit sălbatic, Dougan sări în picioare și ridică mâna, gata să alunge cu o lovitură mila întipărită pe trăsăturile ei angelice. Fata țipă și căzu în fund, târându-se pe pământ. Dougan se opri o clipă, fața îi era încordată și ardea, dinții îi erau înțeleștați și corpul arcuit ca să lovească. Fata se uită la el, oripilată, fixând rana sângărândă din palma sa deschisă.

— Pleacă de aici, mormăi el.

Se îndepărtă de el, nesigură pe picioare, și ocoli în fugă cimitirul împrejmuit, îndreptându-se spre orfelinat.

Dougan se aruncă din nou pe pietre și își atinse obrazul cu degetele tremurânde. Fata era prima persoană care îl atinsese fără intenția de a-l face să sufere. Nu știa de ce se purtase așa urât cu ea. Își lăsă capul pe genunchi și închise ochii, pregătindu-se pentru o tură zdravănă de plâns. Umezeala rece de pe ceafă era plăcută. Încercă să se concentreze la asta și nu la durerea înțepătoare de la mâini. Nu trecură nici măcar cinci minute amărâte, și un castron cu apă curată apăru lângă el. I se alătură o cană plină de un lichid în nuanțe caramel. Uimit, Dougan se uită în sus și văzu că fata se întorsese, numai că acum avea o foarfecă lungă, care arăta periculos, și o cută hotărâtă între sprâncene.

— Lasă-mă să-ți văd mâinile!

Nu o speriasese destul? Dougan se uită cu suspiciune la foarfecă. Părea imensă și ascuțită în mâna ei mică.

– Asta pentru ce e? Protecție? Răzbunare?

Întrebarea lui o făcu să zâmbească, scoțându-i la iveală strungăreața. Inima lui făcu un mic salt și-i ajunse în stomac.

– Nu fi tont, îl muștră ea blând în timp ce se așeză alături.

Întinse mâinile după ale lui. Dougan le trase pe amândouă cât să nu poată ajunge la ele și se încruntă în timp ce le ascundea la spate.

– Hai acum, îi vorbi ea mioros. Pune-le aici!

– Nu.

Sprâncenele ei se încruntară și mai mult.

– Cum vrei să-ți îngrijesc rănila dacă tu insiști să le ascunzi de mine?

– Nu ești doctor, se răsti Dougan. Lasă-mă în pace!

– Tatăl meu a fost căpitan în războiul din Crimeea, îi explică ea răbdătoare. A învățat câte ceva despre cum se îngrijesc tăieturile ca să nu supureze pe câmpul de luptă.

Asta îi atrase atenția băiatului.

– A omorât oameni? Întrebă Dougan, fără să se poată controla.

Fata se gândi puțin la asta.

– Are multe medalii, deci bănuiesc că e posibil, deși nu a spus niciodată asta.

– Pun pariu că a folosit pușca, spuse Dougan, distras de gânduri care i se păreau masculine și mature, gânduri de război și glorie.

– Și o baionetă, adăugă fata. Am atins-o odată când își curăța arma lângă foc.

– Spune-mi cum era, îi ceru el.

– Lasă-mă să-ți îngrijesc mâinile și o s-o fac!

Ochii ei de culoarea mării pe timp de furtună sclipiră la el.

– Foarte bine, spuse el precaut, trăgându-și mâinile rănite de la spate. Dar trebuie să o iei de la început.

– Așa o să fac, îi promise ea cu o încuviințare solemnă.

– Și să nu omiți nimic.

– N-o să omit.

Fata luă cana cu apă, iar Dougan se aplecă în față și își întinse palma către ea. Ea tresări la vederea rănilor, dar îi strânse mâna ușor, cum ai face cu un pui de pasăre, după care se întinse spre castronul cu apă ca să curețe tăietura. Când Dougan mormăi din cauza durerii, ea începu să-i descrie pușca tatălui ei. Modul în care se fixa

la țeava puștii. Țăcănitul mânerelor. Componentele, mirosul și aprinderea prafului de pușcă.

Îi turnă alcool peste răni, iar Dougan șuieră printre dinți, tremurând din cauza efortului pe care îl făcea ca să nu își tragă mâinile. Pentru a-și abate atenția de la durere, își concentrează privirea asupra picăturilor care se strângeau ca diamantele pe buclele ei dese. În loc să-i facă părul greoi și drept, ploaia părea să îi onduleze inelele și mai mult și să confere firelor argintii o strălucire mai închisă de aur tors. Degetele lui voiau să testeze buclele, să le învârtă și să le tragă, să vadă dacă aveau să-și revină. Dar rămase nemișcat, în timp ce ea lega fâșiile jupei în jurul palmei lui cu o grijă deosebită.

– Zi-mi cum te cheamă, îi ceru cu o șoaptă aspră.

– Numele meu e Farah.

El își dădu seama că întrebarea îi făcuse plăcere fetei, pentru că îi apăruse o gropiță mică în obraz.

– Farah Leigh... Se opri brusc, încruntându-se la nodul mic pe care tocmai îl făcuse.

– Cum? Farah Leigh și mai cum?

Ochii ei erau mai mult gri decât verzi când îi întâlniră pe ai lui.

– Mi s-a interzis să rostesc numele de familie, spuse ea. Altfel, eu și persoana căreia i-l spun o să avem probleme, și nu cred că ai nevoie de mai multe probleme.

Dougan încuviință. Nu era ceva neobișnuit aici, la Applecross.

– Eu sunt Dougan din clanul Mackenzie, anunță el mândru. Și am unsprezece ani.

Fata păru cu adevărat impresionată, lucru care îl făcu să o placă și mai mult.

– Eu am opt ani, îi spuse. Ce ai făcut de a fost atât de rău?

– Am furat o pâine din bucătărie.

Fata păru îngrozită.

– Mi-e atât de al naibii de foame tot timpul, bombăni el, fără să-i scape tresărirea ei la replica lui. Destul de foame că aș mânca și mușchiul de pe aceste pietre.

Farah termină de legat ultimul bandaj și se lăsă în genunchi ca să-și evalueze munca.

– E cam mare pedeapsa pentru o pâine, zise ea cu tristețe. Urmele astea probabil vor lăsa cicatrici.

– Nu e prima oară, recunosc Dougan ridicând din umeri mai nepăsător decât cum se simțea de fapt. De obicei, fundul meu face bășici și prefer asta. Sora Margaret a spus că sunt un demon.

– Dougan Demonul.

Zâmbi, extrem de amuzată.

– Mai bine decât *Fairy*¹.

Chicoti, jucându-se cu numele ei.

– Zână? Poți să-mi spui așa dacă vrei, zise ea cu privirea sclipind de încântare.

– Așa o să fac.

Buzele i se depărtară, și își dădu seama că, pentru prima oară în viața lui, zâmbea.

– Și tu cum o să-mi spui? o întrebă.

– Prieten, spuse ea imediat, ridicându-se de pe pământul umed și scuturându-și pământul fărâmicios de pe fustă, după care luă castronul și cana.

O căldură ciudată se cuibări în pieptul lui Dougan. Nu știa ce să-i spună.

– Ar trebui să merg înăuntru, spuse ea ridicându-și privirea către picăturile de ploaie. O să mă caute. Să nu stai afară în ploaie, o să te îmbolnăvești și poți să mori.

Dougan o privi plecând, copleșit de interes și de amuzament, savurând sentimentul că avea ceva ce nu mai avusese vreodată.

Un prieten.

– Pssst! Dougan!

Șoapta sonoră aproape că-l sperie de moarte pe Dougan. Se întoarse, pregătit să se apere de o lovitură de la unul dintre ceilalți băieți, când văzu o pereche de ochi mari sclipind spre el din bucle toarse din raze de lună. Restul era ascuns cu inteligență în spatele tapițeriei de pe hol.

– Ce cauți aici? o întrebă. Dacă ne prind, o să ne bată pe amândoi.

– Și tu ești aici, îl provocă ea.

– Da... pai.

Dougan încercase să-și umple golul din stomac cu apă. Două ore mai târziu, în timp ce se foia în pat, planul se întorsese împotriva lui. Cineva îi ascunsese olița, obligându-l să meargă în căutarea toaletei.

¹ În engleză, în original, „zână” (n.tr.)

– Am ceva pentru tine. Fericită, sări din spatele tapițeriei și își lipi brațul de al lui, atentă să nu-i atingă bandajele de la mâini. Urmează-mă!

O ușă de la capătul holului era întredeschisă, iar Farah îl împinse prin ea, închizând ușa ușor în urma lor. O lumânare singuratică licărea pe una dintre numeroasele mese mici, lumina dansând pe pereții acoperiți în întregime de rafturi cu cărți. Dougan strâmbă din nas. Biblioteca? Ce ar fi făcut-o să-l aducă aici? Întotdeauna evitase acea încăpere. Era prăfuită și mirosea a mucegai și a oameni bătrâni.

Trăgându-l spre masa cu lumânarea, ea arătă spre un scaun așezat în fața unei cărți deschise.

– Așază-te acolo!

Deja ea mai avea puțin și tremura de entuziasm.

– Nu. Dougan se uită încruntat la carte. Îi pierise orice urmă de curiozitate. Mă duc la culcare.

– Dar...

– Și asta ar trebui să faci și tu, înainte să te prindă și să-ți jupoaie pielea de pe fund.

Farah băgă mâna în buzunarul de la șorț și scoase ceva de mărirea unei conserve de carne învelite în pânză. Puse obiectul pe masă și dezveli o bucată de brânză pe jumătate mâncată, niște friptură uscată și o bucată dintr-o coajă de pâine.

Dougan începu să saliveze și abia se abținu să nu i-o ia.

– Nu mi-am putut termina cina, spuse ea.

Dougan se năpusti asupra ofertei ca un sălbatic, mâncând mai întâi pâinea, deoarece știa că dintre toate avea să-i ofere cel mai repede senzația că e plin. Putea auzi mormăitul pe care gâtul lui îl producea când lua o gură mare și plină, dar nu-i păsa.

Când ea vorbi din nou, vocea ei era plină de lacrimi.

– Dragă prietene... Mica ei mână era pe spatele lui cocoșat și îl mângâia consolator. Nu o să te mai las să suferi de foame, îți promit!

Dougan o privi cum se întinse după carte în timp ce el băga în gură cât de multă friptură încăpea.

– Ce-i aia? întrebă cu gura plină.

Ea își întinse mâinile mici, palide pentru a îndrepta cu atenție paginile deschise și împinse volumul către el.

M-am simțit prost că nu am știut destule despre puști în după-amiaza asta, așa că mi-am petrecut toată seara căutând și uitate ce am găsit! I-a lipi degetul mic de poza unei muschete Enfield. Mai jos

erau poze mai mici cu diferite părți ale armei dezasamblate. Asta e o pușcă Pattern din 1851, îi explică ea. Și uite! Aici sunt baionetele. Următorul capitol este despre cum sunt făcute și cum sunt fixate în partea de sus a... Ce e?

Ceva din expresia lui o făcu să roșească. Dougan uitase aproape complet de mâncare, deoarece corpul lui era copleșit de cea mai intensă și incredibilă senzație pe care o trăise vreodată. Era ceva ca foamea și ceva ca împlinirea. Erau mirare și venerație, și dorință, și frică, toate amestecate într-un extaz tandru. Pieptul lui se umplu de acel amestec până când acesta îl apăsă pe plămâni, golindu-i de aer.

Își dorea să existe un cuvânt pentru ce simțea. Și poate exista, pierdut în nenumăratele cărți al căror rost nu-l găsisese până atunci. Ea reveni la pagini.

– Au notat toate numele componentelor fix sub poze, vezi?

– De unde știi asta?

Se uită în jos, acolo unde arăta ea, și observă însemnele de sub poze, însă lui nu îi spuneau nimic.

– Scrie fix aici. Nu știi să citești?

Dougan umplu tăcerea rupând din bucata de brânză și băgând-o în gură, mestecând furios.

– Nimeni nu te-a învățat? întrebă ea perspicace.

O ignoră, terminând coaja pâinii în timp ce se uita la poze, dorindu-și foarte mult să știe despre ce erau.

– Poți să mi le citești, Zâno?

– Sigur că da.

Se lăsă în genunchi, masa fiind prea mare ca să poată sta pe scaunul șubred și să și vadă.

– Dar mâine, când ne întâlnim aici, o să te învăț cum să le citești singur.

Simțindu-se plin și mulțumit pentru prima oară de când își putea aminti, Dougan începu să arate spre poze, și ea îi spunea ce scria dedesubt în timp ce el savura brânza în bucăți mici. La capitolul despre baionete, Farah își lăsă capul pe umărul lui, și se cuibăriră amândoi în jurul cărții lor și a lumânării. El își folosea un deget ca să arate neîncetat poză după poză, iar cu celălalt îi prinsese una dintre bucle, îndreptând-o alene și lăsând-o să revină la forma ei inițială.

– Mă gândeam, spuse el după un timp, când ea făcu o pauză pentru un căscat somnoros, cum nu mai ai o familie pe care să o iubești, ai putea să mă iubești pe mine... În loc să-i susțină privirea, studie

modul în care albul imaculat al bandajului din jupa ei îi făcea mâna să pară mult mai murdară. Asta dacă vrei.

Farah își îngropă fața în gâtul lui și oftă, genele ei mângâindu-i pielea la fiecare clipit.

– Bineînțeles că o să te iubesc, Dougan Mackenzie, spuse ea simplu. Cine altcineva o s-o facă?

– Nimeni, zise el sincer.

– O să încerci și tu să mă iubești? întrebă ea cu voce joasă.

El se gândi la asta.

– O să încerc, Zâno, dar nu am mai făcut-o înainte.

– O să te învăț și asta, îi promise ea. După ce te învăț să citești. Cred că dragostea seamănă cu cititul. Odată ce știi cum se face, nu-ți mai poți imagina să nu o faci.

Dougan încuviință, numai pentru că gâtul îi ardea. Își puse brațul în jurul zânei *lui*, bucurându-se de faptul că în sfârșit avea ceva bun, pe care nimeni nu i-l putea lua.

Dougan învăță multe lucruri despre el în acei doi ani fericiți cu zâna lui. Și anume că, atunci când iubea, iubirea lui era absolută. Obsesivă chiar.

Ea îi povesti cum tatăl ei luase holeră în timp ce-și vizita un prieten într-un spital militar și că o adusese acasă. Faye Marie, sora mai mare a lui Farah Leigh, murise prima, iar părinții ei o urmaseră la intervale scurte.

El îi spuse că mama lui fusese menajeră în gospodăria moșierului clanului Mackenzie. Îl născuse pe unul dintre mulții bastarzi ai moșierului. Dougan trăise cu ea în jur de patru ani, până fusese ucisă violent de un alt iubit.

Unul dintre lucrurile pe care Dougan le-a înțeles de la o vârstă fragedă, lucru care îl diferenția de alți oameni, era că își amintea aproape orice. Își amintea chiar conversații pe care el și Zâna le avuseseră în urmă cu un an și o șoca și încânta reamintindu-i de ele.

– Uitasem de asta! spunea ea.

– Eu niciodată nu uit, se mândrea el.

Datorită acestei abilități, devenise un elev care învăța repede și, în scurt timp, îi întrecuse abilitățile de citit. Cu toate astea, întotdeauna stătea atent când ea îl învăța ceva, chiar și când nu voia. În plus, ea alegea cărți de care el să fie interesat, despre corăbii, tunuri și valuri

de războaie istorice, de la romani până la Napoleon. Preferata lui era o istorie maritimă a piraiților.

– Crezi că aș fi un pirat bun într-o zi? o întrebă o dată, în timp ce mânca tortul tare pe care i-l adusese ea ca tratație specială.

– Bineînțeles că nu, răspunse ea cu răbdare. Pirații sunt hoți imorali și criminali. În plus, fetele nu au voie pe corăbiile lor de pirați. Se întoarse către el cu ochi umezi, temători. M-ai părăsi vreodată ca să devii pirat?

El o trase mai aproape.

– Nu te-aș părăsi niciodată, Zâno!

– Serios? Ea se retrase, privindu-l cu ochii ca niște nori de furtună care amenințau cu ploaia. Nici măcar ca să fii pirat?

– Promit! Luă o gură de tort și îi zâmbi cu obraji plini, după care se întoarse la carte. E posibil să fiu totuși un bandit. Seamănă mult cu pirații, doar că sunt pe pământ.

După ce luă în considerație ideea, Farah încuviință.

– Da, cred că te-ai potrivi mult mai bine vieții de bandit.

– Zâno, va trebui să te resemnezi cu statutul de soție de tâlhar.

Ea aplaudă, și ochii îi străluciră încântați.

– Sună ca o aventură!

Apoi însă expresia ei deveni serioasă, ca și cum și-ar fi amintit ceva deranjant.

– Ce e? întrebă el neliniștit.

– Doar că... cred că ar trebui să mă căsătoresc cu altcineva.

Dougan mârâi, zguduind-o de umerii ei mici.

– Cu cine?

– Cu domnul Warrington. A lucrat cu tatăl meu. El e cel care m-a lăsat aici. A spus că, atunci când o să devin femeie, o să vină să mă ia și ne vom căsători.

O disperare rece îi inundă sângele lui Dougan.

– Nu poți să te căsătorești cu altcineva, Zâno. Tu îmi aparții mie. Numai mie.

– Ce putem să facem? se văită ea.

Dougan se gândi intens în timp ce tremurau unul lipit de celălalt în biblioteca lipsită de viață, amenințarea unei viitoare separări aducându-i împreună. Dintr-odată, avu o idee genială.

– Du-te la culcare, Zâno. Măine-noapte, în loc să ne întâlnim aici, în bibliotecă, hai să ne vedem la biserică.

Dougan o așteptă la biserică cu singura amintire pe care o mai avea de la familia lui. O bucată de pled Mackenzie. Se spălase și se frecase și își descâlcise părul negru și drept înainte să îl lege la spate cu o ață. Buclele rebele ale lui Farah se loveau de ușile grele ale capelei și, când îl văzu stând lângă altar, luminat numai de o lumânare, strălucirea zâmbetului ei luminează toată capela. Purta cămașa ei de noapte simplă, albă, care îi plăcea lui foarte mult, și picioarele goale ieșeau la fiecare pas de sub tiv.

El îi întinse o mână, și ea o apucă fără ezitare.

– Arăți foarte bine, șopti ea. Ce căutăm aici, Dougan?

– Sunt aici ca să mă căsătoresc cu tine, murmură el.

– Poftim? întrebă ea, privind curioasă în jur. Fără preot?

– Nu avem nevoie de preoți în munții Scoției, zise el și râse ușor. Nunțile noastre sunt legate de mai mulți zei, nu de unul singur. Și aceștia vin când îi chemăm noi, nu când spune un preot.

– Asta sună și mai bine!

Se așezară în genunchi, unul cu fața la celălalt, în fața altarului, și Dougan înfășură pledul șters în jurul mâinilor lor drepte, care erau unite.

– Repetă ce spun, Zâno, murmură el.

– Bine.

Se uita la el cu ochii aceia speciali, și Dougan simți junghiul iubirii atât de intens și de feroce, încât avu sentimentul că locul lui nu era în acea cameră sfântă. Începu să rostească incantația pe care și-o amintea de la o ceremonie pe care o urmărise cândva, de după fustele mamei lui, când era mic.

– *Ești sânge din sângele meu, și os din osul meu./ Îți dau ție corpul meu, încât noi doi să devenim unul./ Îți dau ție spiritul meu, până când viața noastră se va termina.*

Farah avu nevoie de puțină încurajare ca să-și amintească toate cuvintele, dar le spuse cu atâta pasiune, că Dougan fu impresionat.

Îi puse pe deget un inel din răscoage și recită jurămintele vechi sacre cu claritate, apoi le traduse în engleză pentru ea:

– *Inima mea te fac/ La răsărit de lună./ Să te iubesc și să te onorez,/ De-a lungul vieților noastre./ Să renaștem,/ Sufletele noastre să se întâlnească și să se recunoască./ Și să iubim din nou./ Și să ne amintim.*

Ea păru pierdută și mută de uimire pentru o clipă, după care spuse:

– Și eu.

Era îndeajuns. Ea era a lui. Răsuflând ca și când ar fi scăpat de o mare greutate, Dougan dezlegă mâinile și îi oferi ei pledul.

– Să ții asta cu tine, lângă inima ta.

– Dougan, eu nu am nimic să-ți dau ție, se vaită ea.

– Dă-mi un sărut, Zâno, și apoi am terminat.

Se aruncă spre el, lipindu-și în mod firesc gura mică de a lui, după care se îndepărtă cu un plescăit zgomotos.

– Ești cel mai bun soț, Dougan Mackenzie, spuse ea. Nu știu alți soți care ar face o broască să sară atât de sus, sau ar găsi nume atât de istețe pentru vulpile care trăiesc sub zid, sau ar putea să sară peste trei pietre deodată.

– Nu trebuie să spunem nimănui, zise Dougan, clătinându-se încă de la sărut. Nu acum... Abia când o să creștem.

Ea încuviință.

– Ar trebui să mă întorc, spuse cu părere de rău.

El fu de acord, lăsându-și capul în jos ca să o sărute din nou pe gură, de data asta mai delicat. Până la urmă, era dreptul lui ca soț.

– Te iubesc, Zâno, îi șopti, în timp ce ea mergea spre ieșire, ținând strâns pledul și încoronată cu flori.

– Și eu te iubesc.

În seara următoare, o mică ființă îl trezi pe Dougan ridicând păturile și strecurându-se în patul lui îngust. Când deschise ochii, băiatul văzu o bogăție de bucle argintii lipite de pieptul lui, în lumina slabă a singurei lumânări.

– Ce faci, Zâno? șopti el somnoros.

Ea nu-i răspunse, doar se ținu strâns de bluza lui, cu o disperare neobișnuită. Corpul îi era străpuns de fior, și scâncete mici, fără cuvinte, îi evadau din gât. Instinctiv, Dougan o luă în brațe și o strânse tare în timp ce panica îl sfredelea până la oase.

– Ce s-a întâmplat? Ești rănită?

– Nu, bâigui lipită de el.

Dougan se calmă un pic, dar ne neliniști iar când văzu că lacrimile ei udaseră cămașa lui de noapte jerpelită. Ridicându-și capul, verifică dacă vreunul dintre cei peste douăzeci de băieți din paturile alăturate îi observase prezența, dar totul era tăcut. Ea nu mai făcuse așa ceva înainte, deci, oricare ar fi fost motivul, trebuia să fi fost grav.

Răsucindu-se puțin ca să se uite la ea, Dougan văzu în lumina argintie a lunii ceva care îi îngheță sângele în vene. Ea purta cămașa de noapte albă, aceea pe care o purtase și când o luase de nevastă în noaptea anterioară, numai că, acum, nasturii mici, de la buric până la gât, lipseau. Ea ținea strâns cu o mână cele două părți ale cămășuței, în timp ce cu cealaltă se prinsese strâns de el. Un calm sumbru îl cuprinsese în timp ce-și ținea în brațe soția de zece ani.

– Spune-mi, reuși să spună cu gâtul blocat de groază.

– M-a tras în camera lui de studiu și mi-a zis niște lucruri atât de oribile, șopti ea, roșind de rușine, neputând încă să îl privească în ochi. Părintele MacLean, el mi-a zis de toate lucrurile pe care l-am tentat să mi le facă. A fost groaznic, și vulgar, și terifiant. Apoi m-a tras la el în poală și a încercat să mă sărute.

– A încercat?

Pumnii lui Dougan erau îngropați în spatele cămășii ei de noapte, tremurând cu forța furiei lui.

– L-am înjunghiat în umăr cu un deschizător de scrisori și am fugit, se confesă ea. Am fugit aici. La tine. Singurul loc sigur la care m-am putut gândi. Dougan, e pe urmele mele!

Era scuturată de suspine, întregul ei corp tremurând în efortul de a nu face zgomot. În ciuda situației, pe buzele lui Dougan apărură un mic zâmbet. Era încântat de curajul micii lui soții.

– Te-ai descurcat bine, Zâno, șopti el, mângâind-o pe păr, dorindu-și în tăcere ca metalul ascuțit să se fi înfipt în ochiul părintelui MacLean, nu în umăr.

Applecross era o fortăreață mare, din piatră veche, cu multe locuri unde să te ascunzi, dar bătrânului preot nu i-ar fi luat mult să vină să caute în dormitorul băieților.

– Nu știu ce să fac, spuse vocea firavă de sub pătură.

O lumină apărură de sub ușa dormitorului, și Dougan îngheță, punându-i fetei mâna peste gură și ținându-și respirația până când trecu. Dougan se dădu jos din pat și deschise silențios geamantanul, scoțând două perechi de pantaloni, singurele pe care le avea. Una i-o aruncă ei, împreună cu una din cămăși.

– Îmbracă-te cu asta, îi ordonă în șoaptă.

Ea se conformă în tăcere și începu cu greu să se îmbrace pe sub hainele de noapte. Rapid, Dougan o ajută să răsucescă tivul și mânecile cămășii și legă un șnur pe care-l folosea pe post de curea ca să fixeze pantalonii de șoldurile ei firave. Se încălță cu bocancii

cu crăpături în tălpi și hotărî că aveau să ia pentru ea una dintre perechile de ghete ale bucătăresei, când aveau să fure de-ale gurii pentru călătorie. Nu puteau risca să meargă în dormitorul ei ca să-i ia lucrurile.

Mâna ei mică era încă fragilă, dar avea greutate într-a lui în timp ce își făceau drum prin întuneric către bucătărie, făcând pauze ca să se uite după colțuri și plimbându-se prin umbre. Erau aproape cincisprezece kilometri până la Russel, în Loch Kishorn. Acolo se puteau odihni și mânca pe bancurile de stridii înainte să continue spre Fort William. Dougan spera numai ca mica lui Zână să aibă puterea să meargă atâta.

Nu conta, dacă trebuia, o căra el tot drumul.

Odată ajunși în bucătărie, luară pâine și niște carne uscată de porc, dar și puțină brânză și pierdură secunde prețioase îndesând tifon în ghetele bucătăresei. Femeia avea picioare mici pentru o persoană adultă, însă picioarele lui Farah erau și mai mici.

Dougan se bucură să vadă că Zâna lui se oprișe din plâns. Pe chipul ei se citea hotărârea. Poate și un strop de teamă. Dougan o îmbrăcă cu jacheta lui subțire, supărat că nu avea ceva mai gros pentru ea.

– N-o să-ți fie frig? protestă ea.

– Am mai multă carne pe oase, se mândri el, deschizând ușa de la bucătărie și cutremurându-se când balamalele scârțâiră destul de tare cât să trezească jumătate dintre sufletele din cimitir. Mirosul de rouă îi reaminti că răsăritul se apropia, dar și că nopțile nu mai fuseseră chiar înghețate, ceea ce era un semn bun.

Căutând în întuneric, găsi drumul spre est. Nu trebuiau decât să meargă într-o linie cât de dreaptă posibil și aveau să ajungă pe țărmurile Loch Kishorn. Era sigur de asta.

Scâncetul ei sugrumat abia îl avertiză înainte ca mâna sa fie trasă din strânsoarea lui. Dougan se întoarse și o văzu pe sora Margaret, care o ținea pe Farah. În același timp, părintele MacLean veni grăbit în bucătărie, cu doi călugări corpolenți în spatele lui.

– Nu, ți-pă Dougan, înghețat de groază.

– Dougan, fugi! strigă Zâna lui.

Părintele MacLean se apropie de sora Margaret și rânji, întinzând o mână subțire, butucănoasă și pătată de sânge ca s-o ajute s-o țină pe Farah, care se zbătea.

– Nu o atinge! îi ordonă Dougan. E a mea. Băiatul scoase cuțitul pe care îl luase de pe tocător și îl întinse în semn de avertizare către

ambii săi adversari. Asta dacă nu vrei să fii înțepat de două ori într-o noapte.

Făcu un pas amenințător în față, și părintele MacLean își trase buzele subțiri înapoi dintre dinții ascuțiți, inegali. Capul lui chel strălucea în lumina torței duse de unul din călugări.

– Valorează prea mult ca s-o las. Iute ca un uliu, MacLean își înfășură degetele lungi și osoase în jurul gâtului delicat al fetei. Ar fi trebuit să alegi altă prințesă pe care s-o ataci.

„Prințesă?”

– Nu eu sunt prădătorul aici, tu ești! îl acuză Dougan, incapabil să-și ia ochii de la privirea terifiată a Zânei lui, care se agita și se chinua să respire. Dă-i drumul! Sau vă tai pe amândoi.

Farah scânci sugrumat, în timp ce MacLean o strângea de gât. Dougan clacă. Își luă avânt și îl lovi pe părintele MacLean în genunchiul cu probleme. Bărbatul căzu cu un țipăt de durere și uimire și, înainte să-și dea seama de ceea ce făcea, Dougan îi înfipse cuțitul în piept. Se auziră țipete de femei, prea groase ca să fie ale Zânei, deși era sigur că o auzise și pe ea. Dintr-odată, toată bătaile, înfometarea și dorința arzătoare de răzbunare pentru ce îi făcuse Zânei lui trecură prin el. Dougan scoase cuțitul la timp cât să îl taie pe călugărul care se apropia, care se feri fix cât să nu-l atingă. Era atât de concentrat asupra celui din fața lui, că nu îl văzu pe cel care aruncă vâtraiul spre el. Ultimul lucru pe care îl auzi fu vocea Zânei lui, soția lui, care îi striga numele. Ultimul lui gând fu că îi greșise. O pierduse pentru totdeauna.

Capitolul 2

Londra, 1872

Șaptesprezece ani mai târziu

Timp de aproape zece ani, doamna Farah L. Mackenzie a avut obiceiul să meargă pe jos până la muncă. Ieșea din apartamentul ei mic, dar cochet aflat deasupra uneia dintre multele cafenele de pe Fetter Lane și mergea pe Fleet Street până când dădea în Strand, infama stradă avangardistă a teatrului și artelor din Londra. Având pe stânga

barul Temple și teatrul Adelphi și pe dreapta Covent Garden și Trafalgar Square, fiecare dimineață era un ospăț pentru simțuri.

Deseori își bea cafeaua de dimineață cu administratorul ei și proprietarul cafenelei Booken, domnul Pierre de Gaule, care o desfăta cu povești despre poeți faimoși, romancieri, artiști, interpreți și filosofi care îi frecventau localul seara.

În acea dimineață, conversația fu despre ciudatul autor parizian Jules Verne și neînțelegerea pe care o avuseseră despre o cunoștință de-a lor comună care decedase de curând, Alexandre Dumas.

Farah era cu atât mai mult interesată cu cât era o mare admiratoare a muncii lui Dumas și îi era rușine să admită că nu apucase să-l citească pe Jules Verne, dar simțea că trebuia să îl adauge pe lista ei din ce în ce mai mare de cărți pe care le avea de citit.

— Nu te obosi, spuse De Gaule cu un puternic accent franțuzesc, care, în ciuda statutului lui de expatriat, nu dispăruse în cei aproape zece ani de când îl știa Farah. Este un alt romancier deist pretențios care se consideră filosof.

Farah îl lăsă pe domnul De Gaule cu un zâmbet, chiria pe o lună și un sărut pe obrazul lui proeminent, apoi își luă un corn pentru micul dejun și îl mâncă în timp ce își făcea loc pe aglomerata Strand.

Singurele clădiri de pe drumul ei care nu aveau o gamă variată de clienți erau cele câteva case ale plăcerii, care, la fel ca mulți dintre angajații lor, păreau amăgitor de tentante noaptea, când lumina era mai favorabilă.

În ciuda agitației copleșitoare de pe una dintre cele mai faimoase străzi ale Londrei, plimbarea de dimineață i se păru lui Farah dezamăgitor de plictisitoare. Asta până când evită Charing Cross, tăind-o pe Northumberland ca să ajungă la Whitehall Place numărul 4 pe intrarea din spate, cunoscută în societatea engleză ca „ușa din dos” a sediului poliției metropolitane din Londra sau Scotland Yard.

Mulțimea care înconjură clădirea era mult mai mare și mai furioasă decât de obicei, ajungând până în strada principală.

Farah se apropie de mulțime cu grijă, întrebându-se dacă parlamentul trecuse un alt amendament la Legea mariajului. Atunci fu ultima dată când își amintea de o asemenea zarvă la Scotland Yard, care împărțea o clădire cu comisariatul ce elibera autorizații.

După ce îl văzu pe sergentul Charles Crompton pe un cal pătat, în colțul vestic al mulțimii din ce în ce mai mari, Farah se îndreptă către el.

– Sergent Crompton! strigă ea, punându-și mâna pe frâul lui Hugo. Sergent Crompton. Pot să vă rog să mă însoțiți înăuntru?

Crompton, un bărbat voinic, de vreo patruzeci de ani, se uită încruntat la ea, din spatele unei mustăți aspre, care atârna sub bărbiile în plus create de curelușa de la casca uniformei sale.

– Zilele astea n-aveți voie să veniți pe ușa din spate, doamna Mackenzie, spuse el de pe armăsarul neliniștit. Inspectorul-șef o să-mi ia insigna. Ca să nu mai zic de cap.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Farah.

Răspunsul lui se pierdu în urletele subite care făceau valuri printre corpurile înghesuite, iar Farah se întoarse la timp cât să vadă umbra unui bărbat care trecea de intrarea în sediu spre scările subsolului. Nu reuși să distingă niște trăsături clare, dar văzu părul închis la culoare, înălțimea șocantă și un mers arogant, cu pași mari.

Scurta apariție întărește mulțimea în asemenea măsură, încât cineva aruncă un proiectil prin geamul de la biroul funcționarilor.

Biroul ei.

Într-o fracțiune de secundă, Crompton se dădu jos de pe cal, o luă de braț și o trase departe de mulțime, către partea din față a clădirii poziționate spre Whitehall Place.

– Îl au pe însuși diavolul acolo! țipă la ea. Am trimis după polițiști de la secțiile de pe Bow Street și St. James Street, pentru ajutor.

– Cine era omul ăla? întrebă ea.

Însă, cum ajunseră la colțul dintre Newbury și Whitehall Place, Crompton o abandonează și se întoarse în mulțime, cu bâta în mână în caz de violențe.

Aranjându-și jacheta uniformei de lână neagră peste rochie, Farah fu recunoscătoare pentru lipsa cutelor sub crinolina fustei. Cum birourile de la Scotland Yard erau din ce în ce mai mici, nu ar fi încăput niciodată în ele dacă s-ar fi îmbrăcat la modă.

Farah îl salută pe secretarul de la recepția comisariatului de autorizări și porni prin labirintul de holuri către intrarea care conecta sediile. Ea descoperi însă că haosul din Scotland Yard era doar puțin mai mic decât ce se întâmpla afară cu mulțimea.

Mai fusese în astfel de situații. Trăise revolta irlandeză din 1868 și momentul când o bombă fusese detonată în fața parlamentului, la o aruncătură de băț, ca să nu mai spunem de mulțimile constante de criminali, hoți și prostituate care se perindau zilnic

prin Whitehall Place numărul 4. Cu toate astea, în timp ce își făcea loc cu coatele prin biroul de recepție de la Scotland Yard, nu-și putea aminti un moment când simțise un astfel de dezastru iminent. O trecea un fior de îngrijorare, care îi tulbura dispoziția de obicei imperturbabilă.

— Doamna Mackenzie!

Își auzi numele ridicându-se peste zarva făcută de polițiștii, jurnaliștii, infractorii și inspectorii înghesuiți în holul din spate. Când se întoarse, Farah îl văzu pe David Beauchamp, primul funcționar, cum își făcea cu greu drum către ea dinspre birouri. Constituția lui fizică fragilă nu respecta minimul de cerințe fizice pentru un ofițer al poliției metropolitane, așa că fusese angajat ca funcționar, spre eternul lui regret.

Farah o luă spre el, cerându-și scuze pe drum.

— Domnule Beauchamp. Îl luă de brațul pe care acesta i-l întinse, și, împreună, se îndreptară către siguranța relativă a coridorului. Poți să-mi spui, te rog, ce se întâmplă aici?

— Te-a chemat, îi spuse Beauchamp cu o privire încruntată.

Farah știa exact la cine se referea domnul Beauchamp. Angajatorul ei, inspectorul-șef Sir Carlton Morley.

— Imediat, răspunse ea, dându-și jos boneta și aruncând-o pe birou.

Se uită strâmb la rămășițele ferestrei sparte aflate pe podeaua biroului și se simți vinovată din cauza ușurării resimțite când văzu că biroul domnului Beauchamp suferise cele mai multe stricăciuni, al ei aflându-se mai aproape de ușă. Errol Cartwright, al treilea funcționar, încă nu ajunsese.

— O să ai nevoie de instrumentele tale, îi reaminti inutil Beauchamp. O să aibă loc un interogatoriu. Eu o să stau aici și o să mă ocup de presă și de coordonarea sticleților care vin din afară.

Folosi denumirea de stradă pe care londonezii o dăduseră poliției metropolitane, ceea ce i se păru ridicol lui Farah.

— Sigur că da, spuse Farah în timp ce își strângea tocul, cerneala și un carnetel din pergament gros pe care își lua notițe, confesiuni și redacta mărturii atât pentru infractori, cât și pentru polițiști.

Avu nevoie de ceva curaj ca să ignore zgomotul mulțimii aflate în afara geamului spart, dar se descurcă. Biroul ei era destul de sus cât mulțimea să nu îi poată vedea capul ca pe o țintă, deși ea se putea uita la ei.

– Ești drăguț să-mi spui exact care este motivul acestei nebunii? întrebă ea pentru ceea ce părea a suta oară.

Domnul Beauchamp pufni plin de autoimportantă, încântat că el avea să fie cel care să-i dea veștile pe care ea nu le aflase încă.

– Prinderea unui singur bărbat ar putea propulsa cariera lui Sir Morley. Cea mai infamă minte criminală din istoria recentă.

– Nu, nu poate fi vorba despre...

– Ba da, doamnă Mackenzie. Mă refer la Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More.

– Dumnezeuule, spuse Farah, care dintr-odată era mai mult decât temătoare să fie în aceeași clădire cu acel om, d-apoi în aceeași încăpere.

– Te rog, spune-mi că nu te ia cu leșin sau alte isterii tipic feminine. Nu știi dacă ai observat, dar suntem în mijlocul unei crize, iar eu pur și simplu nu pot tolera nici un fel de comportament femeiesc, zise Beauchamp, privind-o cu dezgust.

– Când m-a luat pe mine vreodată cu leșin? întrebă ea în timp ce își lua carnețelul, tocul și cerneala. *Serios*, domnule Beauchamp, după toți anii ăștia!

Trecu pufnind pe lângă el, într-un vârtej de fuste, încruntându-se dezaprobat. Deși era prim-funcționar senior, spre deosebire de ea, poate era momentul să îi încalce autoritatea.

Însă prioritățile erau priorități. Farah își îndreptă umerii și își strânse fustele ca să coboare scările spre subsol. Deși nu era predispusă stărilor de leșin, simți că plămânii îi apasă de corset mai tare decât de obicei, iar inima ei părea o vrabie captivă, care se lovea de pereții pieptului ei, căutând o scăpare.

Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More.

În ciuda temerilor ei, Farah își dădu seama că lua parte la ceva fără precedent. Blackwell fusese arestat de câteva ori în trecut, dar cumva reușise să scape de închisoare și de spânzurătoare. Farah repeta în minte informațiile pe care le avea despre el.

Notorietatea lui națională începuse cu puțin mai mult de un deceniu în urmă, odată cu îngrijorătoarea și misterioasa dispariție a jumătate dintre criminalii anchetați de Scotland Yard. În timpul interogatoriului inițial, un nume se evidențiasse din umbrele și șaptele celor mai violente și mai nesigure văgăune ale orașului, precum Fleet Ditch, Whitechapel și East End.

Inimă Neagră. Un nou tip de infractor, aproape continental, care preluase nemilos controlul asupra lumii interlope a Londrei înainte să fi aflat careva de asta. Totul prin infiltrare și o organizare curioasă a ce se dovedise a fi o miliție bine antrenată.

De asemenea, incredibil de mulți hoți căutați, proxeneți, trișori, traficanti, lorzi ai mahalalelor și lideri ai organizațiilor criminale existente dispăruseră. Cadavrele respectivilor apăreau din când în când, umflate, în Tamisa.

Un război tăcut și ascuns începuse în estul Londrei, iar poliția auzi de el abia când râurile de sânge încetară să mai curgă. Potrivit unei surse din ce în ce mai nesigure, Inimă Neagră îi înlocuise pe criminalii dispăruți cu agenți loiali lui. Cei care rămaseră în funcțiile lor anterioare deveniseră, dintr-odată, mai bogați și mai alunecoși în fața justiției.

Dacă tulburătorul așa-numit Inimă Neagră ar fi rămas în partea lui de oraș, cel mai probabil n-ar fi fost căutat de subfinanțata și supramuncita forță de poliție. Însă, odată ce își asigură controlul absolut asupra bârlogurilor hoților și asupra locurilor cu jocuri de noroc, silueta unui bărbat ieșise din umbra, mizeria și sângele a ceea ce era cunoscut acum ca războiul interlop.

Și, dintr-odată, Inimă Neagră avea un nume. Dorian Blackwell. Iar acel nume deveni sinonim cu un cu totul alt tip de carnagiu. Genul monetar. Poliția încă încerca să facă legătura între oamenii aparent aleatorii pe care Blackwell îi ridicase sau îi distrusese cu o eficiență dură, precisă. Câmpurile lui de luptă erau băncile și camerele de consiliu. Cu o singură lovitură de toc și o șoaptă de scandal, atrăsese ruina mai multor personaje din elita Londrei. Pentru a contracara teroarea în ascensiune care cuprindea orașul, făcea donații către organizațiile caritabile, mai ales către cele pentru copii, sponsoriza carierele artiștilor și ale interpreților și stimula economia în curs de dezvoltare a clasei mijlocii prin câteva investiții foarte bine gândite. Își câștigase o reputație de Robin Hood în rândul claselor mijlocii și de jos.

Se zvonea că era unul dintre cei mai bogați oameni din imperiu. Avea o casă în Hyde Park, numeroase proprietăți și alte bunuri, investite sau oprite din negocieri ostile, și un castel destul de faimos pe insula Mull, de unde își câștigase restul numelor.

Castelul Ben More se numea, un loc retras din munții Scoției, unde, aparent, petrecea mult timp.

După ce ajunsese în subsolul umed și rece din cărămizi și mizerie, Farah se uită pe fereastră, printre barele de fier care o acopereau, îngrijorată când văzu că mulțimea părea să se fi dublat. Nu mai dura mult până să ajungă la Charing Cross. Apoi ce avea să se întâmple?

Grăbi pasul, ignorând strigătele și conversațiile entuziasmate ale duzinelor de inspecitori care se strânseseră sub scări, în apropierea ușilor de fier ale camerelor de evidență, înregistrare și aprovizionare. Toată atenția lor era concentrată într-un singur punct: ușa îngrădită a camerei de interogatoriu, din care se auzeau o serie de înjurături, sunetele inconfundabile ale cârnii care face contact cu carnea trecând dincolo de ea.

Toți vorbeau despre Blackwell. Și *nu* în termeni flatanți.

Cum era o figură publică enigmatică, toate afacerile Inimii Negre din Ben More erau în general legale, deși deseori lipsite de etică, și chiar și așa se prea poate ca poliția să-l fi lăsat în pace.

Asta până când alte dispariții misterioase începuseră să terorizeze orașul. Câțiva gardieni de închisoare. Un sergent. Comisarul Newgate. Și, cel mai recent, un judecător al Curții Supreme, Lord Roland Phillip Cranmer al III-lea, unul din cei mai puternici judecători din întregul imperiu.

Dacă Farah știa ceva era că nimic nu incita poliția la acțiune decât violența împotriva propriilor săi oameni. Știa, desigur, Sir Carlton Morley îl urmărise pe Blackwell de când Morley devenise inspector, cu aproape zece ani în urmă, și cei doi erau prinși într-un fel de joc de-a șoarecele și pisica, un joc periculos ce escalada rapid.

Inspectorul-șef îi adusese chiar acuzații lui Blackwell de câteva ori, însă asta se întâmplase în urmă cu mult timp, când lucra la secția Whitechapel. Chiar și așa, Inimă Neagră din Ben More părea să fi devenit o obsesie pentru șeful ei, iar Farah se întrebă dacă de data asta reușise în sfârșit să își încolțească prada. Spera sincer că da. Sentimentele ei pentru Carlton Morley deveniseră de curând mult mai neclare. Chiar complicate.

Mirosul de sub scări era o combinație complexă între plăcut și respingător. Mirosurile îmbietoare de hârtie, mosc și pământ rece subliniau izurile mai pătrunzătoare ale camerei din piatră și fier care deveneau din ce în ce mai puternice până la copleșitoare. Mirosul de urină, cel de trupuri și de alte mizerii care nu meritau menționate îi atacară simțurile, așa cum se întâmpla mereu înainte să le ignore pentru a-și putea face treaba.

– Sunt surprins că Beauchamp te-a lăsat să vii aici, doamnă Mackenzie.

Ewan McTavish, un scoțian scund, dar voinic și inspector de mult timp o salută când aceasta se opri la ușă. Se înțelegeau bine, deoarece se știa printre bărbații din Scotland Yard că soțul ei defunct fusese scoțian.

– Nu avem în fiecare zi ocazia să prindem pe cineva atât de periculos ca Inimă Neagră din Ben More. E posibil să uite să fie respectuos cu dumneata.

O sclipire periculoasă se ivi în ochii albaștri ai lui McTavish.

– Îți apreciez grija, domnule McTavish, dar fac asta de mult timp și sunt sigură că le-am auzit pe toate.

Farah îi zâmbi încrezător chipeșului scoțian roșcat, își scoase cheile din buzunarul fustei și deschise ușa către camera de interogatoriu.

– Noi o să fim aici în caz că o să fi în pericol sau ai nevoie de ceva. McTavish spuse asta poate puțin prea tare, ca să audă și ea, dar și cei prezenți în încăpere.

– Îți mulțumesc, inspectore, vă mulțumesc tuturor. Farah le aruncă un ultim zâmbet de mulțumire și intră.

Mirosul deveni și mai intens în camera de interogatoriu, iar Farah mirosi o batistă din dantelă îmbibată cu ulei de lavandă, pe care o ținea în buzunar, până când trecu valul obișnuit de greață. Apoi fu atentă la cei din încăpere.

Când ridică privirea, îngheță, șocată de ce vedea în fața ochilor.

Inspectorul-șef sir Carlton Morley era în cămașă, cu mânecile suflecate până la cot. Mâinile lui îngrijite erau strânse în pumni de-o parte și de alta și aveau sânge pe degete, iar părul lui de obicei aranjat era dezordonat.

Un bărbat voinic, cu părul închis la culoare, stătea pe un scaun din centrul camerei, cu mâinile legate și postura relaxată în mod înșelător.

Amândoi respirau greu, asudau și sângerau, însă nu asta o șocă pe Farah cel mai mult. Ci expresiile aproape identice de pe fețele lor când o priviră, o combinație intensă de surprindere și tristețe, cu o nuanță abia sesizabilă de... foame?

Violența plutea între cei doi bărbați, fiind tangibilă, însă, în timp ce prizonierul de pe scaun o studia, totul deveni extraordinar de tăcut și de nemișcat.

La un moment dat, Farah dezvoltase o fascinație pentru prădătorii exotici, după ce îi văzuse expuși în cuști mari la Carnavalul Lumii din Covent Garden. Citise despre ei și aflase că felinele prădătoare, precum lei și jaguarii, puteau să stea neobișnuit de nemișcate. Mergeau atât de departe încât își camuflau corpurile înfricoșător de puternice în umbră, copaci și iarbă înaltă în așa fel încât prada trecea pe lângă ele și își dădea seama prea târziu că o bestie urma să o sfâșie.

Îi părea rău pentru ele și se temea de ele în același timp. O creatură atât de dinamică și de puternică, înlănțuită într-o cușcă atât de mică, sigur nu putea face altceva decât să urască și, în cele din urmă, să moară. Se uitase mai ales la un jaguar închis la culoare, care-și făcea cei patru pași în spatele gratiilor, în timp ce ochii lui galbeni și sălbatici promiteau răzbunare și durere maselor de oameni îmbrăcați colorat care veniseră să se holbeze la el. Ochii lui Farah și ai bestiei se întâlneau, iar animalul stătuse nemișcat, susținându-i privirea o eternitate, fără să clipească. Fusesse fascinată de acel animal de pradă, în timp ce lacrimi fierbinți îi inundaseră obraji. Din cauza sorții terifiante pe care o văzuse oglindite în acei ochi. O marcase ca pradă, ca una dintre verigile mai slabe și dezirabile dintr-o turmă de oameni care se învâteau pe lângă ele. Iar în acel moment, Farah fusese recunoscătoare pentru lanțurile blestemate care țineau bestia.

Aceeași stare de neliniste o cuprinse când întâlni privirea lui Dorian Blackwell. Trăsăturile lui aveau o brutalitate crudă. Ochiul lui bun avea acea claritate de chihlimbar a jaguarului. Pălpăirea lămpii arunca o strălucire aurie pe pielea lui lucioasă. Însă celălalt ochi fu cel care îi captă atenția. De deasupra sprâncenei și până la capătul nasului curbat era o cicatrice crestată, întreruptă de un ochi din care toți pigmentii, mai puțin cel albastru, dispăruseră din cauza a ceea ce provocase rana. Și, într-adevăr, se uita la ea ca un animal care își recunoscuse prada preferată și aștepta să atace când ea ajungea în apropierea lui. obrazul lui era despicat și sângera de-a lungul maxilarului masculin și un alt mic șiroi de sânge curgea din nara dreaptă.

După ce își recăpătă răsuflarea, Farah își smulse ochii din privirea captivantă a prizonierului și căută trăsăturile familiare, chipeșe într-un mod aristocratic, ale șefului ei.

Sir Morley, un bărbat de obicei controlat, părea să facă mari eforturi să-și păstreze cumpătul. Nu era ceva tipic pentru Morley să bată un bărbat ale cărui mâini erau legate la spate.

– Văd că ai venit pregătită, spuse el, tonul său având o nuanță de căldură și dorința citindu-se în ochii lui în timp ce făcu un semn de curtoazie.

– Da, sir.

Farah încuviință, scuturându-se în timp ce fixa cu privirea biroul din fundul încăperii, și porunci picioarelor care-i tremurau să o ducă până acolo fără să scape ceva sau chiar mai rău. Își ascunse confuzia în spatele unei măști perfecte de seninătate, în timp ce tocurele cizmelor ei scoteau un ecou ascuțit când călcau pietrele din sala de interogatoriu.

– Morley, oricât de mult aș aproba schimbarea tacticii, etalarea acestei bucațele ademenitoare în fața mea nu o să aibă efectul dorit.

Vocea lui Blackwell ajunse la ea ca primii fiori nepoftiți ai iernii. Profundă, calmă, caustică și rece. În ciuda acestui lucru, accentul lui era surprinzător de cultivat, deși un dialect ascuns rotunzea „r”-urile destul de mult să sugereze că Inimă Neagră din Ben More nu se născuse în Londra. Gâtul lui se rotea pe umerii puternici, în timp ce îi urmărea înaintarea către biroul aflat în spatele lui, pe diagonală. Nu-și luă nici măcar o dată ochii de la ea, nici măcar când îi spuse lui Morley:

– Te avertizez că bărbați mai brutali decât tine au încercat să-mi smulgă cu bătaia o mărturisire, iar femei mai frumoase decât ea au încercat să mă farmece ca să-mi afle secretele. Toți au eșuat.

Scaunul biroului îi veni în întâmpinare mult mai devreme decât anticipase când căzu pe el, aproape scăpând obiectele pe care le avea în brațe. Incredibil de încântată că stătea în spatele lui Blackwell și că acesta nu vedea cât era de încurcată, își puse carnelul în față cu o mână nesigură și la fel își așeză cerneala și tocul.

– O să afli, Blackwell, că nu există bărbați mai brutali decât mine, zise Morley disprețuitor.

– I-a spus musca păianjenului.

– Dacă eu sunt musca, de ce tu ești cel prins în pânza mea? replică Morley, grăbindu-se către cătușele care îi țineau lui Blackwell mâinile prinse la spate.

– Ești sigur că asta se întâmplă aici, inspectore? Ești sigur că eu sunt în mâinile tale acum?

Comportamentul lui Blackwell rămase neperturbat, însă Farah observă că umerii lui lați erau tensionați pe sub haina bine croită, iar la tâmpile și în spatele maxilarului se vedeau șiroaie mici de sudoare.

– Știu sigur că așa e, spuse Morley.

Sunetul fals de amuzament pe care îl scoase Blackwell îi reaminti din nou lui Farah de jaguarul închis la culoare.

– Adevărata cunoaștere înseamnă să știi proporția ignoranței unei persoane.

Bărbatul îl citise pe Confucius? Cât de nedrept era că un bărbat ca el putea fi atât de deștept, periculos, bogat, puternic și citit. Farah își opri un oftat, apoi, alarmată de reacția pe care o avea când îl vedea, își îndreptă spatele și luă tocul în mână, gata să ia notițe.

– Gata cu asta, o preveni Morley. Ești gata pentru începerea interogatoriului, doamnă Mackenzie?

Numele ei păru să facă înconjurul camerei ca o insectă rătăcitoare, lovindu-se de oțel și de piatră și întorcându-se la bărbatul legat din mijloc.

– Mackenzie.

Farah nu putea fi sigură de asta, dar credea că era posibil că Blackwell să fi absorbit cuvântul și apoi să-l fi pronunțat. Dar, în timp ce se uita pe sub gene la Morley, care o privea încruntat, observă că el nu părea să fi detectat asta.

– Desigur, murmură ea și făcu un semn că își pregătise tocul.

Morley se întoarse către Blackwell, pe fața lui citindu-se o hotărâre tăioasă.

– Spune-mi ce ai făcut cu judecătorul Cranmer. Și nu te obosi să negi că ai fost tu, Blackwell; știu că era magistratul care te condamnase la cincisprezece ani în închisoarea Newgate.

– Așa a făcut.

Blackwell nu mișcă nici un mușchi.

„La Newgate, în urmă cu cincisprezece ani?” Farah își întoarse capul, iar tocul îi căzu pe masă. Nu se putea să fi fost acolo în același timp ca...

– Și acei gardieni care au dispărut, continuă Morley, cu vocea mai puternică. Fuseseră trimiși în celula ta în timpul șederii tale acolo.

– Serios?

– Știi foarte bine că așa e!

Blackwell ridică din umeri, parcă spunând: „Te-aș ajuta dacă aș putea”, ceea ce îl înfurie pe Morley.

– Toți polițiștii tăi arată la fel pentru mine, cu mustățile alea ridicole și pălăriile deloc flatante. E aproape imposibil să vă disting, chiar dacă aș vrea.

– E o coincidență prea mare pentru ca tribunalele să ignore totul de data asta! spuse Morley victorios. E doar o chestiune de timp până când o să dansezi la capătul unei frânghii în fața închisorii Newgate, chiar gaura din care te-ai târât.

– Arată-mi că ai o dovadă. Provocarea ușoară a lui Blackwell era țesută cu oțel. Și mai bine, adu un martor care ar îndrăzni să vorbească împotriva mea.

Morley dansă în jurul capcanei.

– Toată Londra știe de dorința ta pentru răzbunare rapidă și nemiloasă. Pot să iau orice idiot de pe stradă care ar ridica mâna către Dumnezeu și ar jura că tu te-ai ocupat de judecătorul care te condamnase la șapte ani de închisoare.

– Morley, și tu, și eu știm că va fi nevoie de mai mult decât erezie și reputație ca să condamni un om ca mine, spuse Blackwell batjocoritor. Întorcându-și capul ca să se uite la Farah cu ochiul lui bun, îi vorbi acesteia direct, motiv pentru care stomacul ei se încordă și mâinile începură să-i tremure și mai violent. *Doamnă Mackenzie*, adaugă la dosar confesiunea mea solemnă, oficială, și notează că jur că este adevărul absolut.

Farah nu spuse nimic, demonstrându-și ca întotdeauna profesionalismul față de prizonier prin ignorarea acestuia. Sigur însă că acesta avea atenția ei deplină. Acea față. Acea față sălbatică, masculină. Toată unghiurile, intriga și misterul. Chipeș, cu excepția cicatricii și a ochiului albastru înspăimântător, care i se păreau deopotrivă respingătoare și captivante.

– Eu, Dorian Everett Blackwell, nu am avut niciodată o antipatie emoțională față de judecătorul Marii Curți Lord Roland Phillip Cranmer al III-lea. Am fost vinovat de infracțiunea de furt de mărunțișuri, pentru care m-a condamnat la șapte ani în închisoarea Newgate, și jur solemn că mi-am învățat lecția.

Asta fu spus, bineînțeles, în acel mod ironic ce te făcea să ai dubii legate de sinceritatea fiecărui cuvânt.

Farah putu doar să se uite la el, complet absorbită, încercând să decodifice mesajul arzător trimis de ochiul lui bun, cu o disperare străină și alarmantă. Simți că însuși diavolul se juca cu ea și o avertiza.

– Nu-i așa că înțelegi, doamnă Mackenzie? murmură Blackwell, gura lui abia mișcându-se în timp ce intensitatea privirii lui o ținu lipită de scaun. Faptele unei tinereți zbuciumate.

Un fior de pericol îi traversă ei șira spinării.

– Rahat! țipă Morley.

Dorian își întoarse fața către el, iar Farah putu să elibereze aerul pe care nu-și dăduse seama că îl ținuse în ea, pe măsură ce vraja pe care o aruncase asupra ei dispăru.

– Rușine, Morley, adăugă el zeflemitor. Un asemenea limbaj în fața unei doamne?

– Este angajata mea, scrâșni Morley printre dinții încleștați. Și ți-aș mulțumi dacă nu ți-ai face griji pentru ea dacă vrei să-ți păstrezi vederea intactă la ochiul care ți-a rămas.

– Abia mă pot abține. Este o bucățică atât de apetisantă.

– Mușcă-ți limba!

Farah nu-l văzuse niciodată pe Sir Morley atât de furios. Buzele se retrăseseră, dezvăluind dinții. O venă îi pulsa pe frunte. Era un bărbat pe care nu-l mai întâlnise până atunci.

– Spune-mi, Morley, insistă Blackwell calm și fără scrupule. Cât timp petrece în biroul ei și cât sub al tău, cu buzele lipite de...

Sir Morley izbucni, dându-i un pumn în față lui Dorian Blackwell cu o forță de care ea nu îl crezuse capabil. Capul lui Blackwell se duse într-o parte, și o crăpătură furioasă apără în colțul buzei de jos. Dar, spre surprinderea lui Farah, bărbatul voinic și misterios nu scoase nici un sunet de durere, nici măcar un geamăt. Pur și simplu își îndreptă capul ca să îl privească pe inspectorul furios din fața lui. Sir Morley se uită peste părul negru al lui Blackwell, la Farah, și o licărire de rușine îi atinse privirea.

– Strânge-ți lucrurile, doamnă Mackenzie. Ești liberă. Ochii lui albaștri se aprinseră cu furie anticipată când se uită iar la prizonierul său. Nu ai de ce să vezi asta.

Farah se ridică brusc, scaunul ei scoțând un scrâșnit strident în timp ce protesta.

– Dar, sir, nu cred...

– Pleacă, Farah! Acum! îi ordonă el.

Pe nerăsuflăte, Farah își strânse carnetul, tocul și cerneala, surprinsă că mâinile ei reci și tremurânde o ascultară. Când trecu pe lângă Dorian Blackwell, acesta își întoarse capul către ea și scuipă sânge pe pietrele de lângă el, însă acesta nu atinse tivul fustei.

– Da, Farah Mackenzie, ar *trebui* să fugi! Vocea era atât de fio-roasă și de rece, că Farah crezu că mintea-i juca feste. Că poate își imagină că, atunci când el îi spuse numele, o nuanță de recunoaștere caldă se simți printre vorbe. Noi o să mai stăm aici o vreme.

Întorcându-se din nou spre el, fu surprinsă să vadă că Blackwell nu o privea plecând. În schimb, fața lui era întoarsă către Morley, care stătea deasupra lui, cu pumnii strânși.

Din tot răul pe care îl văzuse Farah în această încăpere, zâmbetul lui Dorian Blackwell, plin de propriul său sânge, și dinți, și provocare, era cel mai înfricoșător pe care Farah îl văzuse în toată viața ei. Ochii lui erau morți, goliți de orice speranță sau umanitate, iar cel de un albastru lăptos era nemișcat, cu excepția reflexiei torței, care îi dădea o strălucire păgână nenaturală.

Farah se întoarse cu spatele și ieși din încăpere, trecând pe lângă inspectorii tăcuți care îi urmăreau înaintarea cu atenție.

Avu nevoie de toată puterea ei, dar reuși să-și ascundă tremurul până când fu singură.

Capitolul 3

Trei nopți mai târziu, inspectorul Ewan McTavish aprinse un chibrit de pietrele gri ale bisericii St. Martin-in-the-Fields și se sprijinea de partea din dos a clădirii, în timp ce ațâța trabucul uzat. Cercetă umbrele de pe Duncannon Street gândindu-se că, odată ce avea să termine cu asta, avea să poată face o vizită la Madame Regina's, pe Fleet Street. Ca întotdeauna, după aceste întâlniri clandestine, simțea o dorință trupească arzătoare, care lua naștere din senzația înălțătoare că scăpase de moarte. Urma să aibă nevoie de două sau trei partide cu o prostituată ca să se simtă din nou el însuși.

– Te gândești la noua fată pariziană de la Madame Regina's?

Vocea care devenise motivul coșmarurilor sale îl făcu pe McTavish să tresară.

– Sfinte Sisoe ridicător de fuste, Blackwell! șuieră el, ridicându-și țigara căzută de pe pământul umed cu o încruntătură iritată. Cum poate un bărbat de mărimea ta să se strecoare prin umbră fără să scoată nici un sunet?

Dacă ar fi fost după McTavish, n-ar mai trebui să-l vadă pe Inimă Neagră din Ben More zâmbind, deoarece părul de pe corp i-ar rămâne zbârlit ore întregi după.

– Te-ai descurcat foarte bine, remarcă Blackwell. Ai executat ordinele admirabil.

– N-a fost ușor, bombăni McTavish, fiindu-i greu să observe expresia de chibzuire amuzată de pe trăsăturile crude ale lui Blackwell. Împrăștierea mulțimii tale și strecurarea dosarelor în celulă în timp ce încercam să-mi ascund acțiunile de secție. Ești norocos că nu sunt singurul de la Scotland Yard care ți-e loial.

Dacă era dificil să te uiți la fața lui Blackwell, era aproape imposibil să îi susții privirea sinistră, cercetătoare. Nimeni nu știa exact cât de bine putea Inimă Neagră din Ben More să vadă cu ochiul albastru, însă, atunci când te fixa cu el, simțeai că pielea îți era jupuită și cele mai întunecate păcate expuse.

– Sunt în multe feluri, inspectore, dar nu aș zice despre mine că sunt norocos.

McTavish se trezi dorindu-și să fie la fel de ghinionist ca ticălosul îmbrăcat în negru din fața sa. Bogat ca Midas, se spunea, puternic precum Cezar și nemilos ca diavolul. Chiar dacă nu avea o față frumoasă de care să se îndrăgostească domnișoarele, un bărbat ca Dorian Blackwell atrăgea atenția feminină oriunde mergea. Frica și fascinația se dovediră a fi unelte puternice de seducție, iar femeile reacționau într-un fel sau altul la uriașul întunecat.

– Până la urmă, de ce ai făcut-o? întrebă McTavish. De ce ți-ai chemat oamenii pentru o răscoală, doar pentru ca după aceea să îi trimiți înapoi?

Ignorându-i întrebarea, Blackwell băgă mâna în paltonul lui închis la culoare și scoase un cilindru de aur. Din el, luă un trabuc nou-nouț, pe care i-l întinse lui McTavish. Acesta se uită la el numai o clipă, sperând să trăiască destul de mult cât să îl termine.

– Îți mulțumesc, sir, spuse el ezitant, luând trabucul și ridicând comoara înmiresmată la mustață înainte să îi muște capătul. Blackwell aprinse un chibrit cu mâna cu mânușa, iar McTavish trebui să se proptească pentru a se apleca destul de aproape cât să îl aprindă. Nevoia lui câștigase, fiind sigur că nu urma să mai aibă ocazia să fumeze vreodată ceva atât de scump. Știam că o să-l pedepsești pe judecătorul Singleton și că o să umbli liber ca o pisică a străzii. Morley n-avea nimic împotriva ta.

– Așa e.

Flacăra chibritului luminează trăsăturile lui Blackwell, și McTavish simți un mic fior de simpatie.

– Chiar și-a făcut de lucru cu fața ta. Observă buza care se vîndea și vînatăile multiple de pe obrazii lui Blackwell. Orice ranchiună o avea împotriva ta, nu e o nimica toată.

– Când vine vorba despre bătăile poliției, asta a fost minoră, spuse Blackwell aproape binevoitor.

McTavish păli.

– Permite-mi să fiu primul care-și cere scuze pentru...

Blackwell ridică mâna ca să îl facă să tacă.

– Înainte să te plătesc, am nevoie de niște informații.

Fumând propria lui bucată de rai, McTavish încuviință.

– Orice.

Inimă Neagră se aplecă.

– Spune-mi tot ce știi despre doamna Farah Mackenzie.

McTavish făcu o pauză în mijlocul pufăitului și întrebă:

– Doamna Mackenzie... funcționara?

Blackwell era nemișcat și tăcut, însă privirea lui amuzată era ușor de interpretat, chiar și în întuneric.

Uluit, McTavish își scărpină ceafa, încercând să găsească ceva interesant de spus despre femeie.

– Este acolo de când o știu. Chiar înainte de mine, și eu am început munca la Scotland Yard acum șapte sau opt ani. Dar, dacă stau să mă gândesc, nu am aflat prea multe despre ea în tot acest timp. Este eficientă și plăcută, însă introvertită. Tăcută. Ceea ce, în experiența mea, este o trăsătură feminină rară și demnă de laudă. Muncește mai mult decât ceilalți doi funcționari, dar e plătită mai puțin.

– Ce fel de muncă o pune Morley să facă?

– Lucrurile obișnuite de birou. Contabilitate, dosare, hârtogărie, ordine de aprovizionare, comenzi către curieri, luat notițe, completarea documentelor la tribunal, genul ăsta de lucruri.

Blackwell rămase nemișcat. Cu chipul lipsit de expresie. Însă McTavish simțea cum i se ridica din nou părul la ceafă. Fusese antrenat să citească oamenii, și, deși Inimă Neagră din Ben More era o enigmă, inspectorul din el observă că mâna cu mînușa era încleștată un pic prea tare.

– Soțul ei?

– Un scoțian, dacă-ți vine să crezi.

– Ce știi despre el?

– Aproape nimic. Povestea spune că s-a căsătorit când era tânără, și el e mort de mult timp...

– Și? îl îndemnă Blackwell, dezvăluind mai multă nerăbdare decât ar fi bănuiră McTavish că putea simți.

McTavish ridică din umeri. Era intrigat, însă știa că nu trebuia să arate acest lucru.

– Dacă stau să mă gândesc, cam asta e tot ce știm. Sigur că am speculat de-a lungul anilor, dar niciodată nu a vrut să vorbească despre asta, și nu e politicos să întrebi o doamnă despre astfel de lucruri.

– Are o relație cu vreunul dintre bărbații angajați la Scotland Yard? Ideea i se păru lui McTavish atât de absurdă, că răsă în hohote.

– Dacă nu ar fi fost atât de frumușică, mai toți am fi uitat până acum că e femeie.

– Deci... nu e nimeni?

– Potrivit zvonurilor, a petrecut din ce în ce mai multe seri cu Sir Morley.

La mențiunea inspectorului-șef, cei doi scuipară simultan pe pie-tre, iar buza spartă a lui Dorian se răsuci de dezgust.

McTavish îngheță. Ceva din intensitatea crescândă a comportamentului lui Blackwell îi făcu inima să bată mai tare.

– Cred că se ține după fustele greșite pentru ce vrea, se grăbi să adauge, făcând un gest ca și cum nu ar fi existat nici o consecință.

Ochiul bun al lui Blackwell privi mai tăios.

– Ce vrei să spui?

– În primul rând, este văduvă, și nu cunosc nici un bărbat care să fie atras de asta.

– De ce anume?

– Știi tu. Genul de femeie intelectuală. Rece. Puritană. Frigidă, ar spune unii. În plus, e mai aproape de treizeci de ani decât de douăzeci și, deși are o față de inger, e la fel de ușor să ți-o vâri în pat ca un arici, dacă vrei să știi părerea mea.

– McTavish, dacă *voiam* să-ți aflu părerea, te-aș fi informat rapid în acest sens.

– De acord.

Inima lui McTavish o luă razna, și bărbatul trase din trabuc, spe-rând cu fiecare respirație că nu avea să fie ultima. Ce voia Blackwell de la doamna Mackenzie? Acces la dosare? Documente? Mită? N-avea cum să-i fi căzut cu tronc. Bărbații ca Dorian Blackwell nu se uitau la

doamne integre ca Farah Mackenzie. Umbla vorba prin oraș că angaja zeci de curtezane străine, exotice și le ducea în casa lui, ca un harem privat. Ce ar putea să-i ofere o văduvă cu comportament de fată bătrână unui bărbat ca el?

– Unde locuiește? vru să știe Blackwell.

McTavish ridică din umeri.

– N-aș ști să-ți spun sigur. Undeva pe Fleet Street, în sectorul boem, parcă așa am auzit.

Nările lui Blackwell se umflară și el rămase tăcut poate prea mult înainte ca lui McTavish să i se pară că îl aude șoptind.

– În tot timpul ăsta...

– Poftim?

– Nimic.

Inimă Neagră din Ben More părea... cutremurat, în lipsa unui cuvânt mai bun. Lui McTavish nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Uite aici, pentru serviciile tale și pentru discreția continuă.

O bancnotă îi fu împinsă în palmă. McTavish se uită în jos și fu cât pe ce să scape trabucul din cauza șocului.

– Dar... este jumătate din salariul pe un an!

– Știu.

– Nu pot să accept. McTavish împinse bancnota înapoi spre el. Nu am făcut nimic ca s-o merit.

Dorian Blackwell făcu un pas înapoi, evitând banii și orice contact fizic.

– McTavish, permite-mi să îți dau un sfat gratuit odată cu bancnota aia.

E incredibil cum inflexiunea crudă, rece a vocii nu se schimbă nici măcar o dată, și totuși pericolul se intensifică palpabil.

– Scrupulele sunt un lucru periculos pentru bărbați. Dacă nu pot să am încredere în lăcomia ta, atunci nu pot să am încredere în nimic din ce ține de tine. Și, dacă nu pot să am încredere în tine, viața ta nu înseamnă nimic pentru mine.

McTavish lipi bancnota de piept.

– Ai dreptate, Blackwell. Atunci o să-ți mulțumesc pentru generozitate și o să pornesc la drum.

Dacă picioarele nu-i tremurau prea mult ca să-l poată susține.

Blackwell încuviință, având pe cap o pălărie din fetru de culoarea abanosului care îi ferea ochii de lumină, după care se întoarse spre Strand.

– O seară bună, inspectore. Transmite-i salutările mele lui Madame Regina.

Era ca și cum omul îi citise afurisitele de gânduri. În mod prostesc, McTavish presupusese că obiceiurile lui erau prea jos pe lista de priorități a lui Blackwell ca acesta să le observe. Când șantajezi duci și mituiești judecători, cum e posibil să-ți amintești tendințele unui polițist dintre cei o sută aflați în buzunarul lui Blackwell?

Înainte să se poată stăpâni, McTavish simți muștrări de conștiință.

– Nu o s-o rănești, nu-i așa? strigă el. Mă refer la doamna Mackenzie.

Încet, Blackwell se întoarse, arătându-i ochiul de un albastru nenatural.

– Inspectore, știi că nu e cazul să îmi pui întrebări.

Înghițind în sec, McTavish își dădu jos pălăria, strivind borul cu mâinile.

– Îmi cer iertare... Doar că... ei bine... e o femeie tare gingașă, cu sufletul bun. Nu aș putea trăi împăcat dacă aș ști că am avut vreo implicare în... ceva neplăcut ce i s-ar întâmpla.

Aerul din jurul lui Blackwell păru să se întunece, de parcă umbrele se adunaseră ca să îl protejeze.

– McTavish, dacă conștiința te deranjează prea tare, există alternative pentru viață...

Inimă Neagră făcu un pas amenințător spre el, iar McTavish sări în spate.

– Nu! Nu, sir. Nu o să-ți stau în cale. Nu am vrut să fiu lipsit de respect.

– Foarte bine.

– Nu am vrut să chestionez... Doar că... nu toți suntem capabili să avem inimi atât de negre ca a ta.

Blackwell înaintă, iar McTavish închise ochii, convins că asta era sfârșitul pentru el. În loc să-l omoare, acea șoaptă calmă, rece îl învălui, precum adierea damării.

– Aici te înșeli, inspectore. Fiecare om poate avea o inimă ca a mea. Trebuie doar să primească imboldul potrivit.

Tremurând, McTavish își trânti pălăria înapoi pe cap.

– D-da, sir. Deși nu mi-aș dori un asemenea imbold, dacă asta-i scopul tău.

O satisfacție crudă, acaparatoare se aprinse în ochii lui Blackwell, și, în acel moment, McTavish îl urî pe nenorocit pentru că îl făcuse să se simtă atât de neputincios.

– Apropie-te, McTavish, și o să-ți spun un secret. Un lucru despre mine pe care puțini oameni îl știu.

Nu exista nici un om în viață care să fi vrut să fie confidentul lui Dorian Blackwell. Secretele lui erau genul de lucruri din cauza cărora mureau oameni.

Păși către bărbatul întunecat și voinic.

– D-da?

– Nimeni nu vrea un asemenea imbold, inspectore. Nici măcar eu.

Clipind rapid, McTavish încuviință din cap în timp ce îl privi pe Dorian Blackwell pășind în ceața și-n umbrele serii londoneze, convins că evitase nu numai moartea, ci chiar pe însuși diavolul.

Capitolul 4

Lui Farah îi plăcea Londra noaptea. Să se amestece cu lumea bună la Covent Garden sau să participe la prelegeri, concerte și la petrecerile de după cu mulțimea mai degrabă trecătoare de romancieri aflați în Anglia de suficient de mult timp încât să devină deprimați și să se mute înapoi în Paris ca să scrie despre asta.

Astăzi purta noua ei rochie cu corsaj, din cea mai bună mătase de un verde acvatic, pentru planul ei de a vedea cea mai recentă producție Tom Taylor, avându-l ca însoțitor pe Carlton Morley. Cuprinsă de un val de nehibzuintă, trăsesese de mânecile umflate și transparente ale corsajului ca să se vadă mai mult din claviculă și umeri.

Când ceasul bătu ora șase, se ridică de la birou și își dădu jos jacheta sobră de funcționară, înlocuind-o cu un șal cu franjuri și mănuși din mătase albă. Cartwright, cel mai nou funcționar, care era cu cel puțin cinci ani mai mic decât ea, o privea absolut fascinat.

– Nu cred că v-am mai văzut purtând această culoare până acum, doamnă Mackenzie. Vă scoate în evidență ochii, sper că nu vă deranjează că spun asta.

– Mulțumesc, domnule Cartwright.

Zâmbi, neputând să-și oprească o mică furnicătură de plăcere provocată de aprobarea tânărului atrăgător.

– La cum arătați, Sir Morley o să vă ceară de nevastă până la sfârșitul serii, continuă el, netezindu-și mustața subțire și aurie care

îi tachina buza, de parcă încă era încântat că în sfârșit îi crescuse. Dacă Morley n-o face, căutați-mă, și aș putea fi convins să renunț la râvnitul meu statut de burlac.

Plăcerea lui Farah se diminuea, așa că își accentuă zâmbetul.

– N-aș visa niciodată să fac așa ceva, domnule Cartwright, din nici un punct de vedere. Eu, una, nu îmi doresc să fiu sursa de probleme sau de dihonie a cuiva.

Ea folosi termenul londonez pentru *soție*, în timp ce se juca cu marginea mănușii. O deranja din ce în ce mai mult că aproape toți cei pe care îi știa păreau să creadă că statutul ei de văduvă era vrednic de milă. Pe parcursul ultimului deceniu, nenumărați bărbați se oferiseră să o ia de nevastă, chiar și pentru simplul fapt că nu suportau să se gândească la ea trăind și dormind singură.

Ca să se apere, purtase rochii de doliu aproape patru ani, până la o vârstă la care ajunsese să se simtă în siguranță. Lucrurile se potoliseră după o perioadă și fusese destul de norocoasă cât să fie angajată într-un mediu unde majoritatea bărbaților erau fie însurați, fie total împotriva instituției căsătoriei. Sau amândouă. Ceea ce îi convenea, pentru că ea era la fel de deziluzionată de ideea unui soț.

Câștigurile ei, oricât de modeste ar fi fost, rămâneau ale ei. La fel și timpul, plăcerile, părerile și, cel mai important, voința ei. Fiind o văduvă de clasă mijlocie la o vârstă respectabilă, își permitea niște libertăți sociale la care majoritatea femeilor puteau numai să viseze. Nu avea niciodată nevoie de însoțitor, i se permitea să aibă cea mai ciudată companie și, dacă ar fi vrut, ar fi putut chiar să-și facă un iubit, și nimeni, cu excepția unui preot, nu ar fi ridicat dintr-o sprânceană.

Nu, scurta și tragică ei experiență matrimonială avea să rămână, probabil, și singura din viața ei. Cu atât mai bine, credea ea, pentru că avea lucruri mai importante cu care să-și ocupe timpul, printre care și aplicarea legii.

Lăsând cu fermitate o urmă de melancolie în trecut, acolo unde îi era locul, Farah îi ură lui Cartwright o seară plăcută și porni spre holul recepției de la Scotland Yard, care se golea cu repeziciune.

Sergentul Crompton și sergentul de serviciu Westridge o fluierară ușor când ieși din birou.

– Ia uite cine s-a pregătit pentru o prezentare în fața Maiestății Sale! urlă Crompton, cu fața bronzată după o după-amiază liniștită în care își făcuse rondul pe lângă râu.

– Domnilor, zise ea zâmbind și făcu o reverență joasă impecabilă.
– Nu te pleca în fața lor, doamnă Mackenzie! îi strigă cu o voioșie obscenă Gemma Warlow, o prostituată care lucra în zona docurilor. Nu merită nici să-ți lustruiești pantofii!

– Închide-ți pliscul, Warlow! strigă Crompton, deși din vocea lui lipsea orice urmă de conflict real.

– Închide-mi-l tu, sergentule! îl împunse Gemma, în timp ce își scutură pletele de un șaten murdar. Asta dacă ai destul în pantaloni ca să-mi ajungi în gât.

Farah se întoarse către centrul sălii de recepție.

– Gemma Warlow, ce faci aici? o întrebă blând. Nu ți-am aranjat un loc la casa reformatoare?

– Druthers m-a găsit și m-a târât înapoi pe ponton. Am fost prinsă pentru că vomitam în timpul orelor de trafic. Gemma ridică din umeri ca și când ar fi fost o nimica toată. Mi-ai făcut un bine, doamnă Mackenzie, dar ar fi trebuit să știu că n-o să mă lase să plec așa ușor.

Edmond Druthers era un proxenet și un traficant care controla cu mână de fier o parte din zona docurilor. Reputația lui pentru cruzime era întrecută numai de lăcomia lui.

– Of, Gemma. Farah se duse la ea și o luă de mână. Ce o să ne facem? Cătușele femeii zăngăniră când își trase mâinile dintre ale lui Farah.

– Nu murdări mânușile alea, o avertiză cu un zâmbet vesel care îi tăia obraji ca două mere.

Gemma era cam de vârsta lui Farah, însă anii fuseseră mai puțin blânzi cu ea, așa că arăta poate cu un deceniu mai bătrână. Riduri adânci îi porneau din zona ochilor și pielea ei alterată de vreme se întindea pe niște oase mici.

– Spune-mi unde mergi îmbrăcată așa frumos.

– M-am aranjat pentru o seară la teatru.

– Ce grozav! O plăcere sinceră străluci în ochii femeii. Cine e norocosul care o să te însoțească?

– Norocosul sunt eu.

Carlton Morley apăru lângă Farah, ochii lui albaștri sclipind când se uita la ea pe sub borurile pălăriei de seară.

– Ca să vezi! exclamă Gemma tare. Să nu fie chiar cel mai frumuseșel cuplu din Londra? întrebă ea mâna de bețivi, hoți și alți infractori îngrămădiți în boxă, așteptând să le vină rândul pentru o celulă.

Toți încuviințară.

– Mergem?

Morley, splendid în haina lui de seară, îi întinse brațul lui Farah, care îl prinse cu un zâmbet încântat. Întorcându-se spre Gemma înainte să plece, Farah îi spuse:

– Te rog, ai grijă de tine! O să vorbim dimineată despre situația ta.

– Nu-ți bate căpșoru' pentru mine, doamnă Mackenzie! insistă femeia, trăgându-și un șal roșu zdrențaros peste umerii sfrijiți. O să petrec înc-o noapte pe spate, numai că de data asta o s-o *dorm*!

Ofițerii și infractorii izbucniră într-un râs care se revărsă în aer în timp ce Farah îl urmă pe Morley spre Strand. Tăcură o vreme, picioarele lor perturbând ceața apoasă care venea în vârtejuri dinspre râu și le ascundea tălpile. Lămpile cu gaz și felinarele țineau departe melancolia apusului și dădeau ceții gri o strălucire aurie.

Noaptea era adusă la viață cu muzică și voie bună, însă lui Farah i se părea că ea și Morley erau departe de toate astea. În loc să fie impresionați de culorile vibrante și de muzica vioaie, se uitau cum copiii străzii alergau printre picioarele celor bogați și cum cerșetorii întindeau mâna către petrecăreții nemiloși și neinteresați. Orașul era împărțit între un exces de bogăție și sărăcie, de progres civilizat și afiliere criminală, iar acest lucru o apăsa pe Farah în această seară, când se gândea la Gemma Warlow.

– Uneori, în nopți ca asta, aș da orice să fiu la țară, unde e mirosul atât de dulce, spuse ea, simțindu-se vinovată pentru că atenția îi era distrasă.

Sir Morley scoase un ușor sunet de încuviințare, și, când se uită la el, Farah văzu că sprâncenele lui de un șaten-deschis erau desenate într-o încruntare preocupată, în timp ce se uita la aglomerația de pe Strand, dar nu se concentra asupra nimănui. Era foarte chipeș în hainele lui de seară și cu lavaliera albă. Gentlemanul englez desăvârșit. Înalt, dar nu exagerat. Dichisit, dar puternic. Chipeș într-un mod clasic, aristocratic, era deopotrivă plăcut și accesibil. Dinții lui erau îngrijiți și nu foarte strâmbi, și, deși avea aproape patruzeci de ani, părul lui auriu era încă des și nu încărunțise. Mergea într-un fel care îi făcea pe oameni să îi facă loc, iar Farah nu putea să nu se gândească la faptul că asta îi sporea farmecul.

Sir Carlton Morley era un bărbat distins, dacă nu chiar de viță nobilă, și era respectat de majoritatea oamenilor, ca să nu punem la

socoteală și reputația lui ca fiind unul dintre cei mai apreciați inspec-tori din istoria poliției metropolitane.

– Cred că ar trebui să beau două sticle întregi de vin singură în seara asta, spuse ea, testându-l, din moment ce nici unul nu băuse mai mult de un pahar la cină.

El încuviință tăcut.

– După asta, continuă Farah, o să mă bucur de o repriză de înot în Tamisa. Cel mai probabil, o să fiu goală. Nu aș vrea să-mi murdăresc noua rochie, înțelegeți?

– Cum vrei tu, încuviință Morley, fără să se uite la ea.

Punându-și cealaltă mână peste brațele lor alăturate, ea îl împinse pe o ușă, departe de traficul pietonal.

– Carlton, spuse ea, întorcându-se cu fața spre el. Ești absent. E totul bine?

Lejeritatea cu care îi rosti prenumele îi atrase atenția lui Carlton. Asta era o nouă intimitate între ei și încă se adaptau la ea.

– Iartă-mă! Îi ridică mâna la gură și o apăsă ușor ca să o sărute. Am fost nepermis de nepoliticos. Te rog, repetă ce ai spus!

„Nici o șansă“, se gândi ea, însă gura i se relaxă într-un zâmbet. Sărutul mâinii aflate în mânășă îi trezi o strălucire caldă și îl iertă imediat.

– Am observat că Dorian Blackwell a fost achitat azi în tribunal. Asta te apasă atât de tare?

La pomenirea numelui, trăsăturile lui Morley deveniră grave și strânsoarea în care îi ținea mâna se intensifică.

– De fiecare dată când îl prind cu ceva, îmi scapă printre degete! Știu că are jumătate din poliție într-un buzunar și jumătate de parlament în celălalt.

Dându-i drumul la mână, își scoase pălăria și își trecu degetele prin păr înainte să o așeze la loc.

– La naiba cu el! explodează. Și știi ce a avut tupeul să facă parșivul judecător Singleton? Întrebă Morley, după care continuă, fără să aștepte răspunsul ei. M-a certat public pe mine pentru comportament ostil față de acest gunoi!

Farah rămase tăcută. Avea propria părere despre acea ranchiună, dar își dădu seama că nu era momentul să o spună. Crezuse că Morley era un bărbat cu principii foarte stricte, care nu se cobora să

bată un om care avea mâinile legate, indiferent de cât de mult ar merita-o ticălosul.

– Poate că în seara asta ar trebui să ne concentrăm asupra unei distracții mai relaxante decât teatrul, îi sugerează Farah delicat. Poate o plimbare prin grădini sau...

– Nu, o întrerupsese Morley, punându-și delicat un deget sub bărbia ei. Nu. Cred că am nevoie de diversiunea unei comedii în seara asta. O să mă ajute să șterg toate gândurile legate de Dorian Blackwell.

– Bine, încuviință ea, bucurându-se de familiaritatea atingerii lui. Ți-ar prinde bine să ți-l scoți din minte pentru o seară.

Deși rostise cuvintele, știa totuși că să-ți scoți din minte un om ca Dorian Blackwell era mult mai ușor de spus decât de făcut. La cum stăteau lucrurile, și ea încercase să facă fix același lucru în cea mai mare parte a celor trei zile. În tot timpul cât fusese ținut în celulă, Blackwell îi ocupase gândurile, invadându-le ca un cântec nepoftit până când prezența lui în camerele de sub ea îi pulsa prin nervi cu o vigilență constantă.

– Așa o să fac. În seara asta, o să mă concentrez numai asupra companiei tale strălucitoare. Morley se uită la chipul ei până când dispoziția i se întunecă din nou. Doar că, atunci când a spus acele lucruri despre tine și mine... am simțit că aș putea să îl *omor*.

Farah încercă să afișeze cel mai dezarmant zâmbet.

– Nu-l lăsa să te deranjeze prea mult. Cu siguranță am auzit lucruri mai rele de-a lungul anilor.

Și nu era asta adevărul?

– Asta ar trebui să mă liniștească? șopti el, capul lăsându-i-se mai jos, buzele lui stăruind în spațiul din ce în ce mai apropiat dintre ei, deasupra gurii lui Farah.

– Da, spuse ea hotărât și îl împinse din ușă și înapoi pe alee, ca să-și reia seara. Dorian Blackwell nu este nici măcar pe lista celor mai nemiloase și rele persoane care mi-au vorbit în sala de interogatoriu.

„Însă a fost, într-un fel, cel mai înfricoșător“, adăugă ea în gând. Ce straniu! De-a lungul carierei ei, fusese amenințată, i se făcuseră avansuri, fusese degradată și implorată, iar Dorian Blackwell nu făcuse nici unul dintre aceste lucruri. Abia îi pronunțase numele. Poate câteva insinuări. Farah era sigură că înțelesese greșit promisiunea subtilă din vocea lui, dar tot îi dădea fiori de fiecare dată când și-o amintea.

– Farah, îți place să lucrezi pentru mine? o întrebă Morley pe un ton aproape copilăresc din cauza șovăielii. Deseori mă întreb dacă nu ai prefera să ai grijă de o casă liniștită și minunată pe undeva.

Farah făcu un gest ca și cum ar fi dat la o parte un miros neplăcut.

– Îmi place să fiu ocupată. Cred că așa înnebuni dacă nu așa avea ceva productiv de făcut în timpul zilei. Îmi place să lucrez la Scotland Yard. Simt că sunt gardianul dosarelor Londrei și al secretelor ei murdare. Mă mândresc cu ceea ce fac.

– Știu asta, încuviință Morley, care părea distras de un cu totul alt set de probleme. Dar vrei să lucrezi la Scotland Yard pe termen nedefinit? Nu ți-ai dori o familie? Copii?

Farah era tăcută în timp ce întrebările săpau sub coaste ca să ajungă la inima ei. Inițial, nu-și dorise să fie la Scotland Yard, dar acceptase funcția de acolo pentru că spera că într-o zi avea să ajungă la ce avea nevoie. Să dezlege secretele trecutului ei. Pe măsură ce timpul trecea, începuse să creadă că acest lucru nu avea să se mai întâmple. Cât despre cealaltă întrebare... nu-și permisese să se gândească la asta. Cuvinte ca „familie” și „copii” se dezintegraseră când era foarte tânără, și nu reușise să le reînvie fără să-și frângă inima. Cu toate astea, ceva înăuntrul ei se încorda și durea la ideea unui copil al ei. O familie.

– Mi-e foame, spuse ea relaxată, sperând să schimbe subiectul conversației. Hai să ne gândim la o cină timpurie înainte de teatru... Ceva italianesc?

Ezitant, Morley renunță la subiect și fu de acord.

– Știu un loc chiar lângă Adelphi.

– Excelent! zise ea fericită.

În timpul cinei italienești, amândoi evită subiecte grele precum Inimă Neagră din Ben More și viitorul ei, acceptând cântecul unui violonist hoinar și mâncând niște paste excepționale cu un vin roșu de masă excelent. Vorbiră despre lucruri lipsite de importanță, precum construirea unor noi căi ferate subterane și popularitatea cărților de ficțiune cu detectivi. Piesa de la Adelphi fu distractivă și bine scrisă, și dispoziția lor se îmbunătăți considerabil când se plimbară pe Fleet Street către apartamentul ei, aflat deasupra cafenelei domnului De Gaulle. Pe măsură ce noaptea înainta și cu cât se îndreptau mai spre est, străzile Londrei deveneau tot mai periculoase, iar Farah — bucura că Morley avea întotdeauna o armă la el.

– Pun pariu că vor scrie romane ieftine despre tine, Sir Morley, îl tachină ea. Poate chiar vor include vânătoarea celui al cărui nume nu-l vom spune pentru restul serii. Cât de mareț ar fi?

– E ridicol, bombăni Morley, însă, chiar și în lumina felinarelor, se putea vedea că roșise, iar în ochii lui se citea satisfacția în timp ce el o privea.

O altă seară de citit poezii a lui De Gaule se transformase într-o depravare îmbibată în absint. Sunetul muzicii țigănești și râsetele puternice se auzeau în stradă și se amestecau cu chemările prostituatele și ale vânzătorilor de droguri.

– Niciodată nu am înțeles de ce ai ales să stai aici, după toți anii ăștia.

Morley o prinse mai protector de braț în timp ce o însoți pe scările întunecate, către camera ei.

– Acești... acești așa-numiți boemi nu sunt genul de oameni potriviți cu care să-și irosească timpul o femeie nobilă ca tine.

Farah râse veselă și se întoarse către el, fiind cu o treaptă mai sus ca să îl poată privi direct în ochi.

– Îți poți imagina că mi-aș irosi timpul cu cineva, Carlton? Deși trebuie să recunosc că am o anumită fascinație pentru boemi. Sunt atât de creativi și de liberi.

În loc să fie fermecat, Morley păru mai degrabă îngrijorat.

– Nu participi niciodată... la aceste serate, nu-i așa?

– Și ce dacă aș participa? îl provocă ea jucăuș. Ce s-ar întâmpla dacă aș socializa cu cele mai iluminate și progresive minți ale timpului nostru?

– Nu socializarea mă îngrijorează, ci cu totul altceva, bombăni el.

– Dragă Carlton. Privirea ei se îmbună, și își puse mâna pe umărul lui, mângâindu-i cu degetul mare părul de la ceafă. Sunt prea bătrână ca să socializez sau să irolesc timpul sau orice alt eufemism vrei pentru comportamentul scandalos care te îngrijorează. Se uită în josul scărilor, spre pavajul pictat în pătrate aurii întretăiate de lângă ferestrele cafenelei. Dar îmi place această parte a orașului. Este plină de viață, de tinerețe, de artă și poezie.

– Și de hoți și destrăbălați, și de prostituate.

– Dintre care cei mai mulți mă știu de la Yard. Sunt atentă și mă simt destul de în siguranță aici. În plus, adăugă ea relaxată, nu toți ne putem permite o terasă lângă Mayfair, nu-i așa?

Gluma despre noua lui casă cumpărată voise să fie o tachinare, dar cuvintele ei îl dezmeticiră, făcându-l să o privească din umbre cu o nouă intensitate.

– Te-ai... simțit bine în seara asta, doamnă... ăă... Farah? Cu mine?

– Îmi dau seama că greu mă bucur de compania altcuiva mai mult decât de a ta, răspunse ea sincer.

– Bun. Respirația lui părea să se fi precipitat, ochii lui exprimând indecizie. Excelent. Am un subiect pe care voiam în mod special să îl discut cu tine în seara asta.

Un mic fior o încântă pe Farah, care deduse în ce direcție era posibil să o ia conversația. Ce ar putea răspunde?

– Desigur.

Și ea părea să fi rămas fără aer.

– Ai vrea... să vii înăuntru pentru niște ceai?

El se uită la ușă destul de mult.

– Mă tem că nu ar fi prudent să mă inviți în casa ta acum. Nu la cât de mult am... Doamne! Cred c-o s-o dau în bară.

Degetele ei se plimbară de pe umerii lui spre obraji, în timp ce Farah încercă să pară cât de încurajatoare posibil, cu toate că inima i-o luase razna împreună cu gândurile ei.

– Spune-mi la ce te gândești!

Mâinile lui le acoperiră pe ale ei pe obraz.

– Vreau să îți fac curte ca la carte, Farah, spuse el grăbit. Conducem împreună o companie care se bucură de atâta succes; imaginează-ți cât de bine ne-am descurca conducând o casă. Ne bucurăm unul de compania celuilalt. Și cred că, de-a lungul anilor, am dezvoltat sentimente mai puternice decât prietenia. Mâna lui o strânse pe a ei și o duse la piept, deasupra inimii. Nici unul nu mai trebuie să fie singur, și nu mă pot gândi la compania altcuiva care să-mi facă mai multă plăcere în fiecare noapte pentru restul zilelor.

Acea căldură plăcută se întoarse în stomacul ei, deși Farah fu oarecum neimpresionată de declarația lui. Deci nu era vreun Rossetti sau Keats. Ar trebui să fie asta un dezavantaj?

– Gândește-te la ce oferi, spuse ea uniform. Sunt o văduvă care a trecut bine de vârsta măritişului. Un bărbat cu poziția ta și nevoile tale are nevoie de o nevastă tânără, care va fi fericită să îi facă un loc confortabil la care să se întoarcă. Cineva care să îi ofere bebeluși grăsuți și o tovărășie respectabilă. Toți cei pe care îi cunosc eu sunt fie criminali, fie boemi. Zâmbi înainte să adauge: Uneori, ambele.

– Ai douăzeci și șapte de ani, spuse el amuzat. Nu poți spune că ai dat în senilitate.

– Douăzeci și opt luna trecută, îl corectă ea. Și cred că încerc să te avertizez că sunt prea prinsă în rutina mea ca să-ți fiu o soție supusă.

Cu toate astea, stomacul ei tresări la gândul de a avea copii. Morley tăcu o clipă, deși păru mai degrabă gânditor decât insultat. Întinse mâna și îi dădu o buclă de pe umărul gol pe spate, lăsând la iveală pielea albă neacoperită de șalul ei.

– Primul tău mariaj... Ezită. A fost atât de groaznic?

– A fost, de fapt, chiar opusul. Zâmbi trist. Doar că... tragic de scurt.

– Mi-ar plăcea să-mi povestești despre asta într-o zi.

– Poate, minți Farah în timp ce se concentra la căldura degetelor lui care zăboveau deasupra pielii ei.

Dorința plutea între ei precum ceața Londrei, o formă delicată, masculină care era liniștitoare și tulburătoare în același timp.

– Mi-ar plăcea să am și șansa să concurez cu soțul tău defunct pentru afecțiunea ta. Chiar aș încerca să mă ridic la nivelul amintirii lui. Acele degete elegante și delicate se opriă în sfârșit pe umerii ei, trăgând-o lângă el. Perspectiva nu mă sperie cum s-ar întâmpla cu alți bărbați.

Emoționată, Farah își permise să se rezeme de corpul lui subțire.

– Ești un bărbat unic, îl complimentă, genele ei lăsându-se în jos în fața acestei intimități neașteptate. Și destul de chipeș. Lucrurile astea nu e bine să fie decise în grabă. Îmi dai o noapte sau două ca să-mi examinez sentimentele?

– Trebuia să știu că o femeie eficientă și greu de mulțumit ca tine nu o să fie dată pe spate. Dă-mi o speranță, Farah, o rugă, strânsoarea lui trăgându-i corpul lângă al lui și mâna sa plimbându-se în jurul curburii spatelui ei. Ceva de care să se poată ține inima mea singură.

– Nu pot spune că nu e o propunere grozavă, spuse ea sincer. Chiar tentantă.

Ochii lui se aprinseră cu speranță. Cu căldură.

– Tentantă? Nici măcar pe jumătate ca tine. Dumnezeuule, Farah, nu știi cum mă incită acel cuvânt pe buzele tale. Deși, având în vedere că ai fost măritată, presupun că e posibil să știi. La naiba, soțul

tău trebuie să fi fost cel mai fericit bărbat din imperiu, chiar dacă numai pentru o perioadă scurtă.

Își puse degetul sub bărbia ei, iar cu cealaltă mână îi trase corpul și mai aproape de al lui. Farah încercă să țină tristețea departe de chipul ei.

– Am fost amândoi fericiți, pentru o perioadă. Deși probabil nu în modul în care sugerase el.

– Farah, pot să te sărut? Pasiunea din întrebarea lui era deopotrivă înspăimântătoare și incitantă.

Ea se gândi, după care își înălță capul.

Primul lor sărut fu delicat, nesigur și, în același timp, plăcut. Farah era recunoscătoare pentru întinericul relativ, astfel că nu trebui să-și facă griji pentru cum arăta chipul ei sau dacă ochii ar trebui să fie deschiși sau închiși. Se bucură pur și simplu de fierbințeala apropierei lui. De senzația jachetei presate de vârfurile degetelor. De abilitatea gurii lui, care dansa și o explora pe a ei cu atingeri ușoare, intrigante. Fu o insistență de moment, după care își relaxă din nou apăsarea. O urmă de umezeală când limba lui se apropie de gura ei, dar nu mai mult decât o șoptă.

Dorian Blackwell probabil săruta cu totul diferit, se surprinse Farah gândind. Probabil era sălbatic și înfometat. Poate prea viguros și mistuitor în pasiunile sale. Gura lui părea atât de dură. O tăietură cinică pe un maxilar îndărătnic. Nu, Inimă Neagră din Ben More era egoist și exigent. Cu siguranță nu era reținut sau respectuos ca.. Dumnezeu! Ce făcea, gândindu-se la gura unui criminal în timp ce atingea buzele unui gentleman? Supărată, mai mult pe Blackwell decât pe ea, îl blestemă pe bărbatul care îi invadase neinvitat gândurile. Din nou. Cât tupeu!

Tocmai când căldura din stomac îi înflori într-o fierbințeală acaparatoare care îi îmbujora pielea, curiozitatea și vinovăția o împinseră spre explorare. Farah îl prinse strâns de umeri și se gândi să-și folosească propria limbă. Era permis? Avea să se retragă el oare din cauza manierei franțuzești de sărutat? Auzise de ea numai de la prostituate, dar ideea o intriga de ceva timp. Ar trebui să-l invite din nou înăuntru? Poate că, indiferent de ce răspuns avea să hotărască să-i dea, nu avea să ajungă la vârsta de treizeci de ani neatinsă.

Tocmai când acel gând splendid îi trecu prin minte, Morley se re-trase, respirația lui rapidă producând vagi nori de abur în frigul care se lăsa.

– Vino mâine cu mine la biserică, rosti el gâfâind. Nu vreau să aștept până luni să te văd.

Farah răsuflă dezamăgită la auzul celei mai banale cereri pe care și-o putea imagina. Cum se putea gândi la biserică într-un asemenea moment? Se gândi că, dacă el insista să fie un gentleman, și ea ar trebui să fie o lady.

– Nu sunt religioasă, recunosc eu. În plus, nu îmi plac bisericile. Dar dacă vrei să ne întâlnim la un ceai când se termină slujba, poți să mă suni după-amiază.

Ideea o făcu să zâmbească, plăcându-i gândul explorării acestor săruturi plăcute cu el. Și gândul la viitor. După ce făcu un pas înapoi, el îi dădu drumul, dar nu înainte să îi ridice mâna cu mănuașă încă o dată la buze.

– Mi-ar plăcea asta mai mult decât pot spune.

Pe cât de repede se aprinsese pasiunea în sufletul ei, pe atât de repede o stinse frigul serii, iar Farah începuse să se întrebe dacă senzația fusese ca răspuns la sărut... sau la gândurile intruzive pe care le avea despre celălalt bărbat. Deranjată, își strânse pe lângă ea rochia, își trase șalul mai strâns în jurul umerilor și, încet, începu să urce scările.

– Noapte bună atunci, Carlton.

– Vise plăcute, Farah Leigh!

Oprindu-se, se întoarse foarte încet către locul de unde el o privea.

– Cum mi-ai zis?

– Farah Leigh. Ce credeai că am spus?

– Mi s-a părut că am auzit Fairy.

Șopti cuvântul. Părul lui Sir Morley strălucea arămiu când își dădu capul pe spate și râse.

– Probabil sărutul te-a afectat la fel de mult ca pe mine.

– Într-adevăr.

Farah se întoarse și urcă restul scărilor până la ușă, nedorind să-i arate tristețea subită care o cuprinsese. Pentru că el greșise: faptul că auzise greșit nu avea nimic de-a face cu sărutul.

Când deschise ușa apartamentului, inima îi era mai grea decât fusese de luni întregi. O durere veche și familiară trecea prin ea, lama ei fiind la fel de ascuțită ca în urmă cu un deceniu. Închizând

ușa, se sprijini de ea și un moment stătu nemișcată în întunericul rece, degetele ei tremurânde atingându-i buzele.

Cum era posibil ca, după atâția ani, să se simtă atât de... derutată? Ca și cum, într-un fel, fusese infidelă. Nu, era un cuvânt prea puternic. Dar, cumva, tot se aplica.

„Termină cu asta, Farah“, se certă singură. Trecuseră zece ani de când băiatul pe care îl iubise murise. Șaptesprezece de când se separaseră. Avea aproape treizeci de ani. Merita să își construiască o viață cu cineva, dacă și-ar fi dorit. Cu siguranță Dougan ar fi înțeles.

Vinovăția intensifică durerea, până când Farah se simți atât de mizerabil, încât știu că nu avea să doarmă în noaptea aceea. Trecând prin salonul ei confortabil, îi luă mai mult decât de obicei să aprindă lumânarea de pe cămin ca să aibă destulă lumină cât să aprindă focul în șemineul de piatră.

Ridicând lumânarea, întinse mâna după coșul ei cu aprinzătoare. O mișcare rapidă din zona periferică o făcu să sară și să se întoarcă. Flacăra lumânării pâlpâi, dansă și sfârâi nebunește, ca și cum ar fi încercat să fugă de diavol, a cărui față se contura deasupra ei. Cu ochiul lui întunecat, plin de păcat, și cu cel albastru plin de răutate, se uită în jos la ea cu buzele trase cât să dezvăluie dinții albi, de prădător, ca să formeze un rânjet dezgustat.

Țipetele lui Farah i se înghesuiră în gât, prevenind materializarea lor în timp ce bâjbâia în spatele ei după vâtrai. Spre șocul și disperarea ei, alte două forme imense se topiră din umbră și înaintară din ambele părți.

– Sper că te-ai bucurat de acel sărut, doamnă Mackenzie.

Dorian Blackwell își linse degetul și stinse flacăra lumânării, învâluindu-i din nou în întuneric.

– Pentru că o să fie ultimul.

Capitolul 5

„– Ai putea să mă iubești... Asta dacă vrei.

– Bineînțeles că o să te iubesc, Dougan Mackenzie, spuse ea simplu. Cine altcineva o s-o facă?

– Nimeni.“

Farah alunecă într-o ceață de amintiri punctate de un ritm rapid, dar îndepărtat, care tăia prin negura plăcută cu o consistență zgomotoasă și uluitoare.

„– Nu te-aș părăsi niciodată, Zâno!

– Serios? Nici măcar ca să fii pirat?

– Promit! E posibil să fiu totuși un bandit.“

Tic-tac. Tic-tac.

Capul și-l simțea neatașat de restul corpului, în timp ce ceața care plutea ușor începea să se disipeze, și realitatea pătrunse în plăcutul vis.

– Suntem destul de aproape de Glasgow, sir, putem s-o adormim din nou ca să nu fie conștientă pe feribot.

O voce scoțiană aspră, care îi amintea de un fierăstrău, și o băutură puternică trecură dincolo de vocile dulci ale tinereții ei.

– Imediat, Murdoch.

Acea voce. Întunecată și calmă cu o nuanță de... ceva străin și totuși familiar. Unde mai auzise vocea aia?

– „O să încerci și tu să mă iubești?

– O să încerc, Zâno, dar nu am mai făcut-o înainte.

– O să te învăț și asta.“

– Chiar crezi c-o să te ajute?

Vocea aspră părea mai aproape acum, laolaltă cu acele zgomote ritmice exasperante care păreau să-i miște corpul dintr-o parte într-alta.

– N-o să-i dau de ales.

Vocea întunecată era și ea aproape. Terifiant de aproape.

Farah era furioasă pe amândoi. Acești bărbați nu aveau ce căuta aici, printre amintirile de preț ale trecutului ei. Într-un fel, îl corupeau. Mai ales cel calm și întunecat. Voia să-i spună s-o lase în pace. Dougan Mackenzie fusese o tragedie prețioasă care îi aparținuse numai ei, și voia să-i ordone vocii periculoase să stea departe de el. Cu toate astea, nu putea, deoarece intrase în atmosfera ciudatului ei vis treaz.

„Dragostea este pentru basme... Nu există așa ceva.“

Se iubiseră, nu? Farah simți nevoia să întindă mâna, în timp ce ochii solemn de întunecați ai lui Dougan începură să dispară. Vocea lui dulce de băiat era înlocuită cu ceva crud și înspăimântător.

„Da, Farah Mackenzie, ar trebui să fugi.“

– Ce o să-i spui când se trezește? întrebă cel numit Murdoch.

– Murdoch, întrebarea pe care ar trebui s-o pui este ce informații de folos îmi poate da ea.

Îngrijorată, Farah încercă să găsească sensul conversației auzite, însă gândurile ei păreau să-i fie duse ca frunzele căzute în prima furtună a iernii. Membrele ei erau rigide ca un trunchi de copac, greoaie și inflexibile. Cu toate astea, se legăna ca o ramură în timpul unor rafale neregulate de vânt.

Tic-tac-tic-tac.

– Adică, n-o să-i spui...

– Niciodată.

Vocea întunecată avea o nuanță de pasiune în jurământ, dar se dădu înapoi de lângă ea.

– Dar credeam că...

– Credeai că ce?

Rece. Bărbatul ăsta era *rece*. Ca Tamisa în ianuarie. Sau precum cel mai adânc nivel al iadului, unde mergeau sufletele prea întunecate ca să ardă și îi țineau companie diavolului.

Un oftat profund, plin de suferință, răzbătu în ciuda sunetului trenului.

– Nu contează ce gândeam.

Murdoch părea irascibil și dezamăgit, nu înfricoșat, și Farah îl considera cel mai curajos bărbat din lume.

Trenul! Revelația o lovi pe Farah cu duritate. Clinchetul ritmic, legănatul, mirosul vag de fum de cărbuni și umezeală. Ținându-se de informațiile despre loc cu frica disperată că avea să le piardă din nou, Farah jeli pierderea suferită, în timp ce rămășițele visului ei se risipiră în neant. Ceața pe care plutea se materializă într-o pernă moale din catifea, cu buzunare adânci pe alocuri pentru nasturii moderni.

Când se hotărâse să plece într-o călătorie? Anxietatea izbucni în timp ce Farah își aminti lucruri mai recente. Își făcuse bagajul? Călătoria pentru muncă? De ce nu reușea să iasă din această ceață destul de mult cât să-și deschidă ochii sau să-și miște membrele greoaie?

Șuieratul trenului creștea aerul, și Farah observă că începuse să încetinească. Dumnezeuule, trebuia să se miște. Doar nu putea fi prinsă dormind odată ce ajungea la destinație, nu-i așa? Mai exact, cine erau însoțitorii ei?

Un alt cuvânt o lovi în timp ce își recăpăta cunoștința.

„Glasgow.“

Ce căuta în Scoția?

Pleoapele începură să i se miște, și își simți mușchii încordați, considerând asta un semn că începea să iasă din starea de confuzie în care fusese prinsă. Nu îi era deloc caracteristic. Niciodată nu luase substanțe care să o ajute să doarmă. Și nici nu bea în exces tocmai de teamă că avea să ajungă fix în această situație. Ce se întâmplase mai exact? Fusese otrăvită?

Frica erupse prin golurile din memorie, și simți că se grăbește către adevăr cu viteza locomotivei trenului.

„Permite-mi să te sărut, Farah.“

Fusese cu Carlton. O ceruse – oarecum –, și ea îi răspunsese... ce?

– Atunci, bine. Vocea îmbătrânită a lui Murdoch îi întrerupse concentrarea. Mă duc să pregătesc totul, Blackwell, cât te ocupi tu de domniță.

„Blackwell.“ Inima lui Farah o luă razna, și mintea ei încercă să țină pasul. Era aproape, acolo. Blackwell... Scoția... Sărut... Of, de ce nu putea face legătura?

„Sper că te-ai bucurat de acel sărut, doamnă Mackenzie... Pentru că o să fie ultimul.“

Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More. El o avea. El o luase!

Ochii lui Farah se deschiseră la timp să vadă un flacon argintiu dat de la un gentleman la altul, ambii îmbrăcați în negru; odată ce se uită mai atentă la fețele lor, constată că nu păreau să fie deloc gentlemeni.

Erau singuri într-un vagon privat, de un lux cum nu mai văzuse. Imagini neclare cu damasc de mătase, de culoarea vinului roșu, și catifeaua tapițeriei și a draperiilor de la ferestre îi surprinseseră simțurile copleșite. Culoarea sângelui. În afară de umbrele masive ale bărbaților din mijlocul vagonului, culoarea umplea decorul până la exces.

„Nu are sens“, se gândi Farah. Dacă era cineva îmbibat în sânge, acela era Dorian Blackwell. Din tot ce auzise, acesta înota în râuri pline cu sângele dușmanilor săi. Așa că de ce părea atât de greșit că lavaliera lui de mătase și gulerul se ridicau atât de imaculat sub maxilarul lui puternic?

Pleoapele lui Farah se închideau, dar senzația de grabă care alergia prin ea îi spunea să fugă. Să se lupte. Să țipe.

– Nu uita să-i dai doza înainte să ajungă trenul în stație, îi reaminti Murdoch înainte ca umbra lui să deschidă ușa către vagon, lăsând înăuntru o rafală de aer rece și lumina zilei.

– Nu-ți face griji!

Dorian se întoarse spre ea, trăsăturile feței lui fiind pierdute în umbrele ochilor ei ce n-o mai ascultau.

– Nu uit *niciodată*.

Următoarea dată când Farah se trezi, tranziția dintre vis și realitate se dovedi mult mai lină, deoarece nu fură voci alarmante sau mișcări care să îi afecteze corpul. Senzația de plutire pe un nor dură ceva timp, și stătu cât de mult putu în acel spațiu dulce și sigur dintre stări. Nu era încă trează. Nu era nici adormită.

Prima informație pe care o înregistră fu sunetul oceanului, care era tulburat de o furtună. În depărtare se auzeau tunete. Vântul care gemea izbea ploaia de fereastră cu rafale puternice, iar aerul greoi și rece aducea o umezeală curată, dar sărată. Farah trase aer în piept, amintindu-și de un loc pe care-l lăsase în urmă cu șaptesprezece ani înainte.

Scotia.

Ochii i se deschiseră. Noaptea o întâmpină cu un întuneric greoi, de catifea. Ferestrele îi spuneau că avea o încăpere mare, însă numai cu contururi minime, deoarece luna și stelele erau ascunse de norii furtunii.

Încă prea confuză ca să intre în panică, Farah își îndoi membrele amortite, testându-le mișcările, și, spre marea ei ușurare, descoperi că nu era legată sau imobilizată. Înălțând o rugăciune tăcută de mulțumire, încercă să-și adune gândurile. Era pe un pat cu cele mai moi așternuturi pe care le simțise vreodată sub obraji. Mișcându-se în continuare, descoperi că era încă îmbrăcată complet, deși corsetul ei părea să fi fost slăbit.

Cine făcuse asta? Blackwell?

Gândul trimise un fior prin ea, în ciuda păturii călduroase și grele. Trebuia să se pună în mișcare. Trebuia să-și dea seama unde o dusesse și cum să evadeze. Mijlocul nopții părea un moment bun în care să încerce asta, deși furtuna putea fi o problemă. Dacă ghicise corect, se afla în fortăreața Inimii Negre, castelul Ben More. Ceea ce însemna că oceanul înconjura insula Mull, iar asta făcea evadarea ceva mai dificilă.

Poate imposibilă.

Dar să ia lucrurile pe rând. Recită o mantra, nedorind să lase frica să o paralizeze. O persoană trebuia să poată sta în picioare ca să scape de orice, așa că nu trebuia să se gândească prea mult în viitor. Întrebându-se ce-i dăduse, își scoase cu grijă picioarele de sub pături. Cum avea să-și găsească pantofii în întuneric?

Poate putea să bâjbâie în jur după o lampă sau o lumânare.

Brațele îi tremurau slăbite când încercă să se ridice în șezut. Camera se învârti. Sau era capul ei? Clipi de câteva ori și se ținu strâns de pat ca să nu cadă din nou.

O dără argintie se arcui prin ferestrele cu model de diamante și luminează de mai multe ori. Văzu imaginea unui pat înalt și lat și a unui șemineu în care ar încăpea un bărbat voinic, după care văzu silueta din umbră, care stătea nemișcată în scaunul cu spătar înalt de lângă patul ei.

Dorian Blackwell. O privise dormind. Fusesse destul de aproape cât să întindă mâna și să o atingă.

Fulgerul trecu, aruncându-i pe amândoi din nou în întuneric, iar Farah îngheță în acele câteva secunde cât tunetul zgudui turnul. Deși nu putea vedea nimic, clipi de mai multe ori, încercând să-și controleze bătăile accelerate ale inimii.

Se așteptă ca în orice moment el să sară pe ea, ca prădătorul pe care-l evocase în amintirea sa, și știa că nu avea puterea necesară ca să se lupte cu el sau să fugă.

– Te rog, șopti ea, nesuportând slăbiciunea din propria-i voce. Nu...

– Nu o să te rănesc, spuse în întunericul.

Era atât de aproape, încât i se părea că-i putea simți respirația pe piele. Farah nu era sigură că îl credea.

– Atunci, ce cauți aici?

Își dorea ceva care să sugereze mișcare, însă umbrele rămaseră nemișcate.

Trecură câteva momente de tăcere până când vocea se întinse spre ea în negrul absolut.

– Trebuie să fac ceva foarte important. Tu poți fie să mă ajuți, fie să-mi stai în cale. Orice ai alege, e mai bine să fii undeva unde te pot observa.

– Ce te face să crezi că te-aș ajuta vreodată? îl întrebă pe un ton poruncitor, în timp ce indignarea începu să îi anihileze panica. Mai ales după ce m-ai luat din casa mea, din viața mea. A fost o mișcare nechibzuită. Lucrez pentru Scotland Yard, și o să mă cauți.

Farah speră ca amenințarea ei să aibă efectul dorit. Își amintise de Blackwell în camera de interogatoriu. Fusese calm, aparent neînfricat, dar îi văzuse transpirația de pe linia părului, tensiunea din mușchi, pulsul care îi zvâcnea în vena de la gâtul lui puternic.

– Nu cred că-ți plac spațiile închise, plusă ea. Dacă mă găsesc aici, nu o să poți scăpa de acuzațiile de răpire. Cu siguranță te vor trimite înapoi la Newgate.

– Nu crezi că pot face în așa fel încât să nu fi găsită niciodată?

Vocea lui rămăsese la fel – rece, nepăsătoare –, însă Farah icni ca și cum tocmai fusese palmuită. Se luptă în tăcere cu un fior de teroare. Voia să spună că nu aveau să o găsească pe ea? Sau corpul ei? Își aminti că Inimă Neagră din Ben More lăsase un munte de devastare în urma lui, sub forma persoanelor moarte sau dispărute. Regretându-și amenințările, săpă prin gândurile ei întunecoase pentru a găsi ce să spună.

– Îl iubești?

Întrebarea o luă complet prin surprindere.

– Poftim?

– Pe Morley. Numele ar fi putut fi la fel de bine blocat în gheață. Voiai să-i accepți propunerea?

Farah avu senzația ciudată că întrebarea îi luase prin surprindere pe amândoi.

– Nu vād de ce e asta treaba...

– Răspunde la întrebare! spuse el sacadat.

Lui Farah nu îi plăcea să i se dea ordine. Cu toate astea, ceva din mantaua nopții o făcu neobișnuit de sinceră.

– Nu, se confesă ea. Deși îl respect foarte mult pe Carlton și mi-e drag, nu îl iubesc.

– L-ai lăsat să te sărute. Vorbele lipsite de înflăcărare trădau totuși un ton acuzator. Și-a pus mâinile pe tine. Obișnuiești să le permiți bărbaților pe care nu îi iubești să facă asemenea lucruri?

– Nu! Eu... Morley e primul bărbat pe care l-am sărutat de când... Farah clipi rapid. Cum era posibil ca un bărbat ca Dorian Blackwell să o atace pentru un simplu sărut? Nu avea el un harem de curtezane frumoase? Nu era el cel mai notoriu escroc? Nu trebuie să-ți explic ție acțiunile mele! Nu sunt un hoț, răpitor sau criminal. Sunt o văduvă respectabilă, angajată, stăpână pe mine și îmi permit orice libertăți mi se par potrivite.

Capul i se tot învârtea, și, cu cât era mai implicată, cu atât se simțea mai rău. Ce îi dăduse el o făcea nechibzuită, impulsivă și emotivă.

Întinericul tăcu și stătu nemișcat pentru atât de mult timp, că Farah se întrebă dacă silueta lui fusese de fapt o halucinație provocată de drogul din vene.

– Văduvă? mârâi Dorian Blackwell amuzat. Poți să faci pe matroana respectabilă cu alții, doamnă Mackenzie, dar ești o femeie cu niște secrete teribile. Și eu se întâmplă să le știu.

Aroganța din ton o provocă, însă inima lui Farah lovea cu putere la auzul cuvintelor. Era imposibil. Nu-i așa? Secretele ei murișeră în urmă cu zece ani și fuseseră îngropate într-un mormânt superficial, nemarcat.

Împreună cu inima ei.

– Ce ai impresia că știi? șopti ea. Ce vrei de la mine?

O altă fâșie de fulger se ramifică în furtună, iluminându-i umbra masivă, transformându-i părul negru-albăstrui și ochiul cu cicatrice într-un argintiu ireal. Farah îi surprinse expresia numai un moment, dar fu un moment de neatenție, și ce văzu o reduse la tăcere.

El se apropiase, cu capul tot plecat, însă ochii lui o ardeau de sub genele întunecate. Mâna lui plutea în spațiul dintre ei, expresia fiind un amestec de durere acută și dorință.

Imaginea dispăru la fel de repede cum apăruse, iar Farah stătu în întineric, așteptând presiunea degetelor lui. Nu o atinse, umbra lui fiind un contur masiv în dreptul ferestrei în timp ce stătea locului. Apoi se îndepărtă de ea.

– Întrebările tale e mai bine să fie lăsate pentru dimineață!

Confuză, Farah nu putu șterge imaginea ochilor lui când se întinșese spre ea. Cicatricea strica simetria sculptată a trăsăturilor lui întunecate. Asta nu făcea decât să îi intensifice aura amenințătoare, cu siguranță, însă agonia dezgolită, plină de dorință pe care o zărise îi presăra teama cu confuzie.

Fusese un efect al furtunii sau de vină era vederea ei?

O ușă se deschise într-o parte îndepărtată a camerei, și Farah fu din nou șocată. Se mișca atât de stăpân pe el în întineric, fără să se lovească de mobilă și fără să scoată un sunet.

– Cât ai de gând să mă ții prizonieră aici, domnule Blackwell? întrebă ea, strângând cearșafurile și simțindu-și pleoapele grele.

– Nu am de gând să fii prizoniera mea, spuse Blackwell după o mică pauză.

– Captivă, atunci?

Nu știa dacă îl amuza sau îl exaspera. Sunetul pe care îl făcuse el era imposibil de interpretat corect fără să-i vadă fața.

– Culcă-te, doamnă Mackenzie, o îndemnă el. În seara asta, ești în afara oricărui pericol, și totul o să devină mai clar mâine.

Apoi o lăsă să se gândească la ce voise să spună mai exact prin „În seara asta, ești în afara oricărui pericol”

Capitolul 6

Farah își dădu seama că spusele lui Dorian Blackwell se dovediră a fi profetice când se trezi dintr-un somn fără vise, cu razele soarelui revărsându-se peste patul ei și încălzindu-i plăcut pielea. Gândurile și vederea i se limpeziseră odată cu trecerea furtunii din noaptea trecută, lăsând-o odihnită și nerăbdătoare.

Clipind în lumina dimineții, deveni conștientă de zgomotele și de foșnetul care veneau din camera ei. Suspînând adânc, se ridică imediat, în timp ce focul prinse viață în imensul șemineu, aprins de un bărbat scund, dar voinic, îmbrăcat mult prea bine ca să fie parte din personal.

Acesta își întoarse fața către ea, barba lui cenușie desfăcându-se într-un zâmbet vesel.

– Bună dimineața, doamnă Mackenzie! Ce plăcere să vă întâlnesc în sfârșit!

Traversă camera cu o viteză uluitoare pentru un bărbat atât de scund și de solid. Alarmată, Farah trase păturile peste corsajul desfăcut, deși, de sub nasturii descheiați, se vedea numai cămașa ei de mătase.

– Nu... nu te apropia.

Își ridică mâna în timp ce își dădu apoi seama că era un gest ridicol pentru a-l opri. În mod surprinzător, se dovedi a fi eficient, iar bărbatul se opri lângă piciorul patului. Ochii albaștri deveniră mai blânzi, asemenea ridurilor de pe obraji, oferindu-i o înfățișare paternă.

– Nu aveți de ce să vă temeți de mine, domniță. Sunt aici doar ca să fac focul și să vă aduc micul dejun. Arată spre tava așezată la piciorul patului. Mai mult ca sigur vă e foame, așa că am adus budincă de orez, un ou de prepeliță, pâine prăjită și ceai.

În timp ce Farah se uită la farfuria aranjată cu grijă, stomacul ei scoase un sunet înfometat de protest, după care începu să bolborească din când în când.

Zâmbetul reveni pe fața bărbatului, strălucind cu plăcere.

– E așa cum bănuiam. Luă tava și, atent, o duse spre ea, punându-i-o în poală. Puteți lua micul dejun ca o adevărată doamnă.

Zâmbi fericit, oferindu-i un șervețel. Farah se întinse automat să ia șervețelul, punându-l unde îi era locul în timp ce bărbatul îi turnă ceai într-o ceașcă delicată de porțelan care avea cea mai minunată nuanță de verde mentă.

– Tu ești... domnul Murdoch, spuse ea, recunoscându-i vocea. Din tren.

Privirea pe care i-o aruncă el pe sub gene era imposibil de interpretat.

– Da, spuse el într-un final. Deși speram că n-o să vă amintiți nimic din timpul călătoriei. V-am ținut drogată ca să vă provocăm cât mai puțin disconfort.

Farah îl privi uimită. Disconfort? Cine nu ar simți așa ceva dacă ar fi răpit și dus în această parte izolată a lumii? Și care era treaba cu bărbatul ăsta, care se purta cu ea de parcă ar fi fost un oaspete bine-venit, nu un ostatic?

– Zahăr? Frișcă?

Arată cu bunăvoință spre serviciul de ceai plin cu frișcă proaspătă și spumoasă și cuburi de zahăr.

– Nu, mulțumesc.

Manierele îi dictau să fie politicoasă, până și cu cei care o răpiseră. Îl studie pe Murdoch în timp ce își ridică ceașca la buze, oprindu-se când se gândi că era posibil ca în băutură să fie altceva decât ceai.

– Nu vă temeți, domniță, e numai ceai pentru micul dejun, nimic mai mult.

Îi deslușise corect gândurile. Farah bău. Dacă ar fi drogat-o din nou pentru a o lăsa fără cunoștință, probabil i-ar fi ținut o cârpă peste gură și nas, cum făcuseră inițial. Ceaiul era puternic și bun, și,

deși era obișnuită să bea cafea dimineața, o ajută să împrăstie pâzele rămase în colțurile minții ei.

– Nu e vreo slujnică pe aici care m-ar putea ajuta? întrebă, sperând la o companie feminină și la șansa de a evada. Tu ești, în mod evident, prea important și cu o funcție prea bună ca să mă ajuți să mă pregătesc.

Un licăr de nebunie cunoscutoare îi alunecă în zâmbetul atotprezent.

– Mi-a spus că o să fiți atât de isteată pe cât sunteți de frumoasă, o laudă Murdoch, ridicând lingura și oferindu-i-o, în timp ce împinse spre ea bolul de cristal cu budincă de orez.

Farah speră că nu o văzuse pălind la auzul complimentului, știind prea bine de la cine venise.

– Vedeți, nu există femei la Ben More, iar eu sunt singurul bărbat căruia stăpânul castelului îi permite să intre în budoarul dumneavoastră ca să vă ajute. Acum, mâncați, ca să prindeți puteri.

Farah nu putu să nu-l asculte. Dacă voia să evadeze în circumstanțele date, trebuia să-și păstreze calmul, să strângă informații, și, într-adevăr, să prindă puteri.

– De ce tu? întrebă, înainte să ia prima gură din budinca dulce ca mierea, care se topi într-un amestec de condimente în gura ei. Nu se putea opri din a savura gustul dulce a ceea ce părea un preparat banal.

Murdoch își schimbă poziția, ușor incomodat.

– Ei bine, domniță, asta este din cauza lipsei de... înclinații romantice... către femei...

– Preferi bărbații, deduse Farah la a doua lingură.

Bărbatul clipi, evident neașteptându-se ca ea să fie atât de directă.

– Cam așa, recunosc el. Sper că asta nu vă jignește.

– Nu mă jignește absolut deloc, spuse Farah. Deși fac o excepție pentru partea din tine care răpește oameni și cine știe ce altceva face pentru cel mai notoriu criminal de pe insulă.

La auzul acestor vorbe, Murdoch râse ținându-se de lateralele hainei, de parcă voia să evite să-i crape pe la cusături.

– Sunteți o femeie curajoasă pentru o persoană atât de mică, spuse el. Cred că o să aveți nevoie de asta în zilele care urmează.

Acest lucru făcu inima lui Farah să bată și mai tare, și ei îi fu greu să înghită următoarea bucată.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă, amintindu-și de cuvintele lui Dorian Blackwell despre cum că era în afara pericolului. Sau spusese, de fapt, în pericol? Noaptea trecută era ca un vis în momentul acela și dispăruse la fel de repede. Cu excepția fulgerului din ochii lui și a felului în care se întinsese spre ea. Ca un bărbat din deșert care se apleacă spre un miraj.

– Domniță, asta e o întrebare simplă cu un răspuns complicat. Cel mai bine îl las pe Blackwell să vă explice.

Stomacul lui Farah se crispă la gândul că avea să-l revadă pe Dorian Blackwell.

– Domnule Murdoch, începu ea.

– Doar Murdoch, doamnă.

– Bine. Murdoch. Nu poți... să-mi dai o sugestie despre motivul pentru care am fost adusă aici? îl imploră ea. Tot ce pot face e să-mi imaginez cele mai groaznice scenarii posibile, și aș vrea să fiu pregătită să-l văd pe... șeful tău.

– Îmi pare rău, domniță, dar ordinele sunt ordine. Spre meritul lui, bărbatul părea să regrete în mod sincer. Dar vreau să știți că nici unul din locuitorii castelului Ben More nu o să ridice un deget să facă altceva decât ce veți cere.

– Atât timp cât nu evadez, sublinie Farah, tăindu-și oul de prepeliță. Zâmbetul lui Murdoch dispăru.

– Într-adevăr. Da.

– Și doar dacă mă port ca un ostatic cuviincios.

Înghiți o bucată, încântată să descopere că oul fusese gătit în unt.

– Ei bine... nu asta... vreau să spun... toți v-am fi recunoscători dacă...

– Și atât timp cât cererea mea nu contrazice ordinele lui Blackwell.

– Și asta. Simțindu-se din ce în ce mai incomod, Murdoch se îndreptă spre ușă. Dar sunteți în siguranță, asta voiam să spun, oricât de înfricoșători par bărbații de pe aici.

– Ei bine, atunci, o să mă străduiesc să fiu cel mai bun prizonier pe care l-a avut acest castel vreodată.

Farah luă o gură de ceai, bucurându-se de confuzia lui Murdoch. O merita, ticălosul, în ciuda felului lui atent de a fi. Fusese implicat în răpirea ei, și ea ar face bine să-și amintească asta. Asta o putea ajuta să se lupte cu dorința din ce în ce mai mare de a-l plăcea.

– Vai, domniță! V-aș ruga să nu vedeți lucrurile astfel, spuse el serios, o cută de preocupare apărându-i între sprâncene. Dați-i o șansă lui Blackwell să vă explice situația și poate... o să vedeți lucrurile puțin diferit.

Ținând mâna pe mânerul ușii, o privi în timp ce mânca micul dejun, ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

– Foarte bine, Murdoch, spuse Farah, sperând că fusese destul de convingătoare.

Bărbatul păru să se relaxeze.

– În pod sunt niște haine pentru femei, spuse el. Ce-ar fi să mă duc să le caut până mâncați și beți ceaiul, după care o să mă întorc și o să iau rochia ca să o spăl. Ați vrea să mă interesez dacă vi se poate pregăti o baie?

Ea mestecă o bucată de pâine prăjită, iar scoțianul voinic ieși din cameră.

Farah ascultă sunetul bocancilor lui care îl duceau departe de ușă, apoi își băgă în gură bucățile de pâine prăjită rămase și le înghiți cu guri fierbinți de ceai. Nu încuiase ușa în urma lui. Asta era posibil să fie singura ei șansă. Dacă știa ceva era că femeile care dispăreau erau rareori găsite, și, deși cele mai pricepute și iluminate minți ale poliției aveau să o caute, nimeni nu și-ar fi imaginat că fusese dusă la castelul Ben More. Eliberarea era responsabilitatea ei, numai a ei, și avea de gând să-și asume riscul decât să-și aștepte soarta în luxul cu draperii fine al camerei ei din castel.

După ce termină din două înghițituri oul de prepeliță gătit perfect, puse tava pe jos și sări din pat, degetele ei grăbindu-se să închidă nasturii corsajului. Era chiar păcat că trebuia să încerce să evadeze în minunata ei rochie de seară, dar cel puțin straturile în plus ale fustelor aveau să-i țină de cald.

Își găsi geanta, șalul și pantofii așezați pe un scaun din catifea albastră moale, lângă șemineu, și se uită în geanta din satin ca să găsească destui bani cât să-și asigure trecerea înapoi pe țarm. După asta, avea să încerce să găsească un polițist local și urma să vadă dacă nu se putea întoarce în Londra apelând la un strop de curtoazie profesională.

După ce scotoci fără rezultat în șifonierul din lemn alb, căută cu disperare o capă sau o manta și se rugă ca soarele să mai aștepte câteva ore. Trecând la ferestrele mari, studie zona castelului.

Priveliștea năucitoare care o întâmpină îi fură un oftat. Castelul Ben More avea vedere către o peninsulă imensă, de pe o fundație formată din piatră abruptă gri cu negru. Farah urmă cu privirea panta ușoară a dealului, în timp ce iarba de smarald se întindea către coasta unde soarele lumina apele calme cenușii-albastre ale strâmtorii. Oile care pășteau completau priveliștea idilică, iar frumusețea locului îi distrase atenția de la importanța momentului. Munții Scoției erau vizibili peste canalul îngust, aproape și totuși de neatinși.

Ferestrele erau îndreptate către est, ceea ce însemna că țărmul era în partea de vest și spre nord. Unde era un castel era mereu și un sat în apropiere, și, dacă avea vreo șansă să găsească pe cineva care s-o ajute să treacă canalul, acest cineva se afla printre pescarii și gardienii care sigur locuiau acolo.

Farah își strânse șalul în jurul buclelor ciufulite și se încălță în drum spre ușa dormitorului. Se uită peste umăr o singură dată, oprindu-se ca să-și evalueze opțiunile. În ciuda grabei de-a evada, o curiozitate supărătoare pusese stăpânire pe ea. De ce o adusese Inimă Neagră din Ben More aici? Cu ce i-ar fi putut fi ea de folos?

O temere întunecată îi șopti că cel mai probabil nu voia să stea destul cât să afle. Cu inima bătându-i tare și cu o mână surprinzător de stabilă, Farah întredeschise ușa și verifică dacă era vreun gardian. Cum nu era nici unul, alunecă prin deschizătură și închise ușa ușor în urma ei.

În loc de piatră gri rece, holurile castelului Ben More aveau covoare de lux bordo și podele din marmură italienească. Farah urmă în tăcere plăcile de lemn închis la culoare aflate de-a lungul holului, către o scară ce ducea spre o galerie deschisă. Covoarele îi amortizau pașii ușori, însă la fel ar fi stat lucrurile și pentru cineva care ar fi vrut să-i dea de urmă, așa că era cu ochii după Murdoch sau după alte personaje înfricoșătoare care ar fi putut fi în subordinea lui Blackwell. Sala frontală trebuie să fi fost o aripă mai veche a structurii, deoarece ar fi putut fi sala cea mare a oricărui castel medieval. Piatra rece era încălzită de tapiserii de lux țesute și de un candelabru din fier care se legăna deasupra unei scări late din piatră.

Farah abia de aruncă o privire la lucrurile scumpe din jur în timp ce se ghemui la nivelul balustradei sculptate din piatră când o ușă laterală se deschise la etajul de sub scara arcuită din piatră și vocile puternice a doi bărbați răsunară în sală. Pedestrași, își dădu ea

seama, în timp ce aceștia traversară camera cu bocancii lor greoi și ieșiră pe ușile impresionante din față.

Doar nu se aștepta să evadeze pur și simplu ieșind pe ușile din față, nu-i așa? Își aminti de o altă încercare de evadare...

Bucătăriile. Trebuiau să fie la parter sau mai jos și aveau locuri unde te puteai ascunde dacă aveai nevoie. Și, dacă era prinsă în drum spre ele, putea să spună că pur și simplu căuta mâncare.

Farah își ținu răsuflarea în timp ce coborî în vârful degetelor pe scara mărească și țâșni de-a lungul intrării late din piatră. Bucătăriile trebuiau să fie în partea din spate a turnului, asta dacă acest castel fusese construit asemenea castelelor din Anglia, iar asta ar fi, din fericire, în partea de nord-vest. Simțind că providența era cu ea, își făcu loc printr-un labirint de holuri, trecând de o bibliotecă, o capelă neglijată și numeroase camere. Când ajunse în sufragerie, știa că o luase în direcția bună. Cu excepția pedestrașilor, nu mai întâlnise pe nimeni.

Un ibric mare, înmiresmat, fierbea deasupra unui cuptor în bucătărie, iar pe masa acoperită cu făină erau tarte cu fructe puse în rânduri frumos aranjate. Lui Farah îi lăsă gura apă când simți mirosul și fu tentată să ia tartele, dar rezistă, știind că șansa ei pentru evadare se micșora cu fiecare secundă care trecea. La un moment dat, Murdoch avea să se întoarcă în camera ei și să constate că ea fugise, și până atunci ea trebuia să fie la cel puțin un kilometru depărtare.

Ușa bucătăriei mari și bine aprovizionate era lângă ușa deschisă a unei cămări adiacente. Poate bucătarul era în pivniță sau în cămară.

Sincronizarea nici că putea fi mai potrivită.

Cu degetele de la picioare abia atingând podeaua, trecu de masă, de cuptoare și de mâncarea care se gătea, ducându-și șalul la bărbie și ridicându-și fustele voluminoase. Soarele se revărsă asupra pietrelor, și îi atinse fața preț de o secundă minunată când deschise ușa greoaie destul de mult cât să se poată strecura.

Umărul lui Farah aproape fu smuls din încheietură când singura ei speranță de a evada fu năruită de o mână cârnoasă.

— Nu, spuse uriașul cu ochi migdalați, mișcând dintr-un deget ca și cum ar fi certat un câine de vânătoare neascultător. Fără plecat.

Farah sări în spate, lovindu-se de muchia ascuțită a unui blat. Oprindu-și o înjurătură și un plânset, se apucă strâns de șold și încercă să nu dea înapoi în fața bărbatului chel, imens și diform care semăna cu monstrul lui Frankenstein, cu tot cu cicatrici, semne și ochi câprui foarte blânzi.

– Te rog, îl imploră ea disperată. Te rog, lasă-mă să plec! Sunt ți-nută aici împotriva voinței mele. Nimeni n-o să știe că tu m-ai lăsat să plec. Fie-ți milă de mine!

Ca răspuns la rugămințile ei, bărbatul închise ușa camării și se așeză în fața ușii bucătăriei, o strajă tăcută împotriva evadării ei.

– Am bani, își încercă Farah norocul, răsturnând monedele din geantă pe tejghea. Sunt ai tăi dacă mă lași să trec.

Frankenstein rămase tăcut, încrucișându-și brațele deasupra burții și privind-o în continuare cu un amestec de răbdare și milă.

Aruncând un ochi la tacâmuri, Farah se repezi după cel mai mare cuțit și îl îndreptă spre el.

– O să mă lași să plec, în momentul ăsta.

Mișcarea exasperantă a buzelor lui îi spuse numai că-l amuzase.

– Vorbesc serios. Nu vreau să te rănesc.

Gândul că ar putea răni pe cineva îi făcea rău, dar încercă să-și pună cea mai inversunată expresie de care era capabilă.

Amuzamentul lui se transformă într-un zâmbet deranjant care dezvăluia dinți ascuțiți alarmant de distanțați.

– N-o s-o faci, spuse el cu vocea relaxată a unui nătâng.

Un englez nătâng. Ciudat!

– Cu siguranță o s-o fac dacă nu te dai la o parte și...

Cu o mișcare mult prea rapidă pentru o bestie care vorbea atât de greu, îi luă cuțitul fără ca măcar să o atingă și îl puse pe tejghea, unde deva unde ea nu putea ajunge.

Ce avea să facă acum? Farah simțea cum sângele i se scurgea din față, însă ochii bărbatului luceau în vreme ce o privea ca și cum tocmai îl mulțumise cu ceva.

– Are nevoie de tine, o informă Frankenstein binevoitor. Du-te la el!

– Mai degrabă m-aș duce la diavol! tună ea, fără să aibă nevoie de clarificări despre cine era el.

Întorcându-se cu spatele, ajunsese cu fața la masa de gătit, clocotind de indignare și nu puțin de frică. Bărbatul cu statură de taur din spatele ei scoase un oftat care te ducea cu gândul la un personaj bovin.

– Tu ai fost Zâna lui Dougan, spuse el, în vocea lui simțindu-se o nuanță de admirație.

Farah se întoarse la loc.

– Ce? întrebă ea.

– Mi-a spus că arăți ca una. Cu bucle argintii, ochi argintii și pistri mici.

Arată cu degetul spre părul ei, ca și cum i-ar fi arătat culoarea. Farah clipi rapid la bărbatul imens din fața ei, în timp ce lacrimi i se strâneau în colțurile ochilor.

– L-ai cunoscut pe Dougan Mackenzie?

– Am fost în închisoare cu el. Toți am fost. Acum mult timp.

– Spune-mi, îl rugă ea, toate gândurile despre frică și evadare evaporându-se la auzul numelui lui Dougan. Te rog, sir, poți să-mi spui ce a zis? Zi-mi de...

– Du-te mai întâi la el. Mâna cărnoasă a lui Frankenstein scărpină o cicatrice mare de pe cap. În birou. Asta o să-mi dea timp să-mi amintesc cuvintele.

– Pot să stau aici cât îți amintești.

Farah încercă să tragă de timp, întrebându-se dacă acest bărbat se născuse cu un handicap sau ajunsese așa din cauza numeroaselor răni la cap. Căutând un mod de a-i distra atenția, văzu tarteles.

– Tu mi-ai făcut micul dejun, nu-i așa?

Bărbatul încuviință.

– A fost foarte bun, spuse ea cu sinceritate. Crezi că poate...

– Du-te! Acum! Vorbim mai târziu.

Expresia bucătarului deveni încăpățânată în timp ce arăta cu degetul spre ușă.

– Nu vreau să mă duc la Blackwell. Vreau să merg acasă!

– Are nevoie de tine, Zâno.

Clipi la ea și dădu încurajator din cap.

– Să nu-mi mai spui *niciodată* așa!

Fără să-și dea seama de ceea ce făcea, Farah înaintă amenințător către el, iar bărbatul se dădu în spate, intrând în ușă, ochii lui mărindu-se de uimire.

– M-ai înțeles? Nu ai dreptul să-mi spui așa!

Farah bănuia că intensitatea reacției ei îi surprinsese pe amândoi, însă situația o înfuria și, trebuia să recunoască, o și intriga. Atâtea întrebări despre trecutul ei rămăseseră fără răspuns, și acum afla că era posibil ca acele răspunsuri să o aștepte în acest castel izolat. Și totuși, dacă nu era nimic decât pericol pentru ea aici? Dacă în spatele personalului binevoitor și al decorului plăcut o aștepta un prădător machiavelic care pur și simplu se juca cu ea înainte de următoarea lui masă?

Nu mai suporta suspansul.

– O să mă duc la el, se răsti Farah. Nu-mi dai de ales.

Urișul încuviință din nou, ca și cum ar fi uitat totul și era satisfăcut.

– Poți să iei niște tarte dacă vrei, se oferi el.

– Nici o șansă.

Farah își puse monedele înapoi în geantă și se grăbi către ușă, exasperată. De ce de fiecare dată când se apropia de răspunsuri, de adevăr, era împiedicată de niște bărbați idiști? Era incredibil de iritant.

Făcând o pauză, se întoarse.

– Ce fel de tarte?

– Cu căpșune.

Frankenstein își șterse mâinile de șorț și îi întinse tava. Bles-temându-și incapacitatea de a refuza produse de patiserie, Farah luă o bucată.

– Asta nu înseamnă că te iert pentru faptul că ești un infractor care răpește oameni.

– Bineînțeles că nu, încuviință el.

– Asta ca să fie clar.

Înghiți tarta, și imediat untul, zahărul și gustul înțepător al căpșunelor îi desfătă răpălele gustative.

– Dumnezeuule, exclamă ea, incapabilă să se abțină.

Dinții lui, sau mai degrabă lipsa lor, apărură din nou după ce buzele dezvălură un zâmbet sincer. În timp ce mesteca, Farah îl cercetă pe bărbatul din fața ei. Nu părea deloc la locul lui în acea bucătărie în stil parizian dotată cu cele mai noi și mai scumpe instrumente, ci părea să se potrivească mai degrabă în grajdul unui fierar sau... ei bine... ca matahala închisorii. Lăsând însă la o parte acest lucru, era un bucătar foarte talentat.

– Cum te cheamă?

Farah nu se putu opri să întrebe.

– Walters.

– Walters. Luă încă o tartă, apoi încă una. E numele tău mic sau de familie?

Sosirea răspunsului dură mai mult decât ar fi fost de așteptat.

– Nu pot să spun că-mi amintesc. Doar Walters, deși cred că mi-ar plăcea să am un prenume.

Farah se gândi la asta și se hotărî.

– Ce zici de Frank? sugeră ea, mutând a treia tartă în cealaltă mână înainte să ia o a patra.

– Frank Walters.

Savură numele așa cum savură ea tarteles făcute de el.

– Un nume ca la carte, îi spuse ea. „Pentru un Frankenstein ca la carte.” Acum, dacă mă ierți, se pare că am o întâlnire cu o minte criminală cu suflet negru.

Până să ajungă în camera de studiu, Farah se pierdu după ce cote de prea multe ori prin holurile șerpuite. Petrecu câteva minute în bibliotecă, fiind distrasă de rafturile de la podea până în tavan. Așa cum bănuise, camera de studiu era într-o sală splendidă lângă marea intrare. Deși, când băgă capul înăuntru – se părea că nimeni nu închidea ușile în turnul ăla blestemat –, găsi minunata cameră masivă goală.

Nu, nu goală la propriu. Deși nu era nimeni în ea, o prezență stranie și dinamică plutea în fiecare colț la camerei masculine de studiu. Farah putea mirosi acest lucru în notele ascuțite de fum de trabuc care persistau în mobila din piele închisă la culoare. Aroma se amesteca cu uleiul de cedru și de citrice folosit la curățarea biroului enorm, flancat de și mai multe rafturi din lemn închis la culoare. Nici o rază de soare nu trecea prin draperiile din catifea de culoarea vinului roșu care erau trase. Singura lumină din cameră provenea de la două lămpi aflate pe biroul aranjat și de la un alt șemineu care ar fi putut găzdui o familie mică din Cheapside.

Atrasă de mâini nevăzute, Farah făcu un pas ezitant în camera de studiu, apoi un altul. Foșnetul fustelor și iritarea respirației ei distruseră puritatea senină a aerului neclintit. Bătăile inimii ei avură un ecou puternic, precum bubuiturile tunurilor, când intră în camera privată a lui Dorian Blackwell.

Farah încercă să-și imagineze un bărbat ca Inimă Neagră din Ben More în această cameră, făcând ceva banal ca scrisul unei scrisori sau monitorizarea registrului contabil. Plimbându-și degetele mâinii libere peste un prespapier de bronz în forma unei flote, aflat deasupra biroului său enorm, imaginea i se păru imposibil de reprodus.

– Înțeleg c-ai încercat deja să evadezi.

Trăgându-și mâna înapoi, Farah o ținu la piept când ajunse față în față cu cel care o răpise, care acum stătea în ușă.

Era chiar mai înalt decât și-l amintea. Mai întunecat. Mai mare. Mai rece.

Chiar și când stătea în lumina lăsată înăuntru de ferestrele din sală, Farah știa că bărbatul acela aparținea umbrelor din această cameră. Parcă special ca să-i demonstreze ideea, acesta păși în cameră și închise ușa în urma lui, oprind astfel toate sursele de lumină naturală.

Un petic îi acoperea ochiul cu probleme, lăsând la iveală numai marginea cicatricii, însă mesajul iluminat de foc nu avea nevoie de ambii ochi pentru a fi transmis.

„Acum te am.“

Cât de adevărat era! Viața ei depindea de mila acestui bărbat care era faimos pentru lipsa lui de milă.

Haina neagră care abia îi cuprindea umerii lați se întindea odată cu mișcările lui, însă ce îi atrase atenția lui Farah fu modelul familiar, cu albastru, auriu și negru al kiltului său. Tartanul Mackenzie. Nu știa că genunchii unui bărbat pot fi așa musculoși sau că, sub umbra de păr negru, picioarele puternice băgate în bocanci negri mari puteau fi atât de captivante.

Se rezemă de biroul lui când bărbatul porni spre ea, evocând din nou imaginea unui jaguar la vânătoare. Lumina focului dansa pe trăsăturile late ale feței sale enigmatice și făcea umbră unui nas rupt de prea multe ori ca să mai poată fi catalogat drept aristocratic. Desigur, în ciuda lavalierii scumpe, a hainelor croite impecabil și a părului negru ca abanosul tăiat în scări și la modă, nimic din Dorian Blackwell nu te ducea cu gândul la un gentleman. O vânătaie care se vindeca îi colora maxilarul și o tăietură se vindecase pe buză. Ratase cea ultimă noapte în furtună, dar știa că pumnii lui Morley îl rănișeră. Se întâmplase asta în urmă cu numai câteva zile?

Ce îi spusese? Ceva despre evadare?

– Nu știu la ce te referi.

Ochiul lui bun se fixase pe tarte pe care Farah uitase că le strângea în mână.

– Bănuiala mea e că ai încercat să fugi prin bucătărie, și planurile ți-au fost dejucate de Walters.

La naiba! Aerul din camera de studiu era dintr-odată prea închis. Prea dens și plin, și de... de el. Hotărâtă să nu se lase intimidată, Farah își ridică bărbia și făcu ce putu ca să-l privească direct în ochi – în singurul ochi.

– Dimpotrivă, domnule Blackwell, mi-era foame. Nu am vrut să te întâlnesc fără să fiu... întărită.

Replica îl făcu să ridice dintr-o sprânceană.

– Întărită? Lipsa oricărei inflexiuni îi ridică părul de pe ceafă. Cu... produse de patiserie?

– Ei bine, da! insistă ea. Cu produse de patiserie.

Ca să-și demonstreze punctul de vedere, băgă o tartă în gură și o mestecă furioasă, deși regretă instantaneu acest lucru, deoarece moliciunea părea să o fi părăsit. Înghițind bucata seacă, Farah încercă să-și ascundă grimasa, în timp ce mâncarea își făcea drumul încet și neplăcut spre stomacul ei.

Blackwell se apropie puțin. Dacă nu se înșela, masca lui rece căzu într-un moment de neatenție, și o privi cu ceva asemănător tandreței, asta dacă o față ca a lui ar fi putut exprima o asemenea emoție.

Farah credea ca nu e posibil să fie și mai confuză. Cât de mult se înșelase! Însă scăparea se dovedi a fi trecătoare, și, până clipi, chibzuirea calmă se întorsese, făcând-o să se întrebe dacă ce văzuse fusese un truc al luminii de la foc.

– Majoritatea oamenilor au nevoie de un întăritor mult mai puternic decât o tartă cu căpsune înainte să mă înfrunte, spuse el sec.

– Da, ei bine, am descoperit că un desert delicios poate face bine cuiva care se află într-o situație neplăcută.

– Serios? o înconjură prin stânga, cu spatele la foc, lucru care îi învălui fața în umbre și mai adânci. Îmi dau seama că vreau să-ți testez teoria.

Dintre toate conversațiile pe care se așteptase să le aibă cu Inimă Neagră din Ben More, asta era clar ultima.

– Poftim!

Întinse tarta către el, oferindu-i delicatesa cu degete tremurânde. Blackwell ridică o mână mare. Respiră adânc. Apoi o coborî din nou, încleștându-și pumnii.

– Pune-o pe birou, o instrui el.

Nedumerită de cerința lui ciudată, așeză cu atenție tarta pe lemnul care strălucea, observând că Blackwell așteaptă până când mâna ei ajunse lângă corp și abia apoi luă desertul. Tarta dispăru în spaatele buzelor lui, iar Farah nu respiră în timp ce privea mușchii maxilarului mestecând produsul de patiserie încet, metodic.

– Ai dreptate, doamnă Mackenzie, chiar a îndulcit momentul.

O arsură la plămâni o făcu să expire, și încercă să imprime în sunet o parte din exasperarea ei anterioară.

– Hai să lăsăm nimicurile, domnule Blackwell, și să vorbim despre situația de față.

Își puse în voce tot profesionalismul britanic concis pe care-l dobândise în ultimii zece ani, potolindu-și tremurul de teamă cu o abilitate născută din practică migăloasă.

– Și anume?

– Ce vrei mai exact de la mine? întrebă ea. Credeam că azi-noapte te-am visat, dar n-a fost așa, nu-i așa? Și acolo, în întuneric, ai promis că o să-mi spui... o să-mi spui de ce m-ai adus aici.

Blackwell se așeză, ochiul lui concentrându-se la fiecare detaliu al feței ei, ca și cum ar fi vrut să memoreze totul.

– Așa am făcut.

Capitolul 7

– Vrei niște scotch? întrebă Dorian, mișcându-se către o masă pe care se afla o tavă plină cu carafe și pahare puse între două scaune înalte de piele.

Recunoscătoare pentru spațiul dintre ei, primul instinct al lui Farah fu să refuze, dar se răzgândi și spuse:

– Da, mulțumesc.

– E din partea legăturii tale, marchizul de Ravenscroft.

Farah clipi.

– Legătură?

Privind-o cu atenție, scoase două pahare identice, în care turnă lejer un lichid gros, de culoarea caramelului.

– Liam Mackenzie, actualul moșier al clanului Mackenzie. Sunt sigur că e o rudă a soțului tău defunct.

În timp ce se gândea, Farah se strădui să-și liniștească inima care i-o luase razna.

– Nu am avut ocazia să îl întâlnesc, spuse ea.

Ceea ce era adevărat. Blackwell îi aruncă o privire enigmatică.

– Te rog, ia loc!

Arătă către scaunul cel mai apropiat de foc.

Precaută, Farah se așeză, fără să-și poată lua ochii de la el nici măcar pentru un moment, doar ca să fie sigură. Să fie sigură că... ce?

Avea să-l cuprindă o frenezie criminală? Avea să îi ofere o senzație falsă de siguranță și apoi...

– Nu trebuie să mai încerci să evadezi, spuse el pe un ton relaxat.

În loc să îi dea băutura, o așeză pe măsuta din fața ei, după care își așeză trupul înalt pe un scaun din fața ei. Era ca și cum ai fi stat față în față cu diavolul, pregătindu-te să faci o înțelegere și încercând să nu te gândești la prețul etern al unui asemenea târg. Inima ta. Viața ta.

Sufletul tău.

– Ți-am spus, începu Farah. Mi-era foame.

Blackwell îi aruncă o privire amuzată.

– Hai să nu ne insultăm inteligența unul altuia mințindu-ne.

Pentru a-și acoperi vinovăția, Farah întinse mâna către paharul cu scotch și luă o gură mai mare decât ar fi trebuit. Inspirând, își ținu mâna deasupra gurii în timp ce lichidul îi ardea pieptul și îi aducea lacrimi în ochii care clipeau rapid. Gata și cu calmul!

Amuzamentul se juca cu colțurile buzelor lui, însă zâmbetul nu puse nici o clipă stăpânire peste ele.

– L-ai speriat pe săracul Murdoch aproape până la lacrimi.

Farah deschise gura ca să răspundă, dar ieși numai un sughiț. Își apropie buzele strâns, își dresе glasul și încercă din nou:

– În alte circumstanțe, mi-ar părea rău să aud că acțiunile mele au provocat suferință cuiva, dar să răpești o doamnă în miezul nopții și să te aștepti să nu încerce să evadeze deja ridică un semn de întrebare în privința inteligenței tale.

Luă încă o gură din băutura puternică, una mult mai mică de data asta, învățându-și lecția. Blackwell încă nu băuse, doar învărtise băutura în pahar, fără să-și ia un moment privirea de la ea.

– Am anticipat dorința ta de a fugi și mi-am pus oamenii să supravegheze fiecare ieșire din castel, îi spuse el. Te avertizez în privința viitoarelor încercări, pentru propria ta siguranță. Dacă se întâmplă să treci de una dintre gârzi, nu o să-mi facă deloc plăcere să trimit câinii după tine. Ar face totul mult mai neplăcut pentru amândoi.

– N-ai face asta!

– Ești sigură?

Farah căscă gura de uimire, incapabilă să înțeleagă brutalitatea lui. Nu ar fi trebuit să fie șocată; fusese în preajma celor mai groaznici infractori mai mulți ani decât ar fi vrut să recunoască. Dar, cumva, o șoca faptul că unul atât de cultivat, relaxat, bogat și cu

hainele bine croite putea amenința pe un ton civilizat. Criminalii pe care îi știa ea erau mizerabili și detestabili, cu temperament exploziv și limbaj grosolan. Blackwell amenința cu violența ca și cum ar fi discutat despre prețul cartofilor irlandezi.

– Domnule Blackwell, încep să înțeleg că nu există nici un nivel la care nu te-ai coborî ca să obții ce îți dorești.

Într-un final, Blackwell își ridică paharul la buze și bău, ascunzându-și expresia. Când puse paharul jos, o privi cu un zâmbet încrezător.

– Atunci, începi în sfârșit să mă cunoști, doamnă Mackenzie.

– Nu mi-ar plăcea, spuse ea rigidă.

– Nu ai de ales.

Farah își termină băutura cu o înghițitură nechibzuită, de data asta fiind pregătită pentru arsură.

– Atunci, continuă, îl provocă ea, băutura adăugându-i foc în voce. Spune-mi totul!

Ținându-și paharul pe genunchi, el se aplecă în față, uitându-se intens la trăsăturile ei.

– Știi care e acel lucru pe care un bărbat trebuie să-l facă pentru a reuși tot ce am reușit eu într-un timp scurt?

– Sunt sigură că nu știi.

Ignoră nuanța de sarcasm din vocea ei.

– Întotdeauna trebuie să-și plătească datoriile și întotdeauna trebuie să-și îndeplinească promisiunile.

– Astea sunt două lucruri, îl provocă Farah.

– Nu neapărat.

Muscându-și degetul, se gândi confuză la cuvintele lui.

– Dar nu-mi datorezi nimic și nici eu ție. Nu ne-am făcut nicio dată promisiuni unul altuia.

După asta, el rămase tăcut o perioadă incomod de lungă. Farah se tot mișcă în scaunul mare, simțindu-se ca un copil ale cărui picioare abia atingeau pământul.

– Îți amintești ce a spus Morley în camera de interogatoriu acum câteva zile? o întrebă el.

– Ar trebui?

Bineînțeles că își amintea fiecare cuvânt.

Blackwell scoase din nou acel sunet, care putea fi ori de amuzament, ori de iritare.

– Acum șaptesprezece ani, când eram puști, am fost trimis la închisoarea Newgate pentru jaf. Din cauza unor abateri anterioare, am primit o sentință considerabilă de șapte ani de muncă grea.

Acum, înțelegea de unde avea acea constituție. Dacă își petrecuse o mare parte din tinerețe săpând tunele, spărgând pietre și instalând calea ferată pentru metroul Londrei, așa cum făcuseră mulți prizonieri englezi, asemenea muncă avea drept consecință acei umeri lați.

– Printre colegii mei prizonieri a fost transferat un băiat orfan din munții scoțieni. Un criminal prea tânăr pentru spânzurare, deoarece avea treisprezece ani, iar publicul se revoltase, nu voia să vadă pe cineva mai mic de șaisprezece ani cu gâtul rupt în ștreang.

Farah clipi, după care se uită atentă.

– Dougan, șopti ea.

– Exact.

Își termină băutura dintr-o înghițitură, dar nu făcu nici o mișcare să toarne un alt pahar.

– Cât de mult ne uram la început! Credeam că e un mucos molău, numai bun ca să mă iau de el, și el credea că sunt un bătauș ignorant.

– Erai?

Întrebarea provocă un vag zâmbet nostalgic.

– Bineînțeles că eram. Obişnuiam să-i arunc cu pietre în mâini când căra gălețile cu gunoi. Încercam să-l fac să scape lucruri și să îi însângerez degetele.

Farah simți cum fața i se încordă și un tip foarte străin, înspăimântător de furie începu să-i fiarbă în sânge. Dacă Blackwell observă asta, o ignoră și continuă:

– Într-o zi, piatra mea i-a ratat mâinile și l-a lovit pe Dougan între picioare. A căzut la pământ, a vomitat, a tremurat cel puțin cinci minute lungi, timp în care toți stăteam și râdeam de el, inclusiv gardienii. A întins mâna după piatră, s-a ridicat și a aruncat atât de tare spre capul meu, încât m-a doborât. Apoi a sărit pe mine și mi-a învinetit așa tare fața, că nici propria mea mamă nu m-ar fi recunoscut.

Farah își puse paharul înapoi pe masă, deoarece tremurul mâinii devenise violent.

– Foarte bine, spuse forțat printre buze, cu indignare. Începu să deteste să-l vadă. Dacă odată fusese intrigant și periculos, acum devenise nu numai dușmanul ei, ci și al lui Dougan, și pur și simplu nu putea suporta acest lucru.

În loc să îl deranjeze furia ei, o relaxare abia vizibilă a trăsăturilor sale îi îmbunătățea linia dură a gurii.

– L-am respectat după asta, destul cât să îl las în pace. Nu doar eu, ci toți băieții. Era unul dintre cei mai tineri, însă ura și violența pe care le avea erau cele mai puternice. Într-o zi, toți am văzut asta și ni s-a făcut teamă.

Gâtul lui Farah se încordă. Nu mai voia să audă nimic, nu își dorea ca amintirile lor minunate să fie pătate de o confirmare a detaliilor suferinței lui. Și totuși, asta era pedeapsa ei, nu-i așa? Să fie confruntată cu consecințele acțiunilor nechibzuite din tinerețe. Dacă amintirea lui Dougan merita ceva era ca povestea lui să fie spusă, și ea avea să se forțeze să stea jos și să asculte. Îi datora măcar atât.

Îi datora totul.

– A venit ziua când ni s-au spus specializările. Inițial, majoritatea dintre noi, tinerii, am fost puși în rânduri ca să fim trimiși la corăbiile-închisoare de pe coastă. Niște corăbii dezafectate infecte, pe care nici marina, nici companiile navale nu le mai puteau folosi, având o mortalitate printre prizonieri de peste șaptezeci la sută. Am fost separați în patru rânduri, al nostru îndreptându-se către corăbii. Aici, Dorian făcu o pauză și se uită la ea atent. Nici unul nu știa asta atunci, dar Dougan Mackenzie era singurul dintre noi care știa să citească semnele și registrele gardienilor. Toți ne-am fi îndreptat spre moarte dacă nu i-ar fi tras pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei, Argent și Tallow, în rândul muncitorilor la calea ferată. Nici până azi nu știu de ce a făcut asta, dar în ultima clipă m-a tras și pe mine, când gardianul nu era atent, și cel mai probabil mi-a salvat viața.

Nici Farah nu știa de ce, dar încă nu-și recuperase vocea destul cât să vorbească.

– După asta, eu și Dougan am devenit nedespărțiți. Am format o gașcă de băieți care lucrau la calea ferată; la început eram numai noi patru, ne protejam unul pe celălalt cât puteam de bărbați mai în vârstă și uneori de gardieni. Ne învățam unul pe altul cum să supraviețuim într-un asemenea loc. Timp de șapte ani, am adunat favoruri, datorii, aliați și câțiva dușmani printre băieții și bărbații care veneau și plecau din închisoarea Newgate. Eram liderii lor, tineri și puternici, temuți și respectați. Ne cunoșteau pe Dougan și pe mine ca „Frații Inimă Neagră”, pentru că amândoi eram bruneți, aveam ochi închiși la culoare și pumni tăioși.

Acum, că Farah se uită la el cu adevărat, încercă să suprapună amintirea pe care o avea cu trăsăturile băiețești ale lui Dougan peste fața sculptată, crudă a bărbatului din fața ei. Nu se putea. Deși părul era brunet și ochiul bun era închis la culoare, asemănarea se oprea acolo. Înghițind, își forță limba înghețată să formeze cuvinte.

– De unde știi că nu mă păcălești?

– Nu știi, răspunse el simplu. Și nici nu contează, pentru că aici devin toate aceste informații relevante pentru tine.

– Nu reușesc să văd cum.

– Permite-mi să te întreb ceva, spuse Blackwell atent. Cum crezi că a murit Dougan Mackenzie?

Un nod de groază i se formă în stomac.

– Mi s-a spus că tuberculoza a fost de vină, că s-a îmbolnăvit și nu și-a mai revenit.

– Și cine ți-a spus asta?

– Gardianul de la recepția închisorii Newgate, răspunse ea sincer. În ziua când s-a întâmplat.

Blackwell rămase nemișcat, mâna de pe pahar devenind albă.

– Ce căutai la închisoarea Newgate acum zece ani, în ziua când a murit Dougan Mackenzie? Întrebă el, emoția colorându-i vocea pentru prima oară de când se întâlniseră.

– Asta nu e treaba ta.

– O să-mi spui, Farah, chiar dacă trebuie să te forțez, zise el printre dinții încheștați.

Albi la auzit modului convingător în care îi rosti numele, însă își lipi cu încăpățănare buzele și mai tare.

– La naiba, de ce ai fost acolo? strigă el, ridicându-se și aruncându-și paharul de cristal în șemineu.

Farah tresări când acesta explodă la atingerea pietrelor. El merse tanțoș către scaunul ei și, spre rușinea ei eternă, Farah se dădu înapoi de frica lui. Nu o atinse însă, doar se aplecă deasupra ei, gâfâind și răcnind:

– De ce ai pune piciorul în acel loc blestemat fix în acea zi din toate zilele?

– Eu... eu...

Abia putea formula un gând, ce să mai vorbim de cuvinte.

– Răspunde-mi! țipă el cu o voce care ea era convinsă că făcuse ferestrele să se zguduie.

Farah nu îl mai putu privi; nu se putea uita la furia care o ardea cu precizia unui arcaș. Nu îi putea confrunta minciunile sau, și mai groaznic, adevărurile.

– Nu a fost doar acea zi. Am mers la Newgate în fiecare noapte timp de șapte ani și i-am lăsat lui Dougan brânză și pâine.

– Nu.

Se dădu un pas în spate, șocat, oferindu-i momentul de care avea nevoie ca să-și adune curajul. Farah se ridică, capul ei abia ajungând la lavaliera lui, așa că trebui să-și întindă gâtul ca să îl poată privi.

– Vezi tu, domnule Blackwell, oamenii ca tine nu sunt singurii care își respectă promisiunile. Și eu am promis, în urmă cu mulți ani, că nu o să-l las pe Dougan Mackenzie să facă foamea și mi-am păstrat promisiunea până în ziua când el... ziua... el...

Într-un final, își pierdu cumpătul și se retrase în fața biroului, înghițind guri frenetice de emoție. El o lăsă, strângându-și propria armură în fața ei sub forma calmului cavaleresc.

– Nu a știut niciodată că mâncarea în plus era de la tine. Credeam că familiile celorlalți prizonieri o lăsau ca ofrandă sau ca un fel de plată pentru favorurile noastre continue ori pentru bunăvoința noastră.

– Dar i-am scris scrisori în fiecare săptămână și le-am trimis odată cu mâncarea, protestă ea.

– Nu le-a primit niciodată.

Doar acest lucru era îndeajuns să-i frângă inima. Umerii lui Farah își pierdură abilitatea de a-i susține capul, și se prăbuși.

– Credeam că i-am dat măcar puțină speranță. Că știa că, deși închis, nu era singur pe lume.

Nu se uită la el decât o dată, când îi aruncă o privire pe sub gene.

Încă stătea unde fusese înainte, cu mai multe informații pe care nu le voia, dar pe care trebuia să le descopere, închise în spatele buzelor lui crude.

– Spune-mi cum a murit, îi ordonă ea delicat. Dacă nu de o boală, atunci cum?

– A fost ucis.

Cu acele trei cuvinte reci, îi frânse inima.

– Cum? șopti ea.

– A fost bătut până a murit, în miezul nopții, de trei gardieni.

Farah își puse mâna peste gură, în timp ce tarteles se agitau în stomacul ei și îi urcau în gât cu o arsură acidă. Înghiți apoi din nou,

recunoscătoare că mâncarea nu putea trece de nodul de lacrimi din gât ca să ajungă peste covoarele scumpe din camera din studiu.

– De ce? întrebă ea.

– Asta e eterna întrebare, nu-i așa?

Farah era prea șocată, prea inconsolabilă, ca să fie supărată pe lipsa de emoție din vocea lui. Nu știu cât se uită la tivul rochiei ei, una pe care o avea de prea mult timp, atât de mult că acum era strâmtă și îi mușca din piele. Voia să scape de ea. Să scape de camera asta, de trecut, de tot. Voia să fie înapoi în birou, unde ar fi trebuit să fie, ocupându-se de hârtii și făcând ordine în haos. Prefăcându-se că nu avea timp pentru emoție, durere, vinovăție, ci numai pentru responsabilitate și o listă interminabilă de lucruri de făcut care țineau disonanța din gândurile ei ocupată.

Nu îl auzi pe Blackwell apropiindu-se decât când acesta se afla lângă ea.

– De ce îmi spui asta acum?

Întrebarea ei ieși mai mult ca o acuzație.

Blackwell o supuse la o altă tăcere prelungită până să-i răspundă într-un final:

– Pentru că aveam o datorie în fața lui Dougan Mackenzie, una care mi-a luat zece ani de executare atentă ca să o pot plăti. Când te-am văzut în sala de interogatoriu, când mi-am dat seama cine ești, mi-am zis: „Ce persoană ar fi mai potrivită decât tine să împart răzbunarea lui?” Mă poți ajuta să mă răzbun pe toți cei care ne-au distrus viețile acum mulți ani.

Farah se uită la el, căutând o minciună pe fața lui nemiloasă. Nu găsi nici una, și se îndoi în continuare de instinctele ei. Dorian Blackwell era un hoț, un mincinos și un criminal. Putea să aibă încredere în el? Sau și acum juca un joc crud?

– Ia-mă de mână, privește-mă în ochi și jură-mi că nu mă minți!

Sună mai mult ca o rugămintă decât ca o comandă. Morley îi spusese cândva că o minciună se poate detecta prin tensiunea mâinii unei persoane, dilatarea pupilelor și direcția privirii. Farah nu avea experiență cu această practică, dar voia să încerce.

Blackwell se uită la mâna întinsă de parcă îi arătase un melc sau un păianjen.

– Nu, spuse scurt.

– Atunci minți, insistă ea.

– Nu.

– Demonstrează-mi, îl provocă Farah. De ce ai nega această cerere inofensivă dacă nu ai nimic de ascuns?

Își întinse mâna și mai mult spre el, iar acesta cu greu ascunse o tresărire.

– Ascund multe lucruri, dar te asigur că, în privința asta, sunt sincer.

– Nu aş putea niciodată să am încredere în cineva care nici măcar nu acceptă să dea mâna pentru a-și apăra onoarea.

Blackwell se uită la mâna ei întinsă deranjant de mult timp.

– Mă tem că nu te voi putea ajuta.

Farah își lăsă mâna în jos.

– Nu pot spune că sunt surprinsă.

Deci mințise în legătură cu moartea lui Dougan? Cu tot? Ce putea să creadă? După o perioadă, Blackwell păru să ia o decizie.

– O să-ți ofer, însă, un gest de încredere. O să-ți dau informații despre mine pe care puțini în afară de noi doi le știu sau le vor afla vreodată.

Farah consideră gestul ciudat, dar stătu tăcută, așteptându-l să continue.

– Anii petrecuți în închisoare m-au... cum să spun... m-au făcut să nu suport nici un fel de contact cu carnea umană. De asta nu dau mâna cu tine. Spuse informația de parcă ar fi vorbit despre vreme, dar, pentru prima oară, ochiul lui nu se uită la ea. Mai recunosc și că nu mă dau în lături de la a minți ca să obțin ce vreau; cu toate astea, în această privință, sunt sigur că scopurile noastre coincid; prin urmare nu am de ce să te manipulez. Cred că vrei ca persoanele care i-au făcut rău lui Dougan – și ție – să plătească pentru nelegiuirile lor.

– Răzbunare.

Testă cuvântul, un ideal pe care mereu îl disprețuise și după care tânjea în același timp.

– Și tu te consideri ce, un fel de conte de Monte Cristo?

Bărbatul ridică nonșalant din umeri.

– Nu neapărat, deși cartea e una dintre preferatele mele.

Farah se încruntă.

– Credeam că ai spus că nu știi să citești.

Faptul că Dorian Blackwell putea râde într-un asemenea moment o șocă. Dar el fix asta făcu. Un sunet atât de lipsit de bucurie, că îi zbârli părul din cap, și sfârcurile i se întăriră dureros. Era un sunet întunecat, ca întreaga ființă a lui Blackwell.

- Nu văd ce-i așa amuzant; era doar o întrebare.
- Probabil crezi că sunt un prost, spuse el.
- Cred că ești în multe feluri.

Se apropie de ea. Aripa unei molii n-ar fi rezistat în spațiul dintre ei, și totuși el nu o atinse deloc, deși ea putea simți senzația prezenței lui cu fiecare părticică a pielii.

– O să-ți spun asta, începu el întunecat, ochiul său umplându-se de toată intensitatea furtunii din noaptea trecută. Există diferențe enorme între contele de Monte Cristo și Inimă Neagră din Ben More. Edmond Dantes și-a primit comoara. Niciodată nu a trebuit să recurgă la lucrurile pe care le-am făcut eu ca s-o ia. În închisoare, era bătut numai de ziua lui de naștere. Era izolat în propria sa celulă, despre care Alexandre Dumas nu și-a imaginat că ar fi preferabilă chinului pe care a trebuit să-l îndurăm noi. Nu a fost niciodată înjunghiat, violat, biciuit public, umilit, bătut până la un pas de moarte sau lăsat să zacă bolnav.

Cu fiecare cuvânt, ochii lui Farah se măriră, și începu să se retragă din nou, însă el nu îi dădu voie, aplecându-se până când fața lui captivantă se afla la doar câțiva milimetri de a ei.

- Și asta e exact ce mi-au făcut gardienii mie.

Până în acel moment, Farah reușise să-și controleze lacrimile, însă răbufni. Lacrimile i se revărsară peste gene și se scurseră pe obraji, făcându-i respirația să îi tremure în piept și să îi răsune pe buze. Să nu mai poți tolera confortul contactului uman. Cum de îndurase asta? Nici nu era de mirare că stătea atât de izolat. Cum ar putea căldura să-ți atingă inima când ea nici măcar nu avea voie lângă pielea ta?

Poate regretul fu cel care îi îmbună trăsăturile, însă încă era imposibil pentru ea să-și dea seama.

- Te gândești la Mackenzie, murmură el.

Rușinată că se gândise la Blackwell și nu la Dougan al ei, Farah încuviință, neavând încredere în ea să scoată nici un sunet. Pentru a doua oară de când se întâlniseră, el își ridică mâna către fața ei, numai ca să o retragă.

- Nu e pic de milă pentru mine în sufletul tău?

Farah se întoarse cu spatele la el, lipindu-și mâinile de obraji. Bineînțeles că era, dar nu îndrăznea să îi arate acest lucru.

- Meriți mila mea? întrebă ea, vocea fiindu-i plină de lacrimi.

– Probabil că nu, răspunse el sincer. Dar băiatul care eram poate că o merita.

Următoarea lacrimă care curse fu pentru el, deși Farah ar fi murit înainte să-i spună și lui asta.

– Dougan. Era atât de mic pentru vârsta lui. Atât de slăbuț și de înfometat. Ar fi fost ușor pentru oricine să... să-l exploateze.

– S-a întâmplat, confirmă Dorian. Dar a învățat repede.

Suspinele cu care se lupta Farah atât de curajos începură să erupă în explozii mici în piept. I-ar fi tăiat respirația dacă nu le-ar fi dat drumul într-un șuvoi de lacrimi fierbinți și oftat disperat.

– A murit acum mulți ani. Vocea lui Dorian se înmuiase, și ea nu îndrăzni să se întoarcă către el. A trecut cel puțin un deceniu. Durerea nu poate fi chiar atât de proaspătă.

Farah încuviință. Crezuse că, odată cu trecerea timpului, durerea înțepătoare și vinovăția copleșitoare aveau să dispară, dar nu fusese așa. Era ca și cum Dougan Mackenzie refuza să moară și, din cauza acestui lucru, ea era blestemată să re trăiască la nesfârșit binecuvântările și ororile timpului petrecut împreună.

– Nu înțelegi, se plânse ea. A fost vina mea. Vina mea pentru tot ce i s-a întâmplat. Nu ți-a spus de ce a fost închis în primul rând?

– A ucis un preot.

– Pentru mine! Se întoarse, șocată de cât de aproape era el. L-a omorât pe acel preot pentru mine. A fost supus la toată suferința și nedreptățile pe care le-ai descris doar pentru că a încercat să mă protejeze. Nu înțelegi cât de mult regret asta în fiecare zi a vieții! Mă gândesc la asta tot timpul. Mă urăsc pentru asta!

– El nu te-a învinovățit niciodată.

Pentru prima oară de când îl întâlnise, Dorian părea să nu știe ce să spună. Era, poate, nesigur cum să se poarte cu o femeie suferindă. Însă lui Farah nu-i păsa; se elibera de ceva atât de groaznic în fața cuiva care putea fi un dușman sau se putea dovedi a fi aliat.

– Nu ai de unde să știi asta! insistă ea. Au fost doar câteva săruturi de la preot, o atingere odioasă sau două. Dacă nu m-aș fi dus la Dorian în noaptea aia... Dacă m-aș fi supus acestei rușini... poate i-aș fi salvat viața. Poate încă am fi... împreună.

– *Niciodată.* Trăsăturile lui Blackwell se înăsprirea din nou, și o privi ca și cum ar fi vrut s-o zdruncine. Dougan ar fi preferat să fie

supus la o mie de torturi decât să treci tu printr-una singură. Nu ar fi supraviețuit suferinței tale. Atât de mult te iubește.

– Mă iubea, suspină ea. M-a iubit și, din cauza acestui lucru, n-a supraviețuit. Dragostea pe care mi-o purta l-a omorât.

Fu copleșită de o greață sufocantă, imagini cu băiatul pe care îl iubise suferind în modurile pe care Blackwell le descrisese agreșându-i imaginația până când dori să se târască afară din propria ei piele ca să scape de ele. Trebuia să iasă din camera asta, să fugă de întuneric și de bărbatul care era în acel întuneric.

– Iartă-mă, oftă ea. Trebuie... să plec.

Cu privirea învolburată de lacrimi, porni în direcția ușilor, ușurată că Blackwell nu făcu nici o mișcare să o oprească. Lumina pătrundea prin ferestrele intrării principale și o orbea, din moment ce se obișnuise atât de mult cu întunericul. Simți mirosul brișelor sau al pâinii prăjite venind din direcția siluetei masive șocate de deschiderea subită a ușii camerei.

Farah se agăță cu disperare de lumina soarelui și deschise ușile turnului. Doi bărbați stăteau ca santinele de ambele părți și se mișcară să o prindă, însă apoi se opriră, ca și cum cineva le dăduse ordin să stea pe loc.

Farah alergă cu disperare către un foișor aflat pe marginea celor mai înalte stânci umbrite de un crâng. De acolo putea vedea dincolo de canal, spre piatra neagră și mușchii verzi ai țărmurilor munților Scoției. Se uită cum valurile învolburate se spărgeau de stânci cu o putere destul de mare încât să distrugă cea mai măreață corabie. Fărâmele emoțiilor ei tulburate erau azvârlite la fel înăuntrul ei. Și, pentru prima oară de la acele luni de după moartea lui Dougan Mackenzie, plânse cu toată forța pe care o putea strânge inima ei frântă.

Dorian stătea pe aleea castelului și privea cum femeia fugea ca și cum viața îi depindea de asta.

– Las-o, Walters, ordonă el, oprindu-și bucătarul să se ducă după ea și s-o aducă înapoi.

– Mă cheamă Frank, insistă Walters, deși se întoarse ascultător lângă Dorian.

Dură puțin ca vorbele să ajungă la Dorian, care era foarte concentrat la silueta care fugea cu un abandon disperat către foișor, fustele

de culoarea spumei mării undulându-se în spatele ei. Într-un final, se uită la cel mai mare angajat al său.

– Frank?

Walters arată cu capul către foișor.

– Ea mi-a dat numele de dimineată.

– Bineînțeles c-a făcut asta, bombăni Dorian.

Walters se uită după ea, ochii lui mari căprui devenind foarte îngrijorați.

– Ce s-a întâmplat cu Zâna ta, Dougan?

Dorian oftă, lovindu-se de această problemă mai des decât ar fi vrut.

– Sunt eu, Walters. Sunt Dorian. Dougan a murit, îți amintești?

– Of!

Confuz, uriașul îi studie destul de mult trăsăturile și sprâncenele încruntate.

– Am uitat. Nu sunt bun să-mi amintesc lucruri.

– Nu e nimic, îl consolă Dorian.

– Îi e dor de Dougan, spuse uriașul, mirosindu-și brișele.

– Da, îi e.

– Și mie, Dorian.

Dorian simțea cum un întuneric familiar îi creștea în vene. Zilele astea, era pătat cu roșu, de la sânge, mai mult ca oricând. Nu îl mai deranja, își spuse lui însuși în timp ce se retrăgea în camera de studiu.

– Tuturor ne e, Frank, spuse înainte să închidă ușa. Tuturor ne e.

Capitolul 8

Murdoch fu cel care îi înghionti silueta moleșită, abătută, de pe podeaua foișorului și o bătu la cap până îi dădu voie să o ajute să se întoarcă înapoi în castel. Brațul care o ținu dreaptă era solid sub haină și mai că o cără în brațe pe scări.

– Am pregătit o baie caldă, domniță, și am găsit niște haine potrivite, pe care să le purtați cât spăl rochia.

În mod absurd, o duse cu gândul la o cloșcă grijulie care își supraveghea agitată puiul. Farah dădu din cap în semn de mulțumire, gâtul

ei fiind prea dureros ca să poată spune ceva. Bărbatul continuă preocupat, hotărând să ignore sau să uite încercarea ei de evadare. Ba chiar mai mult acum, că lacrimile îi brăzdară obraji și îi înroșiseră ochii. Odată ce o duse înapoi în dormitor, Murdoch îi luă șalul și geanta și le puse pe scaunul de culoarea unei bijuterii albastre.

– V-a speriat Blackwell? întrebă cu falsă voioșie. Pentru că, deși e un nemernic... adică... un răufăcător cu o înfățișare periculoasă, nu este atât de...

– Ai fost în Newgate cu Dougan Mackenzie.

Nu formulă ca pe o întrebare, ci mai degrabă ca pe o declarație delicată, una pe care bărbatul nu o putea nega.

Murdoch îngheță. Silueta lui impresionantă mai că fu cuprinsă de un tremur, și se concentrează la ceva de pe șalul ei aruncat pe scaun.

– Da, confirmă el brutal. Timp de cinci ani.

– Pentru ce ai fost închis?

Se întoarse încet către ea, fața lui fiind o mască a rușinii și a durerii.

– Singura mea crimă a fost dragostea. Probabil citi lipsa de compasiune de pe fața ei, deoarece continuă: Am avut o aventură de durată cu fiul unui conte din Surrey. Când tatăl lui a aflat, mi s-au adus acuzații, și bărbatul pe care îl iubeam m-a turnat la tribunal, descriindu-mă ca pe un... prădător.

Inima deja rănită a lui Farah tresări când un alt junghi o seceră, de data asta pentru chinul ogândit în trăsăturile scoțianului masiv.

– Îmi pare rău, șopti ea, surprinsă de cât de sinceră era.

– E parte din trecut acum, zise el și ridică din umeri, zâmbind șters.

– Murdoch, trecutul poate sta cu noi mult timp, murmură Farah.

– Așa e, domniță.

– Tu și Dougan ați fost... prieteni? îndrăzni Farah, știind că el avea să-i prezinte trecutul mai blând decât o făcuse Dorian Blackwell.

Murdoch se întoarse, retrăgându-se către ușa dinspre baie.

– Îi datorez viața mea, și nu numai o dată. Prin urmare, vă datorez viața.

– De ce? șopti ea, simțindu-se inconfortabil din cauza venerației de pe fața lui blândă.

– Ei bine, sunteți Zâna lui, bineînțeles, soția lui. I-am promis lui Dougan Mackenzie că o să vă găsim. Că o să vă protejăm. Că, dacă putem, o să vă dăm înapoi viața care vi se cuvine, viața pe care ar fi vrut-o pentru dumneavoastră.

Lacrimile amenințară din nou, și Farah clipi repede ca să le îndepărteze.

– Ți-a zis despre logodna noastră de când eram mici?

– Da, era una dintre poveștile noastre preferate.

– Serios? O mirare delicată începu să se întindă prin pieptul ei, și se agăță de ea. Vrei să zici că Dougan v-a spus povești despre mine? Trebuie să fi fost foarte plictisitor și neinteresant.

Murdoch păși în față și îi luă delicat mâna, trăgând-o către spălătoria de alături.

– Domniță, nu puteți să înțelegeți cum e viața în închisoare. Când o singură noapte trece cu frică și disperare, o săptămână poate să pară o viață întreagă și un an devine o eternitate.

Degetele goale de la picioare i se crispară când simți podeaua rece de marmură albă cu striții argintii și albastre. Oglinzi împodobite cu argint și mobilă albă elegantă tapițată în cel mai îndrăzneț albastru cobalt umplură camera până la exces. Lumina se revărsa prin perdelele delicate de culoarea safirului, care fluturau în briza primăverii. O cadă de porțelan se afla pe un podium înconjurat de cele mai moi covorașe albastre de lână.

Murdoch își ocupă timpul trăgând un paravan din mătase și fier din colț și punându-l lângă cadă, vorbind în tot acest timp:

– La Newgate, o poveste care face timpul să treacă mai repede e mai valoroasă decât aurul.

Trase o mantie mare dintr-un material albastru greoi peste mătasea paravanului. Atracția băii fierbinți întrecu îndoielile lui Farah despre dezbrăcatul în aceeași cameră cu un bărbat oarecum străin. Bineînțeles, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată în Londra, însă, când erai prizonierul lui Inimă Neagră din Ben More, nu îți făceai griji pentru scandaluri neînsemnate.

– Mulțumesc. Pășind în spatele paravanului, Farah își desfăcu șnurul corsajului și își împinse rochia de pe umeri. Îl auzi pe Murdoch făcând treabă prin cameră, ținându-se ocupat de dragul ei, bănuia ea. Ai putea să-mi povestești despre asta, Murdoch, despre perioada ta la Newgate cu Dougan?

Mișcarea agitată se opri, și bărbatul oftă iritat – sau poate era numai sunetul trist produs când se așează pe unul dintre scaunele elegante.

– Așa cum spuneam, nopțile erau cele mai groaznice. Orele de întineric îi distrug până și pe cei mai curajoși bărbați, d-apoi pe băieții

mici și îngroziți. Terminam ziua de muncă la calea ferată și ne întorceam în lumea noastră de gratii de fier prea obosiți ca să ne mișcăm, cu atât mai puțin să ne putem apăra de pericolele pe care le putea aduce noaptea. Sunetele. Plânsetele. Șoaptele din umbră... sunt cumplite. Dacă nu aveai prieteni care să te ajute și să te protejeze...

Vocea i se stinse treptat, lăsând restul în seama imaginației ei.

– Îmi pare rău, șopti Farah, ieșind din fustele ei și punând rochia rigidă peste paravanul masiv.

– Mulțumesc, răspunse Murdoch. Când am ajuns eu la Newgate, Blackwell și Mackenzie erau deja acolo de trei ani. Apropiati ca frații și de două ori mai șireți, fiecare din ei fiind întunecat ca diavolul și la fel de nemilos. Întotdeauna m-a uimit că niște ființe atât de tinere ar putea învăța asemenea cruzime.

– Mi-e greu să mi-l imaginez pe Dougan crud, recunosc eu. Dar... a fost bun cu tine?

– Într-un final, spuse Murdoch evaziv. Dar, odată ce m-am dovedit folositor, am fost luat sub protecția bandei lor, și asta mi-a ușurat viața mult, mai ales noaptea. Așa cum probabil știți, Dougan avea un dar cu cuvintele și o memorie înfricoșător de precisă. În cele mai întunecate și friguroase nopți, ne povestea despre cărțile pe care le citeați și deseori era distras de la amintirea cărții și povestea pur și simplu despre vreo aventură în care ați fost amândoi.

– Serios?

Farah respiră, făcând o pauză înainte să-și dea jos cămășuța și să-și expună sânii aerului rece. Odată cu asta, se aplecă și își scoase singura ei comoară, ascunzând-o sub covorul din baie, nedorind să o găsească cineva.

Căldura se strecură în vocea lui Murdoch când își aminti, iar inima lui Farah se ținu strâns de imaginea lui Dougan care nu era încă bărbat, însă nu era nici băiat, fermecând o cameră plină de prizonieri înrâiți cu poznele din cimitir și cu aventurile unei fete de zece ani din munții Scoției.

– V-a descris de atâtea ori, încât am impresia că oricare dintre noi v-ar fi recunoscut dacă v-ar fi văzut pe stradă. Ne-a povestit despre bunătatea, inocența, felul blând de a fi și curiozitatea fără limite. Fiica noastră. Sora noastră. Zâna noastră. Fără să știe măcar, ne-a dat o rază de soare și de speranță într-o lume a umbrelor și a durerii.

– Oh!

Farah pierdu din nou lupta cu lacrimile și stătu în spatele paravanului, goală și tremurând, cu brațele înfășurate în jurul corpului în timp ce se desfăta cu amintirile lui Murdoch de parcă ar fi putut să le transforme într-ale ei. Abia de își observa goliciunea, deoarece interiorul ei era cel care se simțea complet expus și vulnerabil.

– Ești sigur că nu a fost niciodată supărat pe mine? Că niciodată nu m-a învinovățit pentru încarcerarea lui?

Bărbatul tăcu o vreme, și fiori de panică șerpuiră prin ea.

– Te rog! Trebuie să-mi spui adevărul, îl imploră ea.

– Intrați mai întâi în cadă, o îndemnă Murdoch blând.

Farah îl ascultă, pășind în cada înmiresmată și afundându-se în apa cu miros de lavandă care îi ajungea până la umeri.

– Domniță, adevărul este că l-ar fi omorât pe Mackenzie și numai să vă audă punând această întrebare, continuă Murdoch când fu sigur că ea se afundase în apă. Doar noi, cei care îi eram apropiați, știam profunzimea temerilor pe care le avea în privința dumatăle. Nu ne-a spus decât lui Blackwell și mie numele real. Pentru ceilalți, erați Zâna lui, și asta a fost singura informație pe care au primit-o vreodată. V-a păzit ca un soț gelos... ceea ce și era.

– Căsătoria noastră nu a fost niciodată legitimă, Murdoch, mărturisi Farah, lăsând apa fierbinte și lavanda să spele frigul și durerile din mușchii ei rigizi. Probabil știi și asta.

Zgomotul grosolan scos de Murdoch avu ecou în piatra și marmura băii, amplificând disprețul pentru cuvintele ei.

– Dougan Mackenzie v-a fost credincios și devotat ca un soț adevărat, insistă el. Și, după atâția ani, *doamnă Mackenzie*, mi se pare că ați rămas o mireasă adevărată în cinstea lui, cum ați fi făcut și dacă ar fi trăit.

Mâna lui Farah pluti deasupra apei liniștite și curate în timp ce cuvintele lui o înțepară cu ace de vinovăție.

– Nu e complet adevărat, recunosc eu. Știi că am sărutat un alt bărbat în noaptea în care tu și Blackwell m-ați luat de acasă.

– Ei bine...

Dacă o voce ar fi putut reda un ridicat din umeri, a lui Murdoch asta ar fi făcut.

– Fiind o femeie care a fost văduvă aproape un deceniu, nimeni nu vă poate blama că ați încercat să umpleți singurătatea cu ceva companie.

– Domnul Blackwell al tău nu părea să vadă lucrurile așa.

O deranjă să se gândească la stăpânul din Ben More în timp ce era goală. Dintr-odată, având nevoie de un scop, Farah ridică o bucată de săpun care mirosea a lavandă și a miere și începu să spele viguros ultimele zile de pe pielea ei.

– Blackwell este la fel de legat de Dougan Mackenzie ca noi, ceilalți, spuse Murdoch criptic. Poate fi mai rău decât un șarpe încolăcit și de două ori mai letal, dar, dintre toți oamenii vii, e cea mai bună șansă pe care o aveți.

– Țsta e încă un lucru pe care nu-l înțeleg, spuse Farah, ridicându-și piciorul deasupra apei ca să se frece cu săpunul. Toți păreți convinși de faptul că sunt într-un fel de pericol, dar nu-mi pot imagina așa ceva, și nimeni nu vrea să-mi explice.

– Blackwell nu a ajuns la asta deci?

Farah strânse din buze și se încruntă.

– Cred că a fost vina mea. Am fugit înainte să termine.

– Nu ați fi prima, mormăi Murdoch, părând mai degrabă un tată exasperat decât un slujitor loial.

Un scârțâit al mobilei o înștiință că Murdoch se ridicase și se apropia. Se crispă, însă, când îl auzi strângându-i lucrurile de pe paravan, se relaxă din nou.

– Doamnă Mackenzie..., începu el.

– Poți să îmi spui Farah, îi zise ea, ridicându-și brațele ca să-și scoată agrafele din cocul ei ciufulit și să-și lase buclele să cadă în apă. Murdoch, simt că suntem dincolo de constrângerile sociale în acest moment.

Pauza lui greoaie sublinie o ezitare care îi atrase atenția.

– Când vine vorba despre pericol, nu vreau să simți că poate ajunge până la tine. În acest castel, nu ai de ce să te temi.

– Da, ai spus asta deja. Farah își lăsă capul pe spate, udându-și și spălându-și buclele dese.

– Ce vreau să spun e că, deși știu că nu pare, poți să ai încredere în el. Noi, restul, ne-am da viața pentru tine, dar Blackwell... ar face chiar mai mult. Și-ar smulge inima din piept. Și-ar da sufletul dacă tu ai....

– E o presupunere destul de mare și de greșită că aș avea o inimă de scos – sau suflet.

Vocea calmă a lui Dorian Blackwell nu răsună în baie ca ale lor. Alunecă în mijlocul lor ca un șarpe, lovind înainte ca vorbele lui Murdoch să dezvăluie alte secrete de-ale lui.

Cu răsuflarea tăiată, Farah se cufundă în apă, recunoscătoare că aceasta se amestecase cu săpun, însă își trase totuși genunchii sub bărbie și îi înconjură cu brațele, să fie sigură.

– Ieși! insistă cu o voce nesigură. Sunt indecentă.

– Suntem doi, în cazul ăsta.

Se apropie. Atât de mult, că Farah știa că, dacă s-ar fi întors, ar fi dat peste ochii lui care o fixau de la înălțimea sa. Poate, în ciuda apei tulburi, putea vedea carnea care tremura dincolo de suprafață. Gândul îi provocă fiori de fierbințeală și umilință.

– Pleacă, îi ordonă Farah, fără să-l poată confrunta temându-se că și-ar pierde cumpătul.

– Ridică-te și obligă-mă!

Se afundă mai adânc în apă, respirația ei rapidă formând clipeceli la suprafață.

– Blackwell, încercă Murdoch să-l îmbuneze. Dacă vrei să aștepți în cameră, o să îi aduc rochia și...

– Asta e tot, Murdoch, spuse Dorian.

– Dar... sir! Nu cred că este modul în care...

– Ești liber.

Numai un bărbat care-și dorea să moară ar fi stat la discuții, iar Farah nu putu să-l condamne pe Murdoch pentru că o abandonează. Sunetul ușii de la baie fu ca închiderea gratiilor de fier, blocând-o pe Farah în închisoarea ei de lux cu cel mai terifiant criminal. Neajutorată, închisă și goală.

Dacă Farah învățase ceva de la locul ei de muncă, acela era că cei care lansau o ofensivă de obicei își păstrau poziția superioară.

– Ce ai putea să vrei de nu putea aștepta până termin să mă spăl? întrebă ea nerăbdătoare, mândră că-și putea controla panica și slăbiciunea.

Blackwell păși din spatele ei, plimbându-și degetele lungi pe marginea căzii. Era îmbrăcat numai într-o cămașă, un kilt închis la culoare și o vestă; lipsa hainei nu luă nimic din lățimea impresionantă a umerilor săi. Farah observă că el își dăduse jos peticul, iar ochiul lui albastru strălucea în lumina primăverii.

– În timp ce mă gândeam la întorsătura nefericită pe care a luat-o conversația noastră anterioară, mi-am dat seama că următoarea noastră discuție ar fi mai reușită dacă nu te vei afla într-o ipostază din care să poți fugi de mine.

Chiar și în fierbințeala apei, sângele lui Farah se transformă în gheață, dar își îndreptă spatele și își ridică bărbia.

– Te înșeli amarnic dacă presupui că nu o să fug sau nu o să lupt dacă sunt provocată.

Blackwell se așeză la piciorul căzii, lumina soarelui aruncând o aură albastră deasupra negrului dens al părului, în timp ce se aplecă și se propti de ambele părți ale căzii.

– Atunci, te rog, consideră-te provocată, dar ai grijă, marmura e alunecoasă când ești udă.

Privirea lui atinse valurile apei cu un interes sugestiv, iar temperatura lui Farah trecu rapid de la îngheț la supraîncălzire. Un luciul de umezeală îi apărui pe linia părului și deasupra buzei de sus.

Blackwell nu se lăsă intimidat, la naiba, și păru enervant de neafectat de puterea privirii ei disprețuitoare. Nu fusese niciodată foarte bună la priviri amenințătoare sau la confruntări, dar bănuia că până când ea și Dorian Blackwell aveau să-și termine socotelile unul cu celălalt, urma să aibă ceva antrenament.

– Ei bine, atunci spune ce ai de spus, îl îndemnă ea, nesuportând faptul că nu îl putea privi fără să se simtă copleșită.

– Exact asta și am de gând să fac.

Vocea lui, care avea de obicei textura marmurei reci, se înăspri cu o notă răgușită, intrigantă și alarmantă în același timp. O să-ți vorbesc în timp ce termini de făcut baie.

– Imposibil! spuse ea tăfnoasă, strângându-și genunchii mai aproape de piept.

O sprânceană întunecată se ridică.

– Oare?

Degetele lui se plimbară prin apa lăptoasă, trimițând către ea valuri care i se lovira de genunchi.

– Aș fi fericit să te ajut dacă ești de părere că nu poți duce la capăt sarcina.

Farah își aminti ce îi spusese în camera de studiu. Că nu îi plăcea contactul fizic în mod special. Însă vârfurile degetelor care se jucau acum în apă sugerau că mințise. Sau se prefăcea? Era oare destul de curajoasă încât să verifice sinceritatea propriei lui confesiuni?

– Atinge-mă, și o să...

– O să ce?

Vocea lui se răci, și la fel și privirea, dar își retrase degetele din apă.

Farah căută disperată ce să spună, însă, dintr-odată, mintea ei era goală ca o coală imaculată de hârtie.

– O să înveți că nu răspund bine la amenințări, spuse el mai degrabă amuzat în timp ce-și ștergea degetele de un prosop de mâini care atârna în cuier, la piciorul căzii.

– Nici eu, contracă ea și se uită cum cealaltă sprânceană se ridică și se alătură primeia. Înțeleg că vrei ceva de la mine, domnule Blackwell. Ei bine, permite-mi să te informez că nu asta e modul prin care obții cooperarea cuiva.

– Și totuși, întotdeauna reușesc să obțin ce vreau de la oameni.

– Am mari dubii că mulți dintre acei oameni sunt *femei* care se respectă.

Blackwell zâmbi și își mângâie maxilarul, care era fin de la bărbieritul de dimineață, asta în timp ce gheața din privirea lui se mai topi.

– Asta așa e, spuse el, întorcându-se și pășind de pe podium către un scaun luxos de catifea. Dar, după cum știi, lumea mea e condusă de multe legi, dintre care una importantă e *quid pro quo*. Își așează silueta masivă pe scaun, cu picioarele depărtate și mâinile odihnindu-se pe brațele scaunului cu indolența unui reprezentant al regalității. Farah Leigh Mackenzie, pot să-ți dau *tot* ce vrei, și tu nu ai de făcut altceva decât să te speli.

Aruncă o privire cu subînțeleasă către săpun.

Farah nu se putu gândi la nimic ce și-ar fi dorit atât de mult cât să justifice o asemenea umilință, însă apoi își aminti ce spusese Blackwell mai devreme. Era posibil ca Dougan să fi fost ucis cu brutalitate. Blackwell voia să-i răzbune moartea și voia ajutorul ei. Dacă există vreo urmă de adevăr în acele cuvinte, Farah trebuia să le audă ca să se convingă.

Pregătindu-se, își lungi picioarele pe fundul căzii și întinse mâna către săpun. Gâtul și maxilarul păreau un loc destul de inocent de unde să înceapă spălătul, atât timp cât avea grijă să țină formele sânilor ei sub apa opacă.

– Spune-mi ce vrei, îi ceru ea, supărată să audă că vocea îi devenise aspră și joasă, cuvintele părând să dea o cu totul altă comandă.

Ordinul unei iubite. Dar amândoi știau mai bine de atât.

Ochii anormali ai lui Blackwell străluciră în timp ce urmăreau drumul săpunului pe columna gâtului ei, însă, în mod surprinzător, se supuse.

– Șapte ani sunt o perioadă lungă în care să petreci fiecare moment cu cineva. În timpul petrecut împreună, eu și Mackenzie am devenit ca frații. Nu numai că ne băteam, munceam și sufeream unul lângă altul, dar împărtășeam totul ca să menținem puternică legătura noastră ca lideri – ca frați. Și ca să treacă timpul mai ușor, presupun. Împărțea cu mine mâncarea pe care i-o lăsa, deși acum am dubii c-ar fi făcut-o dacă ar fi știut că era de la tine. Am împărtășit fiecare detaliu sordid al trecutului nostru, fiecare nume, fiecare poveste, fiecare... secret.

Capul lui Farah se ridică, oprindu-se cu săpunul la jumătatea umărului.

– Secret?

Capul lui Blackwell încuviință, în timp ce ochii lui rămaseră fixați la săpun. Nu continuă până când săpunul nu își reluă drumul strălucitor pe pielea ei.

– În închisoare, nevoile, emoțiile și temerile sunt numai slăbi-ciuni care pot fi exploatate, explică el. Principala frică a lui Mackenzie era legată de tine. Îl tortura faptul că nu știa ce ți se întâmplase după ce fusese închis. Singura lui consolare era că-l ucisese pe preotul MacLean și știa că acesta nu mai reprezenta un pericol pentru tine.

Blackwell își întoarse capul ușor într-o parte, pentru ca ochiul lui bun să se concentreze la săpunul care îi aluneca ei pe celălalt braț. Farah deveni conștientă de faptul că rămânea fără porțiuni pe care să le mai poată spăla, și privirea plină de anticipație a lui Blackwell demonstra că se delecta cu acest lucru. Nu mai putea zăbovi la curățarea mâinilor, ci trebuia să treacă la spălatul altor părți.

Cât de absurdă devenise situația! Amintirile umilitoare și durerea rece, crudă a închisorii Newgate nu-și aveau locul în această cameră luminată, cu căldura înmiresmată și umedă care îi învăluia și cu aburul încetșând atmosfera. Pentru Farah, efectul era asemănător unui vis, estompând granița dintre realitate și imaginație. Blackwell spunea niște adevăruri grele și valide, însă felul în care privea cum săpunul îi transformă pielea în cărări lucioase de mătase strălucitoare îi stârnea cele mai păcătoase și mai desfrânate scenarii pe care le puteau concepe în gândurile ei.

– Ce noroc pentru tine că apa ascunde atât de mult!

Blackwell se mișcă în scaun, genunchii depărtându-i-se și mai mult și nările umflându-i-se.

– Crezi că Dougan Mackenzie ar ierta această constrângere? Îl provocă ea, încercând să ignore stimulii propriului corp. Dacă îi datorezi atât cât susții, nu ar vrea să-mi aperi decența?

Flacăra din ochii lui muri pentru un moment, după care arse mai puternic decât înainte.

– Când o să ne întâlnim în iad, o să-i cer iertare.

Gura i se transformă într-o linie fermă, iar pielea se strânse peste unghiurile dure ale obrazilor lui și ale maxilarului. Ochiul lui întunecat străluci triumfător și, în același timp, nesatisfăcut, cel albastru trădând conflictul și excitația. Amândoi erau fixați pe săpunul de pe umărul ei.

Farah înțelese ce trebuia să facă pentru ca Blackwell să vorbească în continuare. Buzele i se deschiseră după ce răsuflă tensionat și începu să se spele pe piept, după care cufundă săpunul sub suprafața apei, trecându-l peste sân.

Reacția imediată a corpului ei fu neașteptată și zguduitoare. Senzațiile o străfulgerară, începând de la sfârc, când fu atins de săpun, și trecând peste picioarele ei până se cuibăriră între coapsele încordate. Farah se forță să nu clipească repede în timp ce savura această nouă și profundă senzație. Îl studie pe Blackwell, căutând să își dea seama dacă era conștient de efectul pe care-l avea asupra ei. Pe care ea îl avea *asupra ei* în prezența lui.

Bărbatul era atât de atent la locul unde dispăruse mâna ei, încât avea dubii că îi observase reacția.

– Continuă, îi ceru ea, conștientă că rămăsese fără aer, sperând că îi putea distra atenția cât timp rezolva presiunea intensă care îi ardea prin sânge.

Bărbatul se supuse. Tonul lipsit de pasiune din vocea lui era în contrast cu intensitatea privirii sale îndrăznețe.

– Cum Dougan ar fi petrecut cel mai probabil douăzeci de ani la Newgate până când să-i fi fost rejeudecat cazul, mi-a cerut să îi fac un jurământ pentru că îi datoram viața.

Vocea lui se stinse când ea icni în timp ce își spală celălalt sân.

– Și anume? îl întrebă ea.

– Că, atunci când aveam să fiu eliberat, aveam să îți dau de urmă și să mă asigur că ești în siguranță și bine.

– Așa cum poți să vezi, sunt nevătămată. Mă poți lăsa să revin la viața mea cu conștiința împăcată. Farah râse ușor. Asta dacă ai conștiință.

– Presupun că rămâne de văzut, spuse el blând, deși încă nu-și ridică privirea deasupra valurilor din apă.

– Condamnarea mea de șapte ani s-a terminat după aproape o lună de la moartea lui Dougan. Și primul lucru pe care l-am făcut a fost să te caut pe tine. Atunci, se aplecă în față, ca o felină gata pentru lovitura finală. Știi ce am găsit?

– Nu. O notă de teamă începu să se amestece cu fierbințeala din stomacul lui Farah, fix sub locul în care se afla săpunul în degetele ei tremurânde. Spune-mi!

– O s-o fac. După ce începi să te speli din nou.

– Am... am terminat, minți ea. Sunt curată.

Flăcările topiră gheața din ochiul lui albastru.

– Ți-a scăpat un loc.

O fierbințeală pe post de răspuns înflori în ea. Jos, în stomacul ei, nu, mai jos – în uter. Farah voia să-l urască. O ținea captivă. Îi manipula emoțiile. Folosea această constrângere imorală pentru satisfacerea propriilor lui perversiuni.

Și totuși...

În timp ce săpunul alunecă printre buclele împrăștiate și în despicătura dintre coapse, fâșii neașteptate de senzații izbucniră din locul ei cel mai intim și se prelungiră pe întinderea pielii ei. Gura i se deschise, dar opri geamătul înainte să iasă.

Privirile li se întâlniră, flăcările din ochii lui întunecându-i-se în timp ce pupilele i se dilatară.

Știa. Deși nu putuse vedea nimic, știa exact unde se aventura-seră degetele ei și exact unde alunecase săpunul deasupra pielii deja umede.

În ciuda umilinței pe care o simți, Farah se și minună. Făcuse baie aproape trei decenii și, deși găsisese o urmă de plăcere în acea zonă, niciodată nu fusese atât de dureros de insistentă, atât de plină de nevoi și de promisiune.

Acele nevoi, acele promisiuni erau oglindite în privirea lui Dorian Blackwell.

Orice citi în privirea ei îl făcu să își închidă ochii, oferindu-i lui Farah o priveliște directă către cicatricea de pe sprânceană și pleopă. Rana părea adâncă și furioasă. Era o minune că nu-și pierduse ochiul. Când îi redeschise, Farah se trezi uitându-se concentrată la irisul lui albastru rănit. Spre dezamăgirea ei, el își recăpătă stăpânirea de sine, însă își dresă glasul înainte să vorbească:

– Trebuie să-ți spun că am descoperit că ai propriile tale secrete, și nu unele care e preferabil să rămână în întuneric, ca ale mele, ci secrete care ar zgudui întregul Imperiu Britanic.

Săpunul îi alunecă printre degete, scurgându-se în zona femininității ei și dispărând în apă. Toată fierbințeala și plăcerea se risipiră, iar Farah clătină din cap, negând șocată.

– Nu știu la ce te referi.

Viteza înspăimântătoare cu care atmosfera dintre ei se încinsese și se răcise era epuizantă. Nu tocmai trăise unul dintre cele mai intime momente din viața ei? Acum, voia să reia discuția despre trecut. Dezvăluind secrete. Redeschizând răni vechi.

Farah se răzgândi. Chiar îl ura. Ura cum dădea din capul lui întunecat, într-o asemănare ridiculizată a cenzurii juste.

– Applecross a fost, bineînțeles, locul unde mi-am început căutarea. Dosarele orfelinatului arătau că o Farah Leigh Townsend murise din cauza holerei, rezistența ei fiind slăbită de boala fatală a familiei sale.

Farah știa toate astea, dar tot fu dată peste cap, întrebându-se dacă Inimă Neagră din Ben More chiar avea să stea în singurele umbre din camera luminată și să dezvăluie singurul secret pe care mai credea că-l avea. Îi folosi adevăratul nume de familie. Ceva ce nu spusese niciodată nimănui, nici măcar lui Dougan Mackenzie.

– Teribilă boală holera, continuă el, urmărind cu atenție reacția ei. Se întinde în locuri înguste ca Applecross, lăsând în urmă devastare. Nu s-a auzit niciodată de un singur caz. Prin urmare, cu puțină putere de constrângere, cum îi spui tu, am aflat că, la două săptămâni după moartea lui MacLean și arestarea lui Dougan, o fetiță de zece ani dispăruse din Applecross, și sora Margaret ascunsese dispariția. Incinerase un cadavru pentru a justifica lipsa corpului fetei.

Nu era nimic nou pentru Farah. Cum lucrase aproape un deceniu lângă comisarul registrelor, reușise să se uite la propriul ei certificat de moarte.

– Unde ai mers după aceea? întrebă ea.

Dorian îi aruncă o privire ambiguă.

– O căutare complicată ca asta necesită bani, pe care eu nu-i aveam. Așa că am început imediat să încerc să fac rost – și m-am bucurat de succes.

Farah cuprinse cu privirea luxul din jur.

– Toată lumea știe cum i-ai obținut.

– Nu inițial. Câțiva ani, mi-am câștigat traiul ca bandit. În acea vreme, trenurile nu mergeau așa departe, și cei bogați călătoreau de obicei restul distanței în trăsură.

Farah se îndreaptă în apă înainte să-și dea seama că un sfârc întunecat ieși la suprafață, după care se afundă în apă din nou.

– Bandit? Ai rănit pe cineva? îl întrebă, sperând că nu îi observase greșeala.

Dar el o observase, bineînțeles.

– Am rănit mulți oameni, spuse el către partea bombată a pieptului ei. Dar putem să vorbim despre asta mai târziu. Acum, vorbim despre trecutul tău. Simt că am discutat tot ce se putea despre al meu.

Inima lui Farah tresări ca un iepure speriat.

– Nu am trecut. Am fost orfană și apoi am fugit din Applecross, mi-am croit propriul drum în Londra și...

– Farah, nu mă minți! Vocea lui calmă era atât de înfiorătoare, că ea ar fi preferat să îl audă țipând. Nu te pricepi deloc la asta.

Își găsi o ocupație căutând pe fundul căzii săpunul, folosind asta ca o scuză să nu se uite la el.

– Nu știu la ce te referi.

– Știi cum ai fost... cine ești.

– Imposibil, insistă Farah. Sunt un nimeni.

Gata! Găsi săpunul, dar se prefăcu a-l căuta în continuare, urmărindu-l cu degete alunecoase.

– Ești *departe* de a fi un nimeni. Farah Leigh Townsend, fiica defunctului Robert Lee Townsend, căpitanul brigăzii prințului consort în Crimeea și, cel mai important, contele de Northwalk. Ești singura moștenitoare în viață a ce a fost, până de curând, cea mai controversată și contestată avere din Marea Britanie.

Fiecare cuvânt o țintui de fundul căzii. Se cufundă până la bărbie, dorindu-și să poată aluneca sub suprafață și să se poată ascunde în siguranța murdară a apei fără ca asta să aibă consecințe letale. El văzuse prea mult. Știa prea mult, și asta putea distruge totul.

– Greșești, încercă ea să nege totul încă o dată, sperând să îl poată convinge de identitatea ei. Farah e un nume destul de comun, iar Leigh este un nume mijlociu uzual, așa că îți înțeleg greșeala. Însă, în caz că nu știi, Farah Leigh Townsend a fost descoperită de curând într-un spital din Londra, unde și-a revenit în mod miraculos din amnezie.

Își adună, în sfârșit, puterea de a înfrunta scepticismul evident al lui Blackwell.

– S-a căsătorit cu domnul Harold Warrington. Acum nici o lună. Îi fusese promisă de mult timp. Deci, vezi tu, domnule Blackwell, e imposibil să fiu cine susții tu că sunt.

Ochii i se micșorară în timp ce o fixă cu privirea și rosti următoarele cuvinte cu foarte multă atenție, deși musturarea tăioasă se scurse ca veninul de pe buzele lui:

– Imaginează-ți surprinderea mea când am văzut anunțurile în ziare. De mult dispăruta moștenitoare a Northwalk s-a căsătorit în secret, titlul de conte urmând să îi revină soțului ei, care se întâmplă să fie aghiotantul tatălui ei decedat. Un aghiotant fără sânge albastru. Evident, dat fiind jurământul pe care l-am făcut în urmă cu atâția ani, am aranjat o întâlnire cu doamna Farah Leigh Warrington și am știut în momentul în care am văzut-o că e o impostoare.

– E ridicol, pufni Farah. Cum ai putea ști așa ceva?

Un zâmbet secret amenință să frângă liniile ferme ale gurii lui.

– Știu câte ceva despre impostori, escroci, hoți și lăcomie.

– Da, am auzit că ești expert la asta.

Farah nu era temperamentală de fel, dar se părea că furia o făcea să se simtă mai puțin neajutorată decât frica.

– Într-adevăr, confirmă Blackwell. Așa că ai încredere în mine când îți spun că recunosc un suflet negru ca al meu și la fel de prefăcut.

– Mi se pare puțin probabil să existe așa ceva.

Farah începu să se gândească serios la o evadare. Însă fu de ajuns să se uite o dată la membrele lungi și puternice ale lui Dorian Blackwell ca să renunțe. Nu ar fi ajuns departe, și nu putea decât să-și imagineze cum ar fi pedepsit-o de data asta. Farah nu-și dădea seama dacă înțepăturile ei îl afectaseră sau nu, dar nu se putea gândi la alt motiv pentru care el stătea în tăcere, studiind-o atâta vreme.

– Fie că mă crezi, fie că nu, există răufăcători care sunt mai malefici decât mine, spuse el într-un final.

– Greu de crezut.

Tapiteria scaunului protestă când degetele puternice ale lui Blackwell se încleștară pe brațele scaunului.

– Nu te-am rănit, așa e? Te-am atins măcar? Vocea lui aspră conținea și o provocare. Știu bărbați care ar sări pe tine doar pentru

plăcerea de a te auzi țipând. Te-ar face să cerșești moartea înainte să termine cu tine. Ar folosi fiecare parte a corpului și a sufletului tău până când ambele s-ar ofili și ar muri și te-ar lăsa într-o mocirlă, ca pe un gunoi. Oi fi eu rău și ticălos, dar *nu sunt ca ei*.

– Nu, tu doar te asociezi cu ei și îi plătești. Bravada lui Farah începea să scadă, dar se ținu de ea cu disperarea cu care cineva dus de curent se prinde de o funie. Mâinile tale pot părea curate, dar toată lumea știe că sunt pătate de râuri de sânge.

Și ea trebuia să-și amintească asta.

– Aici te înșeli, Farah. Dacă trebuie să curgă sânge, mâinile mele fac asta.

Gerul se lăsă peste orice urmă de căldură și interes pe care le arătasese înainte și, dintr-odată, apa păru rece.

– Nu o să te ajut să rănești pe nimeni, jură ea.

– Nu ți-ai cere să faci asta. Se așeză din nou la piciorul căzii, uitându-se la ea cu ochii săi păcătoși. Îți cer doar să revendici ce e al tău de drept.

– Altcineva a revendicat deja asta. Deținătorul de drept...

– Neagă asta încă o dată, și nu o să-ți placă consecințele.

Farah își dădu seama că, pe măsură ce vocea lui era mai inexpressivă, el devenea mai periculos.

– Bine, da! șuieră ea. Eu sunt... eram... Farah Leigh Townsend. Dar nu crezi că există un motiv pentru care nu am spus niciodată acest lucru? Pentru care am luat numele altcuiva și am ales o viață de relativă obscuritate?

– Am presupus că din cauza lui Warrington.

– Nu doar din cauza lui Warrington. O mare parte din averea tatălui meu a fost obținută la fel ca a ta. Jertfe de război, moartea dușmanilor, minciuni și spionaj.

– De unde știi asta?

– Îmi amintesc cum el și mama se certau tocmai din motivul ăsta când s-a întors din Crimeea. Farah simțea în piept aceeași apăsare ca de fiecare dată când se gândea la trecut. Părinții mei m-au iubit, cel puțin mi-i amintesc iubindu-mă. Nu pot înțelege de ce m-ar promite unui nemernic ca Warrington.

Blackwell ridică din umeri.

– Uneori, lăcomia e mai puternică decât dragostea.

– Nu, nu este, susținu ea. Nu decât dragostea adevărată. Numai frica e mai puternică decât dragostea... și chiar și ea e doar dacă îi

dai voie să fie. Părinților mei trebuie să le fi fost frică de ceva; aveau, cumva, probleme.

– După care au murit.

– Exact. Așeză săpunul pe tavă și nu rată licărul de regret de pe chipul lui. Hotărând să ignore acest lucru, Farah își trecu degetele ude peste ochii obosiți și umflați de lacrimi. Niciodată nu am suportat ideea unei căsătorii cu Warrington. Întotdeauna m-a neliniștit, pe când eram copil. Mi s-a spus că familia mea a murit de holeră... Deși, când am crescut, m-am întrebat dacă e posibil...

Lăsă gândul să dispară în aburi, nedorind să îl însuflețească prin cuvinte. Era posibil ca soarta ei să fie atât de crudă? Toți oamenii pe care îi iubise îi erau luați de faptele malefice ale altora?

Distras de la furia sa, Blackwell își duse mâna la bărbie în vreme ce se gândea.

– Totul începe să aibă sens.

– Nu văd cum ar fi posibil. Mi se învârt capul.

– Acum o săptămână, un membru al nobilimii l-a abordat pe unul dintre oamenii mei, Christopher Argent, în legătură cu un contract de afaceri de natură sensibilă.

Blackwell îi aruncă o privire cu subînțeles.

Argent. Numele nu îi era necunoscut lui Farah.

– Unul dintre prietenii tăi de la Newgate.

– Unul dintre cei mai apropiați asociați de afaceri, o corectă el cu viclenie. Argent m-a contactat imediat. I se oferise o avere demnă de un rege pentru a aranja dispariția unui anumit angajat de la Scotland Yard.

Farah păru șocată.

– Nu cred că te referi la...

– La tine. Doamna Farah Leigh Mackenzie. Warrington te-a găsit până la urmă și te vrea moartă.

– Nu.

Farah începu să tremure în cadă, și Blackwell își strânse brațele aproape de piept, ca pentru a le forța să stea nemișcate.

– Vezi tu, nu te poți întoarce la vechea viață, spuse el victorios. Dacă nu te-ai fi făcut să dispari, ar fi angajat pe altcineva să o facă.

– De ce m-ar vrea moartă? Deja are tot ce și-ar putea dori. Nu reprezintă o amenințare pentru el.

– Dimpotrivă, spuse Blackwell. Tu ameninți totul. Poți distruge totul și l-ai putea demasca dacă ți-ai revendica titlul.

– Dar... nu aveam de gând s-o fac!

– Nu putea fi sigur de asta. E mai bine să elimini un risc înainte să apară amenințarea.

Lui Farah nu-i venea să creadă ce auzea.

– Așa îți conduci tu afacerile?

– Absolut.

Spuse asta fără rușine sau remușcare, iar Farah nu mai putu să se uite la el. Se ascunse în spatele pleoapelor în timp ce gândurile ei o luară la goană. Ce urma? Fusesse fericită... mă rog... mulțumită de viața ei. Avusese un scop și își știa locul în lume. Acum, totul se schimbase. Nu mai era cale de întoarcere, și totuși, nu putea vedea opțiunile ca să meargă înainte.

– Nu am nimic care să demonstreze că sunt Farah Leigh Townsend, începu ea. Mai ales acum, când altcineva a adoptat numele. În plus, o femeie nu poate revendica titlul și pământurile nobilimii fără să fie căsătorită. Iar, mai presus de asta, ar trebui să explic de ce, în tot acest timp, am pozat în văduvă, și nu am nici o dovadă de trădare legată de moartea familiei mele. Nici măcar nu știu de unde să încep!

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, se offeri Blackwell.

Farah își înălță capul. Felul în care stătea el, ca un general care inspectează masacrul de pe câmpul de luptă, o încurcă.

– Și o să te ocupi de tot pentru a plăti o datorie față de un prieten de acum un deceniu? Întrebă ea circumspectă.

– Bineînțeles că nu, spuse el în derâdere. Doar sunt, până la urmă, om de afaceri. Îți pot reda averea în schimbul singurii părți a societății londoneze care mi-e negată.

– Nu înțeleg, se bâlbâi Farah. Cum o să fac asta?

Blackwell se aplecă peste cadă, proptindu-se în mâini, umerii lui puternici aplecându-se în timp ce îi susțineau greutatea.

– Simplu, toarse el. O să te căsătorești cu mine.

Capitolul 9

„– Zâno, va trebui să te resemnezi cu statutul de soție de tâlhar.

– Sună ca o aventură!“

Farah se uită cu neîncredere mută la bărbatul care se apleca deasupra ei, în timp ce amintirile îi fugeau prin oase ca un suflet care dăinuie în cimitir.

Ochii sinceri și întunecați ai lui Dougan, aprinși de dragoste, posesie și vulnerabilitate tandră, străluciră la ea prin vălul obscur pe care timpul îl aruncă asupra tuturor amintirilor. Cât de romantică păruse această perspectivă când erau copii, fără înțelegerea realității care să le tempereze visurile exuberante despre viitor. Însă cu totul alți ochi străluciră la ea acum, aceștia afișând o chibzuire arogantă și deținerea unei maturități mult mai diferite.

Soția unui bandit, într-adevăr.

– Ce te face să crezi că m-aș căsători cu cineva ca tine? declară ea vehement când își regăsi vocea. Este de departe cea mai ridicolă propunere pe care am auzit-o vreodată.

– Te rog, o luă el în derâdere, cu buzele încovoiate de dispreț. Uiti că eram acolo când Morley te-a cerut. În plus, o cerere implică o întrebare, iar eu nu ți-am pus una încă. Se împinse departe de cadă și se întoarse cu spatele la ea, umerii lui fiind mai încordați decât înainte. Te-am informat că o să te căsătorești cu mine, și asta o să faci.

Farah își opri impulsul copilăros de a-l stropi cu apă.

– Cu siguranță n-o s-o fac!

– E absurd să negi inevitabilul, aruncă el peste umăr.

Asta îi puse capac. Farah aruncă cuțite din priviri înspre spatele lui, știind că erau destul de ascuțite să le simtă, cu toate că privirea lui era îndreptată spre ferestre.

– Explică-mi cum îmi îmbunătățește situația faptul că aș deveni soția lui Inimă Neagră din Ben More. Pe lângă banii tăi obținuți murdar, ce altceva îmi poți oferi din ce mi-aș dori eu? Ai spus singur că nu ai inimă, nu ai suflet. O reputație distrusă. Nu mă iubești. Nici nu îmi poți suporta atingerea. De ce ar vrea o femeie ca mine o viață cu un bărbat ca tine?

– Într-adevăr, de ce?

Își întoarse fața spre ea, și buzele lui Farah se încleștară. Înțelese cum trezea el frica în sufletele dușmanilor lui. Nu copleșind cu un temperament vulcanic. Nu intimidând prin constituția lui masivă și prin forța brutală, deși nu puteau fi ignorate. Totul se reducea la calmul absolut rigid al trăsăturilor sale captivante. Lipsite de însuflețire, de emoție sau de conștientizare, de parcă ar considera făptura din fața lui mai puțin demnă de atenție decât o insectă. Putea la fel

de bine să treacă pe lângă tine sau să te strivească sub talpa bocan-
cului și nici măcar nu s-ar fi deranjat să te răzuiască de pe talpă în
șanț. Era dincolo de aroganță. Mai presus de condescendență. Putea
privi cum un copil crud îți scoate membrele sau putea examina mă-
celul unei civilizații fără nici măcar o tresărire.

Era oare chiar atât de rece? Cuvintele ei nu îl afectaseră deloc? Își
dori să reacționeze la furia ei cu dovada unei răni, cu furie, cu pasiune,
cu orice care să arate că nu era atât de lipsit de suflet pe cât susținea.

– Pot să te protejez de bărbatul care te vrea moartă, îți dau sigu-
ranța și statutul numelui meu și revendicarea moștenirii părinților
tăi. În schimb, îmi poți oferi titlul de conte și un loc în parlament.

Deși vocea lui și comportamentul erau ambigue, Farah bănuia cât
de mult însemna asta pentru el.

– Odată cu răzbunarea morții lui Dougan Mackenzie, noi am
putea realiza destul de multe dacă ne-am uni forțele.

Să-și unească forțele?

– Vorbești despre căsătorie ca un comandant care discută stra-
tegia de luptă, îl acuză Farah.

– În cazul de față, nu e o comparație rea. Am fi doi aliați, fiecare
cu propriul set de avantaje, aliniindu-se strategic împotriva unui
dușman pentru un beneficiu comun.

– Beneficiul tău pare să cântărească mai greu decât al meu. Așa
cum sunt sigură că știi, dacă mă căsătoresc cu tine, titlul părinților
mei, averea, proprietatea și moștenirea nu îmi vor reveni mie, ci,
legal, ar fi ale tale.

Blackwell flutură din mână, arătând cât de neimportant era argu-
mentul ei pentru el.

– Am avere și proprietăți destule de unul singur. Ce nevoie am de
o moșie, câteva case în Hampshire și un conac în Mayfair? Am mai
multe proprietăți profitabile decât regina. O să semnez un document
care îți dă drepturi depline asupra bunurilor tatălui tău înainte să
ne căsătorim. Vor fi ale tale și vei putea face ce vrei cu ele.

O amorțeală ciudată, paralizantă, provenită din șoc și neîncredere,
apăsă pe picioarele lui Farah, chiar și în apă. Răzbunarea amintirii
dragului ei Dougan. Casa îndrăgită a tatălui ei, revendicată. Bijute-
riile mamei ei și arta sa neprețuită ar fi din nou ale ei, să le prețuiască
și să le admire. Să le dea mai departe generațiilor ce vor veni. Cu ase-
menea resurse, ar putea descoperi adevărul despre moartea părinților

ei. Ar putea cere să se facă dreptate pentru uzurpatorul Warrington și impoștarea lui nevastă.

Dumnezeule! Chiar lua în considerație... nebunia asta? Îl măsură pe bărbatul din fața ei, un exemplu de putere, mohoreală și control nemilos. Ce implica mai exact statutul de soție a celui mai infam bărbat din imperiu? Simplul gând îi îngheță sângele în vene.

Și totuși...

– Ce vrei de la titlu și locul în parlament? Întrebă ea.

El îi aruncă o privire amuzată.

– Ce își dorește orice bărbat? Prestigiu. Mai multă putere. Acces la elită. Încă există investiții și scheme aproape imposibil de realizat fără un titlu în spatele numelui și binecuvântarea reginei. Până și americanii, așa dogmatici cum sunt când vine vorba despre lipsa aristocrației în rândurile lor, sunt mai deschiși să facă afaceri cu un gentleman englez cu titlu, ușurându-mi astfel foarte mult afacerile de peste ocean.

– Nimeni nu te-ar confunda vreodată cu un gentleman, glumi ea.

Asta produse un sunet întunecat din adâncul gâtului și o sclipire de amuzament din ochiul bun. Versiunea lui Dorian Blackwell pentru un zâmbet și un râset.

– A trecut un minut întreg între insulte. Asta înseamnă că am reușit să te conving să îți reconsideri refuzul?

– Am vreo opțiune?

– Chiar ai nevoie de una?

Șocată, excitată, insultată, uimită, Farah nu se putu hotărî la care emoție să se oprească. Cum ar putea lua o decizie atât de importantă tocmai în baie, dintre toate locurile? O femeie trebuia cel puțin să fie îmbrăcată potrivit când se gândea la o cerere... un ordin... de căsătorie sau ce o fi fost asta. Blackwell era convingător ca diavolul și tot pe atât de ademenitor. Nu exista nici o altă soluție pentru pericolul în care ajunsese? Refuză să accepte că măritișul cu un criminal era singura ei opțiune. Cum rămânea cu cariera ei? Viața ei? Cum rămânea cu Morley? Până acum începuse să o caute. Poate nu era prea îngrijorat de absența ei la ceaiul de duminică, pentru că planurile se mai schimbă, dar, cum nu apăruse la muncă în acea dimineață, probabil începuse deja s-o caute.

Morley oare putea să îi ofere protecție împotriva celui care o voia moartă?

Poate, însă, în ciuda îndoielilor pe care le avea față de Inimă Neagră din Ben More, nu putea nega ferocitatea, inteligența și iscusința acestuia. Își înfrânsese dușmanii fără milă și putea să o scape și de ai ei.

Dar cine o proteja de el?

În plus, putea să aibă încredere în el că avea să își respecte promisiunea? Ce-i ascundea? Ce unghi de-al lui nu lua ea în considerație? Farah știa că Dorian Blackwell avea secretele lui, unele îngropate atât de adânc, că puteau fi atinse de flăcările iadului. Putea ea să fie legată de ele, fiind soția lui? Îndrăznea?

„Nu poți să te măriți cu nimeni altcineva, Zâno. Ești a mea. Numai a mea.“

Inima ei se încordă și se cufundă, trăgându-i pleoapele în jos cu greutatea unei poveri vechi și apăsătoare.

– Nu asta și-ar fi dorit *el*, își spuse sieși cu vocea tremurândă.

– Te înșeli.

Ceva din cuvintele dure spuse pe un ton mai blând o forță să se uite la el, dar, când deschise ochii, el se întorsese din nou cu spatele.

– În afară de tine, eu am fost singura persoană din întreaga lume pe care Dougan a iubit-o și în care a avut încredere. Și, în schimb, el a fost singura persoană care a însemnat vreodată ceva pentru mine... pentru că eu n-am avut o Zână care să-mi ocupe inima.

Asta pentru că nu avea o inimă care să-i ocupe pieptul?

Farah voia să-l privească. Ca să vadă răceala trăsăturilor sale crude. Pentru că privirea lui înspăimântătoare putea răci căldura subtilă care îi acapără pieptul, amenințând să-i topească hotărârea.

El rămase cu fața spre geam, o umbră închisă într-o lumină idilică. Pentru cineva care vorbea atât de britanic, părea să facă parte din acest peisaj sălbatic, tăios, înșelător.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

– Crezi că, dacă ar fi trăit, nu ar fi vrut să ne cunoaștem? Chiar să ne înțelegem. Prietenul lui cel mai apropiat și îndrăgita lui soție?

Întrebarea lui o lăsă fără cuvinte. Nu se gândi la implicații, ceva ce îi putea schimba, de altfel, întreaga perspectivă.

– Ți-am spus, mi-a zis să te găsesc... Nu e nici o posibilitate ca, în cazul morții lui, să fi binecuvântat căsătoria dintre noi? Poate chiar și-a dorit ca noi... să ținem unul la celălalt?

Era un argument foarte convingător.

– Să ținem unul la altul? E posibil? răsufală ea, dorindu-și imediat să fie avut prezența de spirit de-a tăcea.

Tăcerile lui Dorian Blackwell începuseră să însemne mai mult decât orice cuvinte, iar mintea lui Farah se învârtea în timp ce el supraveghea țărmurile de smarald sărutate de primăvară și de norii care se adunau în liniște.

Farah simți că, odată cu vârsta și experiența, dobândise și conștiința de sine pe care tinerii rareori o aveau. În mare parte, considera compasiunea și empatia ca fiind punctele ei forte. Era ea capabilă să țină la Dorian Blackwell? Bineînțeles. Era o persoană, nu-i așa? Cu nevoi, ambiții și... sentimente. Deși ultima parte era deschisă dezbaterii. Pericolul era dacă Blackwell avea să-i transforme abilitatea de a-i păsa atât de mult dintr-un punct forte într-o slăbiciune. Dacă era cineva capabil de asta, acela era el, cel mai probabil fără regret sau milă.

– Indiferent de ce am simți unul față de celălalt, aș jura să am grijă de tine. Nu ar putea fi asta un început?

În sfârșit, se întoarse spre ea. În lumina soarelui, cicatricea lui păru cumva mai albă, mai adâncă. Chiar și în lumină, o umbră se ascunse în ochiul lui rănit, o umbră care sugera o fisură adâncă, abisală în care te puteai uita fără să-i vezi fundul. O parte nechibzuită din ea voia să încerce, și asta era, probabil, cel mai înfricoșător impuls pe care-l avusese în viața ei de adult. Farah se întrebă dacă avusese cineva vreodată grijă de el.

– Aș putea să-ți domolesc câteva dintre temeri, continuă el, interpretându-i tăcerea ca fiind contemplativă. Ar fi numai o căsătorie cu numele și titlul. Te-aș cruța de datoriile mai intime ale unei soții. Nu se uită la ea când spuse asta și continuă destul de grăbit: De asemenea, după ce ne ocupăm de amenințarea la adresa ta, ți-aș cere să trăiești cu mine aici în castelul Ben More o lună pe an și în Londra o lună pe sezon. Pentru aparențe și altele de genul ăsta. În rest, timpul și averea ar fi ale tale, să faci cu ele ce vrei. Ai putea sta într-una dintre proprietățile tatălui tău sau în oricare dintre ale mele.

– Câte... sunt? întrebă ea curioasă.

Îi luă ceva timp să le numere, ceea ce însemna că erau multe.

– Presupun că vrei să includ și reședințele mele internaționale. Deci, dacă iau în calcul vilele mediteraneene și via din regiunea Champagne a Franței...

– *Vilele?* întrebă uimită. La plural?

Fantoma unui zâmbet bântui buzele lui. Farah își puse mâinile pe obrajii supraîncălziți. Soția unui bandit. Un bandit dezgustător de bogat, ce-i drept, dar tot un infractor. Fuseseră ea și Dougan atât de profetici în copilărie? Chiar lua în calcul așa ceva? Îl lua în calcul... pe el? Cuprinsă de dorința subită de împăcare, își dori să relaxeze încordarea constantă a umerilor. Să domolească stratul de ger din privirea lui. Să producă o fisură în masca aceea calmă a trășăturilor sale. Dacă era să se gândească la asta mai mult, trebuia să găsească ceva uman la Inimă Neagră din Ben More. Își plimbă degetele încrețite pe suprafața apei.

– Înainte să spun orice altceva, simt că e corect să menționez că nu am vrut să te insult mai devreme. Trebuie să recunosc că sunt destul de depășită de situație. Mă tem că faptul că mi se dau ordine nu scoate ce-i mai bun din mine.

Blackwell scoase un zgomot sec.

– Nu fi ridicolă! Sunt ultimul om în viață care ar condamna comportamentul urât. În ciuda acestui lucru, recunosc că ai toate motivele să te îndoiești de mine, să mă disprețuiești și să te temi de mine.

– Nu te disprețuiesc...

Dar nu putu nega cu sinceritate partea cu îndoielile și teama.

– Lasă să treacă ceva timp, bombăni el pe un ton fals.

Asta smulse un zâmbet de la ea, și îl studie pe sub gene, observând cu plăcere că tactica ei funcționase. Blackwell își descleștă pumnii, și ochii lui tulburători transmiseră, dacă nu căldură, o doză acceptabilă de calm.

Inima începu să-i bată cu atâta putere, că întregul corp vibra odată cu ea. Bătăile puteau fi auzite în expirațiile ei zgomotoase în timp ce se uitau unul la celălalt. Întreaga insulă, oceanul de după ea, aerul munților păreau să se țină de inspirația ei și să aștepte cuvântul care plutea deasupra vârfului limbii, nerăbdător să scape din închisoarea buzelor ei.

Odată eliberat, acest deținut nu ar mai putea fi niciodată chemat înapoi.

„Da.“ De obicei, nu era un cuvânt atât de terifiant, dar, în momentul de față, părea să fie, în același timp, salvarea și condamnarea.

Bineînțeles, putea oricând să spună nu.

Deși, la cum se uita Blackwell la ea acum, avea senzația că acel cuvânt însemna foarte puțin pentru el. Nu mulți oameni îl refuzașeră pe Dorian Blackwell și trăiseră să-și spună povestea.

„Of, Dougan, de ce mi-ai trimis acest om?” se răzvrăti Farah în interior. „De ce l-ai trimis pe însuși diavolul să mă găsească și să mă protejeze?”

Tânărul Dougan nu avea cum să fi știut modul în care avea să o afecteze bărbatul din fața ei. Cât de periculos era de fapt, din cauza impulsurilor nehibzuite care îi curgeau prin vene și se așezau în cele mai secrete locuri.

Nu avea cum să fi știut cât de mult o încânta, în secret, Dorian Blackwell. Cum privirea lui o făcea să se simtă neajutorată și puternică în același timp.

Nu avea să-i spună niciodată lui Blackwell că vorbele lui despre dorințele lui Dougan o convinseseră într-un final. Dacă ar fi trăit, lucrurile s-ar fi întâmplat diferit? Dorian Blackwell ar fi fost în continuare jumătatea mai mică a așa-numiților Frați Inimă Neagră? Chiar și acum, Dougan ar mai avea trei ani până să fie eliberat din acel colț de iad. Oare ei trei și-ar fi construit un soi de viață împreună?

Nu avea să afle niciodată.

Oricum, părea destinul ei să devină soția unui bandit.

Diavolul stătu tăcut și nemișcat în timp ce ea discuta cu ea însăși, însă nevoia de a respira puse stăpânire pe ambele părți ale dezbaterii, și Farah își dădu seama că era acum sau niciodată.

– Am o condiție.

Vorbele se grăbiră afară într-o expirație furtunoasă.

– Ar trebui să fie interesant. Blackwell își încrucișă nerăbdător brațele mari peste pieptul greoi, însă în ochi i se aprinse o sclipire victorioasă. Să auzim.

– Nu o să revendic averile Northwalk doar ca să le pierd din nou în favoarea unei rude depărtate când mor. Deci, dacă e să mă căsătoresc cu tine și îți dau titlul de conte, atunci o să-mi mai dai ceva ce îmi doresc.

– Averea Townsend, titlul de contesă și o relativă autonomie. Le enumeră pe toate pe degete. Ce altceva ai mai putea vrea de la mine?

– Cu excepția lui Dougan, n-am avut familie mai bine de douăzeci de ani. Farah se ridică până când se află în fața lui complet goală. Vreau de la tine un copil.

Capitolul 10

Dorian nu-și amintea când îl șocase cineva ultima dată. Trecuseră ani. Poate decenii. Văzuse atâtea variante de femei goale, atâtea alte lucruri care i-ar distruge pe majoritatea oamenilor, încât abilitatea de a fi surprins îl părăsise.

Sau cel puțin asta crezuse.

Gândurile lui deveniră la fel de împrăștiate și fără țintă ca pâraiele care se prelingeau pe formele ei voluptoase. Era o zeiță care se ridica din apă. La fel ca *Nașterea lui Venus* a lui Botticelli, cu excepția părului ei argintiu des, întunecat din cauza apei, pe care, spre deosebire de Venus, nu-l folosea ca să-și ascundă secretele feminine. Stătea cu bărbia ridicată și cu umerii drepți, iar ochii aceia cenușii și blânzi se uita la el cu un amestec de hotărâre și așteptare.

Farah îi oferea corpul ei. Voia ca el să spună ceva. Să îi răspundă cerințelor. Dar cum putea face asta când toată pielea aceea splendidă îi era dezvăluită lui, roz de la căldură și fără nici un pic de timiditate? Aburul estompă liniile ascuțite sau culorile puternice cu ambiguitatea unui vis care îl atrase mai aproape de cadă.

Încercând să-și păstreze masca de nonșalanță, Dorian se opri brusc, lipindu-și ghețele de marmură și refuzând să mai facă un pas. Nu există o vorbă despre pierderea controlului în situații ca asta? Molia la flacăra? Zburatul prea aproape de Soare?

Sânii aceia. Globuri mătăsoase de perfecțiune palidă încununate cu sfârcuri tari în cea mai impecabilă nuanță de roz. Panta delicată a taliei ei, curbura mică din centrul abdomenului care îi atrase privirea mai jos, spre cuibul de bucle aurii dintre...

– Nu, spuse el printre dinții care nu voiau să se descleșteze oricât le ordona.

– Nu? repetă ea, sprâncenele ei deschise la culoare și delicate apropiindu-se. Nu mă vrei?

– Nu.

Nu era o minciună. Nu era însă nici adevărul. Din momentul în care intrase în încăpere și văzuse felul în care părul îi cădea pe umerii goi, corpul îl trădase. Când se spălase pentru el, mădularul lui devenise greoi și tare. Și acum? Acum, până și cea mai mică atingere a kiltului îi provoca o plăcere inimaginabilă și o durere chinuitoare.

Ea închise ochii, expresia ei fiind singurul lucru pe care el nu-l putea vedea.

– Ce anume la mine ți se pare neplăcut?

– Nu e asta.

Instinctul de a o proteja de durere era greu de înăbușit.

– Atunci... Privirea ei se mută într-o parte, ridicându-și brațele ca să își acopere sânii, tremurând. Tu și domnul Murdoch aveți o legătură...

– Dumnezeuule, nu!

Trecându-și frustrată degetele prin păr, se îndepărtă de ea, având nevoie să-și umple privirea cu altceva decât abundența pielii ei splendide, după care se întoarse către ea, fiindu-i deja dor de priveliște. De câte ori avusese fantezii secrete cu ea de când se întâlniseră? Cât chin îi provocase deja femeia asta? Cât mai putea suporta?

– Atunci... de ce? întrebă ea, îndrăzneala prelingându-i-se din voce.

Un alt bărbat, un bărbat mai bun, ar acoperi-o ca să-i menajeze decența. Ar feri-o de frigul acum vizibil pe pielea ei delicată. I-ar lua corpul alunecos în brațe și ar duce-o în pat, afundându-se în moli-ciunea ei înainte ca umezeala de pe piele să aibă timp să se usuce.

Însă el era singurul bărbat de acolo și era incapabil să-i dea ce ceruse, pentru că...

– Pur și simplu, nu se pune problema, insistă el, printre dinții încleștați.

Ochii ei deveniră blânzi și aruncară pe ascuns o privire la kiltul lui, iar Dorian nu fu niciodată mai fericit de existența săculețului care ascundea ce îi făcea bărbăția.

– Corpul tău nu poate?

Zgomotul produs de gâtul lui ieși mult mai crud decât dorise, dar nu putu spune că era direcționat către el însuși.

– Corpul meu... Nu corpul lui era problema. Chiar și acum, când se forță să se uite la ea, un val de plăcere dureroasă porni într-o călătorie chinuitoare în josul spinării, până când fiecare mușchi se încordă și vârful bărbăției lui vărsă o lacrimă de dorință. Corpul meu s-ar putea ocupa de al tău până m-ai implora să am milă.

Buza ei plină de jos coborî, iar argintiul din irișii ei copleși verdele pe care îl știa.

– Atunci, fă-o, șopti ea cu voce tremurândă. O să mă căsătoresc cu tine, și ai permisiunea mea să... îmi faci ce vrei, până când rămân însărcinată.

Clipi des în timp ce spuse asta și își ținu pumnii mici încleștați, însă postura ei și expresia feței rămăseseră hotărâte.

Pentru orice alt bărbat, oferta ei ar fi fost ca și cum ar fi primit cheile de la regatul raiului. Pentru Dorian însă, era ca și cum ar fi fost aruncat în cea mai adâncă groapă a iadului. Se strădui să-și păstreze cumpătul, să își ia ochii de la ea, dar încercarea se dovedi a fi biblică. Ochii nu i se mai ospătaseră vreodată așa. Corpul nu reacționase la nici o priveliște cum făcuse la ea.

Și de ce nu ar fi fost așa? Doar îi aparținea.

Numai lui.

În tot acest timp, o parte din el așteptase mica zână cu păr argintiu din poveștile care încă îi bântuiau fiecare noapte. Dorian nu era pregătit pentru femeia curajoasă și elegantă care îi încingea sângele și corpul.

Nu, nu corpul lui era problema.

Ci mintea lui.

Flăcările care consumară gheața ce îi înconjura inima fură stinse rapid, într-un acces de furie frustrată și autodezgust.

– Nu o să ne culcăm împreună, spuse el clar, roșul începând să se strecoare la periferia privirii lui. Îți resping condițiile.

Sfredelindu-l cu privirea, Farah se întoarse, oferindu-i o priveliște asupra fundului ei în formă de inimă, după care își ridică piciorul ca să iasă din cadă.

Dacă un bărbat ca Dorian Blackweil ar fi scâncit, acela era momentul când ar fi făcut-o. Putea fi soarta mai crudă de atât?

Farah întinse mâna după halat și îl legă deasupra goliciunii ei minunate.

– Dacă îmi respingi condiția, atunci îți refuz cererea.

Luând un prosop, începu să șteargă apa în exces din buclele ei senzuale.

– Uiți că nu a fost o propunere, îi reaminti el.

Nici Dorian nu se aștepta ca Farah să fie atât de puternică. Atât de încăpățânată. Când era copil, nu-i așa că era cel mai dulce înger?

Îi aruncă o privire iritată, încă ocupându-se de păr.

– Indiferent de cum îi spui, refuz. O să mă căsătoresc cu inspectorul Mor...

– N-o s-o faci! răcni el, pășind către ea. Nu îl iubești.

Înnebunit, se întinse spre umerii ei, ca să o zgâlțâie de să-i vină mintea la loc, însă, înainte să poată face asta, degetele i se contorsionară și încheieturile pocniră de forța furiei lui.

Frica licări în ochii ei minunați, dar ea nu dădu înapoi.

– Nici pe tine nu te iubesc, răspunse ea. Asta nu intra în discuție, nu-i așa?

Plămânii îi rămaseră fără aer, în timp ce o durere splendidă îi străpunse, și se chinui să îi umple din nou.

– Vreau să ofer cuiva copilăria care mi-a fost furată, spuse ea mai blând. Iar bărbatul cu care mă căsătoresc trebuie să fie de acord cu asta.

– Tu nu înțelegi, zise el sacadat.

– Înțeleg că ești cel mai curajos și mai temut om din regat. Poți uide pe cineva fără să ai remușcări și poți distruge familii întregi cu o singură scrijelire de peniță. Dacă ești destul de curajos să faci asta, atunci îți poți aduna curajul să te culci cu soția ta în acele câteva dăți neînsemnate până când voi rămâne însărcinată.

Se uitară unul la altul, dorințele lor ciocnindu-se cu forță palpabilă.

– Corpul tău e promis altcuiva? întrebă ea.

– Dumnezeu, nu.

– Atunci, inima ta?

– Credeam că am stabilit că nu am una.

Farah își perfecționează privirea iritată care îi exprima nerăbdarea.

– Atunci, explică-mi, că nu înțeleg.

Dorian nu putea să explice. Nu ei.

– Deja am făcut-o.

Îl studie o clipă, după care întinse mâna spre el. Blackwell se retrase cât să nu îl poată atinge. Sprânceana ei se mișcă întrebător.

– Dorian, cât a trecut de când ai lăsat pe cineva să te atingă?

Stomacul lui se strânse când își auzi numele pe buzele ei. Nu îi putu spune, nu fără să dezvăluie prea multe.

– O viață, răspunse el.

– Fii sincer, de asta nu poți avea... relații cu mine?

Blackwell își întoarse privirea de la ea, regretând că dezvăluisese asemenea slăbiciune. Când evita contactul vizual cu alții, transforma totul într-un joc pentru putere, insinuând că îi considera sub demnitatea lui pentru o strângere de mână sau un braț întins.

Acum, lucrurile nu erau așa. Nu cu ea.

– Cum omori oamenii dacă nu îi atingi? Întrebă curioasă, după care clătină din cap, o expresie ciudată curbându-i buzele. Nu am crezut niciodată că o să pun o asemenea întrebare.

– Deseori, port mănuși, răspunse el sincer. În plus, nu toate armele necesită contact fizic.

– Bineînțeles, spuse ea automat, deși sprâncenele i se mișcă ca și cum ar fi rezolvat o problemă. Dar ai intrat în contact cu alții cât purtai mănuși?

– Rar, doar dacă nu putea fi evitat.

Ea încuviință, adâncită în gânduri.

– Deși trăiesc ca o văduvă, încă sunt virgină. În ciuda problemei cu copilul, mariajul nostru ar trebui consumat, în caz că validitatea lui e pusă vreodată la îndoială.

Gura lui Dorian se uscă. Credea ca se gândise la tot, dar o relație sexuală fusese atât de departe de tărâmul posibilităților, că acest detaliu îi scăpase. Dincolo de panică, un fior de plăcere străluci la gândul că nici un alt bărbat n-o mai atinsese.

Ștergându-și gropița din bărbie, Farah puse prosopul jos, luă o perie de pe măsuta de toaletă și începu să și-o treacă prin bucle.

– Dacă ar fi să fiu practică, mă gândesc că aș putea să îmi iau un amant. Asta ar rezolva problemele amândurora, nu-i așa?

– Aș omorî orice bărbat care ar îndrăzni să te atingă, o informă el rece.

– Ei bine, nu e o soluție foarte productivă, nu crezi? Oftă exasperată. Ți-ar face plăcere să te uiți? Pare să fie o înclinație de-a ta.

Făcu un pas amenințător spre ea, deranjat de insinuarea ei iscusită. Toată viața nu fusese decât un observator și un manipulator al voinței și al dorinței umane. Oare chiar era o surpriză că această tendință se extindea și la sexualitatea lui problematică?

– O să te oblig să te uiți cum dezmembrez fiecare parte a corpului cu care a îndrăznit să te atingă și o să-l hrănesc cu ea, declară el scurt.

– Atunci, trebuie să o faci tu, insistă ea.

Se uitară tăios unul la celălalt, într-un alt impas care dură câteva clipe.

În ciuda furiei pe care o simțea, îi plăcea să o vadă așa. Îmbujorată după baie, cu părul, o perdea greoaie de bucle în jurul ochilor de culoarea razelor lunii. Cum putea să o refuze vreun bărbat? Voia să o atingă. Râvnea după ea.

Dar nu dorea să o păteze astfel. De ce ea refuza să vadă asta? Cum îl putea invita pe Inimă Neagră din Ben More în pat? Căsătoria era o treabă. Sexul era cu totul altceva. Chiar își dorea un copil atât de mult încât s-ar fi înjosit să lase pe cineva ca el în corpul ei splendid? Nu știa cine era el? Nu îi creionase o imagine destul de clară a lucrurilor pe care le făcuse?

Sau ce i se făcuse lui?

– Mănușile tale, șopti ea, ca și cum i-ar fi venit o idee genială.

– Ce?

Rozul obrazilor ei deveni mai intens, și era evident că își aduna curaj să explice.

– În ultimii zece ani, am petrecut mult timp în compania prostituatelor de pe stradă și de la docuri, începu ea. Și am învățat de la ele că, pentru a-și duce la capăt afacerea în văzul lumii, așa cum o fac, rareori trebuie să se dezbrace. De fapt, din câte înțeleg, este nevoie de foarte puțin contact.

Ideea îl înfurie pe Dorian, pentru că îl tenta.

– Vrei să îți tratez corpul ca un afurisit trecător pe doc?

Îi aruncă o privire amuzată, deși obrații încă îi ardeau de stânjeneală.

– Nu neapărat. Ideea era că putem realiza... raportul intim... fără prea multe atingeri.

Buzele i se schimonosiră, însă coapsele i se încordară ca răspuns.

– Doar nu vorbești serios!?

– Ai putea să porți mănușile, cămașa, kiltul sau pantalonii chiar, vesta și haina de seară dacă vrei.

– Și asta îți dorești? Să ți-o trag ca unei prostituate din East End și pe urmă să mă debarasez de tine? Pentru că asta o să fac, o avertiză, întunericul adunându-se în inima lui în timp ce nori grăitori se adunau pe trăsăturile ei.

Ochii ei erau argint lichid când se micșorară și îl fixară, involburăți cu atâtea mistere câte stele sunt pe cerul nopții.

– Vreau o familie, șopti ea. Și o să fac ce trebuie ca să o obțin.

Sinceritatea goală și dureroasă din vocea ei îl străpunse ca o săgeată otrăvită, și simți cum toxinele i se împrăstie în sânge. În curând, avea să fie complet paralizat, victima forțelor opuse care acum se certau în el ca doi lupi care se luptă pentru putere. Cele mai puternice două emoții cunoscute omului.

Inspiră adânc, mirosul săpunului cu miere și al apei cu lavandă invadându-i simțurile cu subtilitatea legiunii romane.

– E pe răspunderea ta. Se îndreptă spre ușă. O să ne căsătorim de dimineață, anunță, după care trânti ușa în urma lui.

Capitolul 11

Pe Farah o uimea faptul că Frankenstein – adică Frank Walters – nu-și putea aminti numele său de botez, în schimb era capabil să-și aducă aminte rețeta pentru un curry indian, cu tot cu detaliile despre proporția acelor condimente exotice.

Când Murdoch se întorsese să-i dea haine curate, chiar dacă demodate, o bluză de dantelă albă și o fustă lungă și groasă din lână, făcuse tot ce putuse pentru a-l liniști cu privire la discuția încinsă pe care o avusese cu Blackwell în baie, iar apoi se îndreptase repede spre bucătărie. Poate că situația cerea mai multe tarte. Îl găsi acolo pe Frank asudând răbdător, meșterind la un ospăț de zile mari, și își petrecu restul după-amiezii gustând din preparate, din vin și încercând să nu se gândească la faptul că a doua zi avea să-i jure credință diavolului într-o biserică. Și urma să fie a lui. Trupul ei avea să-i aparțină.

La opt și jumătate, stătea în sufrageria opulentă, privind o pânză cu un peisaj din Ben More care semăna suspect de tare cu o pictură de Thomas Cole. Un valet pe care îl reținuse din cauza unei bălbâieli accentuate – îl chema Gregory Tallow – aprinsese un număr excesiv de sfeșnice pentru o cină de o singură persoană. Norii și asfințitul care luminau crestele munților scoțieni din pictură aproape că ieșeau de pe suprafața pânzei, iar Farah se apropie mai mult, sperând să se poată bucura de înserare.

– Am o slăbiciune pentru americanii care pictează în stil clasic, spuse Blackwell, ascuns de umbrele de la intrare.

Farah își retrase mâna și se întoarse spre el.

– A, da?

O scotea din sărite că, de fiecare dată când își anunța prezența, avea impresia că o urmărea deja de ceva vreme, iar ea devenea conștientă de prezența lui doar când avea el chef. Luă o gură de vin, să-și facă adune curajul, nedând importanță faptului că fața deja i se

înroșise, iar sângele i se înfierbântase de la celelalte câteva pahare băute în cursul după-amiezii.

– S-stăpâne Blackw-well! Valetul interveni de parcă ar fi fost în prezența unui colonel britanic, aranjându-și lavaliera și părul blond rărit. A-am crezut că veți cina în birou. Ca de obi...

– Înțeleg, rosti încet Blackwell, pe măsură ce cuvintele celui alt se topeau în aer.

Tallow, care era mic de statură, roși furios și refuză să privească în direcția în care era Farah.

– W-alters deja a pregătit tava și a trimis-o.

Pentru un castel scoțian, pe-aici erau cam mulți englezi. Oare toți erau certați cu legea? Lui Farah i se făcu milă de bietul om care tremura nervos ca o căprioară și părea gata să o ia la fugă la cel mai mic pericol.

– Văd. Dar am decis să iau cina cu logodnica mea.

Farah nu era sigură ai cui ochi se făcuseră mai mari la auzul cuvântului „logodnică”: ai ei sau ai valetului. Tallow se făcu nevăzut cu promptitudine, fără să mai scoată o vorbă. Chiar și în ținuta lui impecabilă de seară, Blackwell evoca imaginea clasică a banditului-pirat. Poate că era kiltul de vină, se gândi Farah, sau mai degrabă peticul de pe ochi, pe care și-l pusese iar. Sau poate faptul că părul lui des era o idee prea lung ca să se încadreze perfect în tendințele modei. Deși mai degrabă era felul în care trona peste opulența lucrurilor din jur, de parcă nu le privea neapărat drept ale lui, însă ar fi făcut moarte de om ca să le păstreze. Și pe ea o privea la fel. Ca pe o posesie râvnită. Deși nu-și putea explica de ce. Îi promisese că avea să fie a lui, nu? O soție era o posesiune legală, iar acest detaliu o incita mai mult decât ar fi fost cazul. Așeză pe masă paharul de vin, hotărând că băuse suficient.

– Ce e cu toate astea?

Făcu un gest către masa care gemea de tăvi cu mâncare.

– Cina.

Pufni neîncrezătoare.

– Asta nu e cină. E... desfrâu.

Farah privi încruntată masa. Curry-ul indian cu miel domina masa, ca fel principal, înconjurat de pâine cu arome. Potârnichea în sos aburea lângă plăcinta cu carne tocată, aromată cu usturoi, pătrunjel, tarhon, cepșoară și osânză de vită, într-o crustă cu consistență pufoasă. Scoici sotate pentru aperitiv, în sos de unt cu mărar. Valetul

reapăru și, în vreme ce mai așeza un tacâm, Farah număra deserviturile obscen de numeroase. Poate că ar fi trebuit să nu includă și prăjitura cu cacao sau cornulețele cu cremă de fructe și sos de ciocolată. N-ar fi fost în stare să aleagă între tortul cu migdale cu reducere de vin de Xeres și brișele cu coriandru și fructe de pădure... sau melasa și crema de zahăr ars cu vanilie. Poate că ea și Walters exageraseră puțin în acea după-amiază. Îi aruncă o privire lui Blackwell, abținându-se de la o grimasă. Ochiul lui îi cercetă talia suplă, subliniată de o curea lată neagră, de parcă și-ar fi pus întrebări cu privire la intențiile ei în acea seară.

– Îmi place mâncarea, se justifică ea, omițând faptul că mânca excesiv în timpul perioadelor de stres și de neliniște.

– Tuturor ne *place* mâncarea. Ne ține în viață. Dar mă așteptam la un stufat de miel, cum mănânc de obicei luna.

Se holba la tot ansamblul, de parcă nu știa ce să facă. Farah strâmbă din nas.

– Sunt convinsă că e hrănitor stufatul de miel, admise ea. Dar trebuie să vezi diferența dintre mâncarea hrănitoare pentru corp și mâncarea care hrănește sufletul.

– Doar că eu nu am suflet, ai uitat?

Aruncă o privire spre ochii ei mijiti și un tremur îi apărură în colțul buzelor. Cu un gest teatral, păși pe lângă ea și îi trase scaunul înalt din capul mesei.

– Milady.

– Nu e locul *tău*?

– Locul unde stau la masă nu mă face mai puțin stăpân al castelului. Ridică fața de masă și apucă scaunul cu mâna înmănușată. Locul ăsta a fost pregătit pentru tine în seara asta. Nu vreau să te alung de pe el.

Farah făcu eforturi să nu fie uimită și sedusă.

– Ce ciudat din partea ta, spuse în vreme ce se așeză și-și aranjă în poală șervetul de în.

– Ei bine, îmi pot permite.

Discreția declarației o amuză mai mult decât și-ar fi dorit. El se așeză în stânga ei, plasându-se în așa fel încât să poată avea în câmpul vizual ambele intrări, și-și puse șervetul peste kilt. Deși masa era suficient de lungă încât capătul celălalt aproape să dispară din vedere, Dorian Blackwell transforma orice loc pe care îl ocupa în cel de căpătâi.

– De ce nu e mâncarea pe partea valetului care te servește? Întrebă el, uitându-se la felurile de mâncare adunate în fața lor.

– I-am spus că e ridicol să stea și să servească o cină pentru o singură persoană. E târziu, și sunt convinsă că auși alte treburi.

Își puse niște stridii pe farfurie.

– N-au, ripostă el, aruncând o privire dezaprobatore către ușa care dădea spre bucătărie. Prioritatea lor este să te servească și să-ți facă ție pe plac.

– Iar eu le-am spus că mi-ar face plăcere să cinez singură.

– Îmi pare rău că ți-am năruit planul, spuse el sec, întinzându-se spre plăcinta cu carne și spre curry.

Farah regretă ce spusese. Nu voise să sugereze că ar fi preferat ca el să nu fie acolo, numai că nu avea chef ca servitorii să se uite la ea în timp ce cina. Și, deși era posibil să fie fiica unui conte, în mod cert nu fusese crescută așa. Gura i se mișca încet, și îl observă în timp ce își puneă cu mișcări sigure o porție copioasă din ambele feluri de mâncare. Adesea era imposibil să-și dea seama dacă îl afecta ce spunea ea. Surprinsese doar reacții pasagere pe fațada lui, iar, în momente de acest fel, avea doar senzația vagă că-i era antipatică, din cauza unei răceli bruște în aer. Cu toate acestea, trăsăturile lui rămâneau neclintite și glaciale, făcând-o să se întrebe dacă își imagina ea totul sau chiar era atât de lipsit de suflet pe cât pretindea.

Se uită la ea și o surprinse ținându-l cu privirea. Ochiul lui era un iaz adânc, plin de secrete. Grozăvia cu care fusese de acord o zdrobi, așa că-și luă privirea de la el și gustă o stridie, mestecând ca să permită gustului să se amplifice.

– Dacă nu crezi că e prea mult să-mi răspunzi... ochiul tău... te doare? De aceea îl acoperi uneori?

El se opri din tăiatul plăcintei și se uită la ea înainte să răspundă.

– Nu văd bine cu el la lumină slabă, ceea ce deseori îmi provoacă dureri de cap. Bandajul le previne, plus că îmi e mai ușor să citesc.

– Desigur, murmură ea, ducând o altă îmbucătură spre gură, abținându-se să întrebe cum se rănise.

– Încă spui asta, remarcă el, iar un pic din răceala din aer dispăru.

– Poftim?

El făcu o pauză.

– Dougan mi-a spus că ăsta era răspunsul tău la orice: „Desigur” Ca și când tot ce ai aflat e exact așa cum ar trebui să fie, deci accepti.

– Ți-a spus el asta?

La auzul numelui lui Dougan, alese să bea și restul de vin din pahar.

– Da.

Voi să întrebe ce altceva îi mai spusese Dougan despre ea, dar nu vru să pară înfumurată. Așa că își termină aperitivul, în vreme ce Blackwell mânca din plăcintă, cu mișcări sinuoase ale mandibulei, de parcă mesteca pentru a testa mâncarea. Farah își făcu de lucru cu niște curry și pâine.

– În mod clar, n-am profitat la maximum de talentele lui Walters, observă el în cele din urmă. Tind să mănânc din necesitate, nu din plăcere. Cred că tocmai mi-ai demonstrat că m-am înșelat.

– Îmi vine greu să cred că faci ceva ce nu-ți place, spuse Farah înainte să ia o îmbucătură de carne succulentă și aromată, împreună cu una de pâine moale și pufoasă.

Expresia lui se schimbă într-o grimasă amuzată.

– De ce crezi asta?

– Ai o reputație de hedonist.

– Poate, dar papilele de hedonist îți aparțin ție în mod clar, observă el, arătând către masa încărcată cu mâncăruri.

Un zâmbet precaut îi apărui înainte de următoarea îmbucătură.

-- *Touché*.

Dumnezeule, oare chiar se simțea bine în compania lui? Cu doar o zi în urmă, îl disprețuia profund. Cu câteva ore în urmă, îi era frică de el, iar fiecare interacțiune cu el era plină de emoție, de revelații, de mărturisiri și, în cele din urmă, de supunere. Toate acestea o extenuaseră și, aparent, îi crescuseră și apetitul. Cele trei candelabre sclipeau de cristaluri irlandeze deasupra mesei lungi. Sunetul tacâmurilor scumpe pe porțelanurile fine acompaniau muzical dansul flăcărilor care împrăștiu o lumină aurie. Farah descoperi cu uimire cum licăririle luminii învăluiau trăsăturile dure ale feței masculine a lui Blackwell și cum îi accentuau negrul strălucitor al părului. Oare cum avea să fie viața de soție a lui Inimă Neagră din Ben More? Opulentă. Decadentă, chiar. Plină de intrigi și de secrete, de distracție și de dispute între orgolii. De amintiri ale unui trecut dureros, ale celor iubiți, pierduți acum, și de umbrele unui viitor incert. Își îndepărtă privirea curioasă de la el și o plecă spre masă. Ei bine, măcar urma să aibă parte de dulciuri și de sosul de ciocolată, adică de speranță întru vremuri mai bune.

Dând la o parte gustările aproape terminate, Farah își umplu farfuria de desert cu câte puțin din fiecare dulce și trase mai aproape sosul de ciocolată, ceea ce îmbunătăți consistent potențialul momentului.

Păcat că nu mai avea vin.

Farah savură o bucățică din tortul de ciocolată neagră, mutându-și privirea de la tovarășul său enigmatic și observând toate strălucirile opulente ale lemnăriei impecabile și luxul draperiilor vișinii cu auriu care împodobeau sufrageria.

– Toată lumea se întreabă ce se întâmplă aici, la castelul Ben More, se aventură ea. Am rămas tare surprinsă de lipsa sacrificării ritualice a fecioarelor și de absența camerelor de tortură. Deși ai printre angajați multe personaje pitorești.

– Camerele de tortură sunt de obicei la subsol. Nu cred că ai văzut acea parte a castelului încă.

Zvâcnirea ștrengărească din colțul buzelor lui o făcu să se întrebe dacă glumea sau nu.

– Nu inviți niciodată pe nimeni aici? întrebă ea.

– Vrei să spui, în alte scopuri decât sacrificiile ritualice sau tortura? Buzele îi zvâcniră din nou, de data aceasta mai puternic decât de obicei. Îi aruncă o privire de exasperare pe deasupra linguriței cu cremă de zahăr ars. Oftatul îi fu înăbușit de straturile groase de cremă care abundau de vanilie. În ciuda a ceea ce făcuse în sala de baie, privirea lui se lipi de gura ei, mai fascinat de gesturile ei decât de cuvinte, după care adăugă: Nu. Cuvântul sunase răgușit. Nu invit pe nimeni aici.

– Dar e așa spațios și frumos, protestă ea, arătând spre masa la care putea foarte bine să se așeze un regiment întreg.

Privirea lui trecu peste porțelanuri, peste candelabre, peste draperiile somptuoase, peste operele de artă scumpe.

– Am alte proprietăți pentru oaspeți. Ben More a devenit un fel de refugiu pentru mine și pentru cei care trăiesc aici.

Farah încuviință din cap, ca și când ar fi înțeles dintr-odată. Părea că majoritatea bărbaților care sfârșiseră aici aveau nevoie de un refugiu. Murdoch, cu ochii lui triști și cu sufletul neînțeles. Frank, care era pierdut oriunde altundeva în afară de bucătărie. Și sârmanul Tallow, care tremura mai tare decât putea vorbi.

– Atunci, *pe mine* de ce m-ai adus în refugiul tău?

– Mi s-a părut că e cazul, spuse el criptic, urmărind-o cum își taie tortul cu migdale. Știu că oamenii fac tot soiul de presupuneri

despre mine, dar sper ca tu să-ți dai seama că nu orice poveste despre răutatea mea hedonistă are și temeii.

– Desigur. De exemplu, nu văd nici urmă de vreun harem de curtezane exotice în castelul tău scoțian.

„Slavă Cerului!”, se gândi ea, apoi se întrebă de unde i se năzărise să se gândească la asta.

– Aici crede lumea că le țin? întrebă el.

Se aplecă brusc spre el, pregătită să-i servească un răspuns usturător, dar îi surprinse un licăr de mulțumire în ochi și prima încercare credibilă de a zâmbi care îi descoperi cutele din jurul gurii.

– Tu chiar ești *cam* lipsit de scrupule! Și rău!

Ori o lua peste picior, ori spunea adevărul. Oricum ar sta lucrurile, merita să fie biciuit în piața publică. Farah aruncă spre el cu șervetul.

El îl prinse.

– Nu mă iubești, spuse degajat. Deci ce-ți pasă?

– Ei bine, n-nu-mi pasă, se bâlbâi Farah, tăindu-și strâmb o felie de tort.

– Chiar nu?

El își înfipse furculița în farfurie, descoperind că mâncase tot, apoi privi în jos surprins că terminase toată mâncarea. Împinse de lângă el farfuria goală și spuse:

– Ce ar face un bărbat ca mine cu un harem de curtezane?

– Sunt convinsă că nu am nici cea mai vagă idee, încercă ea să evite subiectul, dar poate că una dintre ele te-ar fi putut face să vrei și altceva decât să privești.

Expresia lui deveni serioasă.

– Ești singura femeie pe care aș duce-o în patul meu.

Farah clipi și îngheță, neștiind ce să răspundă. Orice interpretare posibilă a intenției din spatele cuvintelor îi făcea inima s-o ia la goană, de parcă ar fi fost un iepure vânat de vulpi.

– Și, oricum, majoritatea lucrurilor care se spun despre mine sunt prostii.

– De pildă? îl provocă ea, detestând că rămăsese fără aer și că asta i se simțea în voce.

– Cum că aș fi omorât mai mult de o mie de oameni neînarmat. Că am evadat de la Newgate îndoind gratiile. Că l-am învins pe soțul ducesei de Cork dintr-o pornire nebună de gelozie. A, și preferata mea, că l-am asasinat personal pe căpetenia tâlharilor, Bloody Rodney Granger, cu o pană de scris.

Farah se gândi puțin.

– Rodney Granger a fost asasinat acum treizeci și cinci de ani.

– Înainte să mă nasc, confirmă Blackwell, ducându-și paharul de vin la buze.

– Și atunci, de ce nu negi aceste minciuni?

Făcu un gest nonșalant, în vreme ce mușchii gâtului i se mișcau în vreme ce înghițea

– Pentru că mai degrabă îmi sunt utile decât să mă agaseze. Cu cât oamenii se tem mai mult de mine, cu atât mai mare e puterea mea.

– Asta e îngrozitor.

Zâmbi șmecherește.

– Știu.

Farah își puse niște cornulețe cu cremă lângă tort. Vinul o făcuse să nu-i mai pese foarte tare, și zâmbi peste farfuria cu desert, umplându-și gura cu mult dulce decadent. Ochiul lui Blackwell îi fixa gura, fără a clipi, ca și când încerca să pună stavilă creimei care se prelingea din gura ei. Pielea din jurul buzelor i se întinse. Farah își căută șervetul. Exact, îl aruncase înspre el, pentru că o merita, iar ticălosul lipsit de maniere nu i-l înapoiase. Ridicând din umeri, își șterse colțul gurii cu degetul și linse crema de pe el cu limba.

Paharul de vin se sparse în strânsoarea mâinii lui. Se făcu liniște un moment, până când unul din ei reacționează. Vinul se răspândi pe fața de masă, ca un măcel de culoarea prunei. Cioburile reflectau luminile candelabrelor din diverse platouri. Ochiul lui Dorian străluci ca o flacără neagră. Nu de furie, ci din pricina unui sentiment mai complex, mai întunecat. Nasul i se mișcă în ritmul unei respirații neregulate, la fel cum fornăie nările cailor care gonesc toată noaptea.

– Sângerezi!

Farah scoase un geamăt, în vreme ce șiroaie roșii țâșneau din palma lui și adăugau petei de vin una de sânge. Se ridică și se întinse după mâna lui, căutând un șervet cu care să oprească sângerarea.

– Nu!

Blackwell sări în picioare cu atâta forță, încât își răsturnă scaunul. O domina ca înălțime, ascunzându-și mâna rănită în spate și avertizând-o cu o privire în care sclipa pericolul.

Ea gesticulă spre el.

– Dacă nu te îngrijește cineva, o să...

– Nu mă atinge! tună el, cu ambii pumni încleștați, unul din ei în mod vizibil în jurul unui rest din pahar. E clar?

– Doar voiam să...

– *Niciodată!*

Răceala glacială din porunca lui făcu să piară orice urmă de căldură dintre ei. Farah se depărtă de el, deși îl sfidă ridicându-și bărbia.

– Nu trebuie să-ți faci griji că voi repeta această greșală, îi răspunse.

Buzele lui se curbară într-un rânjel disprețuitor.

– Să te ții de promisiune.

– B-Blackwell! Tallow apăru dinspre bucătării, arătând ca o sperietoare în livrea de valet, urmat îndeaproape de Murdoch, roșu la față. Am auzit niște-niște...

La vederea paharului de vin și a sângelui, lui Tallow îi pieri graiul.

– Am auzit că s-a spart ceva, sunteți bine? întrebă Murdoch și atinse brațul lui Tallow.

Farah nu era atât de absentă încât să nu observe gestul protector.

– Am terminat de mâncat. Dorian făcu anunțul pe un ton glacial, ca și când din pumn nu i-ar fi curs fire prelungi de sânge ce sfârșeau pe covorul scump, iar cioburile paharului n-ar fi strălucit pe toate platourile. Aveți grijă de nevoile doamnei Mackenzie și asigurați-vă că totul este pregătit pentru mâine.

Ultimul ordin fusese strigat peste umăr, pentru că deja se îndepărta.

– Blackwell, începu Murdoch, dă-mi voie să...

Cu o singură privire, stăpânul îl reduse la tăcere și dispăru, lăsând în urmă numai umbre și sânge.

Pe Dorian îl dureau fălcile de cât de tare strânsese din dinți. Tremurul mâinilor lui n-avea nimic de-a face cu acul cu care cususe bucata de mușchi care îi controla degetul mare, pentru că își mai cususe singur răni, și încă de atâtea ori, încât pierduse șirul, însă acum nu putea liniști acele spasme. După ce îndepărtă din carne ciobul, sângele ieși prin cele două bandaje improvizate și coloră apa din micul lighean de lângă patul lui într-o nuanță întunecată de roz înaintea ca el să poată stăvili hemoragia. Simți ca pe o trădare focul din sângele lui. Intensitatea dorinței lui îl șocă. Iar șocul nu părea un cuvânt suficient de puternic pentru energia pură care ardea pe pielea

lui, dar nu-i trecea nimic altceva prin minte. Ceea ce era straniu, pentru că citise dicționarul și le memorase pe toate. Cu sensurile lor. Și cu sinonime, antonime, variațiuni.

– Fir-ar să fie! înjură, pentru că își înfipsese acul prea adânc în carne.

Din fericire, băuse cu stânga în momentul în care excitarea îl lo-vise cu toată forța unei băte vikinge, făcându-l să strângă pumnii, spulberând sticla subțire a paharului. Și o rană suturată cu ajutorul mâinii dominante avea să lase o cicatrice mai discretă. Măcar dacă n-ar fi avut atâtea răni. Unele la care nu putea ajunge nici un ac, atât de adânci încât rămăseseră deschise și sângerând, secretând puroi până când împutăiseră tot corpul cu miasmele lor. Dorian se concentrează asupra vârfului ascuțit al acului, asupra înțepăturii pe care firul o provoca la trecerea prin piele și carne. Durerea îl dis-trăgea într-o oarecare măsură de la desfrâul care pulsa în el. Ate-nua durerea persistentă din vintre, dar n-o elimina. Nimic n-o putea face.

Încă din prima zi când o văzuse pe Farah strălucind ca un înger argintiu în camera gri și ștersă de la Scotland Yard, o dorise. Trupul său, pe care îl crezuse multă vreme imun la chinurile dorinței, prin-sese viață cu provocări și intensități pe care nu le simțise niciodată. Dorian învățase mult prea de timpuriu că iubirea și dorința nu prea au multe în comun. Iubirea era pură, altruistă, blândă și atoatecu-prinzătoare. Era o cale naturală pentru cineva ca Farah. Dorința, pe de altă parte, era egoistă și pângăritoare. Învingea umanitatea și transforma oamenii în creaturi întunecate, impulsive și instinc-tuale. Femeile o foloseau pentru a manipula. Bărbații o foloseau pen-tru a domina. Pentru a umili. Chiar și acum, putea să simtă dorința de a o strivi sub el și de a-i arăta puterea lui superioară. Să-și reven-dice acea gură care îl torturase așa tare la cină. Crema onctuoasă pe care o linsese de pe deget îi evocă imagini nedorite cu el însem-nându-i gura cu dovezile nu mai puțin onctuoase ale eliberării lui, îl vreme ce ea le lingea cu la fel de multă poftă cum făcuse cu desertul. Farah avea dreptate. Era un răufăcător, un monstru, un asasin și un hoț. Un om fără conștiință sau milă. Trecutul îi transformase do-rințele în ceva întunecat.

Îi plăcea s-o privească. Să o vadă atunci când ea nu avea idee că era observată. Adora felul în care expresia ei se lumina de curiozitatea

neconstrânsă, nativă. Felul în care lua lucruri care o intrigau, dorindu-și să le atingă și cu mâinile, nu doar cu privirea. Felul în care își trecea degetele peste descoperirile ei într-o plăcere aproape carnală, ca și când, în felul ei inocent, găsise o delectare senzuală în întreaga lume. Priveliștea îl ațâța peste puterea lui de înțelegere. Mâinile ei mici, albe și elegante, cu degetele fine și pricepute. Explorând. Descoperind. Mângâind. Sexul îi pulsă și se ridică, cerând ceva ce nu-i putea da. Încercase și în trecut să-și ofere eliberare. Dar chiar și senzația propriei mâini îi repugna.

Dorința și dezgustul îi făcură stomacul să se contracte, lăsând prea puțin loc pentru cina somptuoasă pe care o împărțise cu Farah, intensificându-i tremurul mădurelor. Seara avea să dureze o eternitate.

Deja simțea arsura și înțepăturile sub piele. Urma căldura. O torură febrilă, pulsândă. Corpul și mintea lui prinse în remiza dintre dorință și ostilitate. Instinctul lui natural de a face sex învins de amintirile umbrelor agresive și ale dezmațului violent. Brutalitate. Neputință. Slăbiciune. Urlete. Amintirea șoaptelor unui nume iubit pe suprafața rece, fetidă a buzelor sale disperate sângerând. Avea să se detașeze de durere. Cum s-ar simți mâna ei mică în a lui. Cârliوني mătăsoși, din raze de lună. Ochii precum lacuri de argint lichid. Un zâmbet cu gropițe care conținea lumina întregului cosmos. O singură datorie îl împiedica să nu se alăture întunericului, în pușcăria pestilențială. Un jurământ.

Îi dăduse puterea să meargă mai departe, curajul pe care îl transformase în șiretenie și disperarea pe care o folosisese ca pe tăișul unei săbii, până când dușmanii lui fuseseră culcați la pământ.

În nopți precum aceea, înainte ca ea să vină sub acoperișul lui, Dorian renunța să încerce să doarmă. Dacă l-ar fi cuprins, l-ar fi cuprins totodată și umbrele, înfierându-i mintea până când s-ar fi trezit transpirat și urlând, cu un cuțit în mână. În alte nopți, îl cuprindeau flăcările în loc de umbre. Îi ardeau pielea și îl țineau în îndeștarea lor până când se trezea rușinat, cu dovada umedă a eliberării lui mânjindu-i așternuturile. În acele dimineți, se spăla în apă fierbinte, frecându-și corpul până când flăcările dispăreau și până când pielea îi era roșie, zgâriată și sângerândă. În loc să mai doarmă, bântuia pe holuri, sfârșind de obicei în bibliotecă încercând să evadeze citind o carte.

Dorian își privi patul făcut cu mare migală și pregătit pentru confortul lui. Așternuturile roșii ca o amintire constantă a sângelui pe care îl vărsase. A sângelui pe care îl pierduse. Nu mai suportă să-l privească, cu atât mai puțin să se întindă pe el. Nu avea de gând să se lase pradă terorii în acea noapte.

Terminând ultima cusătură, Dorian inspectă rezultatul. Avea să se vindece frumos, cu o cicatrice mică. O altă cicatrice îi atrase atenția, și își trecu degetul peste rana de mult vindecată. Trebuia să se asigure că ea nu avea să o vadă niciodată, pentru că ar da în vileag un secret pe care nu l-ar putea dezvălui nici în ruptul capului. Ar însemna sfârșitul amândurora.

Dorian înfășură rana în vreme ce se îndreptă spre ușă. Nu avea să doarmă deloc în acea noapte.

În acea noapte, avea să privească.

Capitolul 12

Nori grei de ploaie amenințau să-i strice lui Farah ziua nunții. Se luptase până târziu în noapte să țină somnul la distanță, așa că nu se trezise decât după prânz, lucru care, în mod normal, ar fi deranjat-o. În schimb, stătea întinsă sub pătura moale și plăcută și privea pe geam cum norii de furtună se buluceau și se încălecau mânați de vânt, ca niște copii neascultători care-și fac de cap în curtea școlii.

Întinse mâna spre paharul cu apă de pe măsuta de lângă pat, dar se opri când văzu că scaunul cu spătar înalt era tras foarte aproape de pat. Oare fusese așa când se culcase? Nu prea credea. Pe de altă parte, fusese destul de distrasă în acea seară, încercând să digere evenimentele petrecute în timpul cinei. Descoperise încă o fisură în fațada lui Dorian Blackwell, și încă una destul de mare. O fisură în platoșa de gheață sub care încă pălpăia o fărâamă de umanitate. Dincolo de faptul că detesta să fie atins, dincolo de jurământul care îi adusese de aceeași parte a baricadei, ochii lui Blackwell o căutau și o studiau. Era atras de ea. Trupul lui reacționa la vederea gurii ei. A limbii ei.

O urmărise cu privirea în timp ce mânca, în timp ce se bucura de toate deliciile din farfurii, în timp ce își lingea degetele și buzele, iar mișcărilor și senzațiile ei îl incitaseră peste măsură. Nu fusese

intenția lui Farah să-l ademenească astfel, să-i atragă atenția asupra ei, mai ales prin ce făcuse la desert. Dar își dăduse seama că avusese acel efect asupra lui. Ochii îl trădaseră. Citise în ei alarma. Pasiunea stăvilită. Și nu doar trupul lui experimentase efectele a ceea ce se crease între ei, orice ar fi fost acel lucru. Ceva se trezise și în ea. Ceva ce parcă nu existase până atunci sau, poate, existase doar în stare latentă, așteptând acel amestec perfect de necunoscut și curiozitate intrigată ca să iasă la iveală. Tot ce știa limpede era că prinsese viață sub privirile scrutătoare ale lui Dorian Blackwell. O privea cu o intensitate pe care n-o cunoscuse până atunci, iar ea dorise să-i umple mintea insașiabilă cu imagini pe care să nu le poată uita prea ușor. O înspăimântau propriile dorințe și impulsuri. O încântau. Îi tăiau răsuflarea și-i făcea inima să bată nebunește, gata să-i spargă pieptul. La noapte. Noaptea nunții lor. Oare el avea să fie dispus să meargă până la capăt? Dar ea?

Își făcu apariția Murdoch, aducând o rochie din mătase garnisită la guler și la mâneci cu dantelă scumpă, lucrată de mână, și cu un șir lung de nasturi perlați, de la gulerul înalt la talie, acolo unde rochia se revărsa în straturi simple, dar extrem de elegante.

Farah recunoscuse rochia, căci o ținuse pe umeraș, în șifonierul ei din Londra, unde se gândise că, dacă și când avea să se pună problema să se mărite, avea să poarte o rochie simplă, în ton cu povestea pe care o spusese despre ea. Nu trebuia să fie o rochie de mireasă, iar ea știuse asta atunci când o văzuse în vitrina unui magazin de pe Strand Street și rămăsese vrăjită. Iar când își plimbase palma peste mătasea în nuanța perlelor, fusese complet fascinată de ea.

Așadar, Blackwell îi umblase în șifonier. Îi umblase prin haine. I le atinsese. Îl văzu cu ochii minții cum își plimbase degetele peste hainele ei, peste lenjeria mătăsoasă, și fu deodată nevoită să se concentreze ca să se îmbrace și să poată face conversație cu Murdoch fără să trădeze direcția în care îi zburau gândurile. Își împleti părul și îl prinse în coc, lăsând libere câteva şuvițe ca să-i încadreze chipul și gâtul.

Era gata. Chiar dacă nu era neapărat pregătită să se mărite, măcar părea pregătită. Arăta întocmai ca o mireasă.

Capela castelului Ben More arăta de parcă ar fi fost părăsită de ani buni, ceea ce, de altfel, era destul de adevărat. Farah își anunță prezența printr-un strănut care făcu să fâlfâie voalul alb din dantelă pe care i-l aranjase Murdoch. Fără vreun preludiu muzical, ea și Murdoch pășiră spre altar, iar singurele sunete ce se auzeau

în capelă erau cele ale tocurilor ei atingând vechea podea pietruită, răpăitul constant al ploii pe acoperiș și bătaile inimii ei. Murdoch îi șopti ceva neînțeles. Farah încuviință din cap, iar răspunsul ei păru să îl mulțumească. Toți proscrisii castelului erau aliniați în fața ei până la altarul lângă care se afla un preot destul de tinerel. Purta o pereche de ochelari rotunzi, iar părul roșcat și rebel îi amintea lui Farah de puii de găină care începeau să-și piardă puful în smocuri și să-l înlocuiască cu pene.

Bărbații se ridicară când ea își făcu intrarea, iar, când strănută, Frank îi ură „Sănătate” cu vocea lui tunătoare, într-un mod pe cât de curtenitor, pe atât de nepotrivit. Era îmbrăcat cu un costum care probabil îi venea pe vremea când mânca mai puține plăcinte și prăjituri. Alături de el, Tallow îi privea apropiindu-se de altar, dar se uita spre Murdoch, nu spre ea. Farah identifică alți cinci membri ai personalului casei, inclusiv pe domnul Weston, grăjdarul, și pe ajutorul lui. Mai erau prezenți grădinarul, un tip cu privire alunecoasă și nume cu rezonanțe grecești, și alte câteva persoane pe care Farah nu le știa. Era mulțumită că, din cauza voalului, nu le distingea prea bine expresiile și că ei, la rândul lor, nu îi vedeau chipul.

Mirele ei stătea nemișcat la dreapta preotului. Înalt, semeț, întunecat. Vedea umbrele și unghiurile maxilarului său puternic și părul ca de abanos, dar cam atât. Voalul se dovedea un aliat neașteptat în această încercare. O ajuta să treacă mai ușor prin întreaga poveste. Se putea prefăce că trăia o zi fericită pe care o aștepta de multă vreme, o zi a speranței, a promisiunilor și a viitorului, când știa bine că, în realitate, era o zi umbrită de răzbunare, de simțul datoriei, de trecut.

Când ajunse în dreptul preotului, iar Murdoch se retrase de lângă ea, Farah se întoarse spre Dorian. Amândoi rămaseră tăcuți pe durata ceremoniei. Și nemișcați – sau, în cazul lui Farah, aproape nemișcată, căci picioarele îi tremurau incontrollabil. Preotul le citi din Scriptură cu accent scoțian și își aranjă de atâtea ori ochelarii pe nas, încât gestul începea să aducă a tic nervos. Când preotul ceru inelul, Frank făcu un pas în față, strângând o cutiuță din lemn de parcă avea în mână Sfântul Graal. Blackwell deschise cutia și scoase dintre faldurile de catifea neagră un inel din aur alb cu un diamant în formă de lacrimă. O lacrimă a lui Goliath, dacă uriașul ar fi plâns. Sau poate a Ciclopului. Uriașul diamant nu era alb, ci avea o nuanță de gri argintiu, și în fiecare dintre fațetele sale lumina se reflecta în

străluciri și, în același timp, în umbre reci ce făceau ca piatra prețioasă să fie, parcă, și mai captivantă.

– E minunat, șopti ea, întinzând o mână tremurândă.

Dorian luă inelul în degetele-i înmănușate și îl ridică în lumină.

– Diamantele gri sunt cele mai rare din lume. Și cele mai valoroase, spuse el. Mi s-a părut că se cuvine să ai și tu unul.

Farah ar fi pufnit dacă n-ar fi fost în plină ceremonie de nuntă. Nunta ei. Normal că, din punctul lui de vedere, soția lui Inimă Neagră din Ben More trebuia să aibă un inel indecent de scump, ca să arate lumii cât era el de puternic și de bogat. Însă, lăsând toate astea la o parte, Farah se vedea nevoită să recunoască faptul că avea să-i facă mare plăcere să poarte inelul, căci niciodată nu avusese ceva atât de valoros.

– Hai odată, băiete, pune-i naibii afurisitul ăla de inel, altfel ne-nvinețim toți la față de la cât ne ținem respirația!

Intervenția nerăbdătorului Murdoch rupse vraja, iar Blackwell îi privi degetele răsfirate. Îi aruncă lui Murdoch o privire sumbră. Preotul tresărise la auzul cuvintelor nu tocmai respectuoase ale bătrânului, dar cu toții priviră fascinați cuplul, în vreme ce Dorian trăgea aer în piept și încerca, vizibil, să-și adune forțele pentru marele gest. Apucă inelul între degetul mare și arătător și i-l puse pe deget, abia atingându-i pielea cu mânușa și retrăgându-și degrabă mâna. Ceremonia continuă. Farah își aminti de o altă nuntă, într-o altă biserică, una mică și prăfuită, la care luaseră parte doar cele două suflete care voiseră să-și unească definitiv destinele. Farah se bucura că ceremonia de acum era creștină, spre deosebire de cea arhaică de care avuseseră parte ea și Dougan. N-ar fi putut rosti pentru altul cuvintele pe care le rostise atunci.

– O iei în căsătorie pe această femeie...

„Ești sânge din sângele meu și os din osul meu...”

„Da”-ul lui Blackwell fu mai hotărât decât al ei. Farah răspunse de parcă cineva ar fi întrebat-o dacă ar deranja-o să stea alături de marșizul de Sade și să discute cu el despre literatură. Până să apuce să se dezmeticească, preotul îi declara soț și soție. Iar ultimele cuvinte pe care le citi din Biblie o făcu să se înfioare de spaimă și de dorință.

– Și vor fi amândoi un trup, așa că nu mai sunt doi, ci unul singur.

„Îți dau ție corpul meu, încât noi doi să devenim unul.”

Un trup, așa scria-n Biblie. La acele cuvinte, un val de căldură i se răspândi în vintre precum păcatul. În acea noapte aveau să fie uniți

de mai mult decât niște simple cuvinte. Aveau să fie unul. Două trupuri mișcându-se ca unul. Farah nu se îndoia că era o blasfemie să nutrească astfel de gânduri în biserică. Dar, când te măriți cu însuși diavolul, ce mai contează o blasfemie sau două?

– Iar ceea ce a împreunat Dumnezeu omul să nu mai despartă...

„Îți dau ție spiritul meu, până când viața noastră se va termina.“

– Amin! spuse Dorian.

– Amin! încuviință și congregația.

– Păi... domnule Blackwell, Domnia Voastră, nu se spune „amin“ aici.

– Mie mi s-a părut potrivit.

– Ei, bine, atunci... puteți săruta mireasa.

Trecu o eternitate până când Dorian izbuti să ridice voalul. Și încă una până se aplecă spre ea, cu o privire hotărâtă. Farah rămase absolut nemișcată, de parcă cea mai mică tresărire l-ar fi făcut să se răzgândească. Amândoi respirau greu, el parcă ceva mai greu. Mirosea a săpun și un pic a lemn ars, de parcă și-ar fi înmuiat costumul perfect croit în flăcările iadului.

Buzele lui se întredeschiseră deasupra alor ei. Răsufarea lui îi mângâia buzele. Farah vedea în ochii lui cât de mult își dorea să o sărute. Doar că, pe lângă dorință, vedea îndoială. Panică. Nevoie. Iar ea făcu atunci gestul de care el avea nevoie. Întinse ușor gâtul, aco-perind astfel infimezimala distanță dintre buzele lor, și-și lipi gura de a lui într-un sărut cast. Buzele lui erau calde și tari. Și nemișcate. Însă nu schiță nici un gest de retragere. Mai mult, nici nu se mișcă până când ea nu se desprinsese din sărut și se întoarse spre Frank, care rânjea încântat, și spre Murdoch, care își ștergea o lacrimă cu colțul batistei pe care i-o dăduse Tallow. Farah făcuse marele pas. Devenise doamna Dorian Blackwell. La bine și la rău.

Până când moartea avea să îi despartă.

Mădularul lui Dorian era întărit. Îl apăsa dureros prin stofa pantalonilor, îngreunându-i mersul. Se temuse un pic că asta nu avea să se întâmple, că sângele care-i năvălise în tâmpile și-n piept nu avea cum să fie îndeajuns și pentru bărbăția lui. Doar i se mai întâmplase asta. Acum, că Farah îi era soție legitimă, tot nu o putea considera a lui până nu avea să-i posede trupul și să-i inunde pântecul cu sămânța lui. Iar ea știa asta. Mai mult, asta voia. Iar mădularul lui dorea același lucru.

Stătu minute în șir, poate chiar o oră, în dreptul camerei lui Farah, cu mâna înmănușată încleștată pe mâner. Era a lui, iar numele ei n-o mai ținea legată de trecut, ci de *el*. Copila dulce și nevinovată ce devenise o legendă la Newgate era acum o femeie imposibil de seducătoare pe cale să fie pângărită de trupul lui corupt, respingător și josnic. N-o putea lăsa să i-l atingă. Nici măcar să i-l privească. Ar fi revoltată. Dezgustată. Sau chiar mai rău. O noapte a nunții nu fusese niciodată pe lista lucrurilor la care Dorian râvnise. Și totuși, iată-l aproape în pragul ușii camerei miresei lui. Oare ea visase vreodată la ziua nunții? Și la prima ei noapte ca femeie măritată? Avea oare acele așteptări romantice și misterioase că urma să fie obiectul explorărilor virginale ale unui amant blând și atent? Sau acceptase deja că era incapabil de iubire și tandrețe? Soția lui nu era vreo nesăbuită. Avea capul pe umeri. Consimțise să se mărite cu Inimă Neagră din Ben More, un bărbat care nu oferea niciodată nimic. Nici compasiune, nici milă. Un tâlhar notoriu care nu făcea decât să ia ce voia, când voia și de la cine voia.

Îi promisese că avea să o facă a lui în acea noapte, iar Dorian Blackwell era un om de cuvânt, care își onora mereu promisiunile.

Cu o jumătate de oră în urmă, neliniștea lui Farah se transformase în nerăbdare. Mai întâi se așezase într-o poziție studiată, pe cuvertura albastru cu bej de pe pat, citind o carte. Lăsase desfăcuți primii doi nasturi ai gulerului înalt și-și răsfrase fusta de mătase. Își imagina că pozează pentru o pictură de Marie Spartali Stillman. Se vedea liniștită, împăcată și pierdută în gânduri, dar, în același timp, abordabilă. Stătuse astfel cam cinci minute. Apoi coborâse din pat, aprinsese câteva lumânări și le împrăștiase prin cameră, sperând ca lumina lor aurie să îi pună în valoare trăsăturile. Apoi se așezase pe marginea patului, cu mâinile în poală, decisă să nu se miște până la venirea lui. Dar, vai, dacă ea era cea care trebuia să se ducă la el? Dacă el o aștepta chiar în acele momente? Nici unul nu adusesese vorba despre asemenea detalii în timpul cinei în care nu se atinseră de mâncare și nu făcuseră decât să asculte pălăvrăgeala veselă a celor din jur. Murdoch fusese cel care o condusesese, ușor abțiguit, în camera ei și anunțase cu voce tare că de zeci de ani aștepta această zi și că venise naibii momentul ca ea și Dorian să aibă parte de fericire și unul de celălalt. Farah știa foarte bine că nu avea sens să te contrazici cu un scoțian beat, așa că nici nu încercase să îi aducă aminte că ea și Blackwell se cunoșteau doar de câteva zile și că nici

unul din ei nu era tocmai încântat de acel mariaj. Ea, una, trebuia însă să recunoască cinstit că nici nefericită nu era. Iar asta o nedumerirea. Se simțea surprinzător de calmă, chiar plină de speranță, de parcă... Dacă acest Dorian Blackwell n-avea să își facă apariția repede, ea avea să-și piardă mințile. Dacă nu avea să vină la ea în acea noapte? Dacă o mințise când îi făgăduise că avea să o lase grea?

„Nu mă dau în lături de la a minți ca să obțin ce vreau.“ O, avea să-l jupoaie de viu! Dacă planul lui Dorian Blackwell fusese să o lase cu buza umflată în noaptea nunții, avea să-i zică vreo două! Farah se plimbă de colo-colo prin cameră preț de câteva minute, pregătindu-și replicile furioase și pline de dispreț pe care avea să i le arunce-n față. Se gândi la cele mai importante puncte pe care avea să fie nevoită să le atingă, în cronologie inversă, începând cu ultimul. Nici măcar Inimă Neagră din Ben More n-avea cum să rămână indiferent la un asemenea discurs. Când se simți suficient de indignată, se îndreptă spre ușă. Chiar atunci, ușa se izbi de perete, mai-mai s-o lovească în față. Farah țipă, luată prin surprindere. Blackwell stătea nemișcat și o fixa cu privirea.

– Ce naiba faci? strigă ea.

– Unde crezi că pleci? întrebă el în același timp.

Ea răspunse prima:

– Mă duceam să-mi caut bărbatul.

– Ei, bine, iată-mă, spuse el aruncând o privire fugară prin cameră, strâmbând din nas din cauza parfumului de trandafiri pe care ea îl picurase pe perne și a lumânărilor atent plasate.

– Nu știi să bați la ușă? îl admonestă Farah.

Blackwell intră în cameră, iar ea făcu un pas în spate.

– Să bat la ușă la mine acasă, în castelul meu? N-ai să vezi!

– Și dacă nu eram gata?

El o săgetă cu privirea aceea ce putea fi deopotrivă misterioasă și înflăcărată sau rece și neclintită. Ca în acel moment.

– N-ai de ce să te pregătești pentru ce urmează să facem.

Trecu pe lângă ea, aruncându-i o privire scurtă, și se așeză lângă patul ei ca un adevărat stăpân. Ceea ce și era, desigur. Camera parcă se întunecase la apariția lui, în ciuda luminii împrăștiată de lumânări. Dorian răspândea în jur o senzație de pericol, de răceală și imprevizibil. Căci era un prădător feroce, iar asta se vedea acum mai limpede ca oricând.

– Acum... Dă-ți jos rochia, îi ceru el cu o voce glacială, privindu-și preocupat vârfurile mânușilor din piele fină.

Capitolul 13

A. M.

Farah apucă strâns cămășuța, deși nasturii încă își făceau bine treaba, și își aținti ochii asupra bărbatului întunecat și impunător așezat pe scaun. El îi susținu privirea.

– Deja îți regreți decizia, draga mea?

Știa amândoi că vorbele acelea ascundeau, de fapt, o provocare în replică la cea pe care chiar ea o lansase. Ea fusese cea care își oferise trupul, care aproape că-i ordonase să o posed, iar el venise acum să revindică ceea ce i se oferise. Era limpede că n-avea să-i ușureze misiunea, că nu avea de gând să o ajute să se simtă în largul ei. Farah își adună puterile și înălță bărbia, într-un gest de sfidare.

– Nu regret. Mă gândeam doar că poate vrei să mă dezbraci tu.

Juca un joc primejdios, și văzu pericolul scăpărând în ochii lui.

– Dacă asta voiam, ți-aș fi smuls hainele cât ai clipi. Hai, nu mai trage de timp! Dă-ți jos rochia!

Bineînțeles că asta voia. Voia să privească. Îl incita. Îl excita.

„Prea bine, domnule Blackwell“, își spuse Farah. „Cască bine ochii!“

Dorian o vedea cum se prefăcea că nu observă că degetele îi tremurau atât de tare încât cu greu reușea să desfacă nasturii. Ea încerca să îi susțină privirea, dar pentru el devenea tot mai dificil să fie atent la altceva și nu la fiecare centimetru de piele care i se dezvăluia. La gâtul ei suplu. La pielea care se întindea la fiecare răsufflare deasupra coastelor, aproape pulsând de tensiune. Naiba s-o ia, nu se grăbea deloc! Lumina lumânărilor se reflecta în părul ei cu tente aurii și argintii și asupra pieii ei de fildeș și aur, atinsă parcă de regele Midas. Simți o undă de regret, o tresărire a umanității adânc îngropate sub straturile de lăcomie, ură, violență, dispreț față de sine și furie ce se ascundeau sub platoșa-i impenetrabilă din gheață. Femeia din fața lui era Farah. Soția lui. Se cuvenea oare să o reducă la un obiect, așa cum făcea în acele momente?

Ea desfăcu încă un nasture, dezvăluind vederii rotunjimea sânilor. Întrebarea pe care Dorian și-o punea era dacă va reuși să se înfrâneze. Însă știa deja răspunsul. N-ar fi putut nici pentru toată averea din lume. Când ea lăsă să i se vadă mica pantă întunecată dintre sâni, Dorian simți amestecul înnebunitor de excitație și rușine pe care își imagina că-l simțeau dependenții de opiacee care bântuiau străzile din dosul magazinelor imigranților chinezi din East End. Trupul lui avea să obțină lucrul după care tânjea. Pe care ardea să îl aibă. Intensitatea dorinței era atât de mare, încât îi venea să urle. Dar a doua zi de dimineață s-ar urî. S-ar detesta. La naiba, probabil că și ea l-ar urî. Dar ea continua să desfacă nasturii, iar Dorian văzu unul din sfârcuri, roz și perfect, contrastând cu albul cămășii de mătase. În acel moment, toată luciditatea îi dispăru cum dispare ceața sub razele soarelui, și totul din jur se topi. Totul în afară de ea. Respirația lui era deja în ton cu fiecare nasture pe care ea îl desfăcea. Voia să o oprească. Să-i ceară să continue. Însă rămăsese fără cuvinte. Nu se mai simțea în stare să comunice în nici un fel. Tot ce mai putea face era să-i aștepte neajutorat următoarea mișcare. Să privească.

Lui Farah i se părea ciudat că, pe măsură ce se dezgolea, devenea tot mai îndrăzneță. Îl vedea pe Blackwell cum strângea tot mai tare marginile scaunului cu mâinile-i înmănușate în timp ce rochia ei îi aluneca de pe trup și i se aduna în jurul gleznelor. Îl vedea cum respiră precipitat când ea își ridică brațele și-și scoase acele de păr, unul câte unul. Părul până atunci împletit în coadă i se revărsă pe umeri, ondulându-se și răsucindu-se în spirale încântătoare. Farah își dădea seama că dorința începea să-i topească lui Blackwell platoșa de gheață, deși el se chinuia din răspuțeri să se stăpânească. Pleoapele lui Dorian deveneau grele, iar buzele i se întredeschiseseră. Ea ezită o clipă înainte să-și desfacă panglicile corsetului.

– Nu! ordonă el. Nu încă.

Blackwell stătea precum o statuie, dar mișcările pieptului arătau cât de greu îi era să se țină în frâu. Ochii lui îi parcurgeau fiecare centimetru de piele, ca o mângâiere, oprindu-se asupra pantalonașilor.

– Dă-i jos!

Vocea i se schimbă; abia mai semăna cu cea cu care Farah se obișnuise. Cu inima bătându-i nebunește, Farah prinse cu degetele marginea pantalonașilor și se pregăti să îi tragă în jos.

– Așteaptă! scrâșni el.

Farah se opri.

– Întoarce-te cu spatele!

Cererea o surprinse, dar se conformă. Înțelegea că, dacă Blackwell simțea că deținea controlul, erau șanse mai mari să meargă până la capăt. Farah era în același timp pregătită și nepregătită. Speriată și nu prea. Jenată și îndrăzneță. Dorința ce se întrevedea dincolo de răceala de gheață a privirii lui o împinse dincolo de limitele ei obișnuite, de timiditatea care o caracteriza. Era prea în vârstă pentru alintături feciorelnice, văzuse prea multe nenorociri, văzuse răul pe care această lume li-l rezervă multora dintre muritori. Bărbații erau ființe care reacționau la stimuli vizuali, iar femeile erau creaturi foarte plăcute ochiului. Era absolut natural ca Blackwell să dorească să privească ceva ce nu avusese curajul să atingă. Ea înțelegea că, pentru a avea familia după care tânjea, trebuia să-l ademenească să facă mai mult decât să o privească. Asta trebuia să facă. Să îl ademenească acolo unde dorința era mai puternică decât teama, unde instinctul animalic de împerechere era mai puternic decât rațiunea și ajungea să-i dicteze trupului ce să facă. Așa că închise ochii, trase adânc aer în piept, se aplecă ușor în față și începu să-și dea jos pantalonașii.

– Încet..., șuieră el.

Planul ei ținea, totuși, de hazard, își dădu seama Farah în timp ce-și lăsa în jos pantalonașii din dantelă, coborându-i sub fese și apoi sub mușchii încordați ai coapselor. Ca să-l înnebunească de dorință pe un bărbat ca Dorian Blackwell într-atât încât să rupă legăturile cu trecutul, trebuia să și le rupă și pe ale ei.

Dorian analizase în detaliu trupul femeiesc, de la cel reprezentat în picturi și desene până la cel expus de prostituate. Văzuse tot ce era de văzut. Pe unele chiar le admirase, deși nu-i plăcuse să o recunoască. Dar nimeni și nimic n-avea cum să-l pregătească pentru imaginea trupului lui Farah, o siluetă fără cusur ce se desena în penumbră, în sclipirea flăcărilor.

Ochiul lui beteag nu sesiza foarte bine detaliile, așa că Dorian se aplecă instinctiv în față. Trupul lui Farah se unduia și se împlinea acolo unde trebuia, iar curburile siluetei ei erau în contrast perfect cu liniile dure ale trupului bărbătesc. Cum stătea aplecată, cu fundul înspre el, conturul vag al feminității ei arăta ca un secret în

penumbră. Dorian simți că i se usucă gura. Inima îi gonia precum un armăsar pe ultima linie dreaptă de dinaintea sosirii. Imposibil de repede. Împinsă brutal la limită. Respira cu greu, fiecare inspirație provocându-i durere și arsuri în piept, ca și cum ar fi gonit afară, în miezul iernii. Gheață și căldură. Prin vene îi curgea gheață, în timp ce vintrele îi luau foc. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când cineva îl atinsese cu altă intenție decât cea de a-i provoca durere și suferință. De a-l umili, de a-l reduce la zero, de a-l controla. Și cam tot atât timp trecuse de când el însuși își folosisese mâinile în alte scopuri decât pentru a se apăra, pentru a domina sau a ataca. Pielea lui Farah. Pielea ei fără cusur, fără semne, fără cicatrici. Îi aparținea.

„În sfârșit.“

Dar ce fel de bărbat ar fi putut să profaneze cu atingerea lui așa o piele dumnezeiască? Cum avea să se stăpânească? Mănușile lui Dorian scârțâiră în timp ce el se lupta fizic cu el însuși să rămână pironit în scaun. Nu îi era clar ce impuls era mai puternic. Cel de a o înșfăca sau cel de a fugi mâncând pământul. Așa că rămase așezat. Și continuă să privească și să savureze mișcările înnebunitor de încete ale trupului ei. Nu se grăbea deloc, gusta momentul și se bucura de el cum făcuse și cu o seară înainte, la desert, când plăcerea nu se rezumase la gust, ci devenise o experiență viscerală, trăită cu fiecare fibră. Dorian nu simțise în viața lui un atât de intens fior de anticipație și atâtă plăcere cum simțise ea în fața acelei delicioase prăjituri. Nici bogăția, nici luxul în care trăia, nici victoriile asupra numeroșilor lui dușmani nu-i provocaseră trăiri precum cele pe care le experimenta în acele momente, când rotunjimile ferme ale șoldurilor și ale posteriorului ei i se înfățișau ca o pradă de război. O pradă pe care nu putea, deocamdată, să o revendice, căci bătălia nu se încheiase. Lupte grele se duceau în el, iar deznodământul era neclar. Prin urmare, continuă să stea pe scaun. Și să privească. Farah făcea tot ce putea pentru a ignora adierea de aer rece care aproape că o făcu să se zgribulească în momentul în care își lăsă pantalonașii să-i cadă la picioare. Se ridică, iar degetele-i nesigure începură să desfacă panglicile jartierelor. Urma să-și dea jos ciorapii de culoarea pielii.

– Rămâi așa, șuieră el.

Ea se îndreptă de mijloc, rămasă doar în corset, cămășuță și ciorapi, nedumerită și nesigură de ce avea să urmeze. Chiar nu știa ce să facă.

– Întinde-te pe pat, îi ordonă Dorian. Întinde-te la margine.

Ea se uită înspre pat. Avea dimensiuni impresionante și părea foarte confortabil. Însă știa că în clipa în care avea să se dea jos din acel pat avea să fie complet schimbată. Urma să fie alta. E drept că Farah se simțea ușurată că Dorian îi spunea exact ce voia de la ea, căci era complet nepricepută în arta seducției și, dacă el nu-i comanda ce să facă... Era o schimbare ciudată a raportului de forțe. Instinctul feminin îi spunea că ea deținea controlul asupra fiecărei sinapse a creierului lui și asupra fiecărei bătăi de inimă, câtă vreme se conforma cerințelor lui, dar că, odată ce totul avea să se încheie, controlul urma să-i revină lui, iar ea aștepta cu răsuflarea tăiată următoarea lui comandă.

Se apropie cu pași mici de pat și se lăsă ușor pe cuvertură. Îi căută privirea, încercând să găsească în ochii lui confirmarea că făcea bine ce făcea, dar el se uita fix la cărlionții de păr blond de la îmbinarea coapselor ei, de parcă între picioarele ei ar fi găsit răspunsul la toate misterele lumii. Farah îngheță. Simțea, pentru prima dată, cum o cuprindea panica. Blackwell avea talentul incredibil de a părea amenințător chiar și când tăcea. Lumina lumânărilor îi contura statura înaltă și puternică și-l făcea să pară un spectru de mușchi, beznă și umbre. Se înșelase. Se înșelase profund. Controlul pe care își imaginase că îl deținea nu era decât o iluzie. Dorian Blackwell nu permitea nimănui să domine în prezența lui. Ea îl privea fix, întrebându-se ce avea să urmeze. Înțelegea care avea să fie punctul culminant, știa cum avea să se încheie totul. Dar pentru asta era nevoie ca el să vină lângă ea. Să intre în ea.

– Întinde-te pe spate!

Vocea lui era ca pucioasa care îneacă sufletele celor blestemați.

– Desfă picioarele!

Asta era. Venise momentul. Tremurând, Farah se lăsă încet pe spate. Își încheștă degetele pe faldurile cuverturii, ca să prindă curaj, și închise ochii, strângând pleoapele cât putea. Nu reușea să-și adune curajul necesar ca să-l privească. Îi simțea, în schimb, privirea. Știa că se uita la ea în feluri în care n-o făcuse vreun alt bărbat. Trase adânc aer în piept și-și desfăcu picioarele. Secunde treceau într-o liniște mormântală, așa că Farah deschise ochii, privind fix baldachinul patului. Soțul ei era, cu adevărat, nemilos. Barbar. De o cruzime de neiertat. O lăsa să zacă astfel, o fecioară

dezgolită pentru prima dată, dar fără alinarea și delicatețea de care orice femeie în postura ei ar avea cu disperare nevoie. Farah se înfășură în propria-i nemulțumire și revoltă ca într-o mantie și găsi curajul de a privi în jos spre el. Ceea ce văzu o făcu să înghețe și să se topească în același timp.

Dincolo de dulcea pantă dintre sâni și V-ul coapselor sale, Farah îl văzu pe Dorian Blackwell, Inimă Neagră de Ben More, tremurând. Nu ca scuturat de un fior, ci tremurând din toate încheieturile, atât de tare, încât îi era greu să respire.

Pe chipul lui se succedau expresii de care Farah nu l-ar fi crezut capabil. Se succedau cu o asemenea repeziciune, că nici nu le putea identifica pe toate. Dorință. Neliniște. Privațiune. Frenezie. Control. Disperare. Poftă. Venerație. Respiră rostindu-i numele, iar el ridică brusc capul.

– Vino, îndrăzni ea. Spune-mi ce să fac!

El clătină din cap, dar privirea-i rămase fixată asupra detaliilor intime ale trupului ei.

– Nu ești încă pregătită, spuse el, aproape fără să-și miște buzele.

– Ba sunt, îl încurajă ea. Vreau să...

– Trebuie... să fii... udă.

Vorbea ca și cum fiecare cuvânt pe care îl rostea îi provoca durere. Farah se încruntă. Nu se putu abține. Nu era lucru ușor să seducă un bărbat care nu voia să se lase sedus, să se dezgolească pentru prima dată pentru un bărbat, fără a fi mai întâi sărutată sau mângâiată.

– Și cum fac să...

– Prin plăcere, găfâi el. Prin atingere.

Farah înțelegea exact la ce se referea. Descoperise plăcerea despre care pomenea el în timp ce se îmbăia pentru el. Simțise acele unde delicioase și umezeala ce i se formase între picioare ca o rouă. Trebuia să o producă din nou. Își descleștă degetele de pe faldurile cuverturii și le lăsă să mângâie pielea sensibilă de pe piept. Ochii lui se aprinseră, iar trupul ei reacționează. Degetele începură să coboare ușor de-a lungul conturului unui sân, apoi peste sfârcuri. Ajunse la marginea corsetului din mătase și își lăsă degetele să pătrundă pe sub el. Nu-i venea să creadă ce senzații o inundau. Nu-i mai păsa că el o privea, că îi urmărea fiecare mișcare. Voia ca el s-o privească. Era, în același timp, o fecioară sfioasă și o exhibiționistă îndrăzneată, iar asta făcea ca întreaga experiență să fie și mai incitantă.

Un geamăt de plăcere i se desprinsese de pe buze, iar în acea clipă Blackwell își pierdu complet controlul, și, în loc de postura asemănătoare celei a unei păsări de pradă, deveni brusc o bestie feroce, dezlănțuită. Cu sângele fierbând. Pândind. Urmărind. Așteptând saltul final. Cu dinții dezveliți într-un amestec de plăcere și suferință, se încordă ca și cum ar fi fost prins într-o încheștare pe viață și pe moarte cu un monstru. Era jaguarul ei, pantera ei neagră, și era posibil să o sfâșie în doi timpi și trei mișcări. Dorian își dădea seama că tremură mai tare decât ea în clipa în care mâna ei coborî de pe sâni perfecti până la nivelul șoldurilor și apoi și mai jos. O putea atinge și el la fel, în timp ce dorința de a domina îi pulsa în vene? Putea oare să învețe și el acea blândețe, acea delicatețe, urmărind-o cum se atinge singură? Căci nu încăpea îndoială că nu îi putea permite ei să îl atingă astfel. Sigur... sigur că ea n-ar vrea. Nu dacă i-ar vedea pielea dezgolită. Ar fi oripilată, iar el s-ar simți respins. Nu se îndoia de asta. Frumoasă. Era al dracului de frumoasă. Coapsele îi erau prelungi, suple, cu mușchi încordați. Fundele albastre ale jartierelor îl aduceau pe punctul de a-și pierde mințile.

Sexul ei era roz, compus din falduri delicate de carne ascunse sub cărlionți bălai. Îi lăsa gura apă. Îi fierbea sângele. Mădularul îi pulsa sub materialul pantalonilor, într-o crispă ritmică și necontrolată. Degetele ei curioase se opriră preț de o clipă înainte de a se cufunda sub părul blond ce-i acoperea miezul feminității. Gemu când își desfăcu locul tainic, iar Dorian încetă să mai respire. Ea exploră ușor cu vârfurile degetelor până găsi acel loc care pulsa și zvâcnea, chiar deasupra pliurilor sexului. Dorian se cutremură de uimire văzând cum mușchii ei cei mai intimi se contractă în același ritm cu ai lui.

Șoldurile ei se unduiau încetișor, iar respirația i se accelera. Dacă în locul lui Dorian ar fi fost bărbatul neînvățat cu greul, cu așteptarea răbdătoare, cu chinul și agonia, și-ar fi slobozit sămânța atunci și acolo. Însă el își ținu orgasmul în frâu și își impuse să se gândească la mâinile ei atingându-i carnea respingătoare.

În acel moment, ea își depărtă pliurile delicioase care-i adăposteau sexul și scoase un geamăt care l-ar fi făcut pe însuși Eros să trepideze de dorință. Degetul îi sclipea, umed, învelit în propriile ei sucuri, apăsând ușor acel punct care părea să ceară atenție mai mult decât orice altă parte a trupului ei. Mușchii i se tensionară, iar ea își

lăsă capul pe spate, slobozind un sunet atât de visceral, încât stăpânirea lui Dorian dispăru pe dată. Era dezlănțuit.

Și se năpusti asupra ei.

Capitolul 14

Un sunet aproape animalic o avertiză pe Farah cu o secundă înainte ca Blackwell să-i prindă brațele și să i le fixeze pe pat, pe lângă trup. Chipul lui pogorî asupra ei când el se aplecă și își făcu loc între coapsele ei. Avea întipărită pe chip acea expresie sălbatică de bărbat pe cale să piardă bătălia vieții sale, dar care nu era încă pregătit să depună armele.

– Am să-ți dau doar o șansă, o amenință el. Ai priceput? *O singură șansă să mă refuzi, să mă oprești. Așa că gândește-te bine, nevastă. Ești sigură că asta vrei?*

Privirea lui albastră o țintui, iar ea avu ocazia să privească mai îndeaproape cicatricea. Dacă s-ar fi purtat așa cu ea în orice alt moment, ar fi bătut în retragere. Dar trupul i se trezise, iar dorințele ei cele mai primitive prinseseră viață. Dorința și fierbințeala o învăluiseră și deveniseră mai puternice, mai intense decât teama pe care știa că ar trebui s-o simtă. Nu existau prea mulți care să se fi aflat atât de aproape de Inimă Neagră din Ben More și să fi scăpat cu viață. Oare ea avea să supraviețuiască?

Farah îi susținu privirea rănită. Era sigură de ce simțea. Știa ce voia.

– Vreau să... vreau să mă iei.

– Atunci, Dumnezeu să aibă milă de noi.

În ochii lui întunecați se văzu, preț de o clipă, o sclipire când gura lui se lipi de a ei. Sărutul lui părea o pedeapsă pentru o greșală de care ea nu era conștientă. Să fi fost oare greșeala de a o dori? Greșeala de a-l dori? Când apăsarea deveni prea puternică, Farah scoase un mic geamăt de durere, iar el își desprinsе buzele de ale ei.

– Blestemată să fi! rosti acuzator, apoi gura lui o căută din nou pe a ei.

De această dată, fu mai atent. Nu neapărat blând, dar apăsarea buzelor lui se transformă într-o pledoarie, într-o rugămintе al cărei sens ea nu-l mai cunoscuse până atunci. Îi sărută buzele centimetru

cu centimetru, din colțuri până la moliciunea plină din centru, devorând-o cu siguranța experimentată a bărbatului care știe ce face. Apoi, în loc să se intensifice, mișcările îi deveniră mai lente. O gusta și o savura ca pe un scotch de calitate. Chiar dacă buzele lui erau subțiri și deloc pline, compensau prin pricepere. Se deschiseră deasupra buzelor ei, iar limba lui își făcu loc, cerând insistent să fie acceptată înăuntru. Trupul lui începu să se oprească din tremurat, deși tensiunea pulsa în continuare, devenind chiar mai intensă sub materialul fin al costumului lui.

Cu un oftat de supunere, Farah își deschise ușor buzele pentru el. Trupul ei vibra sub al lui, dându-i ascultare, dar tensionat din pricina anticipării. Dacă actul ce avea să însemne consumarea relației lor urma să semene în vreun fel cu sărutul umed și scrutător, aștepta cu nerăbdare momentul. Degetele lui se relaxară ușor, încetând să-i mai pedepsească încheieturile mâinilor, iar el se îndepărtă un pic, doar cât să o poată privi. Tăcerea făcu loc, pentru o clipă, freneziei dorinței ce se acumulase în amândoi. Era o tăcere plină de acceptare. O tăcere nemișcată. Ochii lui neîncredători îi cercetară chipul, iar buzele i se întredeschiseră ca pentru a face loc unei mărturisiri. Însă cuvintele nu reușiră să treacă de acea barieră nevăzută.

– Ce este, Dorian?

– Nu-mi spune pe nume! îi ceru el cu blândețe. Nu aici.

– Și cum să-ți spun? întrebă ea, neînțelegând cum de puteau fi suficient de intimi în patul matrimonial, dar nu îndeajuns ca ea să-i spună pe numele mic.

– Bărbate. Spune-mi *bărbate!*

Cuvintele lui veniră ca o adiere ce-i mângâia obrazul. Farah simți cum pe buze îi încolțea un zâmbet.

– Atunci... Ce este, bărbate?

– Gura ta..., mărturisi el cu adorația unui sfânt și supliciul unui martir. Am visat de-atâtea ori la ea. Nu ai cum să-ți dai seama de câte ori mi-am imaginat acest cuvânt rostit de buzele tale, adăugă el, atingându-i buza de jos cu mânășă.

Farah își strânse buzele când simți atingerea. Era oare cu puțință ca Dorian Blackwell să nu fi avut nevoie de ea doar pentru scopurile sale ticăloase? Era posibil să-și fi dorit și o viață alături de ea? Voia să-l vadă renunțând la mânăși, voia asta mai mult ca orice, dar știa că ar fi o greșeală să i-o spună. Voia să-i simtă pielea pe pielea ei, voia ca trupul ei să absoarbă fierbințeala ce răzbătea din trupul lui.

„Poate într-o altă zi“, își spuse ea, cu un licăr de speranță. „Dar nu în noaptea asta.“

– Vino peste mine, bărbate, îi ceru ea. Și sărută-mă din nou!

Parcă hipnotizat de imaginea buzelor ei, el îi eliberă și cealaltă mână.

– Să nu... Să nu încerci să mă atingi, o preveni.

Farah încuviință din cap, strângând așternuturile în mâini. El își așează mâinile de-o parte și de alta a capului ei, sprijinindu-se în brațul teafăr în timp ce își lăsa încet greutatea trupului peste al ei. Privirile le erau înlănțuite. Onix și gheață. Se uita la ea ca un credincios la vederea moaștelor, ca un om fără Dumnezeu care își caută mântuirea. Farah nici nu îndrăznea să clipească, de teamă că l-ar putea pierde, că vraja momentului i-ar scăpa printre degete. Era primul moment când Dorian Blackwell ridica vâlul misterios și nu se mai folosea de cuvinte ca să aștearnă între ei confuzie și derută. În loc de toate astea, iată-l șoptindu-i adevăruri, cu buzele aproape lipite de pielea ei. Își ținură amândoi respirația când pieptul lui greu se lipi de al ei. Farah îi simțea forța bine ținută în frâu. Constituția lui suplă, dar extrem de puternică se clădise în ani de muncă forțată și se rafinase în cei zece ani de când stăpânea prin violență acele ținuturi. Ar face bine să nu uite aceste lucruri. Să nu uite de lucrurile de care era capabil. Gemură amândoi când șoldurile lui își găsiră locul peste ale ei. Îi simți tăria apăsând exact în despăcătura picioarelor ei și îi simți fierbințeala prin materialul pantalonilor. Îi pulsa la unison cu inima, iar cea mai mică mișcare pe care o făcea îi trimitea lui Farah fiori de plăcere care o răscoleau până în vintre. Cu ochii măriți de uimire, ea strânse așternuturile atât de tare, că degetele începură să o doară.

– Ți-e frică, Zân... Farah?

– Dar ție? întrebă ea, rămasă aproape fără suflare.

– Ar trebui?

– Da.

Ea nu avu timp să se gândească la care dintre întrebările ei îi răspunsese, căci buzele lui își reîncepură asaltul asupra alor ei.

– Vreau să te văd. Vreau să te văd toată, ceru el.

Apoi limba sa începu să-i exploreze gura, mângâind-o pe a ei cu atingeri prelungi, profunde, delicioase. Fără a-și desprinde buzele de ale ei, el își ridică ușor pieptul, suficient cât să se ocupe de dantelele și de panglicile care-o țineau ca într-o platoșă. Mișcarea produse și mai multă frecare acolo unde sexele lor se întâlneau, apăsate unul

de celălalt, iar Farah își dădu seama din expresia de încordare care se așternu pe chipul lui că simțea, și el, măcar un ecou al plăcerii pe care acea mișcare i-o provoca ei. Când el o eliberă din strânsoarea corsetului, Farah inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aer, cu aroma bărbătească a trupului lui și cu căldura respirației lui.

Apoi gâtul i se încheștă. Nu mai putea să respire. Își aminti de co-moara pe care o ținea ascunsă.

– Așteaptă, gâfâi Farah, mișcându-și capul ca să scape de sub apă-sarea sărutului lui. Așteaptă!

Prea târziu. El se trăsese deja înapoi ca să privească atent ceea ce fusese ascuns în corset. Prinse obiectul în pumn și-l privi cu uluiala omului lovit în cap cu leuca.

– Îmi... îmi pare rău, șopti Farah.

– De ce? întrebă Dorian, în timp ce-și plimba cu o ciudată inten-sitate degetul înmănușat peste bucata de material decolorat.

Nu părea nici nervos, nici mulțumit. Oare ce-o întreba, de fapt? De ce o păstrase? De ce îi părea rău? De ce ținuse ascunsă de el această amintire a unei alte căsătorii? A unei nopți a nunții cu totul diferite, pecetluite cu câteva săruturi caste și jurăminte? A unei nopți a nunții complet opuse celei pe care tocmai o trăia. Priviră amândoi acea amin-tire a unui tânăr de mult mort și a unei iubiri ce nu fusese să fie.

– Am promis să nu mă despart de asta, îndrăzni Farah. Te-ai supărat?

Dorian o privi, apoi se uită din nou la bucata de material.

– Nu, răspunse el, poate un pic mai ferm decât intenționase, apoi puse bucata lângă lampă. Ar putea deveni un simbol al uniunii noastre. Un simbol pentru ceea ce ne leagă.

Ea se uită la bucata de stofă și, pentru prima dată în acea noapte, se simți goală în fața lui.

– Ne leagă legea.

El se instalează din nou deasupra ei și-i aruncă o căutătură întunecată.

– Știm amândoi cât preț pun eu pe lege.

Se sărutară din nou, zâmbind amândoi, iar dinții li se atinseră ușor. El desfăcu de tot corsetul, apoi îi apucă poalele cămășii. Ea își arcui spatele ca să-i facă loc, dezvăluind privirii lui lacome și ultimul secret al trupului ei.

– Pantalonii tăi! spuse ea, în timp ce el îi explora liniile undui-toare ale gâtului. Sunt uzi!

Simțea cât de umezi deveniseră, după ce absorbiseră umezeala izvorâtă din dorința ei. Frecarea trupurilor îi provocă fiori tot mai puternici, urmați de o bruscă izbucnire de plăcere când el se apăsă mai tare deasupra ei.

– Nu-mi pasă, gemu el, trecându-și vârfurile degetelor peste sfârcurile ei tari ca piatra, reluându-și asaltul asupra gurii ei și înăbușindu-i țipătul, în timp ce șoldurile li se întâlneau cu tot mai mare intensitate și forță, iar și iar.

Farah simțea că îi tremurau picioarele, că stomacul i se crispează, iar o senzație delicioasă pe care nu știa să o numească o cuprinde și i se răspândește din cap până în picioare.

– Îți place?

Repetă mișcarea, gemând, cu buzele lipite de ale ei.

Dacă îi plăcea? Mai mult decât tarteles cu căpșune și deserturile decadente. Mai mult decât atunci când se satisfăcuse singură, în timp ce el se uita. Nu crezuse că putea simți o atât de mare plăcere. Dar nu-i putea spune toate acele lucruri, așa că scoase doar un „Da” abia șoptit, în timp ce fiecare fibră a trupului ei începea să se înfierbânte într-un ritm pe care nu-l experimentase până atunci.

Cu fiecare mișcare a lui, cu fiecare sărut, minunata senzație devenea tot mai intensă, mai electrizantă, până când, într-un final, deveni imposibil de controlat. Își lăsă capul pe spate și ridică șoldurile. Trupul îi fu cuprins de un extaz aproape dureros care aproape o făcu să își piardă cunoștința. Inima îi bătea nebunește, pompând sânge spre toate extremitățile, după care păru a se opri o clipă, pentru ca apoi să o ia de la capăt. Avu impresia că își aude numele. Știa că printre buze îi scăpaseră cuvinte fără noimă. Poate chiar țipase, dar nu auzise nimic și nu își amintea aproape nimic. Poate vorbise la fel de incoerent ca acei evangheliști habotnici.

Simțea cum tot corpul îi pulsează și se temu că, dacă senzațiile aveau să continue, urma să ajungă să vadă chipul lui Dumnezeu, căci nu se îndoia că plăcerea risca să o ucidă. Se agăță cu disperare de bărbatul care îi provoca acele senzații incredibile, încercă să se ridice spre el, să își găsească un echilibru în acel tăvălug de senzații și emoții care o cuprinsese.

– Nu!

El se trase înapoi cu violență, blestemând. Se smulse de lângă ea. Tocmai o redusese la o masă tremurândă, la ceva mai mult decât un cadavru. Simțea că murea câte puțin pe măsură ce undele de plăcere

se domoleau. Farah deveni prea târziu conștientă de ceea ce făcuse. Îl privi în timp ce-și smulgea lavaliera.

– Îmi pare rău...

Brusc, el o imobiliză din nou, iar mâinile lui nemiloase o apucară și o traseră spre tăblia patului.

– Ți-am spus să nu încerci să mă atingi!

Acei ochi atât de expresivi cu câteva momente în urmă redeveniseră cum îi știa. Reci. Calculați. Lipsiți de viață. Cu o viteză îngrijorătoare, îi legă o mână de tăblia patului, apoi privi în jur. Când văzu bucata de stofă, stofa lui Dougan, rânji, o înșfăcă și o folosi ca să-i lege și cealaltă mână. Farah se înșelase. Nu fața lui Dumnezeu ar fi văzut-o, căci îl avea în față pe diavolul însuși, strivindu-i trupul cu al lui. Începu să o cuprindă panica. El nu înțelesese corect. Intenția ei nu fusese să-i trădeze încrederea și-așa fragilă. Nu mai reușise să-și controleze propriul trup, cotropit de plăcerea pe care el i-o provocase.

– Dorian, eu...

El îi acoperi gura cu degetele înmănușate.

– Așa stau lucrurile.

Dorian simțea că trecuse de punctul fără întoarcere. Depășise acea graniță imaginară pe care nu intenționase să o treacă. Oricât îi repugna ideea de a fi atins, acea parte din trupul lui pe care o simțea mai dornică și mai tare ca oricând își cerea drepturile și voia să meargă până la capăt. Făcu un ultim nod legăturii care imobiliza mâinile lui Farah, fără a-și lua palma de pe gura ei ispititoare. Nu putea să-l atingă. Nu putea să țipe. Nu putea să-i scape. Dorian trase adânc aer în piept, reușind să recupereze crâmpiele din propria-i umanitate din abisul negru în care simțea că se scufundase. O mi-reasmă aparte îi atrase atenția de la sentimentul de vinovăție ce amenința să se insinueze sub platoșa cu care-și apăra sufletul. O simțea în vârfurile degetelor ei fine cu care îl ațâțase pe când își descoperea, cu inocentă uimire, propriul trup și plăcerea pe care și-o putea provoca.

Dorian nu voia să o privească. Dacă în ochii ei ar fi citit teamă, risca să-i arate îndurare. Dacă ar fi citit supunere, risca să profite. Dar dacă ar fi citit milă... chiar nu știa de ce-ar fi fost capabil. Înghiți în sec și privi cu atenție unghiile bine îngrijite ale soției sale. Instinctul își intră în drepturi, iar buzele lui îi cuprinseră două degete încadrate de stofa Mackenzie. Le simțea răcoroase, o răcoare ce contrasta cu fierbințeala gurii lui. Ea avu o tresărire de surpriză,

apoi degetele-i rămaseră nemișcate. Iar el le savură. Aveau gust de sare, de mosc... și de femeie. Le cuprinse cu toată gura și le despărți cu limba. Spre marea lui uimire, ea gemu încet, iar șoldurile i se încordară și se ridicară de pe pat. Îi eliberă degetele, iar ea le strânse imediat în pumn. Evita în continuare să o privească. În schimb, era concentrat cu toată ființa asupra trupului ei în nuanțe aurii. Continuă să-și țină mâna peste gura ei și se aplecă până când buzele îi atinseră lobul delicat al urechii.

– Ți-am gustat păsărica, o preveni. Și vreau și mai mult.

Ea începu să respire atât de precipitat, încât coșul pieptului părea gata să se spargă. Sfârcurile tari ca piatra aproape că vibrau. El era la fel de șocat ca ea de ceea ce-i spusese, dar nu tocmai surprins. Cu doar o oră în urmă, simpla idee de a atinge altă ființă umană îi provoca repulsie. Dar ea nu era *orice* ființă. Era Farah. Și îi făcuse o promisiune. În prezența ei, trupul lui reacționa cum n-o făcuse niciodată în prezența cuiva. Aproape că înnebunise când o văzuse atingând culmea plăcerii. Ce bine-ar fi fost dacă nu l-ar fi atins. Dacă pielea lui nu ar fi simțit atingerea ca pe un fier înroșit. Dacă nu ar fi simțit că toate rănilile care-l chinuiseră se redeschideau. Peste dorința trupească dureros de intensă simțise că se preling șuvoaie de sânge. Avea să-i spună într-o bună zi că nu era supărat pe ea. Că o legase pentru siguranța ei. Pentru că, dacă l-ar fi atins din nou, fără să își dea seama, luată de valurile extazului, el nu și-ar fi putut controla reacția.

Gândul la ce-ar fi capabil să facă era în măsură să-i înghețe din nou sângele în vene. Numai că mirosul e un simț extrem de puternic, iar mirosul ei se impregnase în el. Ca să ajungă la sexul ei, trebuia să-și desprindă mâna de buzele ei.

– Dacă scoți un sunet, îți pun căluș!

Dumnezeule! Era un monstru. Însă Dorian știa că, dacă ea i-ar fi cerut îndurare, n-ar fi putut să o refuze. Știa și că n-ar mai putea să dea ochii cu ea dacă l-ar respinge. Așa că nu-i putea îngădui nici unul din aceste lucruri. Doar o prevenise, nu-i așa? Înainte ca ea să-i ceară să petreacă această noapte împreună.

Ea încuviință din cap. Pentru el era suficient. Îi eliberă gura, iar ea nu scoase un sunet. „Slavă Cerului!”

Dorian simțea că inima îi bătea de să-i sară din piept, iar mădularul îi pulsa de dorință. Fu bucuros că ea nu-i opuse rezistență aproape deloc când îi depărtă genunchii. Strălucea. Era udă toată. „Al naibii de frumoasă.” Îi mângâie interiorul coapselor, desfăcându-le tot mai

mult, desfăcându-i jartierele ce țineau strânși ciorapii. Se întrebă dacă pielea îi era la fel de fină precum părea.

Foamea îi devenise feroce în vreme ce el se sprijini în coate și permise poftelor să i se înțelezeze adânc în abdomen. Fu uimit de cât de udă, caldă și mătăsoasă era ea. Îi despică sexul cu vârful degetului înmănușat, iar nectarul ei îi acoperi vârful mânușii. Ea tremură, dar nu scoase nici un sunet, așa cum îi promisese. El își frecă degetul mare și arătătorul, curios să vadă consistența sevei ei. Nu peste multă vreme, mädularul lui avea să fie complet acoperit de acest nectar și...

Simțea că o lua razna dacă nu o gusta cât mai repede. Dorian n-avea habar ce făcea, dar mireasma ei îl ademenea într-atât încât își lipi buzele de sexul ei. Ea își arcui șoldurile, iar el își dădu seama că făcea mari eforturi să rămână cât se putea de pasivă, deși trupul o trăda. „Prea bine.“ Pentru că și pe el îl trăda.

Avea un gust dumnezeiesc. Avea gust de dorință și de plăcere. De împlinire. De femeie. Femeia *lui*. Prädătorul din el urma să ia masa și să se ospăteze până avea să se simtă îndestulat.

Și fusese înfometat o viață.

Nevoia disperată de a se zbate să scape din legături dispăruse în clipa în care Farah simțise cum buzele soțului ei îi cuprinseseră degetele. Iar la auzul cuvintelor vulgare pe care i le șoptise la ureche, excitația pusese stăpânire pe trupul și pe simțurile ei. Iar acum umerii lui largi se aplecau și se ridicau ritmic dintre coapsele ei depărtate, în timp ce limba lui îi producea senzații care o făceau să-și muște buzele până la sânge.

Limba lui o despică în două cu o atingere prelungă. El gemu lipit de ea, iar ea scânci drept răspuns, fără să se poată controla.

Nu scoase un cuvânt. Nici măcar unul.

Blackwell se transformase în acel jaguar la care se gândise în clipa în care îl văzuse prima dată. Umerii lui se roteau și se lăsau în jos, iar el se instala cât mai confortabil ca să se bucure de ospăț. Nu lăsă nici o părticică din ea neexplorată. Limba lui căuta cu îndrăzneală și găsea zone pe care ea nici măcar nu și le cunoștea. Îi desfăcu sexul cu vârfurile degetelor, expunând-o complet. Farah abia putea îndura ce simțea. Însă vedea expresia de venerație de pe chipul lui când o privea, când o gusta, de parcă și-ar fi dorit să își întipărească în memorie fiecare protuberanță și fiecare crevasă a anatomiei ei intime. Învăță repede ce anume o făcea să geamă, ce o făcea să se arcuiască sau să se retragă. Se juca precum un bărbat care abia învăța

jocul. Îi testa reacțiile, recrea senzațiile, îi făcea plăcere să fie un pic crud cu ea, așa cum numai Inimă Neagră din Ben More o putea face. O împingea până dincolo de limite, apoi se retrăgea, lăsând-o să geamă, să se încordeze, să asude.

Ea tresări când degetul lui pătrunse în canalul îngust și mătăsos al feminității ei, iar vibrațiile geamătului lui deasupra miezului cărnos pe care îl suga cu poftă între buze și-l excita cu limba o zdruncină zdravăn.

Farah țipă din toate puterile. Simțea nevoia să se agațe de ceva, să prindă cu degetele, să atingă, în timp ce testa rezistența legăturilor care o imobilizau. Și, cu cât se lupta mai tare, cu atât plăcerea devenea mai intensă, făcându-i sângele să fiarbă și făcând-o să simtă nevoia să urle de plăcere. El rămase acolo, simțindu-i zvâcnirile disperate ale șoldurilor și urmărind-o cum își înfinge călcâiele în saltea și se arcuiește. Pentru o clipă, crezu că intensitatea orgasmului avea să o rupă în două, dar el era acolo, apăsându-i șoldurile și obligând-o să se bucure de finalul extatic. Ea închise ochii, dar în spatele pleoapelor strânse vedea milioane de lumini și culori. Farah își simțea mușchii sexului contractându-se și relaxându-se în jurul degetului înmănușat, trăgându-l parcă și mai adânc înăuntrul ei.

Apoi el dispăru.

Farah se prăbuși respirând greu și tremurând de epuizare. Se simțea prizonieră și, în același timp, mai liberă ca oricând. Își lăsă capul să atârne într-o parte și îl privi printre gene. Făcu ochii mari. Dorian își desfăcuse pantalonii și ingenunchease între genunchii ei tremurători, ținându-și mădularul erect în mână. Până în acel moment, actul la care aveau să purceadă nu o intimidase pe Farah.

Trăsăturile lui întunecate erau deopotrivă neînduplecate și aproape imploratoare. El se aplecă și-i potrivea șoldurile, oprindu-se o clipă ca să îi atingă sfârcurile cu degetul umed, pentru ca apoi să le lingă.

– Doamne, ce gust ai! Mă îmbată. El gemu, iar ochii lui aruncau săgeți acuzatoare în timp ce se așeza deasupra ei, complet îmbrăcat, dar cu sexul apăsător pe despicătura dintre coapsele ei. Ce mi-ai făcut?

Ce-i făcuse *ea* lui?!

– Eu... eu...

El îi acoperi din nou gura cu mânușa, ca o stavilă în fața cuvintelor pe care oricun n-ar fi știut să le găsească.

– N-am vrut să-ți fac rău. N-am vrut asta niciodată. Îmi pare rău, îi șopti la ureche.

Farah nici nu apucă să se gândească pentru care dintre nenumăratele greșeli își cerea el scuze, căci el era deja în ea, deflorând-o. Mănușa îi înăbușea strigătele în timp ce Dorian o pătrundea tare și fierbinte. Sexul lui îi ajungea până-n pânțele sau, cel puțin, așa i se părea. Iar în tot acest timp Dorian injura și blestema, rostind blasfemii pe care Farah nu le auzise în toți anii petrecuți la Yard. Deși ea era cea a cărei carne sângera, el era cel cu chipul contorsionat ca într-o mască a durerii. Farah trase de legăturile care îi imobilizau mâinile, se zbătu sub palma care îi acoperea gura. Voia să scape de durere și, în același timp, să îl aline pe el. Voia să-și recapete controlul asupra trupului.

Însă Inimă Neagră din Ben More n-avea să-i îngăduie asta.

Dorian făcu un efort să o privească în ochi. Să vadă licăririle de durere. Durerea pe care el i-o provoca. Cât de crud era Dumnezeu, cât de crud rânduise lucrurile pe acest pământ! Căci a o pătrunde era, pentru el, cea mai dulce plăcere, în timp ce pentru ea era cea mai cruntă tortură.

„Ea a vrut-o”, își aminti el. „Da, dar nu atât de mult cum ai vrut-o tu”, îi șopti o voce întunecată. „N-am vrut niciodată să îi fac rău. Și nicidecum în felul acesta”, protestă el. „Nu te-ai fi oprit până n-ai fi făcut-o a ta. Până n-ai fi gustat-o ca acum, până n-ai fi cotropit-o ca acum.” „Nu mă va respinge niciodată”, își spuse el, înnebunit. „Atunci, ia-ți mâna de pe gura ei.”

Dar n-o făcu. *Nu putea.* Prins în lupta cu sine însuși, Dorian aproape că nu băgă de seamă cum trupul ei ceda ușor, cum se adapta trupului lui, cum îl accepta și îi făcea mai mult loc, în timp ce pulsa încet, cu strângeri mătăsoase. Frica și încercările de a se împotrivi o epuizaseră pe Farah, iar corpul i se înmuiase și devenise ascultător, supus. Nu trecu mult și expresia de panică și durere dispăru, iar ochii ei cenușii redeveniră ca de argint.

El rămase nemișcat, cu mușchii încordați. Era la marginea abisului și nu reușea să facă saltul final.

Știa din experiență că realitatea nu se ridică niciodată la înălțimea amintirilor sau, chiar mai rău, a fanteziilor. Însă acele convingeri se năruiseră în clipa în care pătrunsese trupul soției lui. Doar o parte din el era în ea, și totuși, căldura ei îl umplea, îl împresura, iar el știa, dincolo de orice îndoială, că, odată ce se pierduse în ea, se

pierduse și în fața ei. Farah scoase un mic suspin de ușurare și flutură din gene când șoldurile i se relaxară în sfârșit și putu să simtă cum era să îl simtă în ea. În acea clipă, o pulsație fierbinte de dorință străbătu trupul lui Dorian, urmată de un val de plăcere. Instinctul se dovedi mai puternic decât rațiunea, iar el își ridică șoldurile și se împinse în ea, afundându-se în ea, iar și iar.

Plăcerea se transforma treptat în extaz, răvășindu-i toate simțurile, secându-l. Explodă adânc, umplându-i pântecul cu seva lui. Iar la final se simți gol, un gol întunecat, de binecuvântare și de foame, sătul, dar nu îndestulat. Era un bărbat în plină forță ce se lupta să înoate împotriva curentului și care își dădea seama prea târziu că încerca să se pună cu o forță a naturii cu mult mai puternică decât el.

Știa că era pierdut.

Farah îl simți mărindu-se în ea, forțând și mai mult canalul deja tensionat. Nu avu nevoie decât de câteva mișcări ca să se dezlănțuie. Apoi își rezemă capul de gâtul ei fără să respire câteva momente care ei îi părură o eternitate. Trupul lui puternic era scuturat de valuri de fiori. Își susținea greutatea cu o singură mână, iar palma rănită era în continuare lipită de buzele ei. Până și degetele i se încleștau în ritmul pulsațiilor care nu-i slăbeau trupul.

Când furtuna simțurilor se domoli, el răsufală adânc, cu fața învăluită în părul ei. Farah nu știa la ce să se aștepte de-acum, după ce el își luase porția de plăcere. Dar cu siguranță nu se aștepta să urmeze ceea ce urmă.

Blackwell nu se opri. Menținu un ritm lent și constant, cu bărbăția la fel de fermă ca la primul asalt asupra trupului ei. Gâfâielile i se transformară în gemete, ce lăsară locul suspinelor. Își ridică pieptul ca să o privească, iar trăsăturile lui dure și neliniștitoare erau înmuiate de o expresie nouă: uimire. Lâna fină a vestei lui se freca ușor de sfârcurile ei sensibile. Pielea mânușii lui îi atinge buzele, gâtul, sânii. Dorian o pătrundea cu mișcări prelungi, adânci, profunde, iar seva lui îi ușura accesul în miezul trupului ei. Farah crezuse că rolul ei se încheiase și că, odată satisfăcut, trupul ei nu avea să-i mai fie de nici o trebuință. Spre marea ei mirare, simți cum o căldură aproape înțepătoare i se naște în vintre la fiecare mișcare a lui Dorian, de fiecare dată când sexul lui se afunda în carnea ei. Întredeschise buzele și scoase un mic scâncet de plăcută mirare.

Privirea lui Blackwell se oțeli, întrebătoare.

Iar trupul ei răspunse fără ezitare. Șoldurile i se ridicară, coapsele i se încordară, iar Farah lăsă să îi scape un geamăt de încurajare.

Era tot ce-i trebuia lui Dorian.

Nu o sărută, nici nu o gustă. În schimb, îi scrută chipul cu o intensitate înnebunitoare. Urmărea fiecare clipire a genelor, fiecare respirație, fiecare moment în care buzele ei se întredeschideau. Folosea toate semnalele trupului ei ca să își ajusteze mișcările. Pe ea o uimea faptul că el își putea susține trupul într-un singur braț, dar gândurile începură să i se topească unele în altele în clipa în care el începu să își folosească cealaltă mână ca să o exploreze, ghidându-i simțurile precum un dirijor de orchestră. Îi atingeă contururile feței, pomeții, de parcă ar fi vrut să își întipărească în memorie fiecare trăsătură.

Presiunea din vintre se intensifică, gemetele ei se transformă în scâncete, apoi scâncetele devin țipete. Degetele lui alunecă printre buzele ei, lăsându-i pe limbă miresma propriului sex. Sex și piele. Strânse buzele și își plimbă limba pe degetele înmănușate, apoi le supse. El șuieră, gemu și își retrase mâna, coborând-o apoi spre șoldurile ei și cuprinzându-i o fesă, trăgând pentru a-și face loc, intensificând ritmul.

Cu capul pe spate, între perne, cu ochii dați peste cap, Farah avea senzația că toate simțurile îi erau copleșite și-i solicitau atenția.

Piele și sex. Întuneric. Condimente. Aer răcoros. Sânge înfierbântat. Haine. Carne moale și alunecoasă. Trup de bărbat masiv și ferm.

O gură peste a ei. O limbă zvâcnind înăuntru, savurând esența de femeie pe care degetele lui o lăsaseră acolo.

Farah simțea cum valuri de senzații îi străbat șira spinării. Îi era teamă de ele, ca de primele unde ale unui cutremur, ca de acea secundă de respiro înainte de fulger.

Așteptă tunetul drept răspuns, convinsă că avea să răsune prin fiecare oscior al ei. Luptându-se cu legăturile cu mușchi slabi și tremurători, se îndoia că ar supraviețui unui nou val devastator de plăcere.

Dar nu avea scăpare. Extazul îi răvăși ca un cutremur trupul neajutorat, purtând-o în valuri după valuri de senzații. Blackwell își lipi buzele de ale ei, absorbindu-i țipetele înnebunite, până când se desprinsese brusc din sărut și se trase îndărăt, slobozind un geamăt

intens și profund, urmat de un altul, strigându-și cea de-a doua descătușare ca un prizonier eliberat după ani de temniță grea.

Farah simțea că oasele i se dizolvă într-o delicioasă și lunguroasă senzație de sațietate. Dacă n-ar fi fost strânsoarea legăturilor ce-i apăsau încheieturile și micile pulsații pe care încă le resimțea în abdomen, Farah s-ar fi întrebat dacă nu cumva se desprinsese de propriul trup.

Dorian Blackwell, soțul ei, rămăsese deasupra ei, în vreme ce încercau amândoi să își recapete suflul. Îl privi în ochi și, în acea clipă, împărtășiră un moment de uimire tăcută. Ceva se schimbaseră profund în lumea lor. Ca și cum împărtășeau de acum un soi de secret cosmic sau un gând rătăcit, purtat de valurile mării. Iar în acel moment de tăcere și de eliberare, ea simți că îl cunoaște, în sfârșit, că îl vede cu adevărat așa cum era. Un băiețandru rănit și abuzat. O inimă plină de promisiuni și apoi golită, un suflet rătăcit prin umbre în căutarea luminii. Iar ea simți că i se deschiseseră nu doar ochii, ci și inima.

Afurisit să-i fie chipul! Îi trăda toate gândurile. Iar el probabil că le citise, căci, înainte chiar de-a se retrage din trupul ei, se ascunsese din nou în spatele paravanului de întuneric și gheață, lăsând-o acolo, înfrigurată, vulnerabilă și singură.

„Nu pleca!“ îi ceru ea în gând.

Își dădea seama că descătușase ceva. Că scosese ceva la lumină. Dar încă nu își dădea seama ce anume și nici ce însemna asta. Avea nevoie de mai mult timp, de câteva momente în plus alături de el. Sub el.

– Trebuie, i-o tăie el, retrăgându-se din ea și dându-se jos din pat.

Farah se încruntă. Îl vedea din spate, îl privea cum își aranja hainele și își încheia nasturii. Ea nu își dădu seama că gândise cu voce tare până nu îi auzise răspunsul.

– De ce trebuie?

Dorian nu îi luă în seamă întrebarea. Se duse spre spălător și turnă apă pe un prosop. „De ce?“ Răspunsuri erau cu miile. Era deopotrivă protector și laș. Protector, pentru că știa că acele coșmaruri care pentru el erau inofensive fizic ar putea fi letale pentru ea. Dacă s-ar trezi cuprins de panică, încercând cu disperare să alunge amintirile, ar risca să o frângă înainte să se poată stăpâni.

Era însă și laș, pentru că știa că a doua zi de dimineață n-avea să-i poată înfrunta furia și ura. Nu avea tăria de-a vedea urmele pe care

legăturile aveau să i le lase în carne. Nu avea tăria să-i vadă mânia și dezgustul când avea să conștientizeze ce făcuse. Ce-i făcuse el. Că îi furase inocența și-și slobozise în ea sămânța murdară.

De două ori.

Stoarse prosopul și se întoarse la ea. Arăta ca o zeiță captivă. Ca o pradă de război din antichitate, legată și expusă pentru plăcerea noului stăpân.

El, unul, așa o tratase.

Și pentru asta merita să moară.

Desfăcu lavaliera cu care îi legase o mână. Ar fi trebuit să mai stea cu ea. Să o ajute să se spele. Dar știa că vederea trupului ei dezvirginat l-ar înnebuni. Bine-ar fi să scape cât mai putea. Cât se putea controla, pentru că, în mod surprinzător, reușea. Era puternic. Se ținuse de cuvânt. Își făcuse datoria. Ea se putea dezlega singură de aici încolo.

„Pânza lui Dougan.“

Brusc își pierdu stăpânirea de sine.

– Rămâi? întrebă ea încet, cu ochii adumbriți de genele grele. N-am să... n-am să încerc să te ating.

– Culcă-te acum, îi ceru el, forțându-se să întoarcă spatele ca să nu mai vadă aura sublimă a cârlionților ei.

În drum spre ușă, stinse lumânările și ieși fără să se uite înapoi, lăsând-o singură în beznă. Când ușa se închise în spatele lui, își pierdu controlul. Covoarele scumpe îi amortizară căderea când se prăbuși în genunchi. Ce nesăbuit fusese să creadă că era puternic! Un nesăbuit și un prost!

Era clar că avea o slăbiciune, un nenorocit de punct vulnerabil. Unul cu ochi cenușii aproape lichizi și cu plete crețe argintii.

Iar dacă ea avea să afle asta, atunci Dumnezeu să-l aibă în pază!

Capitolul 15

– Bună dimineața, doamnă Blackwell! Lumina soarelui inundă camera, trezind-o pe Farah. Deschise ochii și-l văzu pe Murdoch, care, binedispus, trăgea draperiile. Sper că ați dormit bine.

Razele soarelui străpungeau cu greu norii și ceața, dar totuși reușeau să își împrăștie strălucirea. Așa ceva era posibil doar în Highlands.

– Bună dimineța, Murdoch. Cât e ceasul? Farah căscă și clipește, ca să își limpezească ochii. V-am lăsat să dormiți cât de mult am putut, domniță, da' Blackwe... Dumnezeule! Ce v-a făcut bătăranul, v-a legat?

Speriată, Farah încercă să-și miște brațele și văzu că mâna stângă îi rămăsese prinsă de tăblia patului, legată cu bucata de material de la Dougan. Adormise așa, fără să își dea seama, într-atât de epuizată fusese. Mâna îi era amorțită, atârând pe lângă tăblia patului, înfășurată într-o bucată decolorată de material negru, cu auriu și albastru.

„O amintire a legăturii noastre”, își spuse. Înțelesul cuvintelor pe care i le spusese soțul ei era acum alarmant de literal și își pierduse din sensul figurat. Murdoch se grăbi spre ea, amintindu-i că adormise aproape goală. Își strânse hainele la piept în timp ce el desfăcea strânsoarea care îi ținuse mâna imobilizată.

– Nu mă mai mir că a dispărut azi-dimineață de parcă-l urmăreau toți dracii. Știa că o să ne punem toți pe el și-o să-l jupuim de viu pentru că v-a tratat în halul ăsta. Și chiar în noaptea nunții! Ce-mi pasă că io-s cine sunt și el e afurisitul de Dorian Blackwell? Când dau ochii cu el, o să-l...

– Nu-i nimic, îl liniști Farah, mișcându-și degetele ca să ajute sângele să circule din nou. Trebuia să facă asta ca să... Vezi tu, m-am întins să-l ating într-un moment de...

Farah simți că roșește și închise ochii. Când îi redeschise, Murdoch o privea cu un amestec de înțelegere și părere de rău, înapoiindu-i cu grijă bucata de material.

– Nu v-a rănit, așa-i?

Farah clătină din cap. Se ridică în capul oaselor și își privi încheieturile ușor învinețite. Simțea dureri și înțepături în mușchi pe care nici nu știuse că îi avea.

– Cred că noaptea trecută a fost mai grea pentru el decât pentru mine.

– Zău că da! zise Murdoch încuviințând din cap. Îmi imaginez. Nu-i stă în obicei să...

Farah afișă un zâmbet sardonice.

– Ba aș zice că îi stă în obicei.

– Nu când e vorba de dumneata, insistă Murdoch.

– Ce vrei să spui?

Trupeșul scoțian își feri privirea și îi adună hainele, punându-le la picioarele patului.

– Zic că sunteți drăguța lui Dougan. Trebuia să fie blând și să aibă grijă de dumneata.

Amintirile nopții trecute năvăliră și o făcură să se înfioare. Dorian nu fusese chiar blând, dar...

– A avut... grijă, recunosc Farah. N-ai de ce să fii supărat pe el. Sunt bine, după cum vezi. Îi zâmbi și fu surprinsă să constate că era un zâmbet sincer. Însă, în clipa următoare, își aminti de cuvintele lui Murdoch și le pătrunse sensul. Și zici că domnul Blackwell... adică... soțul meu a plecat de dimineață?

Murdoch se întoarse cu spatele și se apucă să aprindă focul ca să îi ofere intimitate.

– Da. Ne aranjează plecarea la Londra cu trenul de după-amiază.

– La Londra? Așa curând?

Farah chiar se întrebase dacă urma să aibă parte de câteva zile liniștite în care să se învețe cu viața de oameni căsătoriți. Sau, măcar, în care să se obișnuiască unul cu celălalt. Poate chiar să petreacă împreună câteva nopți precum cea de dinainte și să descopere ce alte plăceri le mai putea oferi patul conjugal.

– V-am pregătit o baie fierbinte, spuse Murdoch în timp ce încerca să ațâțe focul. Și ați face bine să-i dați zor. N-aș vrea să fiu ăla de-i spune lui Blackwell că planurile s-au dat peste cap.

„Normal“, își spuse Farah în timp ce se ridica ușor și se întindea după halatul de mătase de lână pat. Acum, că o avusese, Blackwell avea să se grăbească să obțină titlul de Northwalk. Iar asta presupunea să o târască la Londra și s-o etaleze în fața unui nemernic care o voise cândva de soție, dar care acum nu urmărea decât să o elimine.

Chiar dacă asta ar însemna să o ucidă.

Farah își mușcă limba și se întrebă, nu pentru prima oară, dacă Dorian Blackwell își ținea promisiunile atât de riguros pe cât pretindea. Acum, că îl ajutase să obțină ceea ce-și dorise, ce însemnătate va mai avea viața ei pentru el? Oare era într-adevăr mai puțin ticălos decât Warrington? Ce garanție avea ea, în afară de spusele locatarilor aceluia castel plin de condamnați și de criminali, că noul ei soț și Dougan Mackenzie fuseseră atât de apropiați pe cât pretindea el? Farah își duse o mână la gură în timp ce urmărea mișcările lipsite de grabă ale lui Murdoch. Le dăduse crezare tuturor fără să clipească.

Își dorise atât de mult o conexiune cu trecutul ei, cu acel băiat care-i fusese răpit, încât luase de bun tot ce i se spusese. Și, mai mult de atât, începuse să îi pese. Oare nu cumva făcuse greșeala vieții ei devenind soția lui Inimă Neagră din Ben More?

Ce fusese-n capul ei?

Îndoiala începu să pună stăpânire pe ea. Cu greu, din cauza durerilor musculare, se uită spre pat, amintindu-și venerația de pe chipul soțului ei, felul în care o posedase, plăcerea prelungită încărcată de uimire și de surprindere. Astfel de lucruri nu puteau fi născociri. Nici prefăcătorii. Sau puteau? În nici un caz nu din partea ei. Nu. Ce se petrecuse între ei noaptea trecută fusese cât se putea de real. Atât de real că el simțise nevoia să facă un pas înapoi. Să se îndepărteze de ea.

Farah petrecuse o mare parte din ultimii zece ani printre criminali și mincinoși. Și credea, atât cât îi îngăduia propria judecată, că Blackwell nu mințise când îi promisese că urma să aibă grijă să fie în siguranță. Dumnezeuule, spera că așa stăteau lucrurile, pentru că, deși îl iubea pe Dougan Mackenzie și îi era dor de el, nu era tocmai pregătită să i se alăture în mormânt.

Trenul care circula pe ruta Glasgow-Londra trase ultimul semnal de avertizare. Norii de abur cald se amestecau cu ceața, îngreunându-le pasagerilor vederea. Un valet o conduse pe Farah în vagonul privat al lui Dorian Blackwell.

– Am urcat bagajul domnului Blackwell, dar pe al dumneavoastră nu l-am văzut. Să țin trenul în loc ca să aveți timp să-l aduceți?

Ochii căprui ai tânărului se potriveau la fix cu constelația de pistru care-i împodobeia chipul. O ajută pe Farah să urce. Pentru nimeni altcineva nu s-ar fi pus problema să întârzie plecarea trenului. Doar pentru cineva ca Inimă Neagră din Ben More. Și, mai nou, pentru soția lui.

– Nu, mulțumesc, domnule McFarley. Nu mi-am luat cufărul.

Căută prin geantă și scoase o monedă pe care i-o dădu tânărului.

– Mulțumesc, doamnă Blackwell, îi spuse el, cu ochii strălucindu-i. O să faceți ceva cumpărături la Londra, așa-i?

„Doamna Blackwell.” Oare de ce avea impresia că numele fals de Mackenzie era mai puțin artificial decât numele perfect legitim de Blackwell? Își privi rochia de seară cu care era îmbrăcată, cea mai frumoasă dintre toate rochiile pe care le avusese vreodată, și își dădu

seama că pentru aristocrați acea rochie ar fi fost absolut decentă pentru o călătorie cu trenul și nimic mai mult.

— Cred că ar cam fi cazul, nu?

Era limpede că uniforma ei de funcționar la Scotland Yard nu era ce trebuia pentru o contesă.

— O să vă-ntoarceți curând în Scoția, doamnă?

— O să vin des în vizită, răspunse ea cu sinceritate.

— Prea bine, doamnă Blackwell. Călătorie plăcută!

O salută, apoi coborî de pe platforma vagonului și se grăbi spre ceilalți angajați care se îngrămădiseră în apropiere de linia de tren. Când Farah se uită spre ei, se împrăștiară care încotro, prefăcându-se că aveau treburi de rezolvat și că ultimul lucru care le trecea prin cap era să stea și să se zgâiască la ea. Probabil avea să fie nevoită să se obișnuiască, în timp, cu reacția aceasta din partea oamenilor. Anonimatul îi priise de minune, iar Farah regretă pierderea irevocabilă a aceluia statut și deschise ușa vagonului.

Un scaun uriaș se afla în centrul oricărei camere ocupate de Blackwell. De acolo privea și controla totul. Arăta ca un dictator întunecat care înmuia catifea și damasc în sângele dușmanilor, apoi împodobe materialele cu ciucuri aurii și le punea în valoare cu ajutorul unui candelabru de cristal. Era un despot pasionat de lux. Peticul de pe ochi îi era prins cu legături care îi veneau peste frunte, formând un onduleu în părul său lucios. Cu ochiul bun fixa podeaua cu o căutătură vexată. Pe un genunchi avea, parcă uitat, un pahar de cristal cu lichior de culoarea caramelului, prins între degetele înmănușate care-i provocaseră lui Farah spasme de plăcere. Purta oare aceeași pereche de mănuși pe care o purtase în noaptea precedentă?

Se ridică în clipa în care ea apărură pe culoarul îngust și trecu pe lângă două fotolii lungi și luxoase așezate de o parte și de alta a unei măsute cu scaune delicate tip Ludovic al XVI-lea. Dădu băutura peste cap și puse paharul pe masă.

Trecu un lung moment de tăcere în care el o inspectă din cap până în picioare, de la părul împletit până la singura ei pereche de încălțări bune. O inspecta cu un aer întrebător și nerăbdător, ce străbătea dincolo de masca lui de gheață. Îi despărțeau câțiva metri buni, iar el se apropie de ea lăsând totuși o distanță sigură, în așa fel încât să nu îl poată atinge.

— Ești... Eu...

Nu se-ntâmpla prea des ca Inimă Neagră din Ben More să se bălbaie sau să nu-și poată găsi cuvintele, așa că Farah îl privi întrebător.

– Da? spuse, încercând să îl încurajeze.

El își recăpătă într-o clipită sângele-rece și se încruntă încurcat.

– Imediat ce ajungem la Londra, mergem la croitoreasă.

– Da? Dar de ce imediat ce ajungem? N-avem lucruri mai importante de făcut?

El își schimonosi buzele, așa cum făcea de fiecare dată când urma să spună ceva neplăcut.

– Îmi displace profund această rochie, dar am observat că e cea mai bună pe care o ai.

– Ce are rochia mea? întrebă ea privind și mângâind materialul care o costase economiile pe-o lună întreagă. Mi se părea că mi se potrivește culoarea.

– Da, și la fel credea și Carlton Morley.

Farah zâmbi. Pentru un bărbat faimos pentru indiferența și aerul lui glacial, soțul ei se dovedea destul de gelos. Știa însă că revelația n-ar trebui s-o încânte atât de mult.

– Ei bine, dacă găsești garderoba mea atât de penibilă, am să mă consolez cu ideea de a primi un trusou nou și scump, spuse ea, prefăcându-se că oftează din rărunchi. Ce povară!

Farah își dădu seama după privirea lui că îl zăpăcise complet.

– Te... te deranjează ideea?

Oare chiar conta pentru el?

– E drept că nici unei femei nu îi place să-i fie criticate gusturile vestimentare, dar cea mai bună consolare este să primească o rochie nouă. Sau mai multe, în cazul nostru, spuse ea cu un zâmbet îndrăzneț.

Dorian o privi și se încruntă și mai tare, într-atât încât două cute adânci apărură între sprâncenele lui de abanos. Părea că buna ei dispoziție o înrăutățea și mai mult pe a lui. Că s-ar fi așteptat să o vadă supărată sau nervoasă.

– Ar trebui să stai jos, îi ordonă el, arătând înspre scaunul confortabil de pe care tocmai se ridicase.

– Nu e locul tău?

– Ia-l tu, insistă el, iar privirea lui de obicei intensă și fixă era neobișnuit de agitată.

Se uita ba la încheieturile ei, ba la sânul stâng, de parcă ar fi putut pătrunde cu privirea prin straturile veșmintelor până la bucata de pânză pe care o ținea lipită în dreptul inimii. Îi studie și restul trupului, buzele, talia, fusta.

– Prefer canapeaua, spuse ea, intrigată de purtarea lui ciudată.

El aruncă spre canapeaua de culoarea vinului o căutătură ce aducea cu îngrijorarea.

– Nu poți... nu poți sta așezată?

Un mușchi îi zvâcni sub ochi, apoi un altul în falcă.

– De ce să nu pot? Farah înțelese totul, într-un moment de claritate, și fu nevoită să apuce strâns materialul rochiei ca să își înăbușe impulsul de a-l atinge. Soțul ei era îngrijorat de starea ei, după noaptea nunții. Revelația o înduioșă. Făcu un pas spre el și fu bucuroasă să constate că el nu se retrăgea. Din cauza corsetului îmi e greu să stau așezată mult timp, îi explică ea cu blândețe. Mă simt mult mai bine dacă stau ușor întinsă.

Se vedea în privirea lui că nu prea știa ce să creadă, dar nu apucă să răspundă, pentru că se simți prima smucitură a trenului care se punea în mișcare. Farah, ale cărei picioare erau deja foarte slăbite, își pierdu echilibrul și se lăsă pe spate, fluturând din mâini. Își dădu seama că nu avea să se poată redresa și, exact când credea că avea să se prăbușească pe podea, brațele lui o prinseră, iar ea, fără să își dea seama, îl apucă de umeri ca să își recapete echilibrul.

Înghețară amândoi.

– Îmi pare rău, spuse ea, respirând precipitat.

Își luă ca arșă mâinile de pe umerii lui, nu înainte de a remarca în sinea ei că brațele lui erau chiar mai puternice decât crezuse. Spre uimirea ei, el n-o lăsă din brațe, ci o trase mai aproape, ținând-o de coate. Apoi își coborî buzele peste ale ei. Sărutul lui era la fel de posesiv ca în noaptea anterioară. Simțea în el aceeași pasiune înfrânată, dar parcă și ceva în plus. O reținere plină de frustrare. Semne de întrebare.

Farah gemu și se lăsă pradă aceluia sărut, deschizând buzele ca să-l primească și sprijinindu-se de pieptul lui puternic.

Dacă tot nu îi plăcea rochia ei, poate urma să i-o dea jos și aveau să petreacă acea lungă călătorie de la Glasgow la Londra așa cum se cuvenea s-o facă un cuplu proaspăt căsătorit. Simți prin materialul rochiei tăria bărbăției lui, care îi confirma că trupul lui era de aceeași părere. Scânci sub sărutul lui și se frecă ușor de erecția lui fermă, ca să îi arate că nu era doar receptivă, ci și dornică.

Se trezi împinsă pe canapea, în timp ce soțul ei rămase în picioare de cealaltă parte a compartimentului, gâfâind în timp ce-și turna din nou băutură în pahar. Ceva mai multă, de data asta.

– Dorian..., începu ea.

El o țintui cu un deget tremurător și dădu peste cap paharul de whisky, din două înghițituri.

– Nu te mișca!

– Și, dacă mă mișc, ce-o să faci? O să te arunci din tren?

O, Doamne, poate nu fusese o idee bună să-i sugereze așa ceva. Trenul nici măcar nu începuse să prindă viteză. Ochii lui deveniră două fante primejdioase.

– Fii atentă cum vorbești, nevastă!

Farah își dădu seama că îl inflama inutil cu astfel de replici. Cu toate acestea, nu era genul de femeie care să evite cu orice preț o confruntare.

– Când respingi o persoană nu o dată, ci de mai multe ori, e normal să se simtă la un moment dat jignită.

– Când resping? întrebă el, accentuând silabele.

– Noaptea trecută m-ai părăsit. De ce?

Chiar în clipa în care rosti cuvintele, Farah își dori să nu fi spus nimic. Cu ce drept se purta ca o mireasă abandonată? El îi spusese că avea să o lase grea, dar afecțiunea nu făcuse parte din înțelegerea lor. El își turnă încă un pahar și i-l dădu ei pe celălalt.

– N-ai fi vrut să rămân.

– Dacă nu voiam, nu-ți ceream să rămâi.

– Nu înțelegi.

– Tot spui asta. Dar să știi că înțeleg mai multe decât crezi!

Dorian se blocă. Spatele lui lat și puternic rămase imobil ca un munte.

– Și cam ce crezi tu că știi despre mine? întrebă el cu răceală.

Farah își alese cu grijă cuvintele.

– Știu doar că noaptea trecută a fost prima de acest fel pentru amândoi și a fost o experiență rară și neașteptată. Probabil m-am așteptat la o... la o recunoaștere a momentelor de plăcere pe care le-am împărtășit.

– Impresia mea a fost că plăcerea noastră a avut parte de o recunoaștere destul de sonoră, comentă el, dând peste cap încă o înghițitură de scotch.

– Așa este, spuse ea, înfiorându-se la amintirea senzațiilor de peste noapte. Și, cu toate astea, ai plecat aproape fără un cuvânt.

– Și așa va fi mereu. Nu am să dorm cu tine. Niciodată. Și ți-aș fi recunoscător dacă nu m-ai mai ruga vreodată să rămân.

– N-ai să dormi pentru că nu vrei sau pentru că nu poți? întrebă Farah cu blândețe.

El izbi cu zgomot paharul de masă.

– *Dumnezeule*, femeie, chiar nu poți să te abții să pui sare pe rană? Să nu vrei să le știi tu pe toate? Tu chiar nu ai nici o parte întunecată, nici un secret pe care ai prefera să nu-l știi, de teamă că l-aș putea folosi împotriva ta? Pentru că asta fac oamenii. Asta fac eu!

Pe chipul lui se citea mai degrabă nesiguranță decât furie, mai mult disperare decât pericol.

– Ești singura persoană în fața căreia m-am dezbrăcat de secrete, spuse ea cu sinceritate. Și n-am avut de ales. Nu doar că am rămas complet goală în fața ta, ci și expusă, din toate punctele de vedere. Făcu o scurtă pauză, în care să îi dea timp să o înțeleagă. Și, continuă ea, privirea fiindu-i atrasă spre creasta ce se înălța sub pantalonii lui strâmți, am găsit această expunere mai curând eliberatoare.

Privirea lui se întunecă și căpătă acel aer fioros despre care Farah aflase deja că era imprevizibil. Ei îi plăcea să îl vadă așa, totul era mai bine decât să se ascundă în spatele zidului de gheață.

– Vezi tu, bărbate, nu-mi mai e teamă decât de moarte.

– *Aici greșești.*

Vocea lui de obicei mătăsoasă căpătă duritatea stâncilor din Highlands. Farah nu era sigură dacă din cauza tăriei băuturii sau a amintirilor întunecate care-i jucau în fața ochilor.

– Există multe lucruri mult mai înspăimântătoare decât moartea.

În acel moment, Farah fu convinsă că Dorian avusese parte de toate acele lucruri înspăimântătoare. Își lăsă capul pe spate, întinzându-și și expunându-și gâtul, și-i văzu pieptul încordându-se și lucirea întunecată din ochii diavolești.

– De ce anume te temi, bărbate? îl întrebă, înclinându-se aproape neobservat spre el. De ce-mi refuzi compania în timpul nopții?

El o privi apropiindu-se, dar nu făcu nici un gest să o oprească. Nici să se retragă.

– Din cauza lucrurilor pe care le visez, murmură el. Adesea, nu-s decât amintiri. Mă hăituiesc și sunt... violente. Ți-aș putea face rău, Farah. Te-aș putea răni grav, fără să-mi dau seama. Iar când mi-aș da seama, ar fi deja prea târziu.

Oare de aceea plecase? Ca să o protejeze?

- Poate reușim să facem ceva. Data viitoare am putea încerca să...
- Nu știu dacă va exista o dată viitoare.
- Ce vrei să spui? întrebă ea încruntată.
- E posibil să fi rămas deja grea.

Farah își atinse abdomenul plat.

- Sigur, e posibil, dar asta nu înseamnă că nu vom mai... știi tu.

Probabil e nevoie de mai multe încercări.

- O să vorbim din nou despre asta dacă și când va fi cazul.
- Dar tu nu vrei?

El se aplecă spre ea, rânjetul batjocoritor schimonosindu-i trăsăturile.

- Dar tu? Vrei să te pângăresc din nou? Să te leg și să fac din trupul tău un receptacul pentru sămânța mea, un obiect al plăcerii?

Voia, bineînțeles că voia. Fără îndoială. Dar cuvintele pe care le folosisese el o lăsaseră perplexă

- Nu ești singurul care a avut parte de plăcere.
- Și dacă n-ai fi avut?
- Dar am avut.
- Nu cum ar fi trebuit, la prima ta experiență.

Farah ridică din umeri.

- Cine spune cum trebuie și cum nu trebuie să avem parte de plăcere împreună?

- Te-am rănit, scrâșni el printre buzele aproape lipite.

- Da, pentru o clipă, dar, din ce am înțeles, așa e mereu pentru virgine. Însă plăcerea pe care mi-ai oferit-o nu poate fi descrisă în cuvinte. Și mi-ar plăcea să cred că... și eu aș putea face același lucru pentru tine, dacă m-ai lăsa.

Farah își strânse degetele înmănușate. Era cumplit de greu să nu îl atingă. Vedea că trupul lui era în deplină contradicție cu mințea și cu cuvintele lui. Că, pe măsură ce încerca să o îndepărteze prin comportament și cuvinte, dorința lui era tot mai fermă și mai vizibilă. Însă promisese că nu avea să încerce să îl atingă, oricât de mult și-o doreau amândoi. Așa că tot ce putu face fu să se aplece tot mai mult înspre el, spre abdomenul lui ferm. Sub materialul închis la culoare al pantalonilor, sesiză conturul prelung al bărbăției lui semețe.

Noaptea trecută, soțul ei își coborâse buzele în miezul feminității ei, provocându-i o plăcere inimaginabilă. Oare ea putea face același lucru pentru el? Ce-ar fi dacă și-ar lipi buzele de sexul lui întărit?

Cum ar reacționa el? Întoarse capul într-o parte, plimbându-și obrazul peste materialul aspru al pantalonilor, simțind căldura pielii pe care o acoperea.

– *Farah*, gemu el, în semn de avertizare.

– Da? răspunse ea, cu pieptul deodată tensionat, umplut până la refuz de anticipație, în vreme ce corpul îi fu inundat de dorință.

– V-am adus ceaiul și gustările, anunță Murdoch din pragul ușii, împingând un cărucior încărcat și lăsând aerul rece să pătrundă prin ușa deschisă. Dacă asta-i clasa întâi, eu îmi mănânc pălăria. Bine că l-ați lăsat pe Frank acasă. Ar fi fost oripilat.

– Domnule Murdoch!

Luată prin surprindere, Farah sări de pe canapea, aproape lovindu-se de pieptul soțului ei, care se trase îndărăt. Dacă Dorian Blackwell ar putea arăta vinovat, acum făcu asta. Murdoch îi privi un pic mai mult decât s-ar fi cuvenit.

– Cred că... v-am întrerupt.

Farah își privi soțul, căutând pe chipul lui un semn, un indiciu cât de mic că și-ar dori ca acel moment al lor să continue, dar masca de indiferență își reluase locul, iar ea nu putu decât să ofteze, dezamăgită.

– Ba deloc, Murdoch. Ar fi minunat un ceai. Nu vrei să ni te alături? îl întreabă ea pe Dorian.

Dorian aruncă o privire spre măsuța delicată și spre scaunele și mai delicate din jurul ei. Dacă se așezau toți trei, ar fi fost foarte aproape unii de alții.

– Trebuie să mă ocup de niște acte și să fac aranjamente de afaceri înainte să ajungem la Londra.

Îi lăsă să își vadă de ceai și își reluă locul pe tronul său, ignorându-i cu succes, de parcă s-ar fi aflat de cealaltă parte a unei uși invizibile.

Farah îl privi cu ochi cercetători cum se retrăgea. Cum de fusese capabil să-și înfrâneze reacția trupească? Oare avea să o lase la fel de nesatisfăcută de fiecare dată? În orice caz, ceaiul și conversația cu Murdoch îi ofereau un răgaz bine-venit de la intensitatea neconținută a întâlnirilor cu soțul ei. Vorbiră despre lucruri plăcute, despre cărți, despre teatru, despre sursele de amuzament de pe Strand. Farah nu se putea abține să nu-i arunce lui Blackwell priviri furișe în timp ce acesta scria la biroul său mobil, aplecat asupra catastifelor și dosarelor și desigilând documente ce păreau foarte

importante. Dacă trăgea cu urechea la discuția lor, clar o făcea fără să se trădeze vreo secundă.

După ceai, ea și Murdoch începură un joc de cărți, amuzându-se de diverse pățanii de la Scotland Yard sau de la cafeneaua lui Pierre de Gaule, aflată chiar sub apartamentul unde locuia ea. După ce Farah îi povesti despre cearta dintre un pictor parizian și un scriitor englez din cauza unei faimoase balerine rusoaice, Murdoch ridică mâinile și o imploră să se oprească. Râdea cu lacrimi, necontrolat. Întrerupseră conversația, iar el se ridică și turnă câte un pahar de vin pentru fiecare.

– Milady, vă pot pune o întrebare care ne preocupă pe toți?

Farah duse paharul la buze și făcu o pauză.

– Încă nu sunt o lady, Murdoch, dar mă poți întreba orice. Sunt ca o carte deschisă.

„Spre deosebire de alții“, continuă ea în gând, iar ochii îi fugiră spre Dorian, care stătea aplecat deasupra biroului. Noaptea trecută făcuseră atâtea lucruri împreună, dar acel bărbat rămânea un mister. În afară de fața și de gâtul lui, nu văzuse mare lucru din el. Simțise însă că sub straturile de veșminte se afla un trup plin de forță și virilitate. Urma să aibă oare vreodată ocazia de a-l vedea în întregime?

– Unde-ați plecat, domniță? întrebă Murdoch, întrerupându-i șirul gândurilor.

Farah savură licoarea roșie și dulce înainte de a o înghiți, făcând eforturi să nu se mai gândească la bărbatul ei. Bărbatul ei... Avea să se învețe cu acel cuvânt?

– La ce te referi?

– Ați plecat de la orfelinat acum șaptesprezece ani. Unde v-ați dus? Cum v-ați descurcat?

Dorian îi făcu pe amândoi să tresară când lovi cu pumnul în masă.

– *Murdoch!* urlă el.

– Ei, haide! Nu te preface că nu mori și tu de curiozitate.

Murdoch era, probabil, singurul om din lume care-și putea permite să-i vorbească astfel lui Inimă Neagră din Ben More fără să tragă ponoasele.

– Nu te-ai gândit că poate nu vrea să vorbească despre asta, că poate îi e greu sau că nu ai suporta tu să auzi ce are de spus? rosti el printre dinți.

– E în regulă, interveni Farah, așezându-și paharul pe masă. Povestea mea nu e nici din cale-afară de amuzantă, nici traumatizantă. Nu mă deranjează să o spun.

– Eu nu vreau s-o aud, i-o tăie Dorian, fără a-și ridica privirea de la actele de pe birou.

– Atunci, faceți-mi *mie* plăcere, domniță. Cum de-a ajuns o fică de conte să lucreze la Scotland Yard? întrebă Murdoch.

Farah își coborî privirea asupra vinului într-o nuanță superbă de purpuriu ce contrasta cu strălucirea paharului de cristal. Trecuseră ani buni de când nu se mai gândise la acele săptămâni de iad de după ce Dougan fusese luat.

– Am aflat de la sora Margaret că Dougan fusese dus la Fort William. În aceeași zi, am aflat că tot ea îl anunțase pe domnul Warrington despre... legătura mea cu Dougan și că voiserăm să fugim împreună. Warrington era pe drum, venea să mă ia.

– Așa că ați fugit?

– Într-un fel, admise Farah. Eram destul de mică, așa că m-am ascuns în spatele unui cufăr din compartimentul pentru bagaje al trăsurii domnului Warrington. Când au încetat să mă mai caute, am rămas acolo, și așa am ajuns până la Fort William. E drept că n-a fost o călătorie făcută în cel mai mare confort.

Murdoch chicoti.

– Afurisitul nici n-a știut că erați acolo. Ce domniță isteată!

Farah își ciocni paharul cu al lui Murdoch și surâse.

– Când am ajuns la Fort William, deja îl trimiseseră pe Dougan la o închisoare la sud de Glasgow. Îi zicea Burgul. Așa că m-am pitit într-o trăsură de poștă ce mergea spre Glasgow.

– Și nu v-au prins? întrebă Murdoch.

– Ba da, bineînțeles, râse ea. Eram un pasager clandestin foarte nepriceput. Dar, când vizitiul m-a descoperit, i-am spus că mă cheamă Farah Mackenzie, că eu și fratele meu suntem orfani și că vreau să ajung la Glasgow ca să-l găsesc. Omului i-a fost milă de mine, mi-a luat de mâncare și m-a lăsat să stau lângă el, ascunsă sub o pătură, tot restul drumului.

Blackwell pufni din capătul celălalt al vagonului:

– Ai noroc că nu ți-a făcut nimic.

– Știu asta acum, recunosc Farah. Pe-atunci, eram tare naivă.

– Nu pot să cred că ai fost atât de nesăbuită să pleci de capul tău, continuă el sumbru, fluturând o scrisoare. Mare minune că...

– Credeam că nu vrei s-auzi nimic despre povestea ei, interveni Murdoch, făcându-i lui Farah cu ochiul.

– Așa și e. Dar ideea unei copile de zece ani umblând singură pe străzile din Glasgow...

– Dacă vrei să iei parte la discuție, vino încoace și implică-te. Altfel, te rog mult să-ți ții gura și să lași doamna să termine de povestit.

Farah era sigură că Murdoch își semnase condamnarea la moarte, dar tot ce făcu Dorian fu să murmure o înjurătură, să-și înmoaie tocul în cerneală și să își reia treburile.

– Ce spuneți? întrebă Murdoch.

– A, da. Unde rămăsesem?

– Când ați ajuns la Glasgow...

– Așa e. Povestea de acolo a fost aproape la fel ca la Fort William. Burgul fusese construit pentru patruzeci de oameni, dar pe atunci erau închiși acolo peste o sută. Așa că Dougan fusese trimis la Newgate, să muncească la calea ferată. Vizitiul poștalionului, un individ pe nume Robert Mackenzie, mi-a zis că are la Londra un văr care transportă fructe și legume. Mi-a spus că, din moment ce mă cheamă tot Mackenzie, nu și-ar ierta dacă nu s-ar îngriji de mine, așa că mi-a cumpărat bilet de tren și m-a trimis la Londra. Dragul de el... Timp de zece ani, i-am scris lună de lună, până când a murit din cauza unei probleme la inimă.

– Și vărul lui a fost bun cu dumneata?

– O, da. Craig Mackenzie și soția lui, Coleen, nu putuseră avea decât un copil, o fată destul de bolnăvicioasă, pe nume Agatha. Pentru că le spusese tuturor că am același nume cu al lor, prezența mea în casa lor a părut normală. El avea nevoie de ajutor la livrări, și am făcut tot posibilul ca drumurile să mă ducă la Newgate. Lăsam acolo mâncare pentru Dougan, din banii pe care îi economiseam din ce mă plăteau ei. Am lucrat pentru domnul Mackenzie vreo șapte ani și ceva și mi-a fost destul de bine. Până în anul când a murit Dougan. De atunci, nimic n-a mai fost la fel. Craig a părăsit-o pe Coleen pentru o dansatoare spaniolă. Au fugit în America, așa că afacerea lui s-a dus de râpă. Sora lui Coleen a zis că a auzit că la Scotland Yard făceau angajări la curățenie, așa că, la șaptesprezece ani, eu și Agatha ne-am dus acolo ca femei de serviciu.

Scrijelitul tocului lui Dorian se opri, dar el tot nu se uită la ea.

– Eu te căutam de nebun prin toți munții Scoției, iar tu frecai și lustruiai podelele la Scotland Yard?

– Nu pentru multă vreme, anunță Farah cu mândrie. Până când Carlton...

Dorian ridică brusc capul și o săgetă cu privirea.

– Vreau să spun, până când inspectorul-șef Morley a preluat conducerea, mare șef era un individ pe nume Victor Thomas James. Din

cauza sănătății șubrede a Agathe, rămâneam de multe ori la muncă până târziu, ca să termin și treburile ei. Una dintre ele era să curețe semineurile din toate birourile. Inspectorul-șef James era unul dintre detectivii cei mai buni și decorati de la Scotland Yard. Deși vederea începuse să îi slăbească, el nu voia să iasă la pensie. Într-o seară, făceam curat la el în birou și l-am ajutat să citească un document foarte dezordonat scris. În seara următoare, îmi pregătise un teanc de documente și jumătate de penny pentru deranj. În următorii doi ani, i-am devenit indispensabilă, și, la douăzeci de ani, m-a angajat pe post de funcționară văduvă, spuse Farah ridicând din umeri. La Scotland Yard, natura muncii nu e niciodată la fel. Oamenii vin și pleacă, sunt transferați, dați afară, uciși sau promovați. După vreo cinci ani, să zicem, Agatha s-a măritat, și nimeni nu mai știa că fusesem cândva femeia de serviciu care făcea curat prin birouri. Eram doamna Farah Mackenzie, o funcționară văduvă. Apoi inspectorul-șef James s-a pensionat, în locul lui a venit Morley, iar eu am rămas în funcție până... în fine, până acum câteva zile.

Deși arătau extrem de diferit, ambii bărbați aveau întipărită pe chip aceeași expresie de mirare și neîncredere.

– Când te gândești, Blackwell, cât ne-am chinuit să-i dăm de urmă zânei ăsteia, și în tot timpul acesta ea a fost chiar sub nasul nostru. Și ar fi fost de-ajuns să faci lucrul acela pe care ai jurat că n-ai să-l faci niciodată, spuse Murdoch, aruncându-i stăpânului o căutătură ironică și tristă.

– Ce lucru? întrebă ea.

– Să mă las arestat.

– Pe mine așa m-ai găsit, chicoti Murdoch. Mă rog, arestarea făcea parte din plan, deci nu se pune.

Farah se gândi câteva clipe pe cine aveau ei în interior care i-ar fi putut ajuta să însceneze totul.

– Inspectorul McTavish?

Murdoch izbucni în râs și se plesni peste picior.

– Dougan ne-a spus mereu că sunteți o domniță isteță!

Ea își aminti de bătaia pe care o încasase Blackwell în celulă. Urmele vânătăilor și tăietura încă nevindecată de pe buză îi aminteau prin câte fusese nevoit să treacă.

– Îmi pare rău pentru cum te-a tratat Morley, spuse ea. Nu-mi dau seama ce l-a apucat.

Privirea lui Dorian o atinse în locuri de unde amintirile se declanșau ca mici fulgere și îi făceau pielea să ardă și trupul să tânjească.

– Eu îmi dau seama.

Farah simțea că nu-și mai putea controla roșeața din obraji, așa că plecă privirea asupra cărților.

– De curiozitate te-ntreb, tu ai fost responsabil de moartea acelor trei gardieni de la închisoarea Newgate, așa cum te-a acuzat?

Soțul ei nu-și ridică ochii de la documentele lui, iar tocul nu-și întrerupse scriitura.

– Nu, nu eu am fost *responsabil* pentru asta, spuse el pe un ton sumbru.

Farah scoase un mic oftat de ușurare.

– I-am ucis cu mâna mea.

Capitolul 16

Londra pare cu totul diferită când știi că viața îți este în pericol. Deși interlopții care controlau străzile îi dădeau ascultare influențului ei soț, Farah se trezea ferindu-se de aleile întunecate și verificând pe la colțuri ca nu cumva să fie urmărită de vreun criminal sau de însuși Warrington.

– Încetează! îi ordonă Dorian din colțul întunecat de unde privea cum Madame Sandrine o transforma într-o perniță de ace umană.

– Nu m-am mișcat din loc de aproape trei ore. Ca să încetez să fac ceva ar fi de presupus să încep să fac ceva.

Statul în picioare o făcuse pe Farah să își piardă răbdarea și să devină irascibilă. De pe la a patra rochie, noutatea acțiunii începuse să își piardă din farmec.

– Te tot uiți pe geam, să nu cumva să fii în pericol, o mustră el.

La naiba, *chiar* asta făcea. Se uita la eleganții cetățeni din West End, încercând să își dea seama care dintre ei ar putea fi un asasin. Scrâșni din dinți ca să se abțină să se scarpine, căci simțea o mâncărime cumplită în zona gulerului. Cum avea să știe cum arată un asasin?

– Poți să mă condamni pentru asta, în condițiile date? Poate tu ești învățat să fii ținta unor dușmani puternici, dar eu mai am cale lungă până să mă obișnuiesc cu așa ceva.

– N-o să fie nevoie să te obișnuiești, îi răspunse el. Nu peste mult timp, o să-nfigem capul lui Warrington într-o țepușă de pe Podul Londrei.

– Doar nu... doar n-o spui literal, nu?

Trebuia totuși să recunoască faptul că imaginea nu o dezgusta chiar atât de rău cum s-ar fi cuvenit. El o privi cu un aer exasperat.

– Cu tine nu se știe niciodată, așa-i?

Enervantul ei soț părea mulțumit de sine, iar Madame Sandrine chicoti.

– V-ați ales bine soția, domnule Blackwell. Este, cum zicem noi, *femme forte*.

Farah simți ceva remușcări pentru toate gândurile neprietenoase pe care le nutrise față de acea femeie care o întorcea, o răsucea și înfigea ace în ea.

– Sunteți foarte amabilă, Madame Sandrine.

– Ha! Soțul dumneavoastră știe că nu-s deloc așa, *n'est-pas*?

Lui Farah îi pieri zâmbetul când observă căutătura șireată pe care delicioasa brunetă i-o aruncă lui Blackwell. În minte îi veni din nou câteva gânduri deloc prietenoase când Dorian îi oferă croitoresei o înclinare politicoasă a capului, lucru care, în limbajul lui, putea echivala cu o declarație fățișă a afecțiunii. Farah o privi pe femeie cu ochii mijitiți, dar ea nu observă, ocupată fiind să calculeze impresionanta lățime a umerilor lui Blackwell. Oare cât de bine se cunoșteau? Oare îl atinsese? Oare el îi permisesese să-i ia măsurile și să-i croiască veșminte demne de fizicul lui impresionant? I se părea ciudat că, deși se împreunase cu soțul ei, nu-i cunoștea trupul mai bine decât orice croitor sau croitoreasă care îi lucrase hainele.

El o privi pe Farah cu cea mai ciudată expresie în clipa în care ea se uită la el fără a-și putea ascunde dezaprobarea. Îi descifrase ciudatul amestec de curiozitate și suspiciune de pe chip? Ticălosul se uita la ea cu un soi de satisfacție. Părea aproape mulțumit. Cei mai mulți bărbați nici nu s-ar fi gândit să își însoțească nevestele la croitor și sigur s-ar fi refugiat în vreun ziar sau în vreo carte. Nu și Dorian Blackwell. El urmărea, chiar cu un anume interes, cum Madame Sandrine strângea, prindea cu bolduri, măsura și înfășura

materialele. Uneori părea că nu se putea abține să n-o privească pe Farah. Parcă o sorbea din ochi. O savura. Intensitatea privirii lui o nedumerea. Soțul ei. Hoț, bandit, criminal. Ucigaș cu sânge-rece. Dar știa deja lucrurile astea. Cumva, faptul că elimina scursorile societății era scuzabil. Făcea să dispară oameni mult mai răi decât el: monștri, proxeneți, asasini. Dar și oameni ai legii? Oameni pe care era posibil ca ea să-i fi cunoscut și cu care poate chiar să se fi împrietenit.

Își aminti de prima lor discuție, în biroul lui de la Ben More. Descrierea cumplită a torturilor crunte la care el și Dougan fuseseră supuși când erau mici. „Iar acei gardieni m-au chinuit la fel.“ Farah se strădui să își controleze emoțiile și să îl privească în ochi. În ochiul rănit sclipeau scânteii albastrii. Se citeau acolo lucruri pe care el nu le-ar fi spus niciodată cu voce tare. Nu suporta să fie atins. Avea mereu nevoie să dețină controlul. Era greu de imaginat că prădătorul puternic și mortal din fața ei fusese cândva doar un băiețel, cu atât mai puțin un băiețel chinuit și vulnerabil. Despre bărbații ca Blackwell era mai ușor să crezi că se născuseră așa cum era acum, niște forțe ale naturii. Poate că, prin cine știe ce minune, apăruse pe acest pământ în acest corp puternic și matur, rodul unui întuneric mistic și atotputernic.

Dar nu era deloc așa, își spuse Farah, cu o apăsare în piept. Era un produs al propriului său trecut, la fel cum era și ea. Sau poate chiar mai mult decât ea, căci își petrecuse anii copilăriei simțindu-se neajutorat, rănit și speriat. Apelase la o strategie inteligentă și își gândise răzbunarea, și-o construisese în jurul răzbunării ei, pentru ca ea să nu se poată rupe de el dacă dorea cu adevărat să se răzbune. Dorian Blackwell nu era omul care să curme inutil o viață. Acei gardieni pe care recunoscuse să îi ucisese probabil îi chinuiseră și pe Dougan, și pe nenumărați alți băieți încarcerați. Oare câți dintre acei băieți erau nevinovați, cum fusese și Dougan? Dacă așa stăteau lucrurile, Farah nu doar îi înțelegea acțiunile, ba chiar i le aproba, într-un fel. Știa că nu era bine să simtă așa, dar nu reușea să îl condamne pentru ceea ce făcuse. Ciudat era că o deranja mai mult felul în care se purta cu Madame Sandrine decât faptul că omorâse trei oameni. În ce soi de femeie se transforma?

– Tatăl lui Madame Sandrine, Charles, e croitorul meu, explică el, cu un zâmbet plăcut în colțul buzelor. Am fost amândoi o vreme la

Hewgate. Îi cunosc familia de ceva timp, inclusiv pe Auguste, soțul lui Sandrine, continuă Dorian, accentuând cuvântul „soțul“

Înainte să se apuce de croitorie, familia mea se ocupa cu contrabanda, spuse Madame Sandrine cu mândrie. Dar tata a fost rănit într-o acțiune a poliției și trimis apoi la închisoare. Mi-a povestit că nu ar fi supraviețuit într-o închisoare englezească dacă nu ar fi fost Frații Inimă Neagră. După ce și-a ispășit pedeapsa, Monsieur Blackwell a cumpărat și ne-a închiriat acest palat din West End, iar acum suntem printre croitorii de elită ai orașului. Singura plată pe care o acceptă sunt serviciile pe care tatăl meu i le oferă și, de acum, cele pe care eu vi le ofer dumneavoastră, Madame Blackwell.

– Mulțumesc, murmură Farah regretând furia pe care o îndreptase, în gând, către franțuzoaică.

Uite cum începea să-l considere mai curând un filantrop decât un filistin. Oare o corupsese cumva și pe ea? Sau vedea, în sfârșit, adevărul? Că Inimă Neagră din Ben More avea, de fapt, o inimă mare.

– Cred că rochia aceasta îi va uimi pe aristocrați și-i va înnebuni de invidie și dorință, anunță Madame Sandrine cu încântare.

– Mă bucur că nu e purpurie, ca toate lucrurile cu care te înconjori, îi spuse Farah soțului ei, în timp ce-și privea în oglindă imaginea complet transformată.

Rochia din mătase albastră evoca cerul nopții, îi cuprindea pieptul și talia în falduri, apoi curgea de pe șolduri precum o cascadă. Madame Sandrine îi aruncă lui Blackwell o privire peste umăr.

– Ce nimerit ca nuanța ta preferată să fie cea a sângelui!

– Nu și pentru ea, bombăni Dorian.

Croitoreasa ridică dintr-o sprânceană, dar nu comentă.

– *Voilà!* Cam asta e tot ce ne trebuie pentru azi, Madame Blackwell. Vor fi toate gata până mâine-dimineață. Până atunci vă ofer această superbă rochie gri cu mici trandafiri roz care vă va aduce un pic de culoare în obraji.

– *Mulțumesc*, Madame Sandrine. Îmi cer scuze că v-am răpit atât de mult timp.

– Nicidecum! La noi în atelier, timpul stă în loc pentru Dorian Blackwell și, de-acum, și pentru a lui *famme*, spuse Sandrine în timp ce aduna de pe jos faldurile de materiale. Apoi o ajută pe Farah să își scoată rochia, lăsând-o doar în corset și lenjerie. Vă aduc imediat câteva piese de lenjerie.

– A, nu, nu e nevoie, protestă Farah. Am o mulțime de piese respectabile care...

– Da, adu-le, interveni Dorian. Dar să fie doar dintre cele mai bune.

– Fără doar și poate. Într-un cuplu abia căsătorit, ultimul lucru pe care un soț vrea să-l vadă e lenjeria *respectabilă*. Croitoreasa îi aruncă lui Farah un zâmbet lasciv. Am exact ce trebuie ca patul amantei să rămână gol și rece.

Ieși din încăpere, luând cu ea și rochia albastră. Patul amantei? Farah se uită spre Blackwell. Doar nu și-ar lua vreodată amante! Nu, nicidecum. Cu greu reușea să o mintă. Dar în viitor? Dacă avea să înceapă să aibă dorințe sexuale pe care ea nu avea să le poată satisface? Dacă urma să găsească pe cineva a cărei atingere să nu-i provoace repulsie? Simți deodată că, din colțul întunecat unde stătea soțul ei, răzbate ceva luminos. O privire nu chiar plină de veselie și bucurie, dar cumva diferită de aerul lui obișnuit, rece și calculat. Un soi de relaxare... Sau să îndrăznească, oare, să o ia drept jovialitate?

– Nu-mi spune că te distrezi, îl preveni ea.

Rânjetul lui se lărgi într-un zâmbet.

– Crede că ai un harem de amante.

– Așa cum cred că ai punctat și mai devreme, e o idee preconcepțută destul de răspândită.

– Sunt sigură că Madame Sandrine ar candida cu plăcere la un loc în harem, mormăi Farah.

– Devii cam geloasă, nevastă.

Simți insinuarea din vocea lui ca o mângâiere care-i alina tot trupul, coborând până în pantalonașii ei perfect respectabili.

– Nu te flata singur!

Nu era geloasă. Totuși, era nevoită să o recunoască, ideea că nu ar putea satisface un soț precum Inimă Neagră din Ben More îndeajuns cât să-l țină departe de alte femei o rănea mai mult decât s-ar fi așteptat.

– Am multe păcate, dar de flatat singur chiar nu mă flatez.

O undă de amuzament răzbătea din glasul lui, iar Farah se abținu să nu îi arunce un zâmbet amenințător.

– Dacă acesta ar fi singurul tău păcat, ai fi un om cinstit și plin de virtute, glumi ea, privind în jos ca să-și ascundă satisfacția.

– Nu erai neapărat în căutarea unui bărbat plin de virtute când m-ai găsit, spuse el încet.

Ea scoase o exclamație de prefăcută revoltă și aruncă în el cu un ciorap făcut ghem, pe care el îl prinse.

– Știi prea bine că nu eu te-am găsit! M-ai luat prizonieră!

– Așa zici tu că a fost?

– Așa *a* fost, insistă ea.

– Din ce-mi amintesc, eu am fost cel captivat când ne-am văzut prima dată, spuse el. Chiar neajutorat, pot spune.

Farah râse.

– Nu face pe fermecătorul! Nu te prinde.

Scânteia din ochiul lui albastru se transformă în sclipire, iar linia buzelor urcă într-un... ca să vezi, era aproape un zâmbet adevărat!

– Nimeni nu m-a mai acuzat până acum că sunt fermecător.

– Nu mai spune!

Cerule, nu cumva flirtau? Foșnetul fustelor anunță sosirea lui Madame Sandrine.

– Poftim! După cea mai nouă modă de la Paris. Alesese o cămăsuță din dantelă extrem de subțire, într-o nuanță pală de lavandă, asortată cu tot ce trebuia, de la corset la pantalonași, ciorapi și jartiere, plus cămăși de noapte care, la cât de puțin acopereau, aproape că nu își meritau numele. Această piesă merge cu acești ciorapi și...

– Împachetează câte o bucată din fiecare, ceru Dorian.

Farah se gândi că expresia de pe chipul ei era, probabil, la fel de uluită ca a modistei.

– Dar asta-i o mică avere... o grămadă de bani pe niște piese de lenjerie de care nu am nevoie.

– Ca să vezi, întâmplător chiar am o mică avere de cheltuit pe lenjerie.

Râsul lui Madame Sandrine o făcu pe Farah să strângă din dinți. Își alese o rochie de noapte lungă, din dantelă neagră. Nu-i scăpă încordarea bruscă de pe chipul soțului ei. Poate aceste piese aveau să-l împingă iar dincolo de limite și aveau să-l facă să o „întineze” din nou. Farah roși când se imagină purtând nimic altceva decât acea bucată de dantelă neagră, atrăgând privirea plină de dorință a soțului ei. Acea rochie de noapte era mai indecentă decât un trup gol. Era ceva ce-ar purta o amantă. Sau o prostituată. Un gând cumplit îi veni în minte, iar Farah gemu, lăsă dantela să-i cadă și își acoperi ochii cu mâinile. „Prostituată.”

– Gemma, șopti ea.

O podidiră lacrimile când se gândi la tot ce suferise, probabil, acea femeie de la dispariția ei. Farah îi promisese bieteii prostituate că avea să fie acolo înainte de-a fi eliberată. Îi promisese că avea să o ajute să scape din ghearele lui Edmond Druthers. Fusesse atât de ocupată, de drogată, răpită și apoi măritată, că uitase complet de Gemma.

– Ce-am făcut?!

– Ce tot spui? Vocea lui Dorian era aproape, alertă, îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

Farah își descoperi încet fața și îl privi pe bărbatul impozant dinaintea ei. Undeva, în străfundul conștiinței sale, răsări un gând întunecat. *Soțul* ei era nimeni altul decât faimosul și formidabilul Inimă Neagră din Ben More. Numele lui îi făcea să tremure de frică pe cei mai duri infractori, ca să nu mai pomenim despre trăsăturile amenințătoare și statura incredibilă.

Spera ca proscrisul ei soț să fie dispus să-și pună priceperea la dispoziția ei. Trase aer în piept și se pregăti să rostească acele cuvinte ce i-ar pecetlui pactul cu diavolul.

– Dorian, am nevoie să mă ajuti.

O aură tăcută ridică și cele mai fine fire de păr de pe spinarea lui Dorian în timp ce urmărea cu atenție docurile urât mirositoare ale Londrei. N-avea timp pentru așa ceva. Nici nu-i făcea plăcere să o aducă pe Farah aici. Pericolele cartierului Wapping nu se comparau cu cele ale cartierului Whitechapel, dar era nerealist să-ți aduci aici cele mai importante avuții și să te aștepti să rămâi cu ele. Cel puțin nu la acea oră a dimineții, când pirații și contrabandiștii luau în stăpânire malurile Tamisei.

Trei lucruri îl ajutau să meargă liniștit, în timp ce pășea pe Wapping High Street alături de Farah. Unul era faptul că-l știa pe Christopher Argent, cu al lui păr arămiu și cu umeri lați, de cealaltă parte a lui Farah. Asasinul londonez al lui Dorian avea ochi de vulтури și reflexe de mangustă. Era imposibil ca vreo amenințare să țâșnească din umbră fără ca Argent să n-o anticipeze. Al doilea lucru era prezența lui Murdoch alături de Farah. Deși greoi și destul de în vârstă, se descurca bine cu pistoalele. Dorian prefera să se recurgă la pistoale doar ca ultimă variantă, căci zgomotul lor îi alerta, de regulă, pe polițai. Și nu de asta avea nevoie în seara asta. Sau vreo dată. Iar al treilea și cel mai important lucru era că el era Dorian Blackwell și avea sub control peste jumătate dintre contrabandiștii

și pirații de pe malurile Tamisei. Era lumea lui. Nu pentru că aici îi era locul, ci pentru că o stăpânea. Oricine le-ar fi ieșit în cale i-ar fi datorat loialitate, bani sau sânge. Iar dacă cineva încerca să i se pună-n drum, el urma să-și ceară ce i se datora. Dacă Tamisa era o apă a murdăriei și a scursorilor, Wapping High Street era un munte de cărămidă și piatră.

Cele mai multe dintre construcțiile de aici erau foste depozite și manufacturi gata să cadă, cărora noua revoluție industrială le anulasen menirea. Lumina lunii nu pătrundea niciodată pe aleile înguste sau pe străzile ce dădeau spre docuri. Era locul ideal al celor care trăiesc în umbră. Al celor ca el.

Dorian își privi soția. Buclele ei nestăpânite străluceau în lumina lunii ca un far argintiu pe fundalul cenușiu, prea puțin ascunse de întuneric. N-ar fi trebuit să o ia cu el. Ar fi trebuit să insiste să rămână în siguranță. N-ar fi trebuit să fie cu toții în acel loc, căutând prostituate fugare. Vorbiseră cu mai bine de o duzină de fete pe drumul dintre alea Queen's Head și locul unde se aflau acum. Farah le oferise bani, haine și chiar adăpost în schimbul informațiilor despre prietena ei Gemma Warlow.

Dorian nu înțelegea de ce se încăpățâna în acea misiune. Prostituate de salvat erau nenumărate. Prea mulți orfani și ștregari de adăpostit. Prea mulți flămânzi și nenorociți de hrănit. Era posibil ca, după toate eforturile lor, prostituata să dea fuga înapoi la stăpân în clipa în care rănilor și vânătăile i se vindecau, iar el o chema spăsit, cerându-și scuze.

Dorian îl cunoștea și-l detesta pe Edmond Druthers de ani buni. Individul era echivalentul deșeurilor toxice adunate pe malul apei, la reflux. Nimeni nu-l voia, dar nimeni nu știa cum să scape de el.

La naiba, ce pierdere de timp!

Dar supărarea lui Farah și lacrimile ei îl făcuseră să se dea bătut. Dorian știa deja de ceva vreme că nu-i putea refuza nimic. Nici măcar această misiune nebunească.

Christopher Argent îi tot arunca lui Farah priviri neîncrezătoare. Albastrul ochilor lui reflecta văpaia din jur precum ochii unei pisici. Dorian înțelegea foarte bine de ce Argent îndrăznea să facă asta în prezența lui. Întâi și-ntâi, Christopher Argent era un ucigaș și un mercenar de primă clasă, fără inimă și fără frică. În al doilea rând, pentru majoritatea bărbaților închiși la Newgate, zâna lui Dougan era un fel de creatură mitică, prea frumoasă și prea scumpă la vedere

ca să fie a unui om de rând. Poate doar o născocire a imaginației care reușise să bântuie mințile prizonierilor. Să o privească pe această femeie era ca o fantezie devenită realitate, în timp ce în perioada detenției fusese un simbol a tot ce e frumos, bun și milos. Pentru un bărbat ca Argent, născut în detenție, prezența ei putea să schimbe din temelii niște principii cinice adânc înrădăcinate. Însă, judecând după privirea curioasă, dar, în același timp, calculată a lui Argent, Dorian înțelese că era posibil să se fi înșelat. Se știa de 17 ani, și, chiar după atâta amar de vreme, tot nu știa aproape nimic despre individ, în afară de faptul că era capabil să ucidă fără ezitare și că îi era loial până în pânzele albe.

Farah nici nu îl observa, absorbită de misiunea în care se implicase pentru a-i veni în ajutor Gemmei. Ignora și zgomotul făcut de muncitorii beți de la docuri care-și cheltuiau bruma de bani pe câte-o cordeelă ieftină, abordând femeile de stradă suficient de curajoase sau de desperate să li se ofere hoților, contrabandiștilor sau piratilor. Dădea dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine, stătea de vorbă cu acele femei fără teamă și fără să le judece. Pe unele chiar le cunoștea și le spunea pe nume. Stăteau de vorbă ca niște doamne absolut respectabile care se întâlnesc întâmplător în parc, nu într-un focar de mizerie și, în unele cazuri, de boli.

Din păcate, ancheta lui Farah nu dădea rezultate, și, cu fiecare pistă care nu ducea nicăieri, umerii îi deveneau tot mai împovărați și speranța din privire i se topea. Prezența lui Blackwell și a lui Argent fusese garanția că fetele aveau să vorbească, fiindcă nimeni n-ar fi îndrăznit să o refuze de față cu ei, însă părea că Gemma Warlow era de negăsit.

– Încep să mă întreb dacă nu cumva Druthers a omorât-o, zise Farah îngrijorată. Ar fi numai și numai vina mea.

– Cum Dumnezeu ar fi vina ta? întrebă Dorian, cu ochii la doi marinari care stăteau rezemați de zidul unei clădiri abandonate.

Așteptau, probabil, sosirea unui transport de marfă de contrabandă și băgau în buzunar banii care, în mod normal, ar fi trebuit plătiți statului sub formă de taxe de import. Nu era unul dintre transporturile lui. Următorul pe care îl aștepta avea să sosească tocmai din Orient, cam într-o săptămână. Dorian îi auzi șoptindu-i speriați numele și știu că cei doi n-aveau să le facă probleme. Dar nu îi plăcu felul în care o priveau pe soția lui, așa că îi țintui cu privirea

până când lăsară ochii în jos, găsind deodată ceva interesant de studiat la ghetetele lor.

— Când am plecat cu Morley de la Scotland Yard, i-am spus Gemmei că o să mă întorc a doua zi dimineață și-am s-o ajut să facă un plan să scape definitiv de Druthers. Când a văzut că nu apar, cred că s-a simțit cumplit de... Ia stai așa! Se opri, iar însoțitorii săi făcură la fel. Farah se întoarse spre Dorian. Ochii ei care până mai devreme erau larg deschiși și uzi de lacrimi se mijeau acuzator. Nu e vina mea ce s-a întâmplat. E vina ta!

Argent își măscă zâmbetul cu ajutorul gulerului înalt al hainei lungi și negre, dar Murdoch nu se feri să pufnească în râs. Dorian clipi nedumerit.

— Nu înțeleg de unde și până unde ar fi vina mea.

— Dacă nu mă răpeai, aș fi ajuns la întâlnirea cu ea. Mi-aș fi respectat promisiunea.

— La fel de bine puteai fi omorâtă în drum spre muncă, îi reaminti el sec. Știi că s-a pus un preț pe capul tău, da?

— Da, dar poate că Gemma Warlow e ucisă chiar în clipa asta. E viața mea mai importantă ca a ei? îl provoacă Farah.

— Pentru mine este.

Trei perechi de ochi se holbară în beznă, iar Dorian susținu semeț privirile uimite. Ar fi călcat peste o sută de cadavre de Gemma Warlow dacă asta însemna s-o salveze pe Farah și nu-i era cătuși de puțin rușine de asta. Expresia de pe chipul ei trecu de la șoc la dezaprobare, iar Dorian înțelese că cel mai înțelept lucru ar fi să își țină gura.

— Aud c-o căutați pe Gemma, spuse o voce dinspre scările ce duceau spre Hangman's Pub.

Farah uită imediat că era furioasă și se grăbi pe scări, spre o femeie brunetă între două vârste, îmbrăcată în zdrențe.

— Da! Pe Gemma Warlow. Ați văzut-o?

Cu un gest calculat, femeia își dădu la o parte părul care-i cădea în ochi. Îi privi pe Farah și Dorian și întrezări o oportunitate.

— Ce treab-ai cu ea, Inimă Neagră? întrebă ea. Cu toții am vrea să știm cât de adânci îți sunt buzunarele. Și știi că aici, la docuri, nici un răspuns nu e pe degeaba.

Dorian se apropie de ea, scoase o monedă din buzunar și i-o arătă.

— Pentru atâta bănet, mi-aș trage-o cu voi toți, cu tuspătru, zise ea, cuvintele sugestive redându-i lăcomia și dorința.

Dorian își reprimă sentimentul de repulsie și se întrebă cât timp trecuse de când individul nu se mai spălase. Probabil nu reușea să atragă decât clienții orbi sau absolut disperați. Vârsta și uzura își lăsaseră urmele pe pielea ei și în dinții stricați.

– Zi-mi ce știi despre Warlow, îi reaminti el.

Prostituata ridică din umerii numai piele și os.

– Are fața prea distrusă să mai lucreze, așa că ține de șase pentru un transport de-al lui Druthers. Trebe să trimită pe cineva după el la Queen's Head Pub când vine transportul.

Dorian încercă să ignore geamătul îngrozit al lui Farah.

– Unde? întrebă el.

Femeia arătă cu degetul înspre râu, acolo unde Brew House Lane dădea direct în Docul Călăului.

– Excelent.

Îi azvârli femeii moneda promisă.

– Ai grijă, Inimă Neagră! strigă târfa prinzând moneda. În noaptea asta străzile-s pline de oameni în haine negre și cu arme albe. D-aia toată lumea stă înăuntru, la adăpost.

– Să sperăm că o să și rămână la adăpost și n-o să-mi stea în cale, replică Dorian.

Râsetele femeii se transformară într-o tuse cumplită.

– Când o să vă vadă pe tine și pe Argent, o să creadă toți că-ncepe războiul.

– Dacă era pe-așa, aș fi avut o armată întreagă cu mine. Dorian porni mai departe, în speranța că aveau să ajungă la Warlow înainte de sosirea transportului pe care-l pândeau. Ține-te departe de Docul Călăului, pentru orice eventualitate, îi mai aruncă peste umăr femeii.

Farah se grăbi să îl prindă din urmă, iar el încetini ca ea să-l poată ajunge.

– Docul Călăului? întrebă ea. Sună terifiant.

– Nu mai e folosit în scopurile inițiale, spuse Dorian, încercând să o liniștească. Aici, erau spânzurați pirații și contrabandiștii, cu secole în urmă, și lăsați la vedere, ca să le servească drept lecție celorlalți. Practica asta a dispărut.

– Iar acum tocmai acel loc e folosit pentru contrabandă?

Dorian rânji.

– Avertismintele nu au funcționat. Infractorii l-au considerat o provocare. Zona Wapping și în special acel doc au devenit de atunci epicentrul pieței negre.

Când ajunseră în dreptul cheiului, iar în loc de piatră călcau acum pe scânduri, Dorian făcu un semn din cap către Argint, care dispăru în beznă pe o alee laterală, într-o tăcere aproape mistică. Docul era paralel cu fluviul și suficient de lat ca să încapă acolo un vagon de marfă sau o mână de oameni. Din el porneau pontoane mai mici de care stăteau ancorate fel și fel de ambarcațiuni ce se clătinau pe suprafața ca o panglică neagră a Tamisei. Legea prevedea ca pontonul cu care se termina acel doc să rămână gol, cum și era, de altfel, în acele clipe. Numai că nopți de nopți ambarcațiuni întunecate și bărbați și mai întunecați făceau din el punctul lor de intrare pe piața comercială a Londrei.

– Cred că o văd. Uite-o!

Farah arată înspre o stivă de cutii acoperite cu o bucată de pânză de vele ce bloca aproape jumătate din doc. În vârful stivei stăteau un băiețel de vreo opt ani și o siluetă înălțată de femeie, zgribuliți unul într-altul din cauza răcorii.

– Rămâi lângă mine până îți spun eu altceva. S-a-nțeles? îi spuse Dorian soției sale.

Ea se întoarse să-l privească, iar el fu uimit când văzu ce răzbătea din frumoșii ei ochi cenușii. Recunoștință. Încredere.

– Desigur, îi promise ea.

Pentru o clipă, Dorian se simți pierdut în privirea ei. Până la urmă, poate că nu era chiar o pierdere de vreme. Murdoch își dresе vocea.

– Piciul ne-a văzut deja și a luat-o la sănătoasa, îl preveni el pe Dorian. Cred că o să avem foarte curând musafiri nepoftiți.

Dorian își dezlipi privirea de soția lui. Îi distrăgea prea mult atenția. Trebuia să fie atent și nemilos. Îi blestemă, a câta oară, prezența. Ea insistase că Gemma nu ar merge cu el dacă n-ar vedea-o și pe ea. În același timp, era și singura dintre ei care o putea recunoaște. Chiar și așa, Dorian simțea că ar fi fost mai bine s-o ia pe târfă pe sus și să o ducă la Farah. Cum de reușea nevasta asta a lui să-l convingă să facă lucruri atât de nesăbuite? Va trebui să se gândească serios la asta după această noapte.

Stiva de cutii era pe o alee dosită, la distanță de felinarele cu gaz care se chinuiau să lumineze pontonul. Silueta sări și se pregăti să o ia la fugă.

– Gemma! strigă Farah. Gemma, stai!

Silueta îngheță, iar Farah întinse mâna, deși femeia era prea departe ca să o poată atinge.

– Doamnă Mackenzie? Ce faceți aici? rosti o voce subțire și șocată ce ieși dintre buzele umflate și crăpate ale femeii.

Farah grăbi pasul și ajunse lângă prietena ei, în ciuda ordinelor pe care i le dăduse Dorian. Cele două femei se prăbușiră una în brațele celeilalte, ambele ușurate, dar în feluri diferite. Prostituata era mai înaltă și mult mai solidă decât Farah. Cu toate acestea, Dorian fu uimit să vadă cum soția lui o trage pe cealaltă la pieptul ei și o ține strâns, cu un gest matern. Nu părea să-i pese nici o secundă de rochia-i nouă și frumoasă sau de faptul că femeia avea în păr urme de sânge închegat. Gemma fu cea care vorbi prima:

– Ce de griji mi-am făcut pentru dumneavoastră! N-ați spus la nimeni că plecați, doamnă Mackenzie.

– Ți-ai făcut griji? Draga de tine..., spuse Farah, mângâindu-i părul și murdărindu-și, astfel, mânușa de mătase. Și nu mă mai cheamă Mackenzie, de-acum sunt doamna Blackwell, adăugă ea, privind scurt înspre Dorian.

– Blackwell? De la Dorian Blackwell? Dacă v-ați luat cu Inimă Neagră din Ben More, io-s ducesa de York! Gemma se desprinsese din îmbrățișare și se holbă la Dorian cu ochiul care nu-i era umflat, de parcă abia atunci i-ar fi observat prezența. Să fiu a naibii! exclamă ea.

– Excelență!

Dorian înclină capul în timp ce-i făcea o evaluare mentală a rănilor.

– Of, Gemma! Uite ce ți-a făcut nemernicul ăla!

Farah îi dădu părul castaniu la o parte de pe răni, cu gesturi delicate. Druthers nu lăsase neatinsă nici o părticică din fața sărmanei femei. Dorian se simți cuprins de o furie întunecată și, în același timp, de respect pentru acea femeie puternică.

– Da' cum se face că o așa doamnă l-a prins în laț pe afurisitul de Dorian Blackwell? Puteam să pun pariu că l-ați făcut pe Morley să vă mănânce din palmă!

– Mai bine-am pleca acum, dacă nu vrem să dăm de necaz, îi sfătuî Murdoch.

– Vii cu noi, îi spuse Farah Gemmei, luând-o de braț. Te luăm de aici.

Gemma se retrase din strânsoarea blândă și privi cu teamă în ochiul cu probleme al lui Dorian.

– E mai bine dacă nu vin, fată bună. N-ai vrea să-l asmuți pe Druthers pe urmele tale. Deja s-a umplut de draci că ai ajuns la mine data trecută.

– Nu sunt o fată! protestă Farah. Suntem de-o seamă.

Gemma făcu un pas în spate când Farah încercă din nou să o prindă de braț. Dorian nu putu îndura să vadă expresia de confuzie îndurerată de pe chipul soției lui. El, unul, îi citise prostituatei gândurile înainte de a le da glas.

– Ba nu suntem, spuse femeia. Sunt bătrână ca viața și sătulă de jocul ăsta. Nu mai sunt bună nici să mi-o trag.

– Gemma, nu vorbi așa! insistă Farah. Refuz să mă las șocată.

Prostituata făcu încă un pas înapoi.

– Ba așa e. Druthers nu dă niciodată la față când crede că mai poate scoate bani de pe urma ta.

Farah nu voia să se lase.

– Gemma, vino cu noi chiar acum! Trebuie să ne grăbim! Plecăm acum.

Gemma clătină din cap.

– Încotro?

– La mine acasă, desigur. Acolo o să primești adăpost și mâncare. Vei fi în siguranță.

– Și p-ormă? Cum o să fac bani? Nu vreau să trăiesc din pomeni. Cine-o să-i dea de lucru uneia ca mine? Tu?

– Da, sigur că eu, îi spuse Farah. Văzu expresia de neîncredere de pe chipul Gemmei și continuă să vorbească: Tata mi-a lăsat o casă și am nevoie de personal.

Gemma flutură din mâini. De la cât vorbise, tăietura din buză i se redeschisese, dar ea nu observase.

– Io nu știu altceva decât să stau pe spate și să desfac cracii. Ce-o să faci cu o târfă-n casă? Plecați de-aici până nu se lasă cu vărsare de sânge.

Doar cineva dornic să încheie socotelile cu viața ar fi îndrăznit să vorbească astfel în prezența lui, iar Dorian văzuse acea dorință în ochii aproape stinși ai Gemmei.

– Gemma, *te rog!* o imploră Farah, cu vocea tremurând din cauza confuziei și a lacrimilor. Te rog, vino cu mine! N-aș suporta să te las aici.

Pledoaria ei disperată și plină de frustrare îl sfâșia pe Dorian. Făcu un pas în față, dar se opri când prostituata se retrase, înspăimântată.

– O să te trimitem la Ben More ca să te vindec, spuse el încet, încercând să nu o înfricoșeze și mai rău pe biata femeie. Cât vei fi

acolo, Walters o să-ți arate rostul prin bucătărie. După ce ne terminăm treburile la Londra, o să venim și noi.

Privirea plină de adorație pe care i-o aruncă Farah îi făcu inima să bată mai puternic. Își simțea pieptul plin de fluturi ce băteau delicat din aripile multicolore. Gemma Warlow îl privea cu o expresie cu totul diferită de a soției lui. În ochii ei se citea scepticismul sau, mai bine spus, o neîncredere deplină.

– De ce? De ce-ar vrea cel mai bogat tâlhar din Anglia să-și puie pielea în saramură pentru una ca mine? Lumea nu te știe de milos, Blackwell.

Dorian îi susținu privirea, dar nu fu în stare să-i răspundă. Așa că se uită la Farah, care își împreunase mâinile, plină de speranță. Ea era singurul motiv. Singurul lui motiv.

Pentru orice.

Un fluierat îl avertiză pe Dorian că aveau companie, și la scurtă vreme se auzi un zgomot de pași grei.

– Dacă nevastă-ta are chef de o păsărică, Blackwell, va trebui să scoată banul, ca orice alt client.

Dorian și Murdoch se întoarseră spre locul de unde se auzise vocea dogită. Edmond Druthers era un șobolan de canal cu pretenții de mare mahăr. Dincolo de faptul că și semăna fizic cu un șobolan, era respingător, mirosea ca o pubelă și avea acel instinct de supraviețuire datorită căruia reușea să troneze în vârful grămezii de rahat din care era formată lumea lui. Druthers nu venise de unul singur. În urma lui pășeau trei marinari cu umeri lați, toți trei înarmați.

– Să nu te-appropii de ea! ordonă Farah, așezându-se ca un scut în fața Gemmei.

Dorian se postă în fața soției lui. Nu era nevoie să-i spună lui Murdoch să le adăpostească pe cele două femei în spatele stivei de cutii. Îl auzi cum își armează pistolul. Știa că avea șase gloanțe pregătite pentru cei patru bărbați. Dorian se retrase undeva între cutii și zid, creând un fel de fundătură. În acea poziție, nu putea fi atacat de mai mult de doi indivizi în același timp și, în afară de situația puțin probabilă în care el însuși ar fi făcut ceva nesăbuit, n-avea cum să fie înconjurat. Când femeile fură duse la adăpost, Dorian făcu repede socoteala. Numără trei arme. Vedea cuțitul din mâinile unui individ pe nume Bone și o bătă ținută de un marinăr pletos de origine sud-africană sau islandeză. Iar dacă Druthers era un șobolan

infect, atunci monstrul de lângă el, care-și mângâia amenințător maceta, era un urs, nici mai mult, nici mai puțin. Un individ uriaș, ciolănos, numai mușchi. Dimensiunile lui nu îl impresionau pe Dorian, căci știa prea bine reputația bărbatului. George Perth era unul dintre cei mai letali oameni. Când Druthers aflate că Inimă Neagră din Ben More intrase pe teritoriul lui, își scosese la luptă cea mai letală armă. Era genul de luptă de la care nimeni nu dădea înapoi. Dacă era ca vreunul dintre cei patru să aibă un pistol, acela ar fi fost, fără îndoială, Druthers. Pe de altă parte, dacă aștepta un transport, ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă ar fi fost să tragă focuri de armă și să alerteze sticleții. Dorian nu avea de ales, trebuia să riște totul pe acest raționament.

– Domnilor, îi salută el ironic.

– Ai venit să-mi adulmeci femeile, Blackwell? lătră Druthers, cu un accent ce-i trăda originile umile, indicând spre Farah și Gemma. Nu-ți ajunge a ta?

– Am o propunere pentru tine, spuse Dorian, încercând să folosească un limbaj pe înțelesul șobolanului nemernic.

Druthers le făcu semn lui Bones și pletosului să facă scut în fața lui, iar ei se conformară.

– Și de ce-aș negocia cu un individ prins la înghesuială și cu două târfe? Dacă-l dobor pe regele interlopilor din Londra, nu va mai trebui să mișc un deget, și toate docurile vor fi ale mele.

O umbră se mișcă dinspre străduța întunecată, iar Dorian mai făcu câțiva pași în spate, ca să îi atragă pe borfași înspre el.

– În locul tău, mi-aș calcula cu atenție mișcările, Druthers, îl avertiză el cu acel calm de gheață care pusese pe fugă o mulțime de atacatori. E posibil ca povestea asta să se încheie cu moartea ta.

Bones și tovarășul lui se apropiară și mai mult, aruncându-și însă priviri din care răzbătea un strop de îngrijorare.

– Nu vezi prea bine cu ochii ăia ciudați ai tăi, Blackwell! spuse Druthers privind spre cele două femei care avuseseră înțelepciunea să rămână la adăpost. Păși în spatele celor două gorile, în timp ce namila cu maceta mergea alături de el, ca o santinelă uriașă. Să-ți zic ce văd eu, continuă Druthers. Văd două târfe de doi bani care ar trebui să primească o lecție.

– Perfect de-acord cu tine, replică Dorian, punându-și mâinile la spate și oferindu-și pieptul pe post de țintă.

– Târfa mea e prea urâtă pentru noi patru, spuse Druthers, umezindu-și cu limba buzele crăpate și privind spre Farah. Dar, imediat ce voi scăpa lumea de Dorian Blackwell, târfulița ta frumușică și strâmtă o să caute pe altcineva care s-o călărească.

Unii oameni simt flăcările scurgându-se prin ei în momentul în care știu că sunt pe cale să ucidă. Pielea li se înroșește, încep să transpire, mușchii li se încing, iar văpaia arde și cea mai mică urmă de logică și control. În cazul lui Dorian, totul devenea de gheață. Gheața îi întărea mușchii și-i pocnea prin vene, înghețând tot ce-l făcea viu și uman. Se stindea, umplea spațiile goale și le întărea pe cele fragile. Amorțea orice durere sau suferință. Răceala îl menținea alert. Fioros. Cu atâția adversari în față, lupta trebuia să se încheie repede. În clipa în care un trup cădea la pământ, altul trebuia să-i urmeze degrabă. Nu putea să riște ca vreunul să se ridice și să reia atacul. Nu putea irosi timpul pedepsind sau rânind.

Loviturile letale. Vene secționate. Fără supraviețuitori.

Bones se năpusti asupra lui, iar lama cuțitului îi țintea beregata. Dorian se ghemui și scoase două cuțite lungi din tecile ascunse sub haină. Măinile lui țineau strâns mânerul, iar lamele erau îndreptate spre antebrațe. Se ridică brusc, întoarse lamele spre adversar și îi străpunse mâna cu care ținea cuțitul. Bones scăpă arma din mână, iar țipătul său pătrunzător fu repede curmat de o nouă lovitură care îi străpunse, de data asta, gâtul. Dorian era atât de concentrat asupra celui de-al doilea adversar și asupra măciucii cu care era înarmat, încât nici nu simți când sângele cald ce țâșnea din arterele lui Bone îl împrășcă. Horcâind cumplit, bărbatul mai făcu doi pași și apoi căzu la pământ. Cu coada ochiului, Dorian zări părul roșu ca focul al lui Christopher Argent care apărură brusc de pe străduță și se năpusti asupra dușmanului. Cu o secundă înainte, uriașul George Perth era în spatele lui Druthers și își pregătea maceta. În secunda următoare, picioarele-i inerte dispăreau în bezna aleii. Căzuse și el victimă faimosului ștreang al lui Argent. Dorian făcu o fentă înspre pletos, dându-i ocazia să ridice brațul drept pentru a lovi cu forța unei locomotive cu aburi în plină viteză. Asta dacă lovitura ar fi reușit să își atingă ținta. Dorian îi aplică inamicului o lovitură de genunchi în piept, iar bărbatul rămase fără suflu și se prăbuși în genunchi. O lovitură de cuțit în ceafă fu de ajuns ca să îi frângă coloana cervicală.

Dorian își mută privirea de la trupul în cădere și văzu că Druthers își scosese pistolul.

– Nu te mișca, îl avertiză tâlharul, cu ochii măriți de groază. Nu vreau să te împuşc. O să ne-audă sticleții.

– Și ce propui, întrebă Dorian, înfrânându-și dorința de a privi în spate ca să se asigure că Farah era teafără.

Știa că nu-l văzuse niciodată luând o viață de om. Ce avea să creadă despre el?

– Dă-mi târfa înapoi. E a mea. Dă-mi-o, și îmi văd de drum.

– Mă tem că e prea târziu pentru asta, răspunse Dorian clătinând din cap, ștergând cu un gest din încheietură sângele de pe lama cuțitului. N-ai cum să nu-mi dai socoteală după un asemenea atac. Nu dacă vreau să-mi mențin poziția.

– Nu uita că încă-l am pe George lângă mine, amenință Druthers. E cel mai letal om din Wapping. N-ai cum să ne omori pe amândoi fără să încasezi un glonț.

Pumnul lui Dorian strânse plăselele cuțitului, pregătindu-se pentru ce urma să facă.

– Când zici George, te referi la omul acela uriaș care era înarmat cu o macetă, nu?

Lui Druthers nu-i scăpă faptul că Dorian vorbise despre George la timpul trecut. O expresie de confuzie îi apărură pe chip și în acea clipă făcu exact ceea ce Dorian sperase că avea să facă. Întoarse capul spre locul de-acum gol unde mai înainte stătuse matahala ce-i servise drept gorilă. În secunda în care Druthers privi înapoi, Dorian azvârli cuțitul. Lama se înfipse în umărul drept al lui Druthers cu o forță care-l făcu pe acesta să cadă în genunchi. Ticălosul încercă să ridice pistolul spre Dorian, dar cuțitul îi blocă mișcarea, iar Dorian se năpusti asupra lui și-l puse la pământ înainte să-i dea ocazia de a apuca arma cu cealaltă mână. Îi strivi fața sub talpa ghetei și, cu un șut, trimise pistolul direct în apa Tamisei. Dorian se aplecă apoi asupra peștelui, cu lama cuțitului apăsată pe beregată și cu un genunchi pe umărul teafăr al acestuia. Lui Druthers îi curgea sânge din nas și din gură, prelingându-i-se în ochi și în urechi. Individul periculos de mai devreme se zbătea acum ca un șarpe, scoțând gemete de durere. Dorian nu-și putu înfrâna impulsul de a răsuci cuțitul în rana din umărul lui Druthers și se înfioră de plăcere când rănitul scoase un urlat cumplit.

– O să-ți tai beregata, îi șopti lui Druthers cu glas calm, aproape seducător. O să mă uit cum se scurge viața din tine, cum te zbați să respiri și cum, în loc de aer, plămânii ți se umplu cu sânge.

– Nu!

Strigătul lui Farah îi făcu mâna să se blocheze. Auzi în spatele lui pași ușori.

– Dă-te înapoi, Farah! Lasă-mă să-mi închei socotelile cu el.

– Nu poți ucide un om neînarmat.

– De fapt, spuse el, înțepând cu lama pielea lui Druthers, e mult mai ușor să-i ucid odată ce i-am dezarmat.

– Dorian... Lăsa șoapta numelui lui să se piardă în sunetele înăbușite ale râului. Te rog, șopti ea.

– Te-a amenințat, Farah. Nu trebuie să-i îngădui să trăiască, spuse el și simți cum acea furie rece îl cuprinde din nou.

– Ar fi o crimă, replică Farah. Vocea ei suna blând în spatele lui, folosind căldura pentru a topi gheața, nu forța, pentru a o sparge. Dacă-l omori cu sânge-rece, acest om îngrozitor va fi încă o pată neagră asupra sufletului tău. Chiar trebuie să-i îngădui asta?

Dorian privi chipul dezgustător al lui Edmond Druthers. Știa că n-ar vrea să-l aibă și pe el în rândul celor care-l bântuiau în somn. Mai mult, nu voia să se întoarcă spre ea cu mâinile pătate de acest sânge dezonorant.

Își smulse cuțitul din umărul lui Druthers, făcându-l pe interlop să scoată încă un urlet de durere. Și nu se opri aici. Îi secționă tendonul brațului drept. Edmond Druthers n-avea să mai țină vreodată o armă în mână.

– Dorian! icni Farah.

Dorian își șterse cuțitul de hainele lui Druthers, apoi se ridică și își privi soția.

– Nu va fi o pată, draga mea, zise el în vreme ce își vâra la loc cuțitele. Dar puțină murdărie în plus nu mai contează.

Strălucirea aproape nepământească a lui Farah se intensifică în vreme ce colțurile gurii ei zvâcniră înainte ca ea să își poată înăbuși râsetul și să-și lipească strâns buzele, afișând o expresie serioasă.

– Doamne, tare crud mai poți fi! zise ea, clătînând din cap, nevându-i să creadă.

– Mi s-a mai spus.

Un foc de armă se auzi în apropiere, însoțit de strigăte ce veneau dinspre Tamisa. Alte focuri de armă. Dorian o trase pe Farah în

spatele lui, și se adăpostiră amândoi în dosul stivei de cutii unde Murdoch își pregătea deja pistolul.

Se enervă când văzu siluetele întunecate îmbrăcate în uniforme, ai căror nasturi străluceau sub razele lunii. Târfa bătrână de la tavernă avusese dreptate când spusese că în noapte mișunau mii de umbre. Umbrele din jurul lor erau ale Poliției Metropolitane. O siluetă înaltă se desprinsese dintre polițiști. Purta un costum gri impecabil, accesoriizat cu un aer plin de superioritate.

– Locotenente?

Pistolul lui Carlton Morley era îndreptat spre inima lui Dorian, iar degetul mângâia trăgaciul ca într-o promisiune senzuală. Din rând ieși un malac blondin.

– Da, domnule inspector-șef!

– Arestează-l!

– Pe care dintre ei? întrebă locotenentul, privirea lui trecând de la Farah, pe care tocmai o recunoscuse, la Dorian, pe care n-avea cum să nu îl cunoască.

Privirea lui Morley nu-l săgeta pe Dorian, ci pe Farah.

– Pe toți.

Capitolul 17

Cu mâinile împreunate în poală, Farah studia nenumăratele diplome și certificate din spatele impresionantului birou al lui Carlton Morley. Alături de ea, Gemma adoptase o postură asemănătoare, tăcută și supusă.

Morley nu-și ocupase locul pe scaunul cu spătar înalt, ci se plimba cu pași mari prin încăpere, cu privirea ațintită asupra documentelor din mâinile ce-i tremurau de furie. Își descheiase nasturele de la guler și desfăcuse lavaliera, lăsând-o să atârne pe lângă gât. Își dăduse jos haina, iar vesta gri îi scotea în evidență umerii lați și talia suplă. Arăta mai neîngrijit decât îl văzuse Farah vreodată. Ea simțea cum vinovăția începea să i se insinueze pe sub piele și în gât. Poate ar trebui să înceapă prin a-și cere scuze.

– Carlton...

El ridică o mână ca să o reducă la tăcere, fără a se obosi să se uite la ea, rămânând preocupat de documentul oficial. Farah strânse din buze. Nu așa și-ar fi dorit să afle ce se petrecuse cu ea.

Se gândi apoi la soțul ei și la bietul Murdoch, închiși în celula aflată chiar sub biroul lui Morley. Pentru ei, era un preț uriaș să fie întemnițați după toate chinurile prin care trecuseră, iar ea trebuia să-și folosească inteligența și priceperea ca să le obțină eliberarea, cât mai curând posibil. Până la urmă, din vina ei se ajunsese la această situație. Morley azvârli documentul pe biroul său dezordonat, cu o expresie de dezgust, apoi își trecu o mână prin părul răvășit.

– Spune-mi că e o glumă, îi ceru lui Farah. Sau un coșmar.

– Pot să-ți explic totul, încercă ea să-l calmeze.

– Bineînțeles că trebuie să dai explicații! tună el, iar ochii albaștri aruncau fulgere. Și poți să începi prin a-mi spune unde *dracului* ai fost în ultimele patru zile.

– Am fost ascunsă în castelul Ben More, mărturisi ea, ridicând sprâncenele de mirare la auzul înjurăturii slobozite de Morley, care nu obișnuia să folosească un asemenea limbaj. Viața mea era în pericol.

– Și acolo, la castel, te-ai... *măritat* cu nenorocitul acesta infam de Inimă Neagră?

Farah își mușcă buza.

– Da.

Morley strânse pumnii și se uită în jur, în biroul în care domnea un haos organizat de documente, rapoarte și câteva ceasuri vechi și complicate pe care era pasionat să le colecționeze și să le restaureze. Căuta un obiect pe care să-l lovească, dar nu reușea să-și dea seama dacă pagubele meritau deranjul și curățenia de după. Așa era Carlton Morley, cel pe care Farah îl cunoștea de șase ani. Ținea mereu cont de consecințe. Estima riscurile și evalua cauzele și efectele fiecărei decizii pe care o lua.

Inspectorul-șef își băgă mâinile în buzunare, se sprijini de birou și o privi încruntat.

– Te-a obligat?

– Nu.

Nu voia să îl mintă. Își propusese să spună adevărul.

– Te-a rănit?

– Nu.

Cel puțin, nu mai mult decât fusese neapărat nevoie, și în nici un caz nu o făcuse deliberat.

– Te-a forțat?

– Nu, minți ea, înghițind în sec.

„La naiba!” Scopul ei era să plece toți de acolo până la sfârșitul nopții, fără ca ea să pară la fel de coruptă ca soțul ei.

– Îmi pare rău că am dispărut, Carlton. Acum, în caz că nu am fost deja dată afară, trebuie să-mi dau demisia din postul de funcționar la Scotland Yard, să-mi iau soțul și pe... valetul lui și să o ducem pe Gemma undeva unde să fie în siguranță.

– Ba bine că nu! explodează Carlton. Jumătate din Scotland Yard l-a văzut pe soțul tău omorând doi contrabandiști. Mai mult de-atât, Edmond Druthers e cusut chiar acum, iar chirurgul îi repară falca fracturată. Carlton se strâmbă când pomeni despre „soțul” ei, de parcă acel cuvânt îi umplea gura de amăreală. Apoi avem de elucidat și moartea inexplicabilă a lui George Perth, care a fost găsit strangulat lângă Docul Călăului. Ai avut vreo legătură cu asta?

– Serios acum, doar nu îți imaginezi că aş putea strangula un bărbat de talia lui George Perth? ripostă Farah.

Gemma chicoti, dar se abținu, în mod isteț, să scoată vreo vorbă.

– Știi cine l-a omorât?

– Tot ce pot să spun, cu toată sinceritatea, este că persoana vinovată de moartea lui George Perth nu este vreun cunoscut de-al meu, încercă Farah să evite un răspuns clar, conștientă că își săpa singură groapa.

Morley miji ochii neîncrezător.

– Nu asta te-am întrebat.

– În plus, continuă Farah, încercând să-i distragă atenția spre teme mai importante decât cea a eluzivului, misteriosului și înspăimântătorului Christopher Argent, dacă oamenii tăi au asistat la evenimentele din această noapte, pot confirma și ei spusele domnișoarei Warlow, ale mele și ale domnului Murdoch cum că domnul Blackwell nu făcea decât să se apare pe sine și să ne apere pe noi în fața atacului unor pirați ai docurilor care și-au meritat soarta cu vârf și îndesat.

Morley strânse din dinți, și maxilarul lui țâșni în față.

– Eram prea departe ca să sesizez asemenea detalii, scrâșni el. Dar n-am ratat momentul în care l-ai convins cu greu să nu comită o crimă cu sânge-rece. Se-mpinse cu șoldul departe de birou. Să știi

că i-ai salvat viața, pentru că, în clipa în care i-ar fi tăiat beregata lui Druthers, aş fi avut în sfârșit motiv să-l trimit la spânzurătoare.

– Îi eram datoare pentru că și el mi-a salvat mie viața, răspunse ea cu precauție. Pot să te-ntreb ce făceați cu toții la docuri, la acea oră?

– Aveam informații că lui Druthers urma să îi sosească un transport important de bunuri de contrabandă. Eram pe poziții pentru o operațiune de arestare în masă.

– Și v-ați atins scopul, spuse Farah, zâmbind. Druthers și mulți dintre acoliții lui sunt fie morți, fie în arest. Operațiunea a fost un succes, și, dacă nu te deranjează, aş vrea să-i preiau pe oamenii mei și să mergem acasă.

Farah se ridică și își îndreptă fusta.

– Stai *jos!* îi ordonă Morley.

„Rahat!“ își spuse ea, oftând. Se așeză. Morley o privi secunde în șir, iar ea îi înfruntă privirea. Nu făcuse nimic de care să îi fie rușine. Doar că Morley, care era un bărbat bun și corect, avusese de suferit de pe urma întregii nebunii, iar acesta era unul dintre marile ei regrete.

– Îmi pare rău că am dispărut așa, Carlton. Îmi dau seama că și tu, și ceilalți de aici v-ați făcut griji din pricina mea. Ce s-a întâmplat e nedrept față de tine, mai ales după acea seară petrecută împreună.

Își amintea de acel sărut și de cererea în căsătorie. Dacă ar fi acceptat-o pe loc, oare ar mai fi fost acum în viață?

– Eram... de fapt încă sunt în pericol. Poți să spui orice despre Dorian Blackwell, dar adevărul este că mi-a salvat viața.

Morley îi aruncă Gemmei o privire stânjenită înainte de a zice:

– Puteai să vii la mine. Lângă mine ai fi fost în siguranță.

Farah își dădea seama că trebuia să gestioneze momentul cu mare băgare de seamă, spre binele tuturor celor implicați.

– Am avut și opțiunea asta. Doar că nu sunt sigură ce ai fi putut face, date fiind circumstanțele.

– Bine dar... Dorian Blackwell?! Iar acum ce, îi aparții *lui*? Căsătoria e legitimă?

Farah știa că întrebarea lui era, de fapt, dacă mariajul se consumase, așa că roși și încuviință din cap, incapabilă să spună o vorbă.

– De ce? E un monstru. Un criminal. Te credeam mai deșteaptă. Mai bună decât cei de teapa *lui*.

Farah simți dorința și chiar nevoia de a-l apăra pe criminalul ei soț.

– Nu îl cunoști, Carlton.

Privirea inspectorului se umplu iar de dezgust.

– Dumnezeuule! Farah, tu te-auzi ce spui? E ca un clișeu prost.

Cuvintele lui o răneau, pentru că știa că erau sincere. Pe Farah nu o deranja gândul că Morley își pierduse interesul romantic față de ea. O deranja, în schimb, că pierduse respectul lui. Era unul dintre cele mai dificile lucruri cărora trebuia să le facă față.

– Poate ai dreptate, murmură ea. Dar tu nu înțelegi miza, Carlton. Alături de Blackwell, am șansa de a redobândi ceva foarte important, ceva ce mi-a fost răpit cu mult timp în urmă.

– Ce anume?

– Trecutul meu.

El pufni și se duse în spatele biroului, încheindu-și nasturii.

– Poți fii ceva mai puțin vagă, te rog? ceru el cu glas sec.

– O să înțelegi cu timpul, spuse ea blând. Iar timpul pe care îl vom avea la dispoziție depinde numai de tine. Nu ai nici un temei legal să ne ții aici. Dacă Dorian nu i-ar fi înfruntat și învins pe acei pirați ai docurilor, probabil aș fi fost moartă acum. Sau mai rău.

Adevărul propriilor spuse o făcu pe Farah să se înfioare. Furia lui Morley începea să se stingă. Se opri în timp ce își aranja lavaliera. Nu mai părea nervos, ci doar obosit și trist.

– Îl iubești?

Farah simți că nu-l putea privi în ochi. Se uită înspre Gemma, care părea, la rândul ei, interesată de răspuns. Sentimentele ei față de Dorian deveniseră tot mai complexe și mai greu de descifrat. Neclare. Așa cum subliniase Morley, îl cunoștea doar de câteva zile. Însă începuse să țină la Dorian. Să îl înțeleagă. De fapt, nu. Mai era mult până aveau să se înțeleagă unul pe celălalt. Îi era recunoscătoare. Voia să îl ajute și să îl vindece. Dorința de a pătrunde acea enigmă care era soțul ei o făcea să spere că viitorul le rezerva și ceva lucruri bune. Cu toate că abia dacă-i atinsese trupul, îi însemnase inima. Dar... să-l iubească?

– N-aș putea să-ți spun, zise ea, oferindu-i cel mai sincer răspuns de care era în stare. Ce știu e că, deși te plac și te respect foarte mult, nu te iubesc și nici tu nu mă iubești. Rostise cuvintele cu delicatețe, fără urmă de cruzime sau de milă. Ar fi fost o greșeală să îți accept cererea în căsătorie. În timp, amândoi am fi regretat asta.

Morley își termină de legat lavaliera și își puse haina de la costum, cu ochii la certificatul de căsătorie ce zăcea pe birou. Îl luă și îl studie din nou.

– Poate că ai dreptate. Ești o femeie cu mai multe ascunzișuri și secrete decât ar fi putut suporta cineva cu funcția mea.

Farah se încruntă, jignită. Nu se văzuse niciodată în lumina sub care o puneă el. Dorian Blackwell era cel cu ascunzișuri și secrete, nu ea. Deși, dacă gândea retrospectiv, avea și ea câteva secrete destul de importante. Numai că făceau parte din ea de atâta vreme, încât începuse să le vadă drept adevăruri. Căci adevărul ar fi fost nu doar dureros, ci și periculos. Undeva, pe traseu, o pierduse de tot pe Farah Townsend și devenise doamna Dougan Mackenzie.

Morley veni înspre ea și îi dădu certificatul, indicând numele de pe hârtie.

– Townsend? întrebă neîncrezător. Ca pe viitoarea contesă Farah Leigh Townsend? Ce-i cu povestea asta? E vreo uneltire pe care-ai pus-o la cale cu delincventul ăla de bărbat al tău?

– Nu fi crud, Carlton, replică Farah. O să-ți pierzi noblețea.

– Chiar și-așa, aș mai avea mult până să ajung la nivelul lui.

– Poate, recunosc Farah. Dar, dincolo de toate astea, numele meu este Farah Leigh Townsend și, devenind o Blackwell, voi putea să îmi revendic drepturile ce îmi revin prin naștere.

– Tu-ți dai seama că ce spui e imposibil de realizat? Farah Townsend, femeia dispărută, a fost găsită acum câteva săptămâni. Deja i-a fost prezentată reginei Angliei.

Acea bine-cunoscută senzație de teamă o cuprinse din nou pe Farah. Dacă totul era o greșală? Dacă nu reușeau să își pună planul în aplicare?

– Acea așa-zisă Farah Leigh Townsend e o impostoare.

– Dovedește-o!

– Foarte simplu, interveni Gemma, ridicând din umerii murdari și plini de vânătăi. Orice târfă din estul Londrei poate s-o recunoască după poza din ziar. E Lucy Boggs. Eu și alte fete chiar ne făceam planuri să o șantajăm când o să pună mâna pe ceva parale.

Gemma tăcu în momentul în care privirile celorlalți doi o țintuiră cu o expresie identică de uimire și neîncredere. Farah fu prima care își regăsi glasul.

– Cum... cum ai zis că o cheamă?

– Lucy Boggs. E o târfă ca mine și ca altele, doar că mai tinerică și mai frumoasă. A fost luată de pe stradă ca să lucreze undeva pe Strand, la o matroană de-i zice Regina. Una, două, am auzit că e ditamai contesa și apare prin ziare. Cu toate rănilor ei, prostituata răsese, fără să mai simtă durerea ce-i săgeta buzele făcute ferfeniță și obraji. Dacă Lucy Boggs e vreo aristocrată, io-s Fecioara Maria!

– Gemma! Pentru a doua oară în acea noapte, Farah o strânse în brațe. Cred că tocmai ai salvat situația!

– Biiine, biiine, spuse Gemma, încercând să scape din îmbrățișare, căci manifestările de afecțiune și de tandrețe îi erau străine. Da' să știi că mare ajutor n-am cum să-ți dau. Pe cine-o să creadă lumea? Pe niște târături ca mine și fetele ălealte sau pe ditamai magistratu' de bărbat al ei, domnu' Warrington ăla.

– Dar Madame Regina? întrebă Farah, cuprinsă de încântare și de nerăbdare. Ca fostă angajatoare a lui Lucy Boggs, n-o să aibă ea mai multă credibilitate?

Se uită spre Morley, care, cu mâinile încrucișate la piept, le măsura pe amândouă cu o expresie uluită. I se adresă Gemmei:

– Domnișoară Warlow, lăsați-ne singuri un pic, vă rog. Domnul Beauchamp o să vă ofere un ceai și ceva de mâncare până când medicul se va putea ocupa de rănilor dumneavoastră.

– Mulțam, dom' inspector.

Gemma îi aruncă lui Farah o privire îngrijorată, dar Farah încuviință din cap, așa că prostituata ieși din birou și închise ușa după ea. Morley clătină din cap, privind-o pe Farah de parcă o vedea pentru prima dată-n viața lui.

– Are dreptate, să știi. Toată lumea știe că e simplu ca bună ziua să plătești o prostituată sau o matroană ca să facă sau să spună orice vrei.

– Sunt conștientă de asta. Dar vom proceda altfel.

– Decizia oficială a instanței, în acest caz, va fi pronunțată mâine-dimineață, spuse Morley, arătând spre ziarul de pe biroul lui.

– Nu-mi aminti, răspunse Farah, apăsându-și cu o mână stomacul care părea că o luase razna.

Lucrurile păreau să se fi pus în mișcare cu viteza unui tren scăpat de sub control. Regăsirea miraculoasă a unei impostoare ce se dădea drept Farah Leigh Townsend. Momentul când scăpase de Warrington și se adăpostise la Scotland Yard. Răpirea și apoi căsătoria cu Inimă

Neagră din Ben More. Întoarcerea la Londra. Iar a doua zi, momentul în care avea să-și ceară drepturile ce-i reveneau prin naștere.

– Dar în tot timpul acesta... Tu, contesă? De ce n-ai... Câtă vreme ai... Ce s-a întâmplat?! bâigui Morley.

– E o poveste lungă, zise Farah și-și duse o mână la cap, simțind o durere înțepătoare în spatele ochilor.

– Una care are legătură cu Dorian Blackwell?

– Într-un mod ciudat și interesant, da. Oftă și se ridică, apropiindu-se de Morley și de chipul lui cu trăsături frumoase. Cu o strângere de inimă, îi prinse ușor bărbia. Îți promit că am să-ți povestesc totul când toată situația asta se va rezolva.

Revenindu-și din șoc, Morley închise ochii, dar apoi se retrase și își reluă locul în spatele biroului.

În realitate, n-am fost niciodată altceva decât șeful tău. Trecând peste ce-am spus mai devreme, chiar nu îmi datorezi o explicație.

Trase adânc aer în piept și luă un dosar pe care începu să îl studieze, deși Farah putea băga mâna în foc că în acele momente nu reușea să distingă literele. Nici numele de pe plăcuța de pe birou nu și l-ar fi putut citi.

– Și cum ai de gând să-ți recapeti moștenirea? Întrebă el cu un aer voit detașat. Îmi imaginez că Blackwell a urzit un plan ticălos.

Farah surâse slab.

– Trebuie doar să dovedesc că eu sunt adevărata Farah Townsend. Numai eu știu cum mi-a fost copilăria, detaliile despre părinții mei, despre căminul și trecutul meu. Sunt lucruri pe care nici o impostoare nu ar avea cum să le știe. Totul e să conving instanța.

– Mă tem că va fi nevoie de mai mult de atât, zise Morley și ridică din umeri. O să ai nevoie de documente, de certificat de naștere, de acte din care să reiasă unde ți-ai petrecut copilăria după ce ai devenit orfană.

Farah păli.

– De unde ai știut că am rămas orfană?

El îi aruncă o privire din care ea pricepu că pusese o întrebare stupidă.

– Farah, toate detaliile despre copilăria *ta*, despre regăsirea *ta* miraculoasă au apărut în ziare și tot apar de săptămâni bune.

Farah auzise câte ceva, dar nu își bătuse capul niciodată cu rubricile mondene din ziare când avea o carte la îndemână.

– Te-aș putea ajuta, îi propuse el fără să o privească. Cum bine știi, arhivele naționale sunt lângă clădirea în care ne aflăm acum și, dacă tot e miezul nopții, aș putea să mă furișez acolo și să...

– Domnul Blackwell are deja situația sub control, zise Farah.

Morley miji ochii, iar Farah aproape că îi auzea gândurile.

– Când l-am adus aici, cumva am... Trebuia să îmi fi dat seama! Prea ne fusese ușor să-l arestăm. Iar cei de teapa lui nu se lasă nicio dată atât de ușor! pufni inspectorul, luându-se cu mâinile de cap.

Se uită la ea, și se măsurară reciproc din priviri, apoi începură să râdă, un râs frustrat provocat de individul imposibil de enervant pe care ea îl luase de bărbat. Și, ca prin minune, tensiunea dintre ei se risipi, iar trecutul rămase trecut. Un gând, o nostalgie legată de ce-ar fi putut să fie, dar n-a fost să fie.

– Am să-i eliberez pe soțul tău și pe valetul lui, spuse Morley, cu un oftat extenuat. Dar asta nu înseamnă că nu rămân cu ochii pe el.

– Știu.

Farah nu rezistă imboldului de a-l îmbrățișa, dar gestul fu scurt și distant, spre binele amândurora.

– Ești o femeie cumsecade, Farah. Te-am admirat dintotdeauna. Morley tăcu o clipă, făcând eforturi vizibile să nu-i spună mai multe. Dacă-ți face rău vreodată... la dracu', dacă te face nefericită în vreun fel, să vii la mine. Mă ocup eu de el.

Farah simți fiecare dram de tandrețe pe care-l oferi în acel zâmbet.

– Mulțumesc, Carlton. Și să știi că te înșeli când spui că n-ai fost decât șeful meu. Mi-ai fost... ești și un prieten foarte drag.

El zâmbi cu privirea ațintită spre birou.

– Nu mai răsuci cuțitul în rană.

– Adio, murmură ea, întinzând mâna spre mânerul uzat al ușii biroului.

– Farah.

Ea se întoarse, surprinsă de tonul extrem de serios al vocii lui.

– Da?

– Află mai multe despre Madame Regina. Întâmplător, îl cunoști foarte îndeaproape pe patronul stabilimentului ei.

– Nu-i adevărat. N-am văzut-o în viața mea pe această Madame Regina, spuse Farah.

– Ea e doar fațada întregii afaceri. Buzele i se schimonosiră într-un rânj. Patronul este soțul tău, Dorian Blackwell.

Capitolul 18

Farah nu se simțise niciodată atât de mică și de neînsemnată. Fusese la Curtea Regală de Justiție de nenumărate ori pe parcursul carierei la Scotland Yard și, în drum spre muncă, trecuse zilnic pe lângă impresionanta clădire din piatră albă, în stil gotic.

Însă prezența ei avusese mereu legătură cu munca neștiută din spatele proceselor aflate pe rol. Glasul ei nu răsunase niciodată pe holurile tribunalului Maiestății Sale sau din boxă.

O uimea faptul că, până și acolo, toată lumea, femeii și bărbați, nobili și oameni de rând, toată lumea se trăgea într-o parte când pe holuri trecea Dorian Blackwell. Chiar dacă instituția era împânzită de polițiști și de alți oameni ai legii, ea și soțul ei treceau nestințeriți. Din secolul al XI-lea și până cu un an în urmă, sediul tribunalului fusese la Westminster Hall. Printr-un decret semnat de însăși regina Victoria, se mutase de la Westminster în sediul de pe Strand, dar rămăsese epicentrul cuvântului oficial al suveranei și al administrației regale. Înființarea postului de președinte al completului de judecată anulasese de multă vreme nevoia implicării regentului în procedurile din instanță, iar poziția devenise una dintre cele mai importante din imperiu.

Lui Farah îi venea greu să privească pe cineva în ochi în timp ce înainta pe culoare spre Sala Înaltei Curți. Sala îi dădea impresia unei catedrale bizantine unde vocile șoptite căpătau ecouri neașteptate. Lumea sușotea la apariția lor, și se auzeau îndemnuri șoptite la liniște. Nu din respect, ci din curiozitate și din dorința de a specula pe marginea prezenței lor în instanță. Farah era convinsă că inima îi bătea atât de tare, încât toată lumea i-o putea auzi. Privea cum modelul geometric complicat al pardoselii de marmură dispărea sub fustele ample din mătase ale rochiei făcute de Madame Sandrine și care-i parvenise târziu în noaptea precedentă. De altfel, nici unul dintre evenimentele din noaptea aceea nu avusese darul de a o ajuta să scape de neliniștea care îi apăsa pieptul precum o bară de oțel. După ce obținuse eliberarea lui Dorian și a lui Murdoch, se duseseră toți spre luxoasa reședință din Mayfair a soțului ei. Sângele de pe față se ștersese între timp, dar zeci de stropi

rămăseseră pe gulerul cămășii și pe haină. La nenumăratele întrebări, scuze și mulțumiri pe care i le adresase, soțul ei nu dăduse decât replici monosilabice.

– Ești bine? întrebuse ea.

– Da.

– Te-au bătut?

– Nu.

– Ne-ai salvat viața acolo, la docuri.

– Da.

– Îmi pare rău că te-am implicat într-o treabă atât de periculoasă, dar să știi că eu și Gemma îți suntem profund recunoscătoare pentru ce ați făcut pentru noi tu și oamenii tăi.

– Hmm!

Odată ce patetica tentativă de comunicare se încheiase, Murdoch preluase frâiele discuției:

– Nu vă mai bateți capul, domniță, încercase el să o liniștească, aruncându-i lui Blackwell o privire încruntată. O s-o luăm pe domnișoara Warlow cu noi de dimineată.

– Mă bucur că l-am convins pe inspectorul-șef Morley să vă elibereze așa repede. N-aș fi îndurat gândul că ați petrece noaptea, sau chiar mai mult, în acea celulă.

– Nici nu știți ce recunoscători vă suntem, mai spusese Murdoch și o mângâiasse blând pe mână, cu un gest patern.

Chiar în acea clipă, Blackwell se aplecase în față, deschisese portiera trăsorii, sărise și dispăruse în noapte înainte ce birjarul să poată opri. Farah nu-l mai văzuse până a doua zi, când venise să-i ia pe ea și pe Murdoch în drum spre tribunal. Murdoch o asigurase în repetate rânduri că puținele ceasuri petrecute în celulă fuseseră nu doar lipsite de evenimente, ci chiar destul de plăcute.

– Sticleții au fost corecți și civilizați, iar Dorian chiar a putut sta un pic de vorbă cu unul dintre contactele lui. E drept că n-am auzit ce și-au zis.

– Atunci, de ce e așa supărat? întrebuse Farah.

Murdoch ridicase din umeri și o privise cu oarece milă.

– Nu știu, domniță. Blackwell are din când în când niște stări mai ciudate. Nu vă bateți capul! Dormiți, mâine e o zi importantă.

Îi fusese aproape imposibil să doarmă, chiar dacă patul era cât se putea de elegant și de confortabil. Într-un final, intrase într-un fel

de stare de somnolență, pendulând între somn și trezie, întorcându-se pe toate părțile, cu stomacul crispat și cu fălcile încheștate din cauza imaginilor din trecut care îi bântuiau visurile. Chipul ca de ceară al tatălui ei la priveghi, obrajii lui supti din cauza deshidratării provocate de cumplita boală care îl măcinase. Warrington, care, pentru copila de șapte ani care era pe atunci, părea un uriaș... cum se aplecase spre ea și o informase cu privire la logodna lor... Haina lungă și intimidantă a sorei Margaret. Gura lascivă a părintelui MacLean. Ochii negri și trăsăturile ascuțite ale lui Dougan, mici, simetrice, cu o permanentă expresie de neastâmpăr și curiozitate. În vis, îl striga și îl implora să fugă. Să scape cu viață. Să continue să trăiască pentru ca ea să nu trebuiască să înfrunte lumea mare și rea alături de un bărbat întunecat și dărâmat.

„Sunt chiar aici”, îi spusese Dougan în vis, cu chipul trist și înversunat. Dar *vocea* lui... Vocea nu era cum își amintea ea. Devenise sumbră și cavernoasă. Voce de bărbat. Sinistră, periculoasă și calmă. Ca pucioasa alunecând peste gheață. „Nu ești aici”, își spusese Farah și simțise apoi că alunecă în uitare. „Sunt atât de pierdută. Atât de singură. Atât de... speriată.” „Dormi, Zâna mea. Ești în siguranță.”

Simți o atingere pe păr, ca și cum Dougan ar fi apucat cu degetele un cârlionț, l-ar fi desfăcut ușor pentru ca mai apoi să-l lase să își recapete forma. Cum făcea de fiecare dată.

El *era* acolo. Iar ea era în siguranță.

Apoi adormise, iar, când se trezise, simțise pe obraji urmele sărate ale lacrimilor.

În vreme ce stăteau în fața ușilor aurite ale sălii de judecată, Farah știa că trebuia să se gândească la importanța covârșitoare a ceea ce urma să se întâmple. În schimb, nu făcea decât să studieze chipul lui Dorian. Se întreba dacă Dougan apărea și în coșmarurile *lui*. Sau dacă ea apărea.

Vru să strige la el să aștepte în secunda în care deschise ușile, dar se forță să rămână detașată. La fel ca el. Dacă Dorian Blackwell își putea păstra sângele-rece și aparența calmă după tot ce îi fusese dat să îndure, atunci și ea putea. Își îndreptă umerii și coloana și își ridică bărbia suficient cât să aibă un aer decis, dar nu neapărat înfumurat. Ignorând normele de politețe, Dorian intră în sală înaintea ei, în loc să-i țină ușa ca să intre ea prima. Gest pentru care Farah îi fu recunoscătoare. Ședința de judecată începuse, iar Farah își dădu seama că în acele momente comiteau, tehnic vorbind, o ilegalitate:

sfidau regulile Coroanei. Uimiți, cei din sală șușoteau. Stăteau îngheșuiți pe băncile ca niște strane de lemn și se întorseseră spre intrarea în sală ca și cum ar fi asistat la o nuntă unde mireasa tocmai își făcea apariția. Doar că nimeni nu părea încântat să-i vadă. Șocul era cea mai binevoitoare expresie pe care Farah o zărea pe chipurile privitorilor. De acolo mergea spre dezaprobare, neîncredere și, în unele cazuri, revoltă. Ea îl urmă pe Dorian pe culoarul lat, în vreme ce cororul gros le amortiza zgomotul pașilor.

– Domnule Blackwell! Ce-nseamnă nesocotința aceasta? strigă un omuleț în robă neagră, cu un cap neobișnuit de mare ce părea chiar și mai mare din pricina perucii lungi, cârlionțate și albe ca neaua.

Stătea în spatele unui podium înalt, flancat de alți doi bărbați care arătau întocmai ca el. Președintele completului de judecată, Sir Alexander Cockburn, îl cunoștea, fără doar și poate, pe Dorian Blackwell, cel puțin din vedere. Magistratul era renumit pentru pasiunea pentru sport, aventură, socializare și femei. Profesional vorbind, era un fel de geniu, dar, cu toate astea, lumea bârfea mult pe seama ascensiunii profesionale a acestui scoțian cu o reputație ce lăsa de dorit. Farah privea uimită și un pic amuzată spatele lat al soțului ei. Avusese oare Dorian vreo legătură cu traseul aproape stelar al judecătorului Cockburn? N-ar fi fost surprinsă dacă așa ar fi stat lucrurile.

– Milord! spuse Dorian, făcând o plecăciune. Permiteți-mi să v-o prezint pe onorabila Farah Leigh Townsend, contesă de Northwalk.

Un fior străbătu sala, iar șușotelile reîncepură atât de tare, încât curioșii aflați pe holuri dădură buzna în încăpere ca să asiste și ei la acele evenimente cu totul nemaivăzute.

– E scandalos! Cer ca acești criminali neobrazăți să fie arestați de îndată!

Harold Warrington arăta mereu de parcă tocmai ar fi înghițit o lămâie. Dincolo de acest amănunt, avea forma robustă a cuiva născut la fermă, nu în rândul aristocrației incestuoase. Pentru că era sclavul plăcerilor vieții, pielea și părul lui nu suportaseră prea bine anii de excese, dar statura lui aducea cu un Goliat în timp ce privea de-a lungul și de-a latul sălii de judecată cu aerul unui rege, nu al unui funcționar public care era de fapt. Sunetul ciocanului de lemn răsună în sală, dar nu președintele completului de judecată fusese cel care îl folosisese, ci magistratul care stătea în spatele plăcuței pe care scria „Judecător Roland Phillip Cranmer al III-lea“ E drept că

nu era un secret pentru nimeni că judecătorul Cranmer dispăruse recent, în mod cu totul misterios. Farah îl recunoscuse în locul lui pe Sir Francis Whidbey, magistrat numit recent la înalta instanță. Judecătorul avu un schimb tainic de priviri cu soțul ei, apoi i se adresă lui Sir Warrington:

– Stai jos, Warrington! Mă văd nevoit să îți aduc aminte că încă nu faci parte din aristocrație. Deocamdată, ești doar un funcționar al acestei instanțe și ar trebui să știi că nu se face să iei cuvântul neîntrebat.

Farah era perfect conștientă că reproșul care i se făcea lui Warrington era valabil și pentru ea și Dorian, dar își păstră opinia pentru sine. Oricum n-ar fi putut scoate o vorbă nici dacă i s-ar fi cerut. Cam asta se alesese de autocontrolul ei.

Dorian se apropie de completul de judecată, fără să fi fost invitat, lucru care le smulse celor din sală alte reacții de uimire și îi făcu pe cei doi aprozi îmbrăcați în roșu să vină spre el, gata să îl imobilizeze.

– Domnilor, am adus documente care să susțină temeiul spuselor noastre, zise el, prezentându-le magistraților un dosar pe care îl scoșese din haină. Am adus inclusiv certificatul de naștere al lui Lady Townsend, acte doveditoare privind șederea ei la orfelinatul Applecross, actele de deces false și, de asemenea...

– Cum ai obținut aceste documente, Blackwell? întrebă președintele completului de judecată, ridicând mâna ca să îi oprească pe aprozii zeloși.

– Am inclus în dosar și o copie a certificatului nostru de căsătorie, mai spuse Blackwell, ignorând cu grație întrebarea magistratului. Despre importanța acestui act putem discuta ulterior.

Le aruncă membrilor completului de judecată o privire care stârni râsete înăbușite în sală.

– E cu neputință! Am aici un contract de logodnă legal, semnat de tatăl ei! izbucni Warrington, care sări în picioare, ignorând reacția de nemulțumire a avocatului său.

Cel de-al treilea magistrat se aplecă în față.

– Dar parcă *pretindeai* că deja ai luat-o de nevastă, Warrington. Așa că de ce obiectezi?

– Aveți... aveți dreptate, milord, spuse Warrington și arătă spre o blondă bine îmbrăcată, cu ochi mari, albaștri și goi, care stătea așezată alături de el. Aceasta este soția mea, Farah Leigh Warrington, contesă de Northwalk. Farah Leigh Townsend, după numele de fată.

Cum îndrăznești, mincinoasă uneltitoare, să încerci să îi răpești dreptul legitim? vociferă Warrington, roșu la față, îndreptându-și mânia spre Farah.

În schimb, Farah îl privea uluită pe cel de-al treilea judecător. Îl recunoștea, iar amintirile despre el proveneau din alte vremuri, altele decât cei șaptesprezece ani în care fusese doamna Mackenzie.

— Rower, șopti ea, citind numele de pe plăcuța din fața magistratului.

— Mai tare, doamnă, îi ceru președintele completului.

Farah privi cu atenție acel chip din trecutul ei. Era cu două decenii mai în vârstă, dar ochii îi rămăseseră la fel de pătrunzători și trăsăturile la fel de severe.

— Sunteți baronetul William Patrick Rowe, iar fieful dumneavoastră este în Hampshire, spuse ea.

Mulțimea tăcu deodată ca să o asculte. Era atât de liniște în sală, încât se putea auzi aerul pompat afară din plămâni.

— Sunteți... erați locotenent în brigada condusă de tatăl meu, căpitanul Robert Townsend, conte de Northwalk. Ați fost colegi la Oxford, iar tata vă spunea „Rower“

Bărbatul cu perucă miji ochii uimit.

— Vino mai aproape, îi ceru lui Farah.

Ea se conformă.

— Îmi amintesc petrecerea din ziua în care ați împlinit treizeci de ani, murmură ea, pentru că ați fost amabil să-mi puneți și mie deoparte o felie de tort, a doua zi fiind ziua mea — îplineam cinci ani. Ziua dumneavoastră e pe douăzeci și unu septembrie, dacă îmi amintesc bine. A mea e pe douăzeci și doi septembrie.

— Dumnezeu mare! exclamă judecătorul Rowe, privind-o în ochi și recunoscând-o treptat. Îmi amintesc!

— Oricine ar fi putut afla astfel de informații! sări Warrington. Nu-i îngăduiți acestui bandit renumit și ibovnicei lui să-și bată joc de această onorată instanță!

— De-ajuns, Warrington! îl avertiză președintele. Încă o izbucnire ca asta, și te dau afară.

Fața roșie a lui Warrington căpătă nuanțe purpurii, dar Warrington se așeză la loc, tremurând de o furie pe care și-o ținea cu greu în frâu.

Și poate și de teamă, presupuse Farah.

Judecătorul Cockburn se întoarce înspre Dorian, abia aruncându-i o privire lui Farah.

– Domnul Warrington are dreptate. Ne-a adus documente identice cu cele pe care le-ai adus dumneata, iar solicitarea sa a fost depusă prima. A fost administratorul averii regretatului conte Robert Townsend. O cunoaște pe Farah Townsend de când s-a născut și deține un contract de logodnă semnat acum mulți ani. Cu ce temei pui la îndoială revendicarea averii familiei Townsend pe care o face soția lui?

Farah îi aruncă o privire lui Lucy Boggs, care se juca în tăcere cu inelul de pe un deget.

– Am martori, Domniile Voastre, spuse Dorian, arătând cu mâna înspre sală.

Avocatul lui Warrington obiectă, în sfârșit.

– Așa ceva este împotriva regulilor. Vă solicit o consfătuire în biroul Domniilor Voastre, ca să stabilim cum vom proceda mai departe.

– Rahat! strigă Warrington, sărind de pe scaunul care căzu cât colo. Nu există nici un temei să amânăm decizia. Blackwell a mituit diverși indivizi ca să depună mărturie în calitate de martori și vreau să am dreptul de a-i desființa. Am regăsit-o pe dispăruta moștenitoare a domeniului Northwalk, de care nu mai știa nimeni nimic de douăzeci de ani, și *cer* să fie recunoscut de toți ceea ce îmi aparține!

Judecătorul Whidbey se întoarce ca un uliu înspre Warrington.

– Vrei să spui că ceri ca nevastei tale să i se recunoască ceea ce îi aparține, nu? Știi prea bine că persoana care nu e nobilă prin naștere, cum ar fi soțul unei contese, va primi titlul de conte doar onorific. Va deveni lord și va avea drept de administrare asupra proprietăților, dar celelalte drepturi și privilegii care i-ar reveni în mod normal unui aristocrat îi vor reveni doar moștenitorului său.

Farah rămase cu gura căscată și se uită la Blackwell. Stătea în capătul culoarului, cu mâinile la spate, aparent neafectat de cuvintele judecătorului. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei, iar Farah scoase un oftat de surpriză. Știa. Știuse tot timpul că nu avea să primească titlurile și privilegiile rezervate aristocraților. Se înhămasse la această luptă, se implicase în acest joc de șah periculos și complicat, poate chiar trăgând sfori la Înalta Curte a Angliei, ca să o ajute să își recapete drepturile ce i se cuveneau. Și pentru ce? Desigur, avea să își adauge la nume titulatura de lord, dar, din ce înțelesese ea, odată

cu titulatura, nu îi reveneau nici măcar jumătate din puterea, respectul și averea pe care le deținea deja. De ce făcuse toate astea? Care-i erau, de fapt, intențiile?

— Îți vom audia martorii, Blackwell, dar te avertizez că ești pe teren periculos. Îngăduința acestei Curți are limite. Tu și doamna de față riscați să suferiți consecințe drastice.

Președintele completului îi avertiză din priviri, cu o expresie îndelung exersată. Warrington o străpungea pe Farah cu privirea, dar îi îngădui avocatului său să-l tragă înapoi pe scaun.

— Așa a fost dintotdeauna, domnilor. Dorian se înclină spre membrii completului și făcu apoi un semn spre sală. Dați-mi voie să v-o prezint pe *Signora* Regina Vicente, unic proprietar al unui foarte popular club pentru domni, aflat chiar în apropiere, pe Strand.

Din sală se ridică o femeie înaltă și impozantă, îmbrăcată cu o rochie amplă de culoarea prunei. Porni pe culoarul din mijlocul sălii de judecată și se îndreptă spre membrii completului. Pielea în nuanța caramelului și osatura exotică îi trădau originea italiană. Arăta ca o zeiță romană din bronz, în contrast cu mulțimea de chipuri palide sau rozalii. Trena îi era lungă precum a unei contese, iar ochii ei negri sclipeau de inteligență și voioșie. Măcar pe ea o amuza întreaga tărășenie.

— Doamna e gata să depună mărturie că această femeie care pretinde că este Farah Townsend a fost una dintre angajatele stabilimentului ei și că numele ei este Lucy Boggs. A lucrat timp de cinci luni, după care și-a oferit serviciile lui Warrington, contra unei importante sume de bani.

Dorian arătă înspre teancul de hârtii din mâna înmănușată a femeii. Warrington izbi cu pumnul în masă, făcând eforturi uriașe să își țină furia în frâu.

— E adevărat? o întrebă judecătorul Whidbey pe femeia cunoscută drept Madame Regina.

— E adevărat, milord, toarse ea cu un accent italian delicios. Vă aduc drept dovadă documentele pe care le cer tuturor angajatelor mele, precum și chitanța ce dovedește plata pe care mi-a făcut-o domnul Warrington.

Whidbey întinse mâna, iar ea îi oferă documentele. Avocatul lui Warrington se ridică.

— E o glumă proastă. Toată povestea, toate documentele, totul putea fi fabricat foarte ușor de infamul Inimă Neagră din Ben More

și de neguțătoarea aceasta de păcat și murdărie, strigă el arătând spre Regina, care se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană.

– E un argument foarte bun, Blackwell, spuse Lord Cockburn.

– De acord, admise Blackwell cu un aer foarte serios, privindu-i pe Whidbey și pe Cockburn, dar ignorându-l pe Rowe. Madame Regina poate spune o mulțime de lucruri și întâmplări. Cine poate decide dacă spusele ei sunt adevăruri sau scorneli?

Farah se întrebă dacă imaginația îi juca feste sau cei doi magistrați respectabili păliseră brusc. Nu cumva Dorian tocmai le transmisese o amenințare voalată celor mai puternici judecători din Imperiul Britanic? În fața unei săli pline? Farah simți că i se face rău. În tăcerea care se lăsase, Dorian făcu un semn către altă femeie din public.

– În caz că mai doriți un martor, ce-ați zice despre această femeie?

Din nou, rumoarea din sală venea ca un ecou al trăirilor interioare ale lui Farah. O femeie în vârstă îmbrăcată în negru și alb păși spre completul de judecată.

– Soră Margaret? întrebă ea aproape șoptit.

– Acum, sunt maică stareță, veni replica, purtând amprenta aceluiași ton de pietate rece.

Farah miji ochii și își aminti toate cuvintele aspre și bătăile și mai aspre de care Dougan avusese parte de la femeia din fața ei. Nu voia să se uite la ea. Și nu înțelegea nici în ruptul capului de ce acea călugăriță iute la mânia ar depune mărturie în apărarea ei.

– Vă aparține această semnătură în calitate de martor de pe certificatul de deces al lui Farah Leigh Townsend, certificat datat acum șaptesprezece ani? întrebă Dorian pe un ton din care dispăruse orice urmă de persiflare sau aroganță, strângând pumnul înmănușat.

– Da, spuse ea.

– Explicați-i Curții de ce ați falsificat acest document oficial, îi ceru Dorian, răspunzând privirii criminale a femeii cu una pe măsură.

– Farah era o copilă precoce, înfierbântată, începu călugărița, care vorbea despre Farah de parcă n-ar fi fost chiar în fața ei. Era mereu alături de acei copii-problemă care făceau numai belele – unul dintre ei în special, un băiat care-l avea pe diavolul în el.

– Ba nu-l avea! îl apără Farah.

– A ucis un preot! șuieră femeia. Nici măcar tu nu poți nega asta. Erai la mine-n brațe și îi strigai numele ca o apucată în timp ce comitea crima.

– Știi prea bine că preotul acela era un...

– Nu asta contează, interveni Dorian pe un ton ridicat, dar rece. Ce e relevant acum este că știați că Farah Leigh Townsend nu era moartă.

– Fugise după diavolul acela de băiat, Dougan Mackenzie, după ce poliția venise și îl luase. Aveam alți cincizeci de copii în grijă. Nu puteam compromite reputația orfelinatului Applecross din cauza unei copile dispărute. Așa că, da, am falsificat documentul la solici-tarea lui Sir Warrington, spuse ea, arătându-l cu degetul șubrezit de artroză pe bărbat.

Cei din sală sloboziră un oftat de uimire și se întoarseră ca unul înspre cel acuzat.

– Minciuni! M-am însurat cu Farah Townsend! Avere și domeniul Northwalk îmi aparțin! zberă Warrington, sărind iar în picioare. Zi-le tu, Farah, zi-le tu cine ești! continuă, cu ochii ieșiți din orbite, zgâlțâind-o pe Lucy până când femeia scoase un țipăt de frică.

În sală se auzi din nou sunetul tunător al ciocanului mănuit de președintele completului de judecată.

– Warrington, te-am avertizat că te dau afară din sală!

Gărzile executară ordinul, iar Warrington fu târât afară din sală, în vreme ce riposta.

– O să capăt ce mi se cuvine! O să-mi fac dreptate! amenință Warrington. Farah, dovedește-le! Dovedește-le cine ești!

Lucy stătea nemișcată, cu ochii albaștri măriți de frică și de lacrimi, părând gata să o ia la fugă. Președintele completului o țintui cu degetul, capul lui mare pivotând pe umerii aproape comic de înguști.

– Cine vorbește neîntrebat va petrece o săptămână după gratii. Ne-am înțeles?

Lucy încuviință din cap, iar magistrații își îndreptară din nou atenția asupra călugăriței.

– Spuneți-mi ceva, i se adresă Lord Cockburn. Pentru minciunile la care ați fost părtașă, riscați să vă pierdeți rangul și să fiți exclusă din biserică. Asta ca să nu mai vorbesc despre acuzațiile de fraudă la care vă expuneți în baza legii. De ce ați decis să spuneți adevărul?

Sora Margaret se uită înspre Dorian înainte de a răspunde:

– Când trăiești cât am trăit eu, vine un moment când îți dai seama că trebuie să dai socoteală în fața lui Dumnezeu pentru păcatele săvârșite. Acum, am un păcat mai puțin de mărturisit. Nu-mi pasă de lucrurile lumești. Tot ce îmi doresc este să fiu în pace cu Cel de Sus.

– Și jurați aici și acum că femeia din fața noastră este Farah Leigh Townsend? întrebă judecătorul Rowe, arătând înspre Farah.

– Da. Nu s-a schimbat aproape deloc în ăștia douăzeci de ani, spuse călugărița, ținându-l apoi pe Dorian cu o privire plină de ură. Și văd că tot nu poate rezista chemării diavolului.

Farah se înfioră la auzul acelor cuvinte. Dougan spusese despre el că era un demon prima dată când se întâlniseră. Dacă acel băiat dulce fusese un demon, atunci Dorian Blackwell era, fără îndoială, diavolul. Iar ea era incapabilă să se împotrivească întunecatei lui chemări.

– Blackwell, mă văd nevoit să recunosc că nu știu ce să spun despre toată povestea asta, zise Lord Cockburn privindu-i pe Dorian și pe Farah. Avem de-a face cu două femei care pretind că sunt conțesa de Northwalk. Fiecare din ele e măritată cu o haimana care-și vede doar de propriile interese. Soția ta aproape că m-a convins. Aș fi dispus să îi dau dreptate, dar nu sunt sigur că decizia va rămâne în picioare în cazul în care cealaltă parte va face apel pe lângă lordul cancelar sau chiar pe lângă Maiestatea Sa.

Dorian ridică din umeri.

– Oricine mă cunoaște știe că n-aș lua de nevastă o impotoare. Milord, această femeie este Farah Leigh Townsend, devenită acum Farah Leigh Blackwell. Nu am nici o îndoială. Spuneți-mi dacă aveți nevoie și de alte dovezi, spuneți-mi ce să vă pun la dispoziție și am să vă dau ascultare.

Judecătorul Rowe se ridică și se scărpină pe sub perucă.

– Pot să lămuresc eu întreaga poveste, spuse el. Dacă îmi permiteți, i se adresă el președintelui completului de judecată.

– Desigur, încuviință Cockburn și îi făcu semn să continue.

Nimeni din sală nu mai respira. Nu s-ar fi ridicat de la locurile lor nici dacă francezii ar fi invadat Londra. Stăteau toți în tăcere, așteptând să vadă ce se întâmpla în continuare.

– Apropiati-vă amândouă, ceru Rowe, arătând spre covorul din fața mesei lui.

Lui Farah îi transpirau palmele înmănușate. Se strădui să înghită și pași până în fața judecătorului Rowe – sau mai jos, de fapt, căci membrii Înaltei Curți erau plasați foarte sus – sperând că părea ceva mai demnă decât se simțea. Cu un foșnet de fuste, Lucy Boggs veni alături de ea, dar Farah nu o învrednici nici măcar cu o privire.

– Cine îmi răspunde corect la următoarea întrebare va primi din partea acestei instanțe recomandarea ca Maiestatea Sa să îi returneze titlul și averea.

Deși vorbise pe un ton jos, vocea lui străpunse liniștea din sală. Lord Rowe miji ochii spre Farah.

– Ai pomenit despre petrecerea de ziua mea, când am împlinit treizeci de ani.

– Da, milord, spuse Farah.

– Care din voi își amintește ce i-am dat de ziua ei în acel an? Vă dau un indiciu, ca să vă împrăpățez memoria. Cadoul era într-o cutie mică, o cutie de bijuterii pe care era pictată o balerină. Îmi aduc aminte că Farah Townsend era fascinată de balerine.

Farah simți că îi stă inima. Încercă disperată să își amintească, dar nu-i venea nimic în minte. Cercetă chipul judecătorului, dar magistratul era la fel de rece și de distant ca Dorian. Simți că nu mai putea respira. Nu putea fi adevărat. Nu era cu puțință ca viitorul să-i scape printre degete pentru că fetița de cinci ani nu ținuse ceva minte. Se uită la Dorian, care o privea cu intensitate. Expresia de pe chipul lui aproape că o făcu să leșine. Era expresia cea mai apropiată de neajutorare de care era capabil Inimă Neagră din Ben More. Își întoarse privirea către bărbatul impozant cu perucă. Nu reușea să rostească acele cuvinte care aveau să îi distrugă orice urmă de credibilitate. Ochii începură să îi înoate în lacrimi. Groaza i se aduna în gât ca un ghem, amenințând s-o sufocă. Oh, de s-ar grăbi odată!

– Da? ceru Rowe cu glas strident.

– Eu... eu...

Lacrimi fierbinți i se prelingeau pe obraji.

– Milord, nu îmi amintesc să fi primit vreun cadou în acea zi. Sau în vreun alt an de ziua mea. Nici de la dumneavoastră, nici de la altcineva.

Farah nu rezistă să o privească scurt pe Lucy, care stătea alături de ea. Ochii ei albaștri străluceau de răutate, scăldați în senzația victoriei.

– Era un zorzon, milord, încercă ea să ghicească, în timp ce privirea ei scruta chipul magistratului. Am amintiri foarte vagi din copilărie, s-au întâmplat atâtea de atunci... și sunt și în refacere după o lovitură la cap. Își duse mânușa din dantelă la frunte, cu un gest teatral. Dar... era un lăntșor, nu-i așa? Unul strălucitor... Sau o brățară?

Eram atât de mică, iar memoria îmi e afectată de lovitură, vedeți dumneavoastră, și chiar nu îmi amintesc ce era.

Farah înghiți nervos. Era o presupunere bună, bănuia ea. Convingătoare și posibilă. Iar scuza cu lovitura la cap era chiar bună. La naiba, de ce nu-și putea aduce aminte? De ce eșuase în așa hal? O cutie de bijuterii? Balerine? Fusesse un copil foarte neastâmpărat, orice bijuterie pe care ar fi primit-o ar fi sfârșit stricată sau pierdută. Faye Marie era cea care iubea...

– Sora mea, icni ea, apoi repetă mai tare: Sora mea! Farah își împreună mâinile. Milord, îmi cer iertare, dar faceți o greșeală. Cred că acea cutie de bijuterii a fost un dar pe care i l-ați făcut surorii mele mai mari, Faye Marie! Ei îi plăceau balerinele. Eu, una, eram obsedată de...

– Pegas. Ochii bătrânului judecător se înmuieră, iar răceala cu care o privise se transformă în blândețe. A fost o întrebare-capcană. Uitasem că ziua ta urmează imediat după a mea și, pentru că mă simțeam vinovat, ți-am oferit acea felie de tort, spuse el, iar trăsăturile i se topiră într-un zâmbet în timp ce rememora acele momente. Erai un sufletel bun, deloc răsfățată, dacă ne gândim la luxul în care erai crescută. M-ai iertat pe loc și mi-ai spus că acel tort e cel mai bun cadou pe care îl primiseși vreodată.

Farah începu să tremure din toate încheieturile, iar fiori de ușurare îi înmuiau picioarele. Însă Dorian era acolo, iar mâinile lui sigure, înmănușate, o susțineau.

– Mulțumesc, murmură ea, fără să știe exact cui i se adresează. Mulțumesc.

– Ai moștenit părul imposibil de deschis al tatălui tău și ochii cenușii ai mamei tale, continuă judecătorul. Am fost pe jumătate convins că tu ești din clipa în care ai intrat în sala de judecată.

Președintele completului tuși scurt ca să-și mascheze șocul și, cu o lovitură de ciocan, îi reduse la tăcere pe cei din sală.

– Nimic nu e definitiv până când nu e dat în scris de regină, anunță el. Dar nu cred că e prea devreme să vă felicit, Lady Farah Leigh Blackwell, contesă de Northwalk.

– Vă mulțumesc, milord, spuse Farah, iar pe față îi apărură un zâmbet care aproape că îi făcea obraji să o doară.

Apoi se întoarse spre Dorian și-l strânse în brațe. El deveni pe dată rigid, iar ea își aminti și se retrase. Nici nu îndrăzni să ridice

ochii spre el, căci își aminti că încă era supărat. Faptul că se repezise așa la el în văzul tuturor sigur nu era de ajutor..

– Arestați-o pe această femeie, Lucy Boggs, și rețineți-o în vederea anchetei, ordonă Rowe.

Președintele completului se aplecă spre Farah.

– Dacă-mi permiteți întrebarea, Lady Blackwell, unde ați fost în tot acest timp?

– Am... am lucrat la Scotland Yard sub un nume fals, răspunse ea cu sinceritate.

– Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ați face așa ceva? Întrebă el râzând fără să-i vină a crede.

Dorian interveni:

– Milord, am adus încă doi oameni care vor să depună mărturie cu privire la o conspirație malefică dirijată de Sir Warrington. Lady Blackwell a stat ascunsă pentru că știa că viața ei era în pericol. Agentul meu Christopher Argent și inspectorul McTavish de la Scotland Yard sunt dispuși să depună mărturie că Warrington a vrut să le ofere bani ca să o asasineze pe Lady Blackwell. Vă cer să fie arestat, atât pentru siguranța ei, cât și pentru a lui, adăugă Dorian.

– Să fie arestat! ordonă magistratul și-și folosi ciocanul de lemn pentru ultima dată în acea ședință de judecată. Și permiteți-mi să vă felicit pentru căsătorie!

Capitolul 19

De la etajul al treilea al casei sale din Londra, Dorian privea afară pe geam la norii de furtună care se adunau deasupra Hyde Park. Încercase să deschidă fereastra și să simtă aerul răcoros de dinainte de furtună, dar zăvorul vechi al ferestrei nu mai fusese folosit de atâtea zeci de ani, încât rămăsese înțepenit.

Dorian tânjea după Ben More, după ceața care camufla totul și după marea neîmplănită. Tânjea după fortăreața rece din piatră pe ale cărei ziduri bântuia noaptea ca un spirit fără odihnă. În oraș erau mult prea mulți oameni. Erau prea multe culori și zgomote, prea multe plăceri, dureri, nevoi, dorințe și mișcare. Era un haos desăvârșit. Atât de mulți sufereau fără a avea parte de îngrijire.

Atâția trăiau fără a avea un nume. Și mulți mureau, *toată lumea* murea. Chiar și puternicul Dorian Blackwell. Deși își făcuse un nume recunoscut și temut de toată lumea, soarta avea să-l pedepsească într-o bună zi pentru toate nenorocirile pe care le înfăptuise. Iar Imperiul Britanic avea să continue să se extindă și să acumuleze, poate să ajungă cumva să cuprindă întreaga lume. Nu era un scenariu imposibil. Cu verii întreprinzători de peste ocean și cu interesele ample din Orient, poate că peste o sută și ceva de ani aveau să fie cu toții interconectați. Economia avea să se dezvolte. Telegraful avea să se îmbunătățească. Tehnologia avea să avanseze. Iar lumea avea să devină un univers mic și ușor de administrat, ca o minge-n mâinile unor indivizi lacomi, ca el, care aveau să strângă pumnii și să o zdrobească.

Și unde era el în toată povestea asta? Ce parte a inevitabilului era sub controlul lui? În orice caz, o parte ceva mai mare decât cele pe care le puteau controla alții. Dar mai mică decât și-ar fi dorit. Era o cantitate neglijabilă în marea schemă universală a lucrurilor. Lucru teribil de enervant. Cu cât cucerea mai mult, cu atât apăreau mai multe alte lucruri de cucerit. Când aveau să se sfârșească toate astea?

Dorian își scoase peticul și își frecă ochii obosiți. Apoi își încleștă degetele în păr și trase nemilos, frustrat, după care se sprijini cu o mână de marginea ferestrei.

De atâta amar de vreme nu făcea decât să controleze, să domine, să îi manipuleze pe cei care-i stăteau în cale. Mai întâi la Newgate. Apoi la Whitechapel, după care influența sa se extinsese peste tot în East End. Niciodată nu îi era de ajuns. Nici una dintre victoriile pe care le obținea nu îl făcea să se simtă în siguranță, nici una nu îi os-
toia nevoia de a obține *mai mult*. Nici manipularea parlamentarilor. Nici aranjarea numirilor de judecători. Nici ruinarea economică și socială a unor membri ai aristocrației. Nici extinderea peste Atlantic și dominația asupra afacerilor de pe Wall Street.

Ce-i mai rămânea de cucerit? Atinsese, oarecum, punctul culminant, dacă nu lua în calcul o mișcare napoleoniană de cucerire.

Și totuși, la fel de jos ca întotdeauna.

Privi reflexia din geam a unui ochi albastru. Era fantoma unui băiețel mort de multă vreme, dar care continua totuși să trăiască. Poate nu cu numele, sau, dimpotrivă, poate doar cu numele.

Cine mai știa?

Căci Dorian înțelesese în acel moment că, deși controla mașinațiuni greu de închipuit pentru alții, pierduse controlul asupra unui mic organ format din patru încăperi. Până de curând, se îndoise chiar că acel organ ar exista. Nu-i vorba că Inimă Neagră din Ben More s-ar fi născut fără inimă, ci că trăise fără ea timp de aproape douăzeci de ani. Și trebuia să renunțe de tot la a o folosi, înainte ca femeia care i-o cucerise să descopere secretul adânc îngropat în ea.

O înfiorare ușoară la baza gâtului și pulsul crescut îl avertizară că Farah apăruse în preajmă înainte să audă foșnetul fustelor ei.

– Dorian?

Îi răspunse tunetul bubuitor ce se auzi în depărtare. El nu scoase o vorbă.

Dar Farah nu fusese niciodată genul care să se lase intimidată de bărbații furioși sau pierduți în gânduri. Naiba s-o ia! Când trebuia să se îndepărteze, ea venea mai aproape. Oferea alinare când trebuia să mustre. Așa fusese mereu.

– Dorian, știu că ești supărat pe mine, începu ea. Azi am obținut amândoi o victorie nemaipomenită, și așa vrea să o sărbătorim ca prieteni. Se opri exact în spatele lui. Aproape. Prea aproape. Spune-mi ce am făcut! Cu ce am greșit? Cum aș putea să îndrept lucrurile?

Pentru început, ar putea să înceteze să-l mai tortureze purtând acea rochie. Să nu mai miroasă a liliac și a primăvară. Ar putea înceta să fie acea voce care îi răsuna mereu în minte, care îl încurajează să lase la iveală fărâmele de umanitate din el.

– Ai putea să pleci, spuse Dorian. Să te duci la moșia din Hampshire a tatălui tău. Să-ți recapeți drepturile.

– Și tu nu... nu vii cu mine? Îndrăzni ea.

– Aș prefera să nu.

Farah inspiră atât de adânc, că aproape că făcu o gaură în plămânii lui.

– Îmi dau seama că faptul că ai fost închis noaptea trecută a fost cumplit, spuse ea, schimbând tactica și abordarea. Îmi pare rău că a trebuit să înduri asta din cauza mea, pentru că te-am rugat să faci ceva pentru mine. Vreau să îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat prietena și sper că, odată cu trecerea timpului, o să mă ierți pentru suferința pe care ți-am provocat-o.

El nu o privea. Nu putea să o privească. Nu în acele momente. N-avea decât să creadă ce voia. Dacă o ignora îndeajuns, poate avea să renunțe și să plece.

– Dacă stai și te gândești, continuă ea, forțându-se să adopte un ton vesel, totul s-a terminat cum nu se poate mai bine. Gemma ne-a ajutat să o demascăm pe Lucy Boggs... Ne-a ajutat asta, nu?

Dorian continua să stea cu spatele la ea, privind fix ivărele feres-trei. Poate dacă ar deveni îndeajuns de rece... îndeajuns de dur... gheața din jurul lui s-ar transforma în piatră. Iar acel ceva care începuse să vibreze undeva în străfundul sufletului lui și să-i facă sângele să-i fiarbă în vene ar îngheța și ar muri. Iar el ar avea parte de pace. Ar scăpa de gândurile care-l torturau. De emoțiile care îl făceau să se încingă. De dorințele care îl ispiteau. Toate acestea ar sfârși închise în fortăreața pe care avea să o ridice chiar el. El era o stâncă. Un ghețar. Era...

– Dorian. Te rog!

Farah îl prinse de braț, în încercarea de a-l face să se întoarcă înspre ea. Înainte să se poată controla, el se-ntoarse brusc și îi înșfăcă încheietura, strivindu-i-o între trupurile lor.

– De câte ori trebuie să-și spun să *nu* încerci să mă atingi?

Privirea lui Farah era ațintită asupra locului unde încheietura ei delicată era prinsă în strânsoarea pumnului lui. Dorian se uită și el. Și atunci își dădu seama că nu purta mănuși. Era prima dată când o atingea cu adevărat, și o făcuse într-o izbucnire de violență.

„La dracu’!”

– Știu, recunosc ea, fără a părea însă că regreta prea mult. Îmi pare rău, dar simt că nu mă pot abține. Mă simt de parcă m-ai chema, de parcă ai *nevoie* să te ating.

Își întinse degetele spre el, iar furia care mocnea în Dorian de la recenta lui arestare izbucni.

– La fel simțеai nevoia să îl atingi și pe Morley? scrâșni el, îndepărtându-i mâna.

Ea se încruntă în timp ce își masa încheietura eliberată.

– Ce spui?

Dorian simțea cum valuri de mânie i se acumulează în piept și îi taie răsufierea.

– Știu că ai fost singură cu el.

– De unde știi? întrebă ea.

– De unde crezi că știi? Am informatori peste tot.

Nu și în acel birou. Nu dincolo de acea ușă închisă. Iar gândul la ce-ar fi putut să se întâmple în acea încăpere îl înnebunea.

– Te-a atins? L-ai sărutat din nou?

Oare ce fusese nevoită să facă pentru a le obține atât de repede eliberarea? Ce-i promisese inspectorului-șef Morley? Ce dorințe îi îndeplinsese?

– Nu! spuse ea, cu ochii măriți de șoc. Adică... l-am îmbrățișat de rămas-bun. I-am atins fața.

Imaginea acelui gest îl înnebuni. O privi în ochii de un cenușiu aproape lichid, căutând urmele unei minciuni.

– I-ai spus că îți pare rău că te-ai măritat cu mine? Că-ți dorești să-i fi spus lui „Da”? Că locul tău e *alături de el*?

Dorian se simțea ca un monstru. Gheața dispăruse din el și din jurul lui. Nu se topise, ci fusese dezintegrată de flăcările infernului. Iar acum se simțea inundat de un foc lichid. Fierbea de gelozie. Unde era răceala lui calculată? Unde îi era armura? De ce nu putea controla valurile de frică, furie și disperare?

N-ar fi trebuit să îl atingă.

– Eu... eu...

Farah îl privea de parcă se transformase într-o creatură străină. Un monstru al întunericului, al furiei și al pierderii.

Și al poftelor carnale. Era atât de excitat.

Dorian se întoarse spre fereastră și smulse fâșia de mătase aurie ce ținea strânsă draperia. Farah făcu un pas înapoi, dar nu suficient de rapid. El o prinse înainte să o poată lua la fugă.

– N-ai să-i aparții niciodată altuia, Farah, gâfâi el, legându-i încheieturile cu fâșia de mătase.

– Dorian!

O trase spre ea și îi înăbuși protestul strivindu-și buzele de ale ei. Pentru prima dată, îi dovedi cât de puternice îi puteau fi brațele. O putea frânge. Cu ușurință. Oasele ei erau mici și fragile, ca ale unei rândunici, iar pielea îi era mătăsoasă și translucidă. Mica rețea de vene albastre din zona încheieturilor și a gâtului era delicată, în contrast cu venele lui care pulsau nervos sub piele. Cum era cu puțință ca o ființă atât de fragilă să dețină puterea de a nimici un monstru ca el?

– Ești *a mea*! mârâi el. *Doar a mea*.

Poate și-ar fi oprit asaltul dacă ea nu ar fi răspuns sărutului lui. Nici în acele momente în care se lupta cu bestia pe care o provocase, ea tot nu știa cât de periculos era acel joc. Nu-și dădea seama de posibilele consecințe ale acțiunilor ei. Dorian se luptă cu disperarea

omului pe punctul de a se îneca, dar, la final, bestia fu cea care învinse. Așa cum știuse mereu că avea să se întâmple.

O întoarse cu spatele la el și o împinse, aplecând-o peste spătarul scaunului de lângă fereastră. Îi legă mâinile de ivăr, făcându-și-o prizonieră. Ea scânci când îi ridică rochia deasupra taliei și, din nou, când mâinile lui febrile îi sfâșiară lenjeria.

Își desfăcu pantalonii, eliberând mădularul pulsând de tensiune, și pipăi despicătura dintre picioarele ei. Seva ei îi inundă degetele, iar dorința i se amplifică. O pătrunse dintr-o singură mișcare, cu brutalitate. Cu o a doua mișcare, puse stăpânire pe ea. Cu a treia, o înseamnă. Ea țipă o singură dată. Mușchii ei cei mai intimi opuseră rezistență invaziei lui, dar numai pentru câteva clipe, după care se relaxară și îl traseră înăuntru, tot mai adânc.

„Ești a mea.” Se împinse din nou în ea. „Numai a mea.” Își înfipse mâinile în fesele ei netede, depărtându-le, pentru a vedea mai bine cum mădularul lui se avântă în ea cu mișcări adânci și pustiitoare. Imaginea îl copleși, iar Dorian scoase un răcnet animalic în timp ce sămânța lui incandescentă se revărsa în trupul ei primitiv. Transpirația îi picura pe sub haine, părul îi căzuse în ochi. Mâinile îi rămăseseră încheștate pe fesele ei, în timp ce torente de plăcere îl străbăteau.

Tunetul îi răspunse din ceruri, iar primele picături de ploaie începură să se izbească de geam. Îi domoliră focul, dar numai puțin. Când spasmele și fiorii orgasmului încetară, Dorian rămase înfipț în carnea ei caldă și umedă. Se aplecă deasupra ei și începu să-i smulgă acele din părul prins cu grijă. Îi vorbi apoi în ureche cu glas răgușit:

– Așa-s mereu în preajma ta. La dracu'! Tot timpul! Urăsc asta. Știi? Îmi pierd orice control. Tot ce vreau e să ți-o trag, să ți-o trag, să ți-o trag și nimic altceva nu contează. Vreau să ne-o tragem până nu ne mai simțim mădularele, până nu ne mai putem ridica. Își împinse mai tare în ea mădularul semierect. Ar trebui să fie moale după ce mi-am dat drumul în tine. Dar nu e. Nu cu tine, *nevastă*. Pasiunea mea e această perversiune insașiabilă.

Părul lui Farah îi căzuse pe umeri și pe spate, despletit, ca o perdea de inele argintii care curgeau până pe tapițeria roșie a scaunului.

– O să te distrugă, scrâșni el, înfigându-și mâna în părul ei și penetrând-o din nou cu toată forța. O să te consume.

– Dorian... Te rog!

Vocea ei tremura, mușchii i se încleștau în jurul sexului lui, strângându-l cu pulsațiile lor moi, atrăgându-l, sorbindu-l.

– Îmi pare rău, mai șopti el, cuprins din nou de patimă. Avea să îl urască. El se ura deja. Dar era atât de bine în ea, și așteptase asta atât de multă vreme... Îmi pare rău... dar... nu mă pot opri...

– Nu, spuse ea, cu voce guturală. Te rog... mai repede.

Iar el o posedă întocmai cum îi ceruse. O ținea cu o mână de șolduri, iar cealaltă îi era înfiptă în părul ei, blocându-i orice mișcare, trăgându-i capul pe spate, expunându-i gâtul lung și suplu în vreme ce el o penetra iar și iar.

De pe buzele lui Farah scăpau gemete scurte. Icnete de durere amestecată cu plăcere. Apoi se izbi de el, iar geamătul îi deveni un țipăt prelung. Începu să tremure și să se zbată, arcuindu-și spatele, în vreme ce vibrațiile de plăcere care-i făceau sexul să pulseze ritmic și fierbinte îl aduseră și pe el pe culmile extazului. Dorian simți cum sămânța lui se varsă în ea. Se înfipse adânc în carnea ei, mai adânc decât își putea imagina. I se părea un miracol că așa ceva era cu putință. Ea era un miracol. Și, după atâta amar de vreme, o găsisese.

„A mea.“

Pentru prima dată, mintea și trupul îi erau la unison. Ea nu avea să poată pune niciodată la îndoială faptul că îi aparținea lui. Îi aparținea de la acel legământ făcut în urmă cu șaptesprezece ani.

„Zâna mea.“

Cuvintele se revărsară în încăpere aproape ca un ecou. Și amândoi încetară să respire.

Un fior străbătu vizibil șira spinării lui Farah, coborî acolo unde trupurile lor erau încă înlănțuite, apoi urcă de-a lungul coloanei lui și se opri la baza gâtului.

– Dougan? icni ea.

Capitolul 20

Plecuse.

Farah își lăsa greutatea pe brațele legate și amortite și încercă să depășească șocul și să înțeleagă ce se întâmplase și ce-i auziseră

urechile. Auzi dinspre hol zgomot de lemn rupt și geam spart. Apoi se făcu liniște.

Nu putea fi adevărat. Nu putea fi aievea. Oare chiar auzise acel nume șoptit în ceafă? Simțise acel fior al adevărului când recunoscuse acea voce imposibil de uitat? Ultimele zvâcniri ale orgasmului devastator care o zguduise nu trecuseră de tot. Carnea încă îi pulsa și se contracta. Dărele inițial calde ale spermei lui începeau să se răcească și să i se usuce pe coapse și pe podeaua de marmură.

Acel nume... Nu avea să uite niciodată cum rostea el acel nume. Farah își dădu seama în acea clipă că Dorian Blackwell avusese mare grijă să nu rostească până atunci acel cuvânt.

Iar acum înțelegea de ce.

Trebuia să ajungă la el. Acum.

Se scutură până când fustele îi căzură la loc și începu lupta cu legăturile care îi țineau mâinile imobilizate. Un lucru era limpede-n legătură cu bărbatul ei: se pricepea să facă noduri. Dar acel ivăr n-ar ceda oare dacă ar trage cu putere? Cuprinsă de uimire și de disperare, se zbătu o vreme în zadar. Se trase și se răsuci dintr-o parte în alta, gâfâind și scrâșnind. Dacă ar fi fost mai înaltă cu câțiva centimetri, ar fi ajuns la punctul cel mai de sus. Blestемate să-i fie picioarele prea scurte! Se gândi că poate, dacă și-ar sălta fustele, s-ar putea așeza cu genunchii pe scaun și apoi s-ar ridica și...

Farah îngheță la auzul pașilor grei de pe hol.

– Milady!

Exclamația de groază a lui Murdoch răsună în întreaga încăpere.

– Eliberează-mă, te rog! îl imploră ea, zbatându-se în strânsoare.

Când își aminti că pantalonașii îi fuseseră aruncați pe undeva prin cameră, Farah fu cuprinsă de o jenă vecină cu oroarea. Pe de altă parte, dacă era să o vadă cineva în acea ipostază, doar Murdoch putea fi acea persoană. Unde mai pui că nu era prima oară când se întâmpla.

– Loialitatea mea are și ea niște limite, bombăni scoțianul în timp ce desfăcea legăturile dibace făcute de degetele stăpânului. Să facă el așa ceva... Îl omor!

– Nu, Murdoch, îl muștră ea când mâinile îi fură în sfârșit eliberate din strânsoare. Își frecă încheieturile și le duse apoi la piept. Trebuie să-l ierți pentru ce-a făcut.

– Niciodată!

Farah se uită în jur, căutându-și pantalonașii de culoarea oului de rață.

– Ba *trebuie* să îl ierți, insistă ea. La fel cum și eu sunt nevoită să te iert pentru că mi-ai ascuns adevărul despre cine e el cu adevărat.

Obrajii lui Murdoch deveniră stacojii.

– Nu... nu știu la ce vă referiți, domniță...

– Las-o baltă, Murdoch! se răsti ea. Acum, zi-mi încotro a luat-o.

– Hristoase, Doamne apără și păzește, gemu bărbatul.

– Încotro a luat-o? insistă ea, amenințându-l cu mâna în care-și ținea lenjeria intimă.

Murdoch arătă spre ușile dinspre partea de vest a clădirii.

– Luați-vă după urmele dezastrului, spuse el amețit. Dar trebuie să vă spun că, atunci când e într-o asemenea stare, nu v-aș sfătui să-i ieșiți sau să îi stați în cale.

În ciuda tuturor celor întâmplare, Farah nu-și putu reține un zâmbet și-l sărută pe Murdoch pe chelie.

– Să nu vii după mine, îi ceru, apoi se năpusti afară din încăpere.

Pe holul casei domnea, într-adevăr, haosul. Obiecte vechi și de valoare fuseseră aruncate de pe pedestaluri. Tablourile fuseseră smulse de pe pereți. Vase prețioase din sticlă și statui din marmură zăceau fărâme pe podea. Farah intra degrabă într-o cameră de oaspeți, folosi lenjeria distrusă ca să se șteargă și să se curețe, apoi o aruncă la coș. Își relua urmărirea. Urmele dezastrului o purtară până la un rând de scări. Coborî și ajunse la ușa care dădea spre grădină. Era izbită de perete și se mișca în voia vântului și a furtunii. Era limpede. Farah știa exact unde avea să-l găsească.

Zidurile de piatră ale grădinii suspendate erau mai înalte și mai bine întreținute decât vechile ziduri de la Applecross. Cumva, era logic, își spunea Farah în timp ce se îndrepta spre bărbatul care stătea acolo ghemuit, cu spatele rezemat de piatra rece și udă. Și el era mai înalt decât cel de odinioară. Imposibil de înalt. Numai că bărbatul de acum fusese cândva un băiețel pe care ea îl cunoscuse mai bine ca oricine altcineva. Cu toate acestea, iată-l și acum căutând, ca odinioară, adăpost lângă pereții reci și nemișcați.

Cămașa albă și vesta neagră îi erau lipite de piept și-i scoteau în evidență umerii puternici și mușchii bine conturați ai brațelor. Apa curgea din șuvițele de păr direct pe iarba de sub el, ascunzându-i

chipul plecat. Postura de om copleșit și învins nu îi știrbea însă cu nimic masculinitatea. O durere profundă îi săgetă pieptul și se extinse până într-acolo încât Farah simți nevoia de a înghiți pentru a o calma.

Iată-i, din nou, la fel ca în prima zi. O furtună rece. Un zid de piatră. Un băiat suferind. O fată însingurată.

– De ce plângi? șopti ea, repetând acele prime cuvinte pe care i le adresase.

Iar el îi adresă aceleași vorbe de demult, fără a o privi:

– Pleacă de aici!

Ea scăpă un icnet și se repezi spre el; se lăsă să cadă în genunchi lângă el, iar rochia formă în jurul ei un nor de mătase scumpă de culoarea miezului nopții.

El își trase mâinile la spate și își încheștă pumnii.

– Vorbesc serios. Tonul lui aspru și primejdios veni parcă din adâncurile pieptului. Pleacă de-aici!

Ea înghiți nodul care i se formase în gât, un nod de bucurie gingașă și dureroasă.

– Lasă-mă să-ți văd mâinile!

El își ridică încet capul ca un om care poartă pe umeri greutatea unui munte și se întoarse spre ea, săgetând-o cu acei ochi neliniștitori, atât de diferiți unul de celălalt. Nu plângea. Nu încă. Dar mușchii feței îi zvâcneau, iar buzele strânse erau încordate în timp ce făcea eforturi vizibile să țină piept șuvoiului de lacrimi ce i se adunau sub gene.

– Te previn, Farah!

– Cred că mă cunoști mai bine de-atât, murmură ea, mișcându-și ușor degetele prin iarbă către pumnii lui încheștați.

Nici unul din ei nu simțea ploaia sau frigul mușcător. Îi cuprinse pumnul ale cărui încheieturi se albiseră din cauza strânsorii. Mâna ei părea atât de mică în comparație cu a lui. Avea nevoie de ambele palme ca să îi cuprindă cât de cât pumnul. Farah simțea că inima nu-i mai bătea, ci îi tremura anemic în piept, făcând eforturi să-i pompeze sângele în venele strânse de speranță, uimire și groază. Degetele ei lungi și suple acoperiră degetele lui groase și pline de cicatrici și le desfăcură, unul câte unul, dezvăluind secretul pe care strânsoarea lor îl ascundea. Farah se auzi, ca din altă lume, cum scoate un suspin lung precum cicatricea care îi brăzda lui palma. Apoi un alt suspin. Simțea cum trăsăturile i se lichefiază în șuvoiul

nestăvilit de lacrimi care-i curgea pe obraji, amestecându-se cu ploaia. Era aievea. Erau urmele rănilor lui Dougan din ziua în care se cunoscuseră. Erau cicatricile peste care, copilă fiind, își plimbase degetele de nenumărate ori.

– O, Doamne, șopti ea, lipindu-și buzele de palma lui. Doamne, Doamne!

Exclamația se transformă în incantație. În întrebare. În rugăciune întreruptă de sărutări și mângâieri delicate, de parcă palma lui era o relicvă sfântă, iar ea, un discipol pios la finalul unui pelerinaj ce-i păruse fără de sfârșit.

Într-un final, îi luă mâna și și-o lipi de obraji. Era în genunchi, iar ochii îi erau ațintiți asupra chipului băiatului căruia îi dăruise inima și asupra bărbatului care începuse să i-o fure.

Trupul lui se cutremură, deși trăsăturile îi rămaseră de piatră, în afară de un mic tremur al bărbiei care se dovedi imposibil de controlat. O privea așa cum ar fi privit un câine straniu, nesigur dacă avea să fie atacat sau amușinat.

– Ești chiar tu, Dougan? Spune-mi că nu visez!

El își întoarse capul într-o parte, iar o picătură de umezeală i se desprinsese din colțul ochiului și urmă încet conturul obrazului, amestecându-se apoi cu șuvoaiele de apă care i se prelingeau pe bărbie și pe gât.

– Sunt Dorian Blackwell.

Vocea lui era aidoma pietrei: gri, plată și rece. Cu fața lipită de palma lui, Farah clătină din cap.

– Te-am cunoscut ca Dougan Mackenzie și m-am măritat cu tine ca Dougan Mackenzie, cu atâta amar de vreme în urmă, insistă ea.

El se chinui să înghită și își trase mâna din strânsoarea ei.

– Băiatul pe nume Dougan Mackenzie, băiatul pe care l-ai cunoscut, e mort. A murit în închisoarea Newgate, spuse el, întorcând privirea spre ea. A murit de prea multe ori.

Farah își simți inima mai fragilă ca oricând. Chiar mai fragilă decât vasele și sculpturile făcute fărâme pe holul casei.

– Și n-a mai rămas nimic din el? șopti ea.

El privi câteva clipe spre un punct îndepărtat, peste umărul ei, apoi întinse o mână spre ea. Farah nici nu îndrăzni să se miște în momentul în care el îi prinse un cârlionț ud și îl înfășură pe un deget.

– Tot ce a rămas e felul în care... își amintește de tine.

Lacrimi de speranță îi inundară lui Farah genele, încețoșându-i vederea, până când ea clipi ca să le alunge. Se simțea ruptă în două. Simțea, în același timp, o suferință delicioasă și o fericire agonizantă. Dougan Mackenzie se întorsese în brațele ei. Era viu. Zdrobit. Puternic. Incapabil să îi îndure atingerea. Deloc dispus să îi ofere inima.

Era oare cerul într-atât de crud?

Întinse mâna, îi scutură părul ud și i-l dădu la o parte de pe frunte.

– Nu semeni deloc cu el, spuse încet, cu uimire în glas. Era atât de mic, iar fața îi era mult mai rotundă. Mai blândă. În același timp, îi văd umbra în ochiul tău închis la culoare. Îl văd pe acel băiat drag, inteligent și pus pe rele. Așa că, vezi tu, *nu poate* să fi murit. Și cred că am știut asta, cumva, în tot acest timp. De aia n-am putut renunța la tine.

– Imposibil, spuse el.

Farah ridică poala rochiei albastre și găsi o bucată de căptușeală care încă nu era udă learcă. Și-o înfășură cu delicatețe pe un deget, așa cum făcuse când erau copii, și îi șterse șiroaiele de apă de pe față.

El avu un moment de retragere, apoi se lăsă în voia ei. Rămase nemișcat. Fără să clipească. *Fără să respire*, în timp ce ea relua mișcările pe care le făcuse la prima lor întâlnire, cu atâția ani în urmă.

– Bineînțeles că e posibil, spuse ea. Cred că a fost din cauza celui legământ galic pe care l-ai rostit în capela de la Applecross. Acele ultime cuvinte. „De vom renaște, fie ca sufletele să ni se întâlnească și să se recunoască. Să se iubească din nou. Și să-și amintească.” Eu îmi amintesc, Dougan. Și știu că tu nu uiți niciodată.

Lăsă materialul să-i cadă și își plimbă delicat degetele peste trăsăturile aspre ale chipului lui. Atingerea ei era ușoară ca o pană, desoperind și memorând noul lui chip.

– Sufletul meu l-a recunoscut pe al tău și a renăscut. Știam eu că există ceva dincolo de acei ochi, dincolo de acele mânuși, ceva care să-mi readucă tot ce mi-a lipsit în acești ani.

Farah se lipi de el și îi cuprinse gâtul cu brațele. Primul lor sărut avu gust de sărat și de disperare. Lacrimile li se amestecară. Buzele li se uniră. Trupurile li se mlădiară. Și, în final, se produsese miracolul. Brațele lui o cuprinseră, o traseră spre el, iar mâinile i se înfipseră în părul ei în timp ce limba lui îi cotopea gura. Era erect și tare ca zidul de piatră din spatele lui, iar căldura ei topea un munte de gheață.

Însă gura lui nici nu pedepsea, nici nu cerea. De această dată, sărutul vibra de teamă de necunoscut, de ezitare. De parcă toate emoțiile de care era străin sau pe care nu și le îngăduia i se adunaseră pe buze și i se transmiteau ei într-un tumult haotic. Iar Farah le accepta pe toate. Le savura. Urma să le păstreze și să-l ajute să le clarifice mai târziu, după ce vor fi terminat de descoperit ce și cine devenise fiecare.

Se simțea în siguranță în brațele omului primejdios de lângă ea. Se simțea de parcă s-ar fi întors acasă, o casă ce fusese distrusă și reconstruită din temelii. Structura era aceeași, dar inima casei părea chiar mai străină decât dacă ar fi fost ridicată de la zero. O casă cu ziduri și obstacole ridicate de mâini care nu îi aparțineau. Însă ei nu-i păsa. Învățase să îl cunoască pe bărbatul în care se transformase el, știa că dragostea ei îl putea îmbunătăți și că avea să accepte ceea ce nu putea schimba la el.

– Te iubesc, Dougan, șopti ea de sub apăsarea buzelor lui. Te iubesc de atâta vreme.

El își retrase mâna din părul ei, o prinse de umeri și o scutură violent, apoi o împinse de lângă el atât de tare, că ea căzu. Cicatricea păru brusc adâncă precum o crevasă în care se puteau aduna picăturile de ploaie, iar expresia de pe chipul lui îi aduse sub piele răceala furtunii. Respira sacadat, aproape gemând, iar buzele-i erau aprinse de la intensitatea sărutului. Dar în rest efectul sărutului dispăruse, iar Farah se îngrozi când își dădu seama de asta.

– Sunt Dorian Blackwell spuse el, scuturându-i umerii de parcă astfel ar fi dat cuvintelor o mai mare greutate. Acesta sunt aproape din clipa în care am devenit adult și acesta o să rămân până când o să-nchei socotelile cu viața asta mizerabilă.

– Cum e cu putință? întrebă ea cu blândețe, sprijinindu-se cu mâinile de pieptul lui, ca să își țină echilibrul.

Simțea pe deasupra cămășii ude pante ciudate întipărite pe mușchii lui amplii și netezi. Degetele ei doreau să le atingă, să le explozeze în amănunt. Erau oare cicatrici? Cusături? Deodată, se trezi împinsă cu forță, iar el se pregătea să se ridice.

– E o altă poveste plină de sânge și moarte, o preveni el.

– Spune-mi-o, insistă ea, apucându-și strâns fustele și fângăduindu-și că, oricât și-ar dori, nu avea să încerce să îl atingă până nu avea să termine de povestit.

Ploaia cădea peste ei în ritm constant, scurgându-se peste pietrele zidului în dăre întunecate ce semănau cu cele de sânge.

– Înainte să fiu condamnat, i-am scris tatălui meu, marchizul de Ravenscroft, nobilul Hamish Mackenzie. L-am implorat nu doar să îmi vină în ajutor, ci și să facă tot posibilul să te găsească pe tine. Să aibă grijă să fii în siguranță. N-am primit nici un răspuns, deși i-am tot scris, pe măsură ce situația mea devenea mai disperată. Am aflat apoi că, în loc să cheltuiască o sumă infimă ca să-mi plătească un avocat, i-a plătit de nu știu câte ori mai mult judecătorului și prietenului său Roland Cranmer al III-lea ca să scape de mine. La rândul lui, Cranmer i-a plătit pe trei dintre cei mai corupți și nenorociți gardieni de la Newgate ca să mă omoare în bătaie.

Farah scoase un geamăt, punându-și îngrozită o mână în dreptul inimii de parcă ar fi încercat să îi oprească sângerarea.

– Și în locul tău l-au... l-au omorât pe Dorian?

– S-a întâmplat ca el să lucreze la un cifru care să faciliteze comunicarea cu cei de-afară, împreună cu Walters, colegul meu de celulă. În acea noapte, am făcut schimb, știind că gardienii ăia puturoși nu ne prea deosebeau.

– Walters, adică... Frank?

Pleoapele lui tremurară preț de o clipă.

– Walters era strălucit, brutal și predispus la episoade de geniu artistic. Unul dintre cei mai buni falsificatori capturați vreodată. Au încercat să îl ucidă în acea noapte, dar a supraviețuit și a devenit personajul simplu și blând pe care l-ai cunoscut. Cred că l-au lăsat în viață pentru că nu-și mai amintește cele întâmplate, așa că nu poate depune mărturie împotriva lor.

Farah nu-și mai dădea seama dacă obrajii îi erau uzi de lacrimi sau de la picăturile de ploaie.

– Dumnezeuule mare, suspină ea. Deci propriul tău tată a fost în spatele a ceea ce s-a întâmplat?

Trăsăturile soțului ei se înviorară cu o satisfacție sinistră.

– A plătit scump pentru ce-a făcut. El a fost primul lovit de mânia și răzbunarea mea. Pe banii lui m-am ridicat. Inutil să mai spun că actualul marchiz de Ravenscroft este urmașul lui legitim, Liam Mackenzie.

Farah nu știa și nici nu voia să afle ce pățise fostul marchiz și nici nu simțea vreun fior de milă pentru bărbatul care plătitise pentru ca fiul său să fie ucis.

– Iar acest Liam Mackenzie este... fratele tău?

– Fratele vitreg, răspunse el. Sunt unul dintre nenumărații bastarzi ai bătrânului Mackenzie. Cu toții ne ținem cât putem de departe de noul marchiz.

– De ce?

El privi în altă parte, dându-i astfel de înțeles că subiectul era închis. Ea avu înțelepciunea de a trece mai departe.

– Și acum Cranmer a dispărut?

– E mort. Și nu-i vor găsi niciodată leșul.

Lucru care nu o mira deloc.

– Și cum de-ai putut prelua identitatea lui Blackwell?

El își strânse buzele într-o grimasă de dezgust.

– Nu există cuvinte ca să descriu mizeria muncii la calea ferată combinată cu mizeria închisorii. Infecțiile ucideau mai mulți oameni decât bătăile sau alte violențe. Noi doi chiar păream frați. Frații Inimă Neagră. Obişnuiam să ne mănjim fețele și pielea cu funingine și noroi ca să le protejăm de soare sau de frig când munceam. Uneori, oamenii nu își dădeau seama cu care din noi vorbeau decât dacă eram unul lângă altul. Am renunțat la accent și i-am deprins foarte repede accentul și felul de a se exprima. Și, odată ce am crescut și am ajuns la fel de bine făcut ca el, nimeni nu ne putea deosebi.

– Cine știe cine ești cu adevărat? întrebă ea.

– Murdoch, Argent, Tallow și... mă rog, Walters e mai tot timpul confuz. Noi cinci făceam legea la Newgate. Eram degetele care formau un pumn, adăugă el, încheștându-și pumnul până când încheieturile își pierdură culoarea. Știam cu toții că eu trebuia să mor în acea celulă. Cu toții voiam răzbunare, așa că am făcut tot posibilul să avem parte de ea. Și asta e tot ce facem de atunci.

Lui Farah îi venea tare greu să digere povestea. Mintea ei amenința să o regurgiteze, să-i scuipe pe jos urâtenia ca pe-o bucată de carne stricăță.

– Nu-i spui numele, murmură ea. Lui Dorian Blackwell, băiatul care a murit.

– Văd că nu pricepi. Orice-ar fi rămas din băiatul care am fost cândva a fost îngropat în acea groapă comună unde-a ajuns și leșul lui. Nu cu Dougan Mackenzie te-ai măritat.

– Ba da, insistă Farah.

El se ridică și se aplecă deasupra ei ca un călău ezitant gata să ducă la îndeplinire sentința dictată de un suflet negru.

– Sunt Dorian Blackwell. Voi fi mereu Dorian Blackwell. El continuă să trăiască în mine.

Farah se ridică în genunchi, dar îngheță când el făcu un pas înapoi.

– Atunci... am să te iubesc și în chip de Dorian Blackwell, spuse ea. Căci și cu el m-am măritat.

O cuprinse disperarea când văzu cum trăsăturile lui se înăspresc.

– Nu-mi vorbi despre iubire, Farah, căci nu pot să-ți ofer așa ceva.

Uimită, căzu înapoi pe pământul ud, de parcă vorbele lui i-ar fi dat un brânci.

– Ce tot spui?

Desigur, Dorian îi spusese deja asta. Dar... lucrurile nu mai stăteau la fel ca înainte.

– Pot să-ți ofer protecție. Pot să-ți ofer răzbunare. Te-am ajutat deja să îți recapeți numele și averea care ți se cuvin. Dar nu-ți pot oferi inima mea, pentru că nu pot oferi ceva ce nu am.

Cu inima sângerând pentru el, Farah uită de mândrie și de forță interioară și se prăbuși în genunchi în fața lui, cu mâinile împreunate ca la rugăciune. Era gata să îi pună totul pe tavă. Inima. Sufletul. Viața însăși. Era sufletul ei pereche, întors din morți. Ar fi ucis-o să îl piardă din nou. Nu-i păsa de tot ce făcuse, de tot ce-l mânase viața să facă. Era gata să ia asupra ei toate păcatele lui și să poarte greutatea amintirilor lui cele mai cumplite pe umerii ei firavi.

– Însă eu îți ofer inima *mea*, spuse ea.

– E o nesăbuiță din partea ta să mi-o oferi, se strâmbă el, iar trăsăturile îi devin străine și înspăimântătoare.

– Atunci, recunosc, sunt o nesăbuită. Pentru că ți-am oferit-o deja.

– Nu suport oamenii nesăbuiți, șuieră el. Lui *Dougan* i-ai dat inima ta, înainte să știi ce înseamnă asta. Nu-mi aparține mie.

Ea îi luă mâna și-i sărută încheietura plină de urme de tăieturi.

– Dar Dorian a început să o fure, ca un adevărat bandit ce este!

– Atunci, recapătă-ți-o! Își smuci pumnul din mâna ei, dezechilibrând-o și făcând-o să se prindă de iarbă cu mâinile, murdărin-du-și-le cu noroi. În mâinile mele, se va otrăvi. Va deveni coruptă. Am s-o înnegresc până când mă vei urî la fel de mult cum te vei urî pe tine pentru că mi-ai dăruit-o! Îndreptă un deget spre ea pentru a o împiedica să spună ceva. Fiecare aspect al vieții mele a fost mohorât,

brutal și sângeros – în afară de tine. N-am să adaug distrugerea ta la lunga mea listă de păcate.

– Putem schimba asta! strigă ea. Împreună!

El se aplecă deasupra ei, iar chipul lui puternic și crud aproape că se lipi de al ei; apa se prelingea din părul lui pe obraji ei.

– Uite, asta refuzi tu să vezi. Nu vreau să mă schimb. Îmi place să fiu Inimă Neagră din Ben More. Îmi face nespusă plăcere să-i transform pe imbecilii care conduc imperiul acesta în marionetele mele. Mă hrănesc din frica pe care le-o provoc celorlalți. Îmi place să îmi zdrobesc dușmanii și să fiu mereu cu un pas înaintea poliției. Nu sunt un erou, Farah. Nu sunt băiatul care te-a iubit. Sunt *ticălosul*...

– Prea bine! zise ea și întinse mâinile murdare. Bine. Accept asta. Te accept așa cum ești. Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More. Am văzut ce fel de om ești, cum te îngrijești de cei de care pretinzi că nu îți pasă. Sunt soția ta. De *șaptesprezece* ani sunt soția ta. Te iubesc.

Următoarele lui cuvinte o făcură să se îndoiască de faptul că zărise cu adevărat o urmă de emoție agonizantă desprinzându-se de el înainte de a fi strivită la loc și ascunsă sub masca lui de piatră și gheață.

– Știi ce-i în mintea ta, Farah. Crezi că, dacă mă iubești suficient de mult, dacă mă accepți suficient și dacă îmi oferi suficientă compasiune și bunătate, vei face din mine un om mai bun?

Era atât de încăpățânat, atât de brutal de corect, că Farah se abținu să nu se retragă de lângă el.

– Sub asta *nu* zace un om mai bun, adăugă el, arătând spre ochiul rănit. Ba chiar, cu tine alături, devin și mai rău. În preajma ta, îmi pierd controlul, Farah. Mă orbești. Gândul de a te atinge mă înnebunește. Gândul că alt bărbat te-ar atinge... O prinse de încheieturile mâinilor și i le așeză sub ochi. Uite ce ți-am făcut! Ce te-am *forțat* să faci când eram amândoi sus.

– Nu m-ai forțat. Te doream.

– Te-aș fi forțat.

– Ba nu ai fi *putut*. Dorian, n-am să te refuz niciodată. Sunt a ta. Doar a ta. Așa cum ai spus mereu.

El se transformă atunci într-un străin, chiar sub ochii ei. Urmele posesivului și furiosului Dougan Mackenzie dispărură. Până și Dorian Blackwell cel rece și dominant se retrase, făcându-i loc

altcuiva. Din ochii lui nu dispărură doar lumina și viața, ci și umbrele și misterul. Era ca și cum l-ar fi privit cum sărea în gol de pe o stâncă. Farah nu se simțise în viața ei atât de neajutorată. Nici când avusese mâinile legate de pat. Nici când îl luaseră de lângă ea pe băiatul pe care îl iubea. Niciodată.

– Dar cum rămâne cu promisiunea ta? întrebă ea, cu un ultim efort disperat. Mi-ai *promis* un copil.

– Hai să zicem că e prima dintre multele dezamăgiri pe care ți le rezerv.

– Dar spuneai că îți respecti mereu promisiunile.

– Am greșit spunând asta.

Farah intră în panică. Nu doar că se retrăgea. Era ca și cum l-ar fi văzut murind. Chiar acolo, în fața ei. Îl vedea tăind ultimele legături cu ceea ce-l făcea om. Cu acea parte din el care o căutase chiar și după atâția ani.

– De ce? întrebă ea, detestând unda de implorare din propriul glas.

– După cum ți-am spus mai devreme, rosti el sec, apoi se ridică și o privi printre șuvițele de păr care i se lipiseră de frunte, nu suport oamenii nesăbuiți.

Făcu un pas peste ea de parcă ar fi fost o băltoacă și porni spre casă. Farah privea cum hainele ude learcă se lipeau de spatele puternic și drept ca o săgeată. Se strădui să se ridice, deși rochia îi atârna greu, mustind de apă. Însă flacăra din ea nu era atât de ușor de stins.

– Atunci, de ce te-ai însurat cu mine? strigă după el, îndepărtându-și cârlionții uzi din ochi. De ce m-ai capturat, de ce mi-ai legat viața de a ta dacă tot urma să mă înlături? Ce sens avea?

– Pentru că sunt un nelegiuit, răspunse el peste umăr. Din toate punctele de vedere.

Capitolul 21

– De ce nu pleci cu ea? întrebă Murdoch pentru probabil a mia oară. Tot ar fi mai bine decât să stai închis aici și să muncești până crăpi.

Dorian privi spre grămezile de cărți pe care le descărcase de dimineață și-și șterse sudoarea de pe frunte. Urcase și coborâse scara bibliotecii cam de o sută de ori în ziua respectivă și avea de gând să o mai urce de o sută de ori, până când fiecare carte avea să fie la locul ei. Abia atunci avea să se poată opri pentru a trece, de exemplu, la reorganizarea pivniței de vinuri. În ciuda traumelor din trecut, avea momente când tânjea după senzația de a ține din nou în mâini un baros sau un târnăcop. Poate n-ar fi o idee rea să se apuce să sape un tunel până în Franța. De unul singur.

– Blackwell...

– Ori fac asta, ori beau, îl întrerupse Dorian. Ce alegi?

– Sigur ar fi mai plăcut să-ți bei mințile, murmură Murdoch.

Dorian trânti pe masă un teanc de cărți cu coperte aurite, iar un nor de praf umplu încăperea.

– E ceva de care trebuie să mă ocup acum? întrebă el furios.

– Soția ta, îl provocă Murdoch.

Dorian se opri o clipă, săgetat brusc de o durere care-l lovi cu atâta forță, încât simți că nu-și putea îndrepta spatele aplecat asupra maldărului de cărți.

– Ai grijă, bătrâne!

– Nu vrei nici măcar să-ți iei *rămas-bun* de la ea?

– Pleacă în Hampshire, Murdoch, nu în India. E un drum de o oră cu trenul. Dorian se puse pe sortat cărți pe care, de fapt, aproape că nici nu le vedea, mutându-le dintr-un maldăr în altul doar ca să aibă o ocupație și să evite privirea stăruitoare a prietenului său. E mai bine așa, spuse el într-un sfârșit.

– Ești un idiot fără pereche, spuse Murdoch.

– Iar tu ești la un pas să-ți pierzi...

– E *Zâna* ta, Dougan. Cum s-o lași să plece?

– Nu-mi spune așa! Un gol nemăsurat i se deschisese în piept în urmă cu o săptămână, în grădină, iar Dorian își frecă ușor pieptul, întrebându-se când avea acel abis să-i spargă coșul pieptului, înghițind apoi în negura sa lumea întreagă. Ai văzut cu ochii tăi ce i-am făcut. Își trecu un deget pe marginea unei pagini și se alese cu o tăietură fină drept răsplată. N-am plănuit nici o clipă să o păstrez alături de mine. Vrea să devin tată. Știm amândoi că e o idee groaznică. Nu sunt... complet.

– Te iubește, interveni Murdoch.

– Iubește amintirea pe care i-o poartă lui Dougan. Pe Dorian îl cunoaște de foarte puțin timp și deja i-am făcut prea mult rău ca să mai pot îndrepta lucrurile.

– Dar dacă...

– Dar dacă o zdrobesc? scrâșni Dorian, făcând câțiva pași spre Murdoch. Dacă îi fac ceva rău în timp ce dorm? Dacă îmi pierd cum-pătul? Dacă-mi pierd mințile?

– Dar dacă te rupi de trecut și o lași să te facă fericit? replică Murdoch. Dacă-ți aduce pace? Poate și un dram de speranță?

– Dorian scoase o sticlă de scotch și luă o înghițitură zdravănă, care îi arse măruntaiele, apoi privi pe fereastră la traficul de pe stradă.

Poate n-ar fi o idee rea să își bea mințile până crapă. Ce încântat ar fi nobilul Ravenscroft să afle că și-a dat duhul. Și că a murit, culmea, de la whisky-ul lui.

– Nu mai există nici o speranță pentru cei de teapa mea, îi spuse Dorian reflexiei sale, iar ticălosul patetic care-l privea cu dezgust din geamul ferestrei părea de acord. Nici speranță, nici pace, continuă el.

După un moment de ezitare, Murdoch întrebă:

– Deci ne întoarcem la Ben More?

O trăsură neagră trasă de patru cai intră pe aleea circulară din fața casei și se opri sub portic. Dorian o urmări cu dezolare.

– Eu o să mă întorc cât mai curând, dar tu o vei însoți pe Lady Blackwell la Northwalk.

– Dar, domnule, protestă Murdoch, nu mi-am făcut bagajul.

– Am cerut eu să ți se împacheteze totul azi-dimineață, îl informă Dorian. Nu vreau să călătorească singură și nu i-l pot da pe Argent. E... ocupat.

– Prea bine, acceptă Murdoch. Dar ar trebuie să se obișnuiască, mai devreme sau mai târziu, cu singurătatea. Tocmai ai condamnat-o la o viață în izolare. Va rămâne, până la moarte, soția nedorită a lui Inimă Neagră din Ben More. Cât de plăcut crezi că-i va fi să trăiască așa?

– Călătorie plăcută, Murdoch, îl expedie Dorian, uitând de cărți, cu mintea înecată în băutură și suferință.

– Sper să arzi în iad, Blackwell, îi aruncă Murdoch și ieși trântind ușa.

Probabil că deja ardea în iad, se gândi Dorian și mai luă o înghițitură din băutura care-l ardea pe dinăuntru. Înainte să își dea seama

de cât timp stătea la fereastră, o văzu pe Farah ieșind din casă. Arăta mai elegantă și mai rafinată decât orice femeie pe care o privise vreodată. Arăta cum trebuia să arate o contesă. Purta o rochie verde cu tiv auriu, iar o pălărie în aceeași nuanță de auriu îi acoperea părul aranjat cu iscusință. Pălăria era împodobită cu gust, cu o pană neagră asortată cu cerceii cu aur și pietre negre. Dorian dădu paharul peste cap la vederea ei. Își dorea să și-o întipărească pentru totdeauna în memorie. Suplețea taliei ei. Faldurile rochiei. Unduirea delicată a gâtului și cei câțiva cârlionți scăpați din acele de păr.

„Nu te uita înapoi. Nu te uita spre mine!” o imploră în gând, fără să reușească să se retragă de la fereastră. „Nu vreau încă o ocazie să-mi amintesc de ochii tăi, să mă bântuie nopțile.”

Doar el insistase ca ea să se ducă și să revendice castelul din Hampshire al tatălui ei. Nu-i mai putea îndura prezența, nu mai suporta să împartă cu ea același acoperiș. Nu mai îndura să o privească dormind fără să fie tentat să o posede. Să o țină în brațe. Să se ghemuiască lângă ea în uitare, în uitarea pe care ea părea s-o găsească fără dificultate noapte de noapte. Visele nu-i erau bântuite de sângele vărsat și de oamenii uciși. Iar el avea să se asigure că așa rămâneau lucrurile.

„Nu privi înapoi!”

Odată ce-ar privi, n-ar mai fi în stare să o lase să plece. Ar încuia-o într-un turn, ca pe-o prizonieră, și... și... Ei bine, nici nu se putea gândi la ce-ar face. Tot felul de perversiuni înjositoare. Ar folosi-o în feluri crude și deviante la care cu greu s-a abținut să se gândească încă de la prima lor noapte împreună. Mai luă o înghițitură de alcool. Murdoch îi oferă lui Farah mâna, ajutând-o să urce în trăsură. Ea se opri o clipă, apoi ridică ușor capul și privi exact spre fereastra de la care el îi urmărea fiecare mișcare. El ridică încet palma și o lipi de geam. În acele momente, se simți, mai mult ca oricând, una cu acel băiețel orfan de la Applecross.

„Nu te uita la mine!”

Iar ea n-o făcu. Pentru că nu era nimic de văzut.

Așezată pe malul râului Avon, Farah se bucură de câteva minute de rară și binecuvântată liniște. Nu că ar fi deranjat-o vizitatorii și cei care veneau să îi ureze toate cele bune de când ajunsese la mănăstirea Northwalk. Dimpotrivă, prezența lor îi oferea un răgaz de la

grijile fiecărei zile. Căci n-avea timp să-și plângă inima frântă sau să-și aline durerea. Avea un trecut de revendicat și o gospodărie întregă de pus în ordine. Inspiră aerul răcoros și înmiresmat, îndulcit de mirosul zambilelor sălbatice, apoi se întoarse să admire acoperișurile care se șteau în zare. Se cam terminase cu liniștea. Minte a o unealtă extraordinară, dar complet inutilă când vine vorba despre suferințele inimii.

Farah făcuse tot ce putuse ca să se mențină ocupată. Renovase proprietatea, își revendicase, transferase și descălcise finanțele, cu ajutorul lui Murdoch, constatând că erau mai ample decât își imaginase. Apoi se familiarizase cu viața socială din Hampshire. Prezența îi era solicitată în toate saloanele, la toate cinele, la toate evenimentele mondene. Contesa de Northwalk devenise cea mai stilată și mai controversată prezență din zonă. Și asta nu numai pentru cine era, ci și pentru că soțul ei era cine era.

Farah hotărî să se întoarcă. Lovi distrată o piatră cu bombeul cizmei. Nu se simțea ca o femeie măritată. Trecuseră două luni foarte obositoare și încărcate de când plecase de la reședința Blackwell din Londra. Perioada fusese încărcată din cauza a tot ce avusese de făcut și obositoare din cauza nopților însingurate în care abia pusese geană pe geană. Northwalk Abbey părea uriașă și goală, chiar și după ce îi adusese de la Ben More pe Walters și pe Tallow ca să o ajute și după ce o instalase pe Gemma la bucătărie, împreună cu Walters. Realitatea era că sperase să-l enerveze cu asta pe Dorian suficient cât să dea buzna peste ea. Dar el n-o făcuse.

Murdoch îi spusese că Dorian era tot la Londra și se înstrăinase într-atât încât lumea se temea că devenise prizonier în propria sa casă.

„Sau, mai curând, al propriei lui minți“, își spunea Farah.

– Când credeți c-ar trebui să ne întoarcem la Londra? o întrebase Murdoch la sfârșitul primei luni.

– Probabil în prima săptămână a lui *niciodată*, replicase ea, cu glasul cuprins de o asprime pe care o regreta.

– Milady...

– Vorbesc serios. Nu mă întorc la el. Aici e casa mea de-acum. N-are decât să stea-n castelul ăla al lui și să-și irosească viața. Era incredibil cât de mult o înfură subiectul. Cât era de dezamăgită și de nemulțumită! Farah se considerase dintotdeauna o femeie calmă

și rezonabilă, curioasă și independentă, dar deloc temperamentală sau predispusă la crize de furie. Ni s-a oferit o a doua șansă la viață — la fericire —, iar *eu* am de gând să profit de ea. El n-are decât să facă ce vrea.

Farah ar fi regretat acele prime cuvinte pe care i le adresase lui Murdoch, dar părea că acele vorbe îl electrizaseră cumva. Căci și el primise, la rândul lui, încă o șansă cu Tallow. Valetul devenit majordom zâmbea mai des în ultima perioadă și se bâlbâia mai rar. Cu toate că el și Murdoch erau foarte discreți în privința relației lor, lui Farah nu-i scăpa felul în care se protejau sau se încurajau unul pe celălalt, atingerile ușoare când treceau unul pe lângă celălalt sau faptul că Tallow nu mai dormise de o veșnicie la el în cameră.

Abia după o lună fu în stare să recunoască faptul că nu era *fericită*. Nici pe departe. În momentele libere, se simțea copleșită de o singurătate cumplită, indiferent de numărul persoanelor din jur.

Farah trecu prin grădină și se îndreptă spre ușa de la bucătărie, căci simțea mirosul inconfundabil al bunătăților lui Walters. Poate făcea o prăjitură cu fructe de primăvară și frișcă. Sau poate că, spre norocul ei, își pusese în practică amenințarea de a face o prăjitură cu ulei de măsline și compot de cireșe despre care citise într-o carte de rețete italienești. Tocmai primiseră un transport de ciocolată neagră din Spania și, cel mai probabil, o folosisese la niște rețete minunate.

Cu stomacul chiorăind de nerăbdare și curiozitate, Farah dădu buzna în bucătărie și rămase fără cuvinte în fața scenei ce i se derula în fața ochilor.

Frank stătea în picioare, în spatele Gemmei, și o ținea în brațe. Își rezemase bărbia de curba unde ceafa și umărul femeii se întâlneau. O urmărea transformând zahărul pentru glazură într-un soi de licoare. Nici unul nu o observase pe Farah. Ingredientele erau împrăștiate pe blatul de lucru, iar Farah fu convinsă să asta era opera Gemmei, pentru că Frank era aproape obsedat când era vorba despre ordinea și curățenia în bucătărie. Se ocupase de achiziționarea tuturor chiuvetelor, vaselor, cuptoarelor și tacâmurilor de la Northwalk Abbey, și toate semănau tulburător de mult cu cele de la Ben More.

În cele două luni de când i se alăturase, Gemma nu se schimbaseră, ci, mai curând, se adaptase. Rochiile îi erau noi, pielea și părul i se luminaseră, dar rămăsese la fel de încăpățânată și-și folosea

personalitatea picantă ca pe o armă. Însă, alături de Frank, Farah observă la ea o expresie de care n-ar fi crezut-o capabilă. Una de nesiguranță și vulnerabilitate.

– Amesteci prea puternic, îi spuse el cu blândețe, prinzându-i mâna într-a lui și arătându-i ritmul potrivit. Mai încet. Uite-așa!

– Ți-am zis că nu mă pricep, protestă ea agresiv. Pot să coc o pasăre de să-i meargă fulgii, dar la dulciuri mă ia durerea de cap.

Frank o sărută pe bărbie.

– Te descurci bine, spuse el cu convingere. Te pricepi la o mulțime de lucruri.

– Ia potolește-te, îl mustră Gemma, dar zâmbi și se relaxă în brațele lui.

Farah se îndreptă spre ușă cu spatele și, când se asigură că nu o observaseră, închise ușa cu grijă. Gemma și Frank? Intră pe ușa din față cu un aer ușor încruntat. Fusesse prea ocupată să își ignore propriile probleme ca să bage de seamă legătura ce se formase între ei doi. Sau poate refuzase inconștient să observe cum afecțiunea și speranța înfloreau la Northwalk. Toată lumea părea să profite de noua șansă la viață. Și la dragoste. Murdoch și Tallow, iar mai nou Gemma și Frank.

Farah se bucura pentru ei. Frank era bărbatul cel mai potrivit pentru Gemma. Avea să-i ofere bunătate și răbdare infinită. Iar fosta prostituată n-avea să aibă vreo obiecție la micile lui defecte – că era cam încet și simpluț. Un uriaș blând precum Frank Walters avea să-i asigure libertate și protecție și avea să o susțină în deciziile luate. Gemma avea să ajungă în sfârșit stăpână pe propria viață și să se bucure de dragostea pură pe care numai un om ca Frank i-o putea oferi.

Farah era nevoită să recunoască față de ea însăși că aerul de romantism ce părea să plutească prin casă nu-i făcea singurătatea mai ușoară. Nu voia să devină o acritură. Nu voia să nu se bucure de fericirea celor la care ținea. Asemenea sentimente erau sub demnitatea ei. Și totuși... Intimitatea plină de tandrețe a îmbrățișării la care tocmai asistase o zguduise și îi zgândărise dorința de a fi și ea atinsă astfel. Resimțea fiecare gest de afecțiune dintre Murdoch și Tallow ca pe-o săgeată care îi străpungea pieptul. Farah știa că era mai capabilă de iubire decât mulți oameni. Se simțea uneori atât de iubitoare, debordând de afecțiune, că ar fi putut cuprinde cu ea întreaga lume.

Voia să-i aline pe toți copiii nedoriti și să salveze toate sufletele rănite. Voia să îl îmbrățișeze pe bărbatul pe care îl iubea și să se bucură, la rândul ei, de dragostea lui.

Dar el nu i-o oferea. Nu putea.

Lacrimile care i se adunau sub pleoape nu făceau decât să o enerveze și mai tare. „Gata! Ajunge!“ își spuse. Grăbi pasul și trecu aproape în fugă pe lângă Tallow.

– Unde-i Murdoch? îl întrebă.

– Îiiiiinnnn birou, milady.

Când îi mulțumi pentru informație, ajunsese deja la jumătatea scării de marmură. Intră și îl găsi pe Murdoch la birou. El ridică privirea și, când îi văzu expresia, se încruntă, îngrijorat.

– Sunteți bine, milady?

– Da, mulțumesc, minți ea, uitând deodată de ce anume voise să-l vadă.

– Doriți ceva? întrebă el cu băgare de seamă, urmărind-o cu privirea în vreme ce ea străbătea încăperea dintr-un capăt în altul.

– Nu. Da. Farah se opri, apoi își reîncepu preumblarea, aproape dărâmând un glob pământesc ce avusese ghinionul să-i stea în cale. Nu sunt... nu sunt sigură.

Se simțise atât de melancolică. Atât de... abandonată. Dar, în acele momente, uitându-se în ochii atenți și răbdători ai prietenului ei, totul îi părea brusc fără speranță și prostesc.

Nu înțelegerea pe care o citea în privirea lui o dăduse peste cap, ci mila.

– De ce nu luați loc? spuse el, împingând înspre ea un fotoliu pluşat de culoarea bronzului și sunând după slujnică. Am să cer să ne aducă ceaiul.

Farah nu voia să stea jos, dar se simțea, dintr-odată, prea obosită ca să rămână în picioare. Murdoch ceru ceaiul în timp ce ea nu făcea decât să își privească mâinile, apoi se așeză lângă ea. O așteptă în tăcere să-și adune gândurile și ceva curaj, știind că avea să vorbească atunci când urma să se simtă pregătită.

– Mi-e dor de el, spuse ea.

– Și lui îi e dor de tine, nu am nici o îndoială.

– O parte din mine spera că va veni, iar cealaltă parte știa că asta nu se va întâmpla, spuse ea, apoi se întoarse spre el, cu lacrimi de furie în ochi. Avea dreptate, să știi. Sunt o nesăbuită.

– Nu spuneți asta, milady, replică Murdoch, luându-i mâna. Nesăbuit e el. Dragostea și teama sunt cele mai puternice sentimente ce încearcă inima unui bărbat. Pe Blackwell nu l-am văzut niciodată speriat, și cred că asta îl și face atât de periculos. Indiferent de tot ce a obținut, atitudinea lui a fost mereu a unui om care nu are nimic de pierdut. A unui om căruia nu-i e frică de moarte.

Farah sări în picioare, prea mândioasă ca să mai poată sta așezată. Un foc se răspândi prin ea, cuibărindu-i-se aproape de inimă.

– Nu-i e frică de moarte, dar îi e frică de viață? E ridicol!

– E un om periculos, milady. Se teme că vă va răni. Îi e teamă să-și îngăduie să spere, crede că vă va pierde din nou. Prima dată aproape că n-a supraviețuit încercării.

Farah își încrucișă brațele la piept și se rezemă de birou.

– Toate lucrurile cumplite care i s-au întâmplat au avut o singură cauză: iubirea față de mine. Crezi că de-asta...

– Nu. Murdoch îi făcu semn să se oprească, dar nu se duse la ea. La mijloc au fost mai multe circumstanțe și forțe. Cu sau fără zâna lui, soarta lui ar fi fost cam aceeași. E soarta celor mai mulți orfani și bastarzi.

– Dar nu are nici o *noimă*, se plânse ea. De ce să-ți interzici să te bucuri de ceva doar pentru că îți e teamă că-l vei pierde? Fiecare om are dreptul la fericire Până și Inimă Neagră din Ben More. Mai ales el!

– Dar și dumneavoastră, milady.

– Da, și eu! Farah se ridică, parcă lovită de o revelație. Sunt atât de supărată pe el! El crede că mi-a făcut o favoare ajutându-mă să îmi recapăt drepturile. Și nu e ca și cum nu i-aș fi recunoscătoare. Dar prin felul în care a făcut-o mi-a luat singurul lucru pe care, de fapt, îl voiam. Singurul pe care l-am vrut vreodată.

Gesticula furios, nebăgând de seamă că Murdoch devenea tot mai alarmat.

– Și care e acel lucru? întrebă el cu prudență.

– O familie, Murdoch! Farah se duse în spatele biroului și extrase un teanc de foi cu monogramă și un toc. Două cicluri lunare trecuseră de când Farah nu-și mai văzuse bărbatul, iar fiecare dintre ele îi reamintise că nu mai era mult până avea să împlinească treizeci de ani, iar anii ei de fertilitate erau numărați. Dacă e prea speriat și prea încăpățânat ca să mă iubească, e dreptul lui. Dar dacă Dorian

Blackwell își imaginează că mă poate priva de ceea ce mi-a promis, o să aibă o surpriză!

– Și care e planul, milady?

– Să-i scriu o scrisoare. Am de gând să-mi trăiesc viața, Murdoch, și să-l informă ea. Am de gând să-mi întemeiez o familie, cu sau fără el.

Murdoch avea expresia unui om dus la spânzurătoare.

– Toți care i-au dat un ultimatum lui Dorian Blackwell au regretat amarnic, o avertiză el.

– Nu e un ultimatum, Murdoch. E ultima lui șansă. Iar dacă *lui* îi e frică să profite de ea, *mie* nu-mi este!

– Asta l-ar distruge, domniță. Nu-l zdrobiți!

Farah îi aruncă o privire aspră, cu toate că îi înțelegea și îi aprecia loialitatea față de recalcitrantul ei soț.

– De mai bine de zece ani lucrez doar cu bărbați, îl anunță ea. Știu exact cum să-i demontez și cum să-i asamblez la loc. Crezi că e greu? L-aș fi ajutat să își revină, Murdoch. Am fi putut avea parte de viitorul care ne-a fost răpit.

Se așază pe scaunul de la birou, iar Murdoch își mângâie un pic barba tunsă scurt înainte de a-i înmâna tocul de scris, cu mișcări lente și calculate.

– Se pare că, din familia Blackwell, de dumneavoastră ar trebui să-mi fie cel mai teamă. Și când te gândești că-n tot timpul acesta am crezut că el e cel periculos! remarcă el gânditor.

– Arăți ca dracu', remarcă relaxat Christopher Argent în timp ce savura un trabuc în biroul casei din Londra a lui Dorian.

Dorian știa al naibii de bine cum arăta. Se înfiora la amintirea imaginii pe care o văzuse de dimineată în oglindă. Slăbise mult în ultimele două luni. Fața i se subțiasse, iar semnele, ridurile și cicatricile erau mai evidente ca oricând. Arăta ca o creatură a tenebrelor care se târâse la lumină. Mânca puțin. Dormea și mai puțin. Muncea și bea mult, iar noaptea bântuia străzile Londrei ca un apucat, căutând să dea de necaz.

Uneori îl găsea. Alteori, dădea necazul de el.

Și, cu toate acestea, scăpa cu viață. Tânjea. Absența ei se dovedise mai chinuitoare decât orice rană de pe trupul lui. Era obsedat, *posedat*. Carnea îi ardea, inima îl durea. Dorea. *Râvnea*.

– Când te-ai bărbierit ultima oară? întrebă Argent, plimbându-și mâna îngrijită peste propria-i barbă, ceva mai deschisă decât nuanța roșcată a părului.

Arăta mai curând ca un celt feroce decât ca un domn din înalta societate. Dorian nu-l luă în seamă. Făcuse baie după ce trudise în pivnița de vinuri. Mai mult nu putuse.

– Ai reușit să-i dai de urmă? întrebă.

De când își plătitise cauțiunea, Harold Warrington se făcuse nevăzut. Corupția din sistemul juridic era o sabie cu două tăișuri. Orice judecător care accepta mită din partea unei personaj ca Dorian Blackwell n-avea să refuze mita altuia. Deși magistratul care-l pusese în libertate pe Warrington, acuzat de conspirație criminală, ar fi trebuit să fie mai înțelept și să nu acționeze împotriva intereselor lui Inimă Neagră din Ben More, Dorian își spuse însă că avea să se ocupe de aceste socoteli ceva mai târziu.

– De-asta am și venit, răspunse Argent. Sticleții au pescuit de dimineată un cadavru din Tamisa. McTavish zice că e vorba despre Warrington.

– Sunt siguri? Tu l-ai văzut cu ochii tăi?

Argent încuviință.

– Avea pe el haina cu monogramă pe care ticălosul o purta când a fost văzut ultima dată. Al naibii grăsan, era și mai greu așa, umflat de apă. Cinci polițiști s-au chinuit să-l scoată din râu.

Tensiunea care-l apăsase pe Dorian în ultimele două luni se risipi, lăsând loc unei cumplite dureri de cap. Argent îl privi cu ochii aceia vicleni și reci care-l făcuseră faimos. Părea că nu vedea oameni, ci creaturi pe care-ar vrea să le disece.

– De ce nu te duci la ea? întrebă Argent. Din moment ce Warrington nu mai e o problemă, ce te reține?

– Nu pot, recunosc Dorian.

Trupul lui era prea tensionat ca să facă față unei întâlniri cu ea. Odată ce-i gustase dulceața, odată ce se pierduse-n farmecul ei, nu avea încredere că urma să se poată controla dacă ar fi fost din nou în aceeași încăpere cu ea. Chiar în acele momente, trupul lui reacționa la simpla ei amintire. Argent clătină din cap și se ridică de pe scaun, strivindu-și trabucul.

– N-aș fi crezut că o să apuc ziua-n care Dougan Mackenzie renunță la Zâna lui.

Îi aruncă lui Dorian o privire îngrijorată.

– Am să-i tai limba următoarei persoane care mai folosește acest nume, izbucni Dorian. N-am renunțat la ea. Suntem căsătoriți. E a mea în continuare.

Argent nu-și ascunse scepticismul, dar se mulțumi să ridice din sprâncenele-i arămii.

– Ai o scrisoare, Blackwell, spuse majordomul, înmânându-i tava de argint.

Dorian luă plicul și înlemni la vederea sigiliului de Northwalk. Se întrebă de ce nu folosise sigiliul lui, dar deschise iute scrisoarea și o despătură.

„De ce l-ar folosi?”

– Eu mă retrag, spuse Argent, anunțând că voia să i se aducă haina.

Dorian parcurgea deja scrisoarea și simțea cum îl străpungeau săgeți de furie.

Dorian,

M-am gândit mult la situația noastră și am decis să te eliberez de promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Eu, una, intenționez în continuare să îmi întemeiez o familie. Prin urmare, am să accept un alt candidat care să se ocupe de demersurile necesare pentru a-mi atinge scopul.

Sper din toată inima că scrisoarea mea te găsește bine, sănătos. Și sper că-ți vei putea găsi pacea și liniștea sufletească.

A ta,

Lady Farah Leigh Blackwell, contesă de Northwalk

Dorian mototoli hârtia și o aruncă în foc. Îl cuprinse o furie mai cumplită ca oricând. O resimțea fizic, profund fizic. Dincolo de logica rece și de calculele cinice ale oricărui ticălos, zăcea o bestie irațională mânată de lăcomie, furie și poftă. Data din vremurile vechi în care bărbații erau nevoiți să lupte cu mâinile goale ca să păstreze ceea ce obțineau. Iar acea fiară ieșise la suprafață în el.

Avea să-i rupă mâinile și picioarele oricărui alt bărbat care ar îndrăzni să se atingă de nevasta lui.

„A mea!”

Sângele îi pulsa în ritmul acelor cuvinte. Le simțea și le respira. Inima pe care nu știuse că o avea bătea în ritmul lor din clipa în care o văzuse, pe acele pajiști scoțiene cu atâția ani în urmă.

„Doar a mea.”

Cuvintele lui Argent îi răsunau în urechi ca bâzâitul unei insecte. Trecu pe lângă el, își luă haina și ceru să i se aducă degrabă calul.

Ar fi trebuit să-și dea seama că ea nu avea să-i accepte, pur și simplu, condițiile. Ar fi trebuit să-și dea seama că avea să se încapă-țâneze. Dar nu-și imaginase că ar avea îndrăzneala să aducă în patul ei un alt bărbat doar ca să aibă un copil. Farah voia să aibă o familie? Ei, bine, avea s-o însămânțeze până o umplea de copii. Avea să o po-sede până nu avea să mai fie în stare să meargă. Încercase să facă ceea ce se cuvenea. Să aleagă calea onorabilă. Se străduise să o țină în siguranță, departe de pericole și amenințări.

„Dar gata!” Ea pusese un pariu periculos și îl câştigase. Voise dragostea lui Inimă Neagră din Ben More? Ei, bine, urma să o aibă! Cu tot cu pericolele și îndoielile care veneau la pachet cu ea.

Capitolul 22

Farah rămase în garderobă mult timp după plecarea lui Madame Sandrine, privindu-și imaginea reflectată în oglindă.

Înserarea blândă de primăvară se așternuse peste valea Hampshire ca o mantie de catifea, transformând câmpurile de smarald în dreptunghiuri întunecate de umbră. La orizont se mai vedea doar o dâră de lumină, spre apus. Farah lăsase deschise ușile de la balcon, ca să se bucure de aerul parfumat. Cămașa de noapte din dantelă de culoarea lavandei pe care o purta îi scotea în evidență o nuanță de violet a ochilor pe care n-o remarcase până atunci. Părul îi curgea în spirale până pe brațe, reflectând lumina lumânărilor. Dintre cămășile de noapte, cea de pe ea era, de departe, printre cele mai scandaloase. Deși gulerul era înalt, materialul diafan îi scotea în evidență fiecare curbura. Chiar dacă se ducea singură la culcare și se trezea singură, refuzând, de regulă, serviciile unei cameriste, nu se putuse abține să nu probeze una dintre superbe piese de lenjerie aduse de Madame Sandrine la pachet cu cele câteva rochii pe care le comandase. Le luase doar pentru plăcerea ei și savura încântată atingerea senzuală a materialului delicat pe piele. Își imagina o

mână de bărbat încleștându-se pe poalele cămășii și ridicând-o pentru a expune pielea goală de dedesubt.

Dumnezeule, la ce-i fugea mintea în ultima vreme! Își dădea seama că, odată ce apucase să guste din plăcerile trupesti, era destul de greu să mai trăiască fără ele. E drept și că știa că nu toată lumea avea parte de experiențe sexuale extatice și că i-ar fi cumplit de greu să accepte în patul ei un alt bărbat decât pe soțul ei.

Îl dorea. Mai mult decât își dorea un copil. Mai mult decât își dorise titlul. Îl voia pe Dougan al ei înapoi. Și nu doar pe el, ci și pe alunecosul și terifiantul criminal Dorian Blackwell. Îi era dor de aroganța lui, de mintea lui sclipitoare, de felul în care privirea lui o urmărea.

Stăruia asupra ei.

Ar fi vrut ca el s-o vadă în acea cămașă de noapte. Să îl tortureze stând în lumina lumânărilor și ridicând-o sub privirile lui, întrebându-se când avea să-și piardă controlul și așteptându-l să țâșnească precum un jaguar. Fantezia îi provocă fiori care o făcură să-și strângă coapsele și simți un val de căldură și umezeală între ele. Chiar arăta ca o zână în acea rochie, și ar fi vrut ca și el să vadă efectul. Să vadă că putea fi în continuare zâna *lui*. Că îl putea învăța să iubească, așa cum făcuse și odinioară.

Un zgomot îi întrerupse gândurile, și, când privi în direcția de unde-l auzise, i se păru că observă o umbră în bezna de dincolo de lumânare. Cine s-ar furișa în întuneric în camera ei?

– Dorian? spuse cu glas întrebător.

– Tot n-ai înțeles că bastardul ala de bărbat al tău te-a părăsit? Vocea din coșmarurile ei apăru din umbre. Ce patetic!

Din instinct, sună degrabă după valet. Zgomotul unui pistol armat o opri.

– Mai fă un pas, și oglinzile asta vor reflecta sângele tău.

– Warrington, icni ea.

Știa că fusese eliberat și apoi dispăruse, dar Murdoch îi spusese că nemernicul fusese găsit mort.

– Cum ai intrat aici?

Ea fusese mereu cu fața spre ușă, iar balconul era la al doilea etaj. Zidurile nu aveau denivelări pe care să te poți cățăra. Ochii lui erau ca două puncte întunecate de furie pe fața lui mare.

– Am locuit aici mai mulți ani decât ai tu, târfă răsfățată! Casa asta e a *mea*! tună el, făcând amenințător un pas înainte.

– Ba e casa tatălui meu, nu se lăsă ea.

Warrington pufni.

– Dar eu îi știu toate secretele.

Farah își strânse mâinile la piept, încercând să se acopere cumva. Își simțea picioarele vlăguite, gâtul blocat și nu putea să facă nici o mișcare. Era paralizată de groază.

– Ce... ce vrei?

– Vreau ce-mi aparține! urlă el, apropiindu-se și lipindu-i țeava pistolului de tâmplă, ca o sărutare de gheață. Vreau ce mi-a promis tatăl tău!

Adică pe *ea*. O cuprinse panica.

– Mai bine-ai pleca de-aici până nu vine soțul meu, amenință ea, sperând să-și fi îmbunătățit abilitatea de a minți. E un individ periculos. N-am să-l asmut pe urmele tale dacă pleci chiar în clipa asta.

Cu toate că se apropia de vârsta de cincizeci de ani, Warrington avea o constituție robustă, ca în tinerețe. Farah își amintea că lup-tase alături de tatăl ei și îi salvase cândva viața. Oare de aceea decise-se Robert Townsend să-l țină prin preajmă? Din recunoștință?

Acum, că ieșise din penumbră, Farah observă că arăta mult mai rău decât cu câteva luni în urmă. Avea urme de răni pe gât, iar respirația îi mirosea groaznic. A putreziciune și a moarte. Se crispă când el își apropie fața de a ei.

– Bastardul ăla desfigurat pe care l-ai luat de bărbat nu suportă să te aibă-n fața ochilor. Nu te iubește. N-o să vină să te salveze. Nimeni nu-ți va observa lipsa până când va fi prea târziu.

Avea dreptate, iar revelația o înspăimântă pe Farah mai ceva decât pistolul pe care-l avea la tâmplă. Anunțase că se retrăgea la culcare. Margaret, camerista, trecuse să o întrebe dacă avea nevoie de ceva. Nimeni nu avea să treacă pe la ea decât după ce Warrington își va fi făcut mendrele.

– Nu-ți pot da ce vrei.

– Știu, rânji Warrington, dându-și ochii peste cap într-un mod care o făcu să se întrebe dacă nu cumva o luase razna. Crezi că nu știu? Degetele lui ca niște gheare îi înșfăcăra brațul. O târî și o lipi de perete. Nici mort n-am să capăt ce vreau, dar pot măcar să mă răz-bun. Merit răzbunare.

Farah încercă să scape din strânsoare, conștientă că, dacă pleca de acolo cu el, viața ei avea să fie terminată. La ușă se auzi un ciocănit ușor.

– Milady, se auzi glasul lui Murdoch.

– Scapă de el, mârâi Warrington, împungându-i cu putere țeava pistolului în gât.

– Eu... m-am băgat deja în pat, Murdoch, strigă Farah cu glas surprinzător de calm. Vorbim mâine-dimineață.

– O să vreți să auziți ce am să vă spun acum, insistă Murdoch. Am primit o telegramă de la Argent în legătură cu soțul dumneavoastră.

– Te rog, Murdoch, nu acum. Nu pot fi deranjată. Nu intra! strigă ea, în speranța că Murdoch avea să înțeleagă că era ceva în neregulă la intensitatea strigătului ei și avea să cheme ajutoare.

Trecu doar o secundă, apoi ușa sări din țâțâni, împinsă de forța credinciosului ei prieten. Warrington apăsă pe trăgaci, iar Murdoch căzu la pământ

Farah țipă și încercă să scape din mâinile lui Warrington, dar bărbatul o strânse și mai tare. Murdoch sângera, iar vesta lui din lână gri devenise roșie. Respira greu.

– Murdoch! strigă ea. Murdoch, mă auzi?

Nici nu-i mai păsa că simțea țeava pistolului în ceafă, rătăcită printre buclele dezordonate.

– Vii cu mine sau următorul glonț o să i se-nfigă direct între ochi. Panica fu înlocuită de o resemnare rece care puse stăpânire pe Farah. Murdoch nu-l putea părăsi pe Tallow, mai ales acum, când tocmai se regăsiseră. Zgomotul împușcăturii avea să alerteze pe toată lumea din casă, iar următorul care apărea la ușă avea să devină, la rândul-i, victima lui Warrington.

– Vin cu tine, spuse ea. Nu-l omorî.

Warrington o împinse spre garderobă și scotoci printre rochiile până găsi o ușă secretă care dădea spre un culoar luminat din loc în loc cu torțe. Părea să se fi întors în timp cu două sute de ani.

– Ce-i asta? întrebă ea cu glasul tremurat.

Warrington îi dădu un brânci.

– Mergi! îi ordonă el.

Zidurile reci din piatră și duhoarea aspră îi pătrundeau prin materialul delicat al cămășii de noapte. Farah își încrucișă brațele la piept și se avântă în beznă.

– Northwalk Abbey a fost ridicată în secolul al optsprezecelea de un conte catolic, spuse Warrington, de parcă ar fi făcut conversație într-un salon. Se spune că ascundea aici preoți catolici și îi ajuta apoi să fugă din țară prin Brighton.

– Nu cred că m-ai adus aici ca să-mi ții un curs de istorie, comentă ea. Unde ai de gând să mă duci?

Țeava pistolului o împunse în umăr.

– Voi, ăștia cu titluri moștenite, nici nu știți de unde provin ele. Nu vă gândiți la sângele nevinovat care a curs pentru ca voi să vă păstrați castelele și moșiile.

– Eu nu-s așa, protestă Farah. Nu vreau decât ce tatăl meu voia să-mi lase moștenire. De ce te crezi mai îndreptățit decât mine?

Ajunseră la o pantă abruptă, unde o scară din lemn le servea drept călăuză în abis. Farah privi peste umăr. Warrington o țintuia în continuare cu pistolul, iar în cealaltă mână ținea o torță pe care-o desprinsese de pe zid.

– Coboară!

Farah se uită spre hăul întunecat ce se deschidea la picioarele ei. Nu voia să coboare. Dacă nu mai ieșea niciodată la suprafață?

– Mișcă-te odată, altfel o să le dau foc cârlionților ăstora drăguți.

Farah simți în ceafă arsura făcliei. Își ridică rochia până la genunchi, apucă balustrada din lemn și făcu primul pas. Lumina torței o urma, iar Farah auzi în spate zgomotul greu al pașilor lui și respirația anevoioasă.

Brusc, simți mirosul. De moarte, de mizerie, de excremente. Își duse mâna la gură ca să verse. Văzu în lumina făcliei resturile unui animal pe care preferă să nici nu încerce să îl identifice. Apoi, privirea îi căzu asupra culcușului din păture murdare și găleata pe care Warrington o folosisese probabil pe post de oală de noapte. Îi era greață și fu nevoită să scuipe saliva care-i inundă brusc gura.

– Aici ai stat? întrebă îngrozită. În tot acest timp?

– Ți-am spus că Northwalk e casa mea. El puse torța pe un suport de metal, fără a o scăpa pe Farah din ochi. Robert, tatăl tău, mi-a promis casa asta. Mi te-a promis, ca să îmi poată reveni legal.

– De ce-a făcut așa ceva? șopti Farah, dând glas, în sfârșit, întrebării care o rodea de când începuse să înțeleagă ce se întâmplase. Cu ce-l aveai la mână de l-ai putut face să-ți promită așa ceva?

Warrington scuipă, iar ochii îi deveniră două fante de ură întunecată pe chipul cadaveric de la lipsa soarelui.

– Crezi că-l aveam la mână, nu? Târfă netrebnică! Se apropie de ea, iar Farah dădu înapoi, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul. Aveam optsprezece ani când te-ai născut și deja-l pupam în fund de mai bine de un an. Știai că în armată nu devii ofițer datorită calităților pe care le ai, ci doar datorită banilor? Tatăl tău era ditamai ofițerul când toată experiența lui se rezuma la vânătoarea de vulpi și de fazani, pe când eu eram infanterist de la cincisprezece ani, căci mințisem când mi se ceruse să-mi spun vârsta. A trebuit să îi lustruiesc ghetetele, să-i curăț uniforma, să-i prind medaliile pe care nu le merita. În tot acest timp, m-am prefăcut că îl iubesc ca pe un frate. L-am convins că îi eram indispensabil.

Farah era șocată.

– Adică... m-a promis ție pentru că...

– Pentru că l-am convins că sunt singurul bărbat capabil să iubească, să adore și să protejeze o afurisită de răsfățată ca tine.

Warrington stătea în fața ei acum, împingând țeava pistolului în carnea moale de sub maxilarul ei

– N-am știut, murmură ea, încercând să nu se concentreze la ce-i făcea mai rău, mirosul respirației lui sau miasmele ce răzbăteau dinspre găleată. Te rog, zise, implorându-l din priviri. Nu e nevoie ca lucrurile să se încheie așa. Îți pot da banii care ți-ar fi revenit din zestrea mea. Poți începe o viață nouă pe continent sau chiar în America. Poți avea propria ta moșie. Ceva ce nu-ți poate lua nimeni.

– E prea târziu pentru asta! urlă el, iar ecoul se izbi de pereții tunelului de piatră. Pentru mine e prea târziu, continuă el, ceva mai potolit, trecând țeava pistolului peste gâtul ei și oprind-o între sâni. Și pentru tine e prea târziu.

– Nu-i niciodată prea târziu, încercă ea. Câtă vreme ești în viață, poți alege să trăiești. Să fii fericit. Chiar dacă asta presupune să o iei de la capăt.

Nu erau vorbe goale. Erau cuvinte în care chiar credea. Dar vedea în ochii lui cum șansele ei la viață se împutinau de la o clipă la alta.

– Nenorocita aia pe care am luat-o de nevastă m-a îmbolnăvit. Doctorii îmi mai dau cel mult o lună de trăit, dar mi-au spus că boala asta nemernică îmi va lua mai întâi mințile și abia apoi viața.

Cu fiecare respirație, pieptul lui Farah se apăsă mai puternic de țeava pistolului, iar arma prelua din căldura trupului ei. Senzația o îngrozea și îi paraliza trupul, însă mintea îi gonia, căutând o șansă de scăpare. Avea în față un bărbat care nu mai avea nimic de pierdut. Care mai trăia doar pentru răzbunare.

– Voiam să te viol, o anunță el cu o voce suavă ca suflul morții. Voiam să-ți dau boala. Să te macine pe dinăuntru așa cum mă macină pe mine. Dar se pare că nu mai sunt în stare. Din cauza sifilisului, mădularul mi-e inert.

Farah îi fu recunoscătoare destinului pentru concesia pe care i-o făcuse, dar amenințarea lui Warrington îi făcu bila să se revolte, și un suspin de dezgust îi ieși printre buze.

Nu mai simți apăsarea pistolului în coaste când el o lovi cu palma peste gură atât de tare, încât fu nevoită să clipească pentru a-și recăpăta vederea și suflul. Când ochii i se limpeziră, văzu că țeava pistolului ajunsese la câțiva centimetri de fruntea ei. Se putea concentra fie asupra țevii, fie asupra chipului lui.

– Nu te comporta de parcă nu aș fi demn să te posed, grohăi el. Oi fi tu contesă prin naștere, dar te-ai umplut de noroi când te-ai alăturat celui mai mizerabil dintre gunoaiele umane. Ți-ai pângărit trupul perfect îngăduindu-i să te atingă. Ai făcut de râs titlul de Northwalk și numele Townsend în momentul în care ai devenit o Blackwell. M-ar umple de dezgust să am parte de tine după ce te-a avut el.

Farah își șterse o dâră de sânge din colțul gurii. O furie rece înlocui durerea și-i limpezi vederea.

– Să nu-ndrăznești să-l vorbești de rău pe soțul meu, îl avertiză ea, cu o voce pe care nu și-o recunoștea. Nu meriți nici să-i lingi ghețele. Nici să îi spui numele. El e deasupra legii, mai puternic decât orice lord și mai bărbat decât vei fi tu *vreodată!*

Warrington întredeschise buzele, scoțând la iveală rândurile de dinți mâncați de carii.

– Mare păcat că n-o să te audă niciodată vorbind așa despre el. Îmi imaginez că Dorian Blackwell se va-ntreba tot restul vieții ce s-a ales de frumusețea lui nevastă. Căci nimeni nu-ți va găsi leșul aici. O să putrezim împreună, în același mormânt, pentru totdeauna.

Degetul i se încordă pe trăgaci.

– Adio, Lady Northwalk!

Capitolul 23

Northwalk Abbey strălucea pe fundalul nopții, în timp ce Dorian gonea pe calul său pursânge. Toate ferestrele erau luminate, iar agitația dinăuntru îi ridică părul de pe ceafă.

Ceva nu era în regulă.

Ajuns pe pavajul curții, Dorian sări de pe cal și-i aruncă ajutorului de grădinar hamurile, atent la bărbații adunați în ogradă care studiau harta pe care o aveau în mâini.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el.

Peter Kenwick, un angajat pe care îl pusese să-i supravegheze soția, conducea un grup de oameni. Ochii lui întunecați se măriră pe măsură ce Dorian se apropia.

– Blackwell! exclamă el, mototolind harta. Murdoch a fost împușcat!

– Trăiește?

– Da, am trimis după un doctor și am cerut să fi anunțat. Tallow e cu el acum.

Dorian își scoase mânușile pentru călărit și urcă iute câte două trepte deodată.

– Unde e soția mea? Cine a făcut asta? Presupun că v-ați ocupat de el.

Bărbații îl urmăriră pe scări. Tăcerea lor era un avertisment cumplit.

– Murdoch a fost găsit în dormitorul lui Lady Blackwell, răspunse unul dintre bărbați, care-și adunase destul curaj. Ea e de negăsit.

Împuns de săgeata unei temeri reci, Dorian se întoarse în vârful scărilor și îi fixă cu privirea.

– Cum adică lipsește?

Nimeni nu îi susținu privirea.

– Răspundeți-mi dacă țineți la viețile voastre!

Kenwick, mai obișnuit cu privirea lui Dorian, făcu un pas în față.

– Tot ce știm e că nu o putem găsi nici pe ea și nici arma. Casa este controlată, sir, și o să începem să percheziționăm și zona. Nu avea cum să ajungă departe.

Împunsătura de teamă se transformă într-un șuvoi de groază înghețată.

– Cât a trecut de la împușcătură?

– Câteva minute, răspunse Kenwick. Cel mult.

Dorian se întoarse cu o repeziciune care îi făcu mantia să se umfle, apoi intră în casă, strigându-l pe Murdoch. Dormitoarele trebuiau să fie la etajul al doilea, așa că alergă pe scări atât de repede, că cizmele abia atingeau covoarele.

– Murdoch, țipă el. Farah!

Tallow îi ieși în cale.

– Bbbblackwell! E aici!

Murdoch se propti de un perete din afara ușii întredeschise, care abia se mai ținea în balamale. O menajeră apăsă rana lui Murdoch cu o pânză groasă.

– Murdoch! strigă, lăsându-se într-un genunchi lângă bărbatul rănit. Cine a făcut asta?

– Glonțul mi-a zgâriat pielea, șopti Murdoch și îi făcu semn să plece. Du-te! A fost aici. Warrington.

„Nemernicul nu e mort.“

– Nu! Dorian se ridică iute, răceala lui transformându-se în acel foc străin care îi fura gândurile odată cu respirația. Unde a dus-o? În ce direcție?

Murdoch clătină din cap.

– Nu au ieșit din... cameră. Eu eram lângă ușă.

Tresări și înjură când slujnica îi apăsă mai tare pe rană. Dorian fugi în dormitorul ei, luminat de o singură lanternă. Walters și Gemma deja verificau balconul și sub pat.

– Nu e aici, strigă Gemma înnebunită de spaimă. Am căutat peste tot. Nimeni nu avea cum să sară de la balcon și să supraviețuiască, e prea sus.

Toți mușchii din corpul lui se încordaseră.

– Murdoch, scrâșni el. Există vreo șansă să-ți fi pierdut cunoștința? Sau posibilitatea să fi trecut pe lângă tine?

– Nu. Să leșin ar fi fost o binecuvântare.

Panica amenința să-i sugrume furia, iar Dorian refuză să o lase.

– Warrington e un om mort, îi anunță pe bărbatii care tocmai se înghesuiseră pe ușa dormitorului lui Farah. La fel ca imbecilul care l-a lăsat să intre. Care dintre voi e responsabil?

– E imposibil, Lord Blackwell, se minună Kenwick. Am stat la posturile noastre, cum ne-ai comandat. Nici unul din noi n-a întârziat și nici n-a fost neglijent. Nu am îndrăzni să te dezamăgim.

– Soția mea e în mâinile dușmanului meu, scrâșni el.

Adevărul acelor cuvinte îi ardea prin sânge, făcându-l să-și doască din tot sufletul ca un om să poată muri mai mult de o singură dată. Avea să-l omoare pe Warrington de exact câte ori o atinsese pe Farah. Avea să-l facă să își dea sufletul înainte ca trupul lui să renunțe. Existau moduri prin care să facă asta.

Și, de data asta, avea să rămână mort.

– O s-o găsim, promise Kenwick.

– O să răspunzi pentru dispariția ei, jură Dorian.

Bărbatul păli mai rău decât Murdoch.

– Blackwe...

O împușcătură răsună prin castel, paralizându-i pe toți. Apoi încă una.

– Farah, icni Dorian.

Zgomotul venise din interiorul castelului, din interiorul zidurilor. Dorian merse către zidul din est și își lipi mâinile de el, apoi urechea. Era acolo. Știa asta. Nu murise. Împușcătura nu fusese pentru ea. Trăia! Trăia pentru că el încă trăia. Și, dacă inima ei s-ar fi oprit vreodată din bătut, sufletul lui ar fi urmat-o.

Simțindu-se ca un animal în cușcă, își izbi trupul de șifonier, zguduind lemnul. Avea să dezmembreze castelul ăsta afurisit cărămidă cu cărămidă. Începând cu dormitorul ei.

– *Adio, Lady Northwalk!*

Farah reacționează înainte să se gândească, lovind încheietura lui Warrington când acesta apăsă trăgaciul.

Glonțul trecu fix pe lângă urechea ei. Nu mai putea auzi, dar putea lovi. Și asta și făcu, punându-și toată puterea în piciorul cu care îl izbi pe Warrington în vintre.

Un alt glonț se lovi de pietre, însă Farah nu simți durere și se aruncă spre pistol, luându-l cu ușurință din mâna lui Warrington în timp ce acesta era prăbușit pe jos, copleșit de durere. Băjbâind pentru o clipă, îndreptă pistolul în direcția bună și se îndepărtă ușor de Warrington.

– Nu mișca, țipă ea, sunetul fiind în continuare înăbușit.

Tremura cu o violență nemaitrăită. Urechea stângă îi țiua puternic. Important era că trăia.

Trăia.

Cuvintele groaznice care se scurgeau de pe buzele lui Warrington concureau cu mizeria de acolo. Iar Farah începu să se întrebe cum avea să urce scările abrupte cu pistolul îndreptat spre el. Ar trebui să dea fuga mai întâi și să cheme ajutoare? Sau să îl oblige să urce amenințându-l cu pistolul? Ar trebui pur și simplu să-l omoare pe nemernic și să scape de problemă?

Ideea o tenta, însă stomacul ei protesta.

O explozie puternică, de lemn sau cărămidă sfărâmându-se, o sperie. Warrington profită de moment ca să se arunce spre ea, arătându-i dinții ca și când ar fi vrut să o muște.

Farah sări în spate, ținând, și apăsă pe trăgaci.

Warrington se clătină, o ramă sângerând chiar sub stern, și căzu. Farah mai degrabă simți decât auzi vibrațiile pașilor care se îndreptau spre ea.

Țiuitul începuse să dispară, și era posibil să fi auzit un bărbat strigând-o pe nume, dar ea pur și simplu stătea și tremura, întrebându-se dacă nu ar trebui să golească pistolul în bărbatul prăbușit, în caz că se ridică din nou.

Ochii lui Warrington clipeau rapid. Gura lui, mânjită de sânge, spunea cuvinte pe care ea nu le putea auzi. Lumea începuse să se învârtă, pământul de sub picioarele ei rotindu-se ca un vas care se rostogolea pe marea învolburată.

O umbră întunecată sări de pe scări, haina sa lungă fluturând în spatele lui ca aripile unui demon, aterizând între ea și Warrington.

Dorian.

Arăta ca diavolul care venise să-și ia ucenicul. Părul lui era negru ca obsidianul. Ochiul cu cicatrice strălucind de sentimente pe care Farah nu putea să le identifice din cauza șocului.

– Dă-mi pistolul, scrâșni el. Viața lui îmi aparține.

Cuvintele lui o scoaseră pe Farah din starea care amenința să o copleșească.

– Nu, țină la el. M-a atacat.

– Farah, nu ești o criminală, o liniști Dorian, o tandrețe disperată strălucind din ochiul lui de onix. Acum, dă-mi arma!

– M-am mai gândit la poziția mea în privința asta.

Se uită la spasmele piciorului lui Warrington, auzi respirația gâlgâind prin gât și ameți din nou.

Într-o succesiune de mișcări rapide, Dorian îi luă pistolul, o împinse în spatele lui și îl împușcă pe Warrington direct între ochi, ca pe un câine căruia trebuia să îi curme suferința. Farah își luă mâinile de la urechi și îi împinse spatele lat, luptându-se cu bucuria adusă de prezența lui, care întrecea frica, șocul și furia ei.

– Nu trebuia să faci asta, îi spuse. Nu ar fi supraviețuit împușcături mele.

Soțul ei se întoarse către ea, ochii lui devorându-i fiecare bucată a corpului abia îmbrăcat în timp ce își punea pistolul la curea.

– Ar fi meritat să moară încet, spuse el. Dar tot este o pată pe sufletul meu, nu al tău.

Se uită unul la celălalt timp de o clipă întunecată, cutremurătoare.

– Dorian.

Îi respiră numele, iar sunetul vocii ei păru să elibereze din el un val de emoție crudă, brutală. Era prinsă între pietre reci și aproape doi metri de bărbat excitat și înfierbântat. Cu un mormăit primitiv, îi simți buzele într-un sărut feroce, posesiv. Mâinile lui cu mânuși erau peste tot, parcă verificând dacă avea vreo rană, după care o zdrobi de el într-o îmbrățișare care amenința să scoată tot aerul din ea.

– Zâno, mormăi el pe buzele ei, și lui Farah i se păru că detectează dialectul copilăriei lor.

El îi luă cu asalt gura. O posedă. Își conduse limba în ea cu mișcări adânci, care dădeau dependență.

Farah voia să plece din locul ăla. Să scape de miros, de moarte și de frică. Dar simți pieptul soțului ei umflându-se de inspirații puternice, dureroase, lipit de pieptul ei, și detectă un tremur până în adâncul oaselor care o străbătea, așa că stătu pasivă în brațele lui, lăsându-se pradă săruturilor lui arzătoare.

Îi spunea numele aproape incoerent.

– Zâno. *Zâna mea.*

Încercă să-i răspundă, să îl liniștească, dar, de fiecare dată când inspira, îi lua iar buzele cu asalt. Respirația lui încetini, ajungând la un ritm mai puțin alarmant, ieșind din pieptul lui lat în gâfâieli adânci, necizelate.

Farah nu-și dădu seama că nu erau singuri până când un zgomot puternic își făcu auzit ecoul.

– Blackwell...

Îl recunosc pe Kenwick, unul dintre oamenii ei, care i se adresa soțului ei.

– Ce crezi că ar trebui să facem cu ăsta?

Arată spre cadavrul lui Warrington cu gheata.

Dorian își ridică capul, din ochii lui dispărând frenezia încetoșată. Uitându-se din nou la ea, părea să observe abia acum cât de diafană era cămașa ei de noapte.

– Scapă de el, Kenwick, spuse el întunecat, dându-și jos pelerina și așezând-o pe umerii lui Farah.

Farah ridică dintr-o sprânceană în timp ce căldura învăluitoare trecu prin cămașa de noapte și direct în piele. Tremura, nu de la frig, ci de la senzația profundă, intensă, de ușurare.

– Kenwick? Îl știi pe omul meu bun la toate?

Nici măcar nu avu decența să pară rușinat, iar Farah se uită direct la el.

– Mai exact, câți oameni din personalul *meu* sunt angajații tăi?

Dorian nu răspunse. În schimb, un braț puternic o ridică până când ea era cuibărită la pieptul lui voinic.

– Pot să merg, îl informă ea, zbatându-se în strânsoarea lui.

– Stai liniștită, îi ordonă, urcând scările.

Ea făcu întocmai, doar pentru că nu voia să fi supraviețuit tuturor întâmplărilor și să moară de la o căzătură pe scări. Nu era momentul acum. Avea câteva lucruri pe care să i le spună soțului ei.

Capitolul 24

– Murdoch! strigă Farah când intrară prin dulapul distrus.

Se zbatu ca să fie lăsată jos, însă Dorian o ținea cu putere.

O grămăjoară de rochii șifonate zăcea pe podea, victime colorate ale unei lupte îngrozitoare. Camera ei era distrusă, de parcă ar fi fost întoarsă pe dos de un hoț care căuta comori.

– Este îngrijit, spuse Dorian.

– Ar putea muri! strigă ea, zbatându-se în brațele lui. Trebuie să merg la el.

Soțul ei îi împlânzi rezistența cu o ușurință jenantă. Bucățile de lemn scârțâiau sub cizmele lui, în timp ce o purta pe holul unde Murdoch stătea în picioare, susținut de Frank și de Tallow. Gemma îi ținea o cârpă într-o parte, iar Farah fu încântată să vadă că materialul nu se umpluse de sânge.

– Nu-ți face griji pentru mine, domniță, o mustră Murdoch. Am destulă carne la mijloc. Glonțul doar a luat puțin din ea, atâta tot.

Ușurarea îi dădu o forță alarmantă, oferind eforturilor ei vigoare. El încă era palid, și transpirația îi strălucea pe sprâncene.

– Murdoch, ai nevoie de un doctor.

– Ba nu. Cu o mișcare a capului, arată că voia să fie dus în camera lui de la capătul holului. Nu e nimic care să nu poată fi reparat cu puțin alcool și câteva cusături. M-a dărâmat mai mult șocul împușcăturii decât glonțul în sine. Mi-e rușine să spun asta. Devin prea bătrân pentru genul ăsta de lucruri.

Disperată să vadă cu ochii ei, se împinse în pieptul ferm al soțului său.

– La naiba, Dorian. Lasă-mă jos!

– Nu. Brațele lui puternice o țineau imposibil de strâns, dar privi încruntat la Murdoch. O să te vadă un doctor, și cu asta, basta!

– A fost chemat un doctor, îi informă Tallow, arătând la fel de rău ca Murdoch, care avea cea mai încăpățânată privire pe care o văzuse Farah vreodată.

– Trimite-l la Lady Blackwell după ce termină cu Murdoch, ordonă Dorian tăios. Și adu un vas cu apă și săpun.

– Nu, nu. Nu te deranja. Nu am fost rănită, insistă Farah. Ai vedea asta dacă m-ai lăsa jos.

Dorian se uită la ea cu o expresie înspăimântătoare de posesivitate și confuzie.

– Nu... pot.

Strigătul voios al lui Murdoch îi surprinse pe toți.

– Du-te să ai grijă de bărbatul tău, Lady Blackwell! Cred că s-a speriat cel mai tare dintre noi toți în seara asta.

Blackwell îi aruncă o privire furioasă ajutorului său, însă nu-l contrazise, în timp ce mulțimea tăcută se concentra la cum să-l ajute pe bărbatul rănit să ajungă în camera lui.

Murdoch avusese dreptate. Deși Farah se oprise din tremurat, mușchii soțului ei încă aveau convulsii, de parcă ar fi fost zgâlțâți de trepidații nedorite. Stătea în mijlocul holului, ținând-o strâns în brațe, arătând ca un bărbat copleșit de prea multe forțe ca să mai poată îndura.

– Camera stăpânului, ordonă Dorian.

– Asta e, zise Farah și arătă spre haosul din camera ei. Du-mă acolo, zise ea și indică înspre camera contesei.

Avea să fie frig din cauza lipsei focului, dar aveau să se descurce.

Singura lumină venea de la luna strălucitoare de primăvară, care trecea prin ferestre și așternea parcă o pătură albă cu argintiu și albastru. Calmul subit și tăcerea îi izbiră pe amândoi, și le luă o clipă să se obișnuiască.

Răsuflările greoaie ale lui Dorian despicară întunericul, împes-trițând noaptea cu o multitudine de emoții pe care Farah nu trebuia să le vadă pentru a le înțelege.

– Poți să mă lași jos acum, îl asigură cu blândețe. Sunt în siguranță.

Îi luă două respirații să răspundă.

– Se pare că nu mă pot depărta.

Întinzând mâna în întuneric, își lipi palma de maxilarul lui încor-dat, acoperit cu o barbă de câteva zile.

– Nu trebuie să te depărtezi.

Ezitant, își coborî brațul de sub genunchii ei până când picioarele ei atinseră podeaua, însă nu îi dădu drumul la umeri.

– A îndrăznit să te lovească.

Vocea sălbatică a lui Dorian nu se potrivea cu tandrețea cu care își plimba un deget pe buza ei ușor umflată.

Farah spera ca el să nu observe. Ar fi trebuit să știe mai bine.

– Nu e nimic, îl liniști ea, apăsându-și mâna de mănusa lui.

– Aș vrea să-l pot reînvia pe nemernic și să îl distrug din nou, mârâi el. Și s-o fac încet.

Farah se lipi de el, înconjurată încă de pelerina lui aspră. El nu se dădu înapoi.

– Farah, te-a atins? întrebă Dorian cu un mormăit chinuitor. Te-a rănit și altundeva?

– N-a fost timp.

– Când am auzit împușcăturile alea, am crezut...

Farah îi opri buzele cu o apăsare blândă a degetelor.

– Hai să nu ne concentrăm asupra terorilor zilei. Își retrase degetele. De ce ești aici, Dorian?

Corpul lui deja tensionat se încordă lipit de ea, mâinile lui apucând-o de umeri cu o strânsoare ca o pedeapsă.

– Nu te prefacă că nu știi. Scrisoarea, mormăi el. Ți-ai găsit deja un amant? Pentru că îți jur pe Hristos, Farah, dacă ții la viața lui...

Degetele ei îi găsiră buzele din nou, speranța începând să se prelingă în pieptul ei.

– Mi-ar fi imposibil să invit pe cineva în pat la atât de puțin timp după ce mi-ai frânt inima, recunosc eu.

– Dar ai fi făcut-o, o acuză el, buzele lui mișcându-se pe degetele ei. Într-un final.

– Așa credeam, șopti ea. Chiar voiam s-o fac, dar mi-a luat șaptesprezece ani chiar și doar să iau în considerație unul după ce te-am pierdut prima dată.

Își lipi capul de pieptul lui voinic, minunându-se de dimensiunea lui.

– Eram rănită și singură când ți-am scris scrisoarea aia. Eram furioasă pe tine pentru că m-ai respins. Voiam un copil mai mult ca oricând, pentru că aveam *nevoie* de cineva care să îmi accepte dragostea. Cineva care o voia. Care mă voia *pe mine*.

Dorian o apucă de umeri și o trase în spate, zguduind-o ușor.

– Cum poți să crezi că nu te vreau?

Farah îl privi cu uimire.

– Mi-ai zis să plec, îi reaminti ferm. Nu te-am văzut și nici n-am mai auzit nimic de tine de două luni.

El își aplecă fața până ajunsese aproape de a ei. Cicatricea albă și ochiul albastru prinseră o rază a luminii lunii, și ce văzu Farah în șanțurile dezolante ale feței lui îi spunea tot ce avea nevoie să știe.

– Îți vreau iubirea, declară el feroce, strângându-i brațele cu degete desperate. Am venit să revendic ce e al *meu*.

Inima lui Farah străluci, și corpul ei se bucură.

– Nu dacă te revendic eu prima.

Se ridică pe vârfuri și îi captură gura, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului său și legându-l de ea.

El stătu înghețat în îmbrățișarea ei preț de o clipă indecisă, după care se topi lângă ea, în jurul ei, trăgând-o aproape în curbură tare a corpului său cu un geamăt adânc de capitulare.

„Da.“ În sfârșit.

Senzația brațelor ei în jurul lui, limba ei care intra în gura lui, corpul ei lipit de al lui, toate astea erau o victorie mai dulce decât și-ar fi putut imagina vreodată. Nu simțise numai dorință și nevoie în sărutul lui, ci și încredere. Un concept străin pentru un bărbat ca Dorian Blackwell. Pentru un băiat ca Dougan Mackenzie.

Un ciocănit ușor la ușa îi întrerupse, iar Dorian se întoarse pentru a o lăsa să intre pe femeia care aducea un vas cu apă proaspătă, prosoape, săpun și o lumânare.

– Vreți să facem focul? întrebă ea.

– Nu, spuse Dorian. Poți să pleci.

– Mulțumim, Molly, adăugă Farah în timp ce femeia făcu o reverență ezitantă și ieși.

Farah păși spre vas, mai mult decât pregătită să se spele de amin-tirea acelei camere secrete groaznic mirositoare și de respirația lui Harold Warrington de pe pielea ei. Dorian o urmă, tăcut ca o șoaptă, stând atât de aproape, că pieptul lui îi mângâia spatele.

– Permite-mi, spuse el cu vocea înăsprită de întuneric.

Farah luă un prosop moale și îl înmuie în apă.

– Nu trebuie să faci asta, nu e nici o problemă.

O mână caldă veni din spate și o acoperi pe a ei. Mănușile lui dispăruseră, și numai pielea masculină cu cicatrici se odihnea pe pielea ei.

– Ba da, trebuie, respiră el în urechea ei.

Noi fiori puseră stăpânire pe corpul lui Farah în timp ce el îi deschise palma și lăsă prosopul să cadă în apă. Fiorii nu aveau însă de-a face cu frica sau cu frigul, ci cu ușurarea. Cu speranța. Farah știa semnificația mișcărilor lui blânde în timp ce îi dădea jos pe-larina de pe umeri. Câteva mișcări delicate, și cămașa ei de noapte ajunse pe podea.

Ochii ei erau împunși de lacrimi fierbinți, privirea fiindu-i înțețoșată până când le dădu voie să îi curgă pe obraji într-un ritm alarmant. El venise după ea. Tocmai când ea credea că totul era pierdut.

Folosindu-și mâinile, acele mâini puternice, rănite, Dorian îi apucă umerii în cea mai delicată strânsoare și o întoarse cu fața spre el. O tandrețe pe care nu o mai văzuse înainte strălucea ireal în lumina obscură a singurei lumânări. Pielea lui lipită de a ei părea, în același timp, străină și familiară. Dorian Blackwell o *atingea*. Din propria lui voință. Nici urmă de frică nu licărea în ochii lui. Nici un pic de repulsie nu îi strângea buzele.

Degetele lui dure îi atingeau obraji.

– De ce plângi? Blackwell învălui primele ei cuvinte către el într-o privire atât de caldă și de sinceră, că Farah îl putea vedea pe Dougan uitându-se la ea prin ochii lui. Ai pierdut ceva?

Lacrimile cădeau mai repede, mai greoi, udându-i degetele cu care îi mângâia fața.

– Da, suspină ea. Credeam că am pierdut singura familie pe care am cunoscut-o vreodată tocmai când o găsisem din nou. Și a fost mai îngrozitor că nu erai mort. Că m-ai alungat.

– Ce prost am fost, spuse el, iar mâna i se ridică și îi atinse maxilarul, degetul mare plutind deasupra vânătaii umflate. Credeam că ești mai în siguranță fără mine. Că făceam și eu o dată ceva nobil. A fost nevoie ca aproape să te pierd... Dumnezeu, Farah, niciodată nu mi-a fost atât de frică. Am crezut că pot trăi fără tine, dar *nu există viață* fără tine. Numai existență. Și asta e un iad mai mare decât ce mă așteaptă după moarte.

Farah aproape că rămase fără suflu.

– Ei bine, suspină ea, dacă te mai apucă tendința de-a face pe nobilul, oprește-te! Ești groaznic când vine vorba despre asta.

Replica ei atrase zgomotul diavolesc de amuzament pe care Farah îl recunoștea ca fiind râsul lui Dorian. El o împinse blând cu palmele până se așază pe cufărul de la piciorul patului.

– Vorbesc serios, îl certă ea în timp ce îl urmări frecând prosopul de săpunul ei preferat cu miros de lavandă și umezindu-l în vas. Își acoperi sânii cu mâinile și încrucișă picioarele, simțindu-se fragilă și expusă. Cum mă poți proteja dacă ești departe?

Cedă în timp ce el trecu delicat prosopul peste buzele și bărbia ei, după care îi șterse lacrimile de pe obraji, apoi șterse urma de apă cu săpun cu o bucată curată a pânzei. Îi observă goliciunea cu o pasiune concentrată în privire, însă îngrijorarea lui părea să cântărească mai greu decât instinctele primare.

– Acum, nu o să mai scapi de mine. Ar fi fost o tachinare dacă ar fi venit din partea unui bărbat mai puțin serios, însă, venind de la Dorian, părea o avertizare cumplită. E posibil să ajungi să regreti asta. Demonii mei o să ne bântuie viețile.

Farah îl apucă de încheietură, oprindu-i mâna și ținându-l cu privirea ca să se asigure că îi înțelegea cuvintele.

– Nu mă deranjează să mă lupt cu câțiva demoni când trăiesc cu regele lor. Apoi zâmbi. Și cred că, după o vreme, o să îi alungăm împreună.

El era tăcut, gânditor, în timp ce continua să o spele. Ochii și mâinile lui descopereau pentru prima dată părți din ea. Părți care, deși de obicei inofensive, deveniseră instantaneu excitante și senzuale sub atingerea lui. Descoperi locuri care o făceau să gâfâie. Pielea sensibilă din partea inferioară a antebrațelor. Panta taliei. Curbura din spatele genunchilor. Curba piciorului și zona dintre degetele de la picioare.

Deși era în mare curată de la baia anterioară, ajutorul lui părea să fie atât un ritual, cât și un lucru practic. Îi spălă frica de pe piele. Pata lăsată de un bărbat malefic. Mirosul care amintea de moarte și de mușegai. Asta în timp ce îi descoperea cu adevărat și pentru prima oară corpul cu degetele, prin vâlul fin al prosopului îmbibat cu apă.

Farah își dădea seama, după respirație și încordarea din gât și maxilar, că se străduia să fie delicat cu ea. Să își ducă sarcina la capăt fără să o agreseze în vreun fel. Era atent, aruncându-i priviri îngrijorate pe sub gene. Îngrijorarea dispăru când văzu invitația tăcută din ochii ei. Era un amestec de nevoie și emoție în momentul când al doilea ciocănit fu urmat de intrarea precipitată a Gemmei în cameră. Înăbușindu-și o înjurătură, Dorian se ridică, așezându-se în fața lui Farah, și deschise gura, pentru a-i zice vreo două prietenei ei.

– Calmează-te! Gemma își dădu la o parte buclele șatene rebele și ridică un halat simplu din bumbac. Am adus asta pentru milady, pentru că doctorul e de cealaltă parte a ușii. Tu l-ai chemat.

– Mulțumesc, Gemma.

Farah se ridică și se întinse după halat. Pe fața Gemmei apărură un zâmbet larg când îi dădu halatul lui Dorian.

– Văd c-ai fost deja examinată, spuse ea și-i făcu cu ochiul.

– Cheamă doctorul înăuntru, spuse Dorian.

Deși doctorul destul de bătrân, Sir Percival Hancock, fu șocat de tratamentul groaznic de care avusese parte Farah și de mica vânătaie, nu dură prea mult să anunțe că era bine și sănătoasă. Îi lăsă un sirop care să o ajute să doarmă și să o calmeze, însă Farah o aruncă în momentul în care acesta ieși din cameră, ca să vorbească cu Dorian despre Murdoch. Văzuse pericolele dependenței de opiu și nu suporta gândul. Dorian se întoarse aproape imediat cu o expresie sălbatică, trântind ușa și stingând lumânarea.

Farah fu uimită de comportamentul lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. E vorba despre Murdoch?

– El e bine.

Dorian ajunsese la ea din doi pași mari și o trase lângă el, asaltându-i gura cu disperare pentru a doua oară în acea seară. O smucitură dură precedă sărutul rece al aerului nopții când halatul ei alunecă pe podea. Fără să se desprindă din sărut, Dorian o luă în brațe și o duse în pat, așezând-o delicat pe el. Retrăgându-se, stătea deasupra ei, așa cum o mai făcuse, privirea lui plimbându-se pe corpul ei în timp ce mâinile i se strângeau în pumni.

– Vreau să te ating.

Lumina lunii îi făcea trăsăturile argintii și ilumina vulnerabilitatea care se afla sub acea cruzime letală. Era din nou băiatul informat, prins între foamete și frică.

Încet, parcă pentru a nu-l speria, Farah se ridică în genunchi.

– Atunci, atinge-mă!

Ochii lui diferiți coborâră spre sânii ei, legănându-se odată cu mișcările ei atente. Limba îi udă buzele, și totuși nu se mișcă.

– Nu ar trebui.

Confuză, Farah își lăsă capul într-o parte.

– Deja ai făcut-o.

Blackwell tresări.

– Nu m-am putut opri. Nu eram în apele mele. Eram înnebunit de îngrijorare.

Își întoarse capul și studie lumina strălucitoare care intra pe fereastră ca un voaior nerușinat. Soțul ei și luna aveau câteva lucruri în comun. Amândoi dominau noaptea. Creau umbre și, totuși, luminau în întuneric.

– Poate ar trebui să cer o baie ca lumea, se oferi el, fără să se uite la ea.

Farah era confuză. Tocmai acum? Era goală, oferindu-i corpul.

– M-am spălat în după-amiaza asta. Și tu m-ai spălat adineauri. Nu am cum să fiu mai curată decât sunt acum.

– Ba da, poți fi. Privirea lui chinuită o întâlnești din nou pe a ei. Te-am atins, Farah.

– Am mai fost atinsă de tine, îți reamintești ea.

– Nu înțelegi, șuieră el printre dinți, și Farah se temea că avea să plece din nou.

– Ai dreptate, spuse ea blând. Tot spui asta, și chiar nu înțeleg de ce ai această repulsie când vine vorba să mă atingi.

– Nu, spuse el și păși către ea, de parcă ar fi vrut să îi explice, dar se opri. Nu e asta.

– Spune-mi atunci, îți îndemnă ea. Merit să știu.

Când luă decizia să o facă, arăta ca un prizonier care se pregătea pentru spânzurătoare. De parcă vorbele lui ar fi putut atrage un final irevocabil. Când vorbi, avea vocea unui bărbat mort:

– O perioadă, am fost cel mai tânăr prizonier din închisoarea Newgate. Cel mai mic. Cel mai moale. Cel mai... slab. Nu o să descriu ce iad atrage acest lucru.

Farah își ținu răsuflarea ca să-și înfrâneze lacrimile, știind că mila ei față de agonia pe care el o suferise l-ar insulta.

– Să spun că a fost un coșmar ar fi o nimica toată. Brutalitatea era copleșitoare. Sexuală, fizică... mentală.

Își ridică ochii către ea, acoperind fiorul de rușine în spatele acestor ziduri de gheață familiare.

– Nu vezi cum m-a schimbat, Farah? Nu numai fizic, ci cu totul.

Conștientă de propria goliciune, Farah nu își urmă impulsul de a-și încolăci brațele în jurul corpului, în caz că mișcarea ar fi trimis mesajul greșit.

– Îmi amintesc conversația noastră de la Ben More, spuse ea cu atenție. Și atunci mi-ai spus asta. Și totuși, uiți că am lucrat un deceniu la Scotland Yard. Știu ce se întâmplă în acele închisori, cum criminalii se exploatează unii pe alții. Îmi frânge inima, Dorian, dar nu îmi schimbă părerea despre tine. Erai tânăr. Erai mic și neajutorat. Se apropie de marginea patului. Acum, nu mai ești așa.

– Ești un afurisit de înger.

Spuse cuvintele astea scoțând printre buze un mârâit.

– Și totuși, încă nu înțelegi. Nu am rămas neajutorat pentru mult timp. M-am răzbunat.

– Da, încuviință Farah. Mi-ai zis despre gardieni, despre ceilalți prizonieri.

– Gardienii, judecătorul au fost norocoși să moară așa rapid.

Se uită în ochii ei fără să clipească, asigurându-se că observa oroarea din fiecare cuvânt al lui.

– Am de plătit toate păcatele comise împotriva mea, Farah. Brutalitatea mea a întrecut-o pe a altora. Eu nu am rănit oameni, i-am distrus. Nu am omorât. Am ucis. Nu am pedepsit, am umilit, până au mai rămas numai cei loiali nouă. Acum înțelegi? Întrebă el. Nu vezi? Oriunde îți ating pielea sacră, degetele mele lasă în urmă sânge și mizerie, ca smoala fierbinte. Nu pot fi îndepărtate. Nu pot să-ți fac asta, Farah. Își trecu degetele prin păr, emoțiile lui vulcanice pregătindu-se să erupă în fața ei. Nu pot...

– Termină, îi ordonă Farah, ținându-și capul sus. Termină și ascultă-mă, Dorian Blackwell!

În ochii lui luci un avertisment periculos, însă buzele i se închiseră.

Farah voia să-l îmbrățișeze mai mult decât își dorise ceva în toată viața ei, dar își strânse pumnii ca să nu strice momentul și să nu îl copleșească. În schimb, îi susținu privirea cu sinceritatea pe care o pune în cuvintele ei.

– Ai supraviețuit, spuse ea ferm. Ai supraviețuit când alții n-au făcut-o. Nu ai avut alte mijloace ca să te ții în viață. Ca să oprești persecuția, a trebuit să devii un bărbat cu inima neagră. Eu nu... aprob violența, dar nici nu pot să te condamn pentru trecut. Mai ales că a fost vina mea că ai ajuns acolo.

– Nu spune asta, mârâi el. Niciodată să nu mai spui asta.

– E adevărat. Uită-te la mine! Sprijinindu-se în mâini, își dezvălui corpul în lumina lunii. M-ai atins, și totuși corpul meu nu e distrus.

Foametea chinuită din privirea lui provacă un fior de speranță și nevoie posesivă, care îi încălziră pielea, în ciuda frigului nopții.

– Al meu e, mormăi el. Nu mai e nimic pur în mine. Nici în corp. Nici în mâini. Nici în suflet. De ce ai vrea așa ceva lângă tine?

– Întunericul pe care îl vezi în atingerea ta e numai în mintea ta, spuse ea blând. Poate putem îndrepta asta.

– E imposibil, se lamentă el, clătînând din cap.

– Apropie-te, îl ademeni ea.

El nu se mișcă.

– Dacă am învățat ceva în viața asta este că nu există întuneric atât de deplin cât să nu poată fi dispersat de o lumină, îi explică ea.

Fața lui se relaxă când ochii îi întâlnește pe ai ei.

– Dulcea mea Farah, expiră el dureros. Tu nu îți poți imagina întunericul. Ești singura lumină pe care am cunoscut-o vreodată.

Cuvintele lui tandre nu se potriveau cu trăsăturile nemiloase, însă Farah tot găsi speranța.

– Trebuie să crezi că lumina mea e mai puternică decât întunericul tău. Așa că lasă-mă să te ating eu pe tine. Și, oriunde îți ating pielea, degetele mele o să curețe sângele și mizeria pe care le vezi și vor lăsa în urmă lumina pe care întotdeauna am vrut să ți-o dau.

El nu îi dădu voie, nu verbal. Dar se întoarse încet pe marginea patului, ținându-și respirația captivă în pieptul lui lat, în vreme ce o nesiguranță prudentă îi scălda ochii. Farah își ținea și ea răsuflarea în timp ce degetele îi atinseră reverul hainei. Delicat, cu multă grijă, desfăcu faldurile descheiate și i-o dădu jos de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea. Purta numai o cămașă neagră, fără lavalieră, desfăcută la guler, și o vestă de culoarea cărbunelui.

– De data asta, nu vreau să mă legi. Îi sărută gâtul, forța pulsând sub buzele ei. Vreau să te ating peste tot, Dorian. Mă lași?

El rămase tăcut și nemișcat; nu îi promise nimic, însă nu făcu nici o mișcare pentru a o opri când se întinse către vestă și o desfăcu cu iscusință. Ochii lui ardeau și străluceau ca piatra vulcanică. Nările i se umflau, și pumnii rămăseseră încheștați.

Farah fu copleșită de nevoia de a-l vedea pe bărbatul înveșmântat în negru. Ascunsese atâtea secrete. Ascunsese tot atât de mult câte dezvăluise ea vreodată.

Acum era momentul să îl expună pe Inimă Neagră din Ben More.

Degetele ei se întinseră către nasturele cămășii lui, însă mâinile îi fură oprite cu o mișcare rapidă.

– Nu, spuse el. Nu pot să fac asta. Nu vrei să vezi...

– Dragă bărbate, spuse Farah și se apropie, până se afla pe marginea patului, iar el îi permise să-și întindă mâinile captive către fața lui. Habar n-ai cât de mult te înșeli.

El clătină din cap.

– Pielea mea. Nu e ca a ta. O să te dezguste.

Farah își aminti de textura stranie pe care o simțise sub cămașa lui în acea zi în grădină.

– Măinile tale sunt la fel, Dougan Mackenzie, șopti ea. Întotdeauna mi-au plăcut mâinile tale, așa rănite și sălbatice cum sunt. Mi-a fost dor de atingerile lor timp de șaptesprezece ani. Îi desfăcu o palmă ca să își lipsească buzele de cicatricile rănilor lui din copilărie. Ai încredere în mine? șopti ea din nou, cu buzele lipite de cicatricile pe care le îngrijise cu atâta vreme în urmă.

Farah se întinse spre cămașa lui, și el, impasibil, îi dădu voie, închizându-și palma ca și cum i-ar fi ținut sărutul în strânsoare. Inima lui Farah bătea mai tare cu fiecare nasture deschis, însă îi lăsă pieptul în umbră până când îl desfăcu pe ultimul și îi scoase cămașa din pantaloni. Cu atenție, dădu cămașa și vesta jos de pe munții umerilor lui puternici și le coborî pe umflăturile brațelor lui. Nu tăieturile și cicatricile care îi mutilau corpul o făcură să ofteze, deși simți durerea fiecăreia, ci frumusețea fără egal a fizicului său. Corpul lui Dorian era făcut de un zeu antic al războiului. Nici o sculptură grecească nu se putea compara, nici un artist nu ar putea recrea masculinitatea netedă, acaparatoare care pulsa în priveliștea complexă a pieptului său.

– Ești frumos, se minună ea.

Capul lui se întoarse într-o parte, de parcă primise o palmă.

– Nu fi crudă, spuse el aproape împietrit.

Măinile ei tremurau când se întinse spre el, nu de frică, ci din cauza anticipării. Prima oară când simți că îl atinse cu adevărat pe soțul ei fu când își puse mâna peste umflătura tare a pieptului său, fix în dreptul inimii.

Mușchiul zvâcnea sub atingerea ei. Farah urmă o tăietură ieșită în evidență, de la sfârc până peste coaste. Cealaltă mână a ei găsi pe celălalt umăr o zonă mare de piele care părea să fi fost arsă în urmă cu mult timp.

– Îmi pare rău pentru tot ce ai îndurat.

Nu putea vedea toate detaliile rănilor lui la lumina lunii, și era mulțumită de asta. Unele erau ascunse în umbră. Deși o dureau sufletul, o picătură fierbinte de dorință înflori între picioarele ei, iar mușchii de acolo începură să zvâcnească ritmic.

– Atingerea mea nu o să-ți aducă niciodată durere, jură ea, trecându-și ușor mâinile peste întinderea pieptului lui.

Ochii lui Dorian se închiseră, ca și cum nu putea face față acelui moment. Respirația îi era sacadată și greoaie, iar inima lovea ca tropotul de copite al unui cal de curse sub palma ei. Își ridică mâinile să le acopere pe ale ei, părând să le tragă departe de pielea lui. Însă nu făcu asta.

Farah își dădu seama că asta îi oferea lui senzația de control. Faptul că participa activ la experimentul ei și o putea ghida să-l atingă sau permitea explorarea ei, în funcție de cum îl afecta.

Conștientă de ezitarea lui, îi mângâie pieptul și se opri să exploreze fiecare protuberanță a mușchilor încordați ai abdomenului său. Găsi mai multe tăieturi și cute, dar le ignoră, concentrându-se asupra bărbatului din spatele cicatricilor.

Pantalonii îi atârnau jos pe șolduri, și ea își lăsă degetele să se plimbe deasupra lor. Mâinile lui se lăsară jos, și respirația ei se înțeți când atinse dovada de netăgăduit a bărbăției și a dorinței lui. Îi plăcea să îl simtă. Fierbinte ca un fier de marcat, așteptând eliberarea.

Corpul lui zvâcni și respirația îi rămase captivă în gât, în timp ce ea explora forma lui acoperită de material. Apăsând un alt sărut de gâtul lui, urmă cu buzele valea din mijlocul pieptului lui.

– Mâinile mele o să-ți ofere numai plăcere, promise ea, degetele ei curioase ocupându-se de pantaloni.

El îi gemu numele în timp ce gura ei urma poteca ispititoare făcută de mâinile sale cercetătoare. Când ajunse cu buzele la bariera de material al pantalonilor, el făcu un pas brusc în spate.

– Ce crezi că faci? întrebă el aspru.

– Vreau să te gust, recunosc Farah, simțind cum fierbințeala îi atinge obraji. Așa cum tu m-ai gustat în acea primă noapte.

Ochii lui se măriră, mușchii brațelor încordându-se cu o tensiune intrigantă.

– N-nu, se bâlbâi el. Asta e... Nu.

Farah prinse cureaua cu un deget și îl trase spre ea.

– Ba da, răspunse ea provocator. Nu o să-mi refuzi asta.

Ultima rezistență căzu sub mâna ei, și ea îi trase ușor pantalonii peste șolduri, cămașa căzând pe podea odată cu ei.

Fibre de mușchi încordați duceau de la șolduri spre locul de unde mädularul lui gros se îndrepta spre ea. Lumina lunii ascundea detaliile lăncii din carne, dar se întinse spre el cu degete delicate, conștientă de fierbințeala umflată și de duritatea de oțel peste care avea să dea.

– Farah.

Numele ei se rostogoli aproape incoerent de pe buzele lui în timpul unui icnet torturat.

– Nu. Dacă o să... mă pierd în gura ta?

Gândul era atât de scandalos, atât de imoral, că Farah fu zguduită de un val de dorință fierbinte. Atât de fierbinte, că trebui să își încordeze pumnul în pătură ca să nu își atingă carnea arzătoare dintre propriile coapse.

– Tu, bărbate, ești infamul Inimă Neagră din Ben More, îi spuse cu o voce pe care abia o recunoscuse ca fiind a ei, atât de răgușită devenise de la dorință. Poți să te pierzi unde vrei.

Înjurăturile pe care le spuse el când ea își lipi buzele de capul gros al mădularului lui nu erau toate în engleza reginei. Cel puțin asta credea Farah, și era destul de sigură că le auzise pe toate.

Avea gust de sare și de păcat.

Smucitura șoldurilor lui când se aplecă peste ea îl împinse în gura ei cât de mult putea ea să-l primească, și tot nu încăpu nici pe jumătate.

– Farah, mormăi el. La naiba!

Neștiind sigur cum să continue, Farah se retrase și fu fericită când o undă de mișcare păru să curgă inconștient pe spinarea lui și să-l apese mai adânc în gura ei înainte să se retragă. Farah își lăsă limba să îl exploreze. Șanțul ciudat de dedesubt. Cuta înlăcrimată de pe vârful capului striat. Pielea de pe vârf și rigiditatea fermă a mădularului.

Mâinile lui se odihneau pe buclele ei și apoi se înfingeau în ele. Degetele puternice îi împingeau scalpul într-o cerere erotică. Ori cât îl tulbura un act pe Dorian Blackwell, nu rămânea pasiv prea mult timp.

Scoase un zgomot tăios când ea începu masajul ritmic cu limba, și până și vocabularul de bază păru să-l abandoneze. Mădularul lui zvâcnea în gura ei. Umflat și alunecos de la umezeală.

Mâinile i se încordară în părul ei și o traseră de pe sexul lui.

– Oprește-te, mârâi el. O să... *Dumnezeule!*

– Poți, îl încurajă ea, îmbătată cu putere, excitată până în punctul nebuniei de plăcerea lui. Dă-mi voie!

Farah se bucură de puterea mușchilor lui când se aplecă să o ridice de lângă el.

– Întinde-te pe spate, îi ordonă. Acum!

Cu buzele umflate despărțite de forța respirației, alunecă pe pătură, uitându-se uimită la bărbatul cu care se căsătorise. Orice urmă de vulnerabilitate băiețească dispăruse. În locul ei, era un turn de mușchi și dorință. Farah tremură, parțial din cauza senzației mătăsoase a materialului rece de sub pielea ei, însă în cea mai mare parte din cauza caracterului inevitabil al bărbatului care urma să o facă a lui. Dorian se sui peste picioarele ei, cu umerii încordați și capul plecat, cufundându-se pentru a-și plimba respirația fierbinte peste despicătura udă dintre coapsele ei. Făcând o pauză, își lipi obrazul de cuibul moale de păr, iar Farah gemu, genunchii desfăcându-i-se din propria lor voință.

Spre surprinderea ei, el continuă, barba lui zgâriindu-i pielea de pe abdomen, apoi valea dintre sâni și, în cele din urmă, pielea ultrasensibilă a gâtului. O mână mare se plimbă pe coapsele ei, trăgându-le spre șoldurile lui și fixând-o acolo.

– O să devorez fiecare bucățică din tine, îi mârâi în ureche, trimițându-i foc prin sânge, incinerând orice gând coerent pe care l-ar mai fi putut avea. Însă mai întâi...

Mădularul lui se așază în dreptul crăpăturii ei pulsânde, iar Farah nu putu decât să scoată gemete de dorință înainte ca el să-și găsească drumul și să alunece înăuntru cu un icnet.

Respirația fierbinte îi mângâie obrazul, dar se atingeau numai unde erau corpurile lor unite. Plană deasupra ei pentru o eternitate, ținându-și pieptul incredibil departe de ea, ca și când s-ar fi luptat cu ceva. Dacă nu se mișca în curând, avea s-o ia razna.

– Dorian? șopti Farah, încordându-și mușchii intimi în semn de încurajare.

– Atinge-mă, Zâno! Cuvintele se chinuiră să iasă din el, ca și cum își forțaseră evadarea printr-un gât înțepenit. Poți să mă atingi.

Farah eliberă prima răsufare adevărată în două luni. Cuvintele lui o topiră. O atinseră cum nici nu credea că era posibil. Era un privilegiu care nu i se mai permisese nici unei femei. Nu mai fusese oferit altei ființe umane. Îi cuprinse fața cu ambele mâini, prima oară trăgându-l în jos pentru un sărut tandru. Apoi își trecu brațele sub ale lui și le încolăci în jurul spatelui său, trăgându-l să își odihnească greutatea pe corpul ei. El se crispă la contactul corpurilor lor. Carnea aluneca pe carne, și un moment electric de fuziune păru să îi tulbure pe amândoi.

– Stai cu mine, îl încurajă ea. Lasă-mă să-ți simt pielea mișcându-se peste a mea.

– Da, șuieră el, mișcându-și în sfârșit buzele.

Fiecare icni când centrul strâmt al feminității ei îl ținu strâns în vreme ce el se retrăgea și îl primi adânc în clipa când reveni.

Farah se ținu de mușchii imposibil de puternici ai spatelui lui, simțind mai multe întreruperi ale pielii netede. Îl sărută mai apăsător, revărsându-și toată dragostea în el.

Dorian bău de pe buzele ei și se împinse mai adânc, înălțimea lui făcând uniunea gurilor lor dificilă dacă corpurile lor voiau să stea lipite. Farah își îngropă fața în gâtul lui, nedorind ca senzația magnifică a cărnii lui contopite cu a ei să se termine. El intră adânc în ea, încordându-și spinarea în împunsături încete, atente.

Ea deveni o creatură a nevoii pure, a dorinței fără sfârșit și a apetitului rușinos. Oasele ei se bucurau de greutatea lui. Sexul ei lua înfometat fiecare bucată din el, întinzându-se și ridicându-se ca să îl primească pe bărbatul pe care îl iubea.

– Ești atât de caldă, gemu el. Atât de moale.

Lipit de părul ei, îi spuse și alte lucruri incoerente. Îi făcu jurăminte. Gâfâi blesteme. El era jaguarul ei, mișcările lui fiind atât de sprintene și de grațioase. Corpul lui perfect și puternic. Își ridică soldurile, gemetele ei devenind rugăminți. Mâinile ei se plimbau curioase în josul spatelui său tensionat pentru a prinde fesele care se încordau și se relaxau.

Valul de extaz o copleși atât de rapid și o ridică atât de sus, că aproape rată spasmele violente ale soldurilor lui în timp ce el se mai îngropă în ea numai de câteva ori, până când se cutremură convulsiv și îi îngropă numele în plapumă.

„Zâno. Zâna mea.“

Capitolul 25

Dorian stătea gol pentru prima oară de când își putea aminti, bucurându-se de senzația aerului rece pe pielea încinsă de mișcare și

plăcere. Își încreți nasul când o buclă argintie îl gădilă, dar nu voia să îi dea drumul femeii lipite de pieptul lui nici măcar ca să miște bucla cu pricina.

Nu știa cât stătuseră în tăcere; destul de mult ca luna să se mute dintr-o parte a ferestrei în cealaltă. Respirația lor încetinise, și mici înțepături de frig îl făcuseră să se gândească să o învelească. Însă ar fi însemnat să se miște, și nu suporta ideea despărțirii de corpul ei nici măcar o clipă. În plus, era destul de sigur că ea adormise, și ar fi murit înghețat înainte să o deranjeze.

Cum trăise două luni fără prezența ei? Cum supraviețuise *șapte-sprezece ani* de iad adevărat? Era ca și cum fibrele care îi formau corpul aveau nevoie de apropierea ei ca să funcționeze.

Nu numai că îi suportase atingerea în seara aceea, dar se și bucurase de ea. Avusese dreptate. Farah nu putea fi coruptă niciodată, era prea pură ca să fie atinsă de întunericul lui. Dar el se simțea mai puțin revoltător, ca și cum unele fisuri din sufletul lui fuseseră vindicate de mâinile ei.

Dorian închise ochii, certându-se pentru prostia lui. În tot timpul ăsta, nu se temuse de ea, ci de el. Se temuse că intimitatea avea să scoată la suprafață temerile violente ale anilor din închisoare.

Ar fi trebuit să știe mai bine de atât. Era vorba despre *Zână*. Sufletul lui își *amintise*. El era un criminal, un bărbat violent, dar și-ar fi tăiat propriul gât înainte să rănească un fir din capul ei.

Își imaginea dorința din ochii ei când îi expusese corpul. Aprecierea sinceră. Dorința pentru ea nu îl făcuse să se simtă vulnerabil și slab. Ci puternic. Viril. Ca și cum ar putea cuceri stelele și toate forțele necunoscute aflate dincolo de ele.

– Sper că-ți dai seama că Madame Sandrine o să fie foarte supărată pe tine, spuse ea căscând leneș.

Îi mirosi buclele, inhalând atât de adânc mirosul de lavandă, încât spera să se fi imprimat în străfundurile plămânilor săi.

– Credeam că dormi, șopti el, amuzat de primele ei cuvinte.

Probabil încerca să-l relaxeze după intensitatea a tot ce se întâmplase. Îi era atât de dragă.

– Nu încerca să schimbi subiectul, îl certă ea cu un ghiont. Va trebui să răspunzi pentru distrugerea întregii mele garderobe într-o singură noapte.

Măinile lui se plimbau pe pielea mătăsoasă a spatelui ei, creând fiori de frig. Nu avea să se sature niciodată să o simtă. Niciodată nu avea să se oprească din a se minuna de moliciunea ireală a pielii ei de zână. Era ca și cum ai mângâia un miracol. Ca și cum ai ține un înger. O astfel de femeie nu-și avea locul pe pământul ăsta blestemat.

– Nu o să ai nevoie de haine ceva timp, o informă el. Am de gând să te țin goală cât timp o să pot.

Ea se trase din îmbrățișarea lui pentru a se arunca dramatic pe spate, cu o mână la frunte.

– Poate ar trebui să te gândești totuși la un harem de curtezane, oftă ea. Nu cred c-o să supraviețuiesc în patul infamului Inimă Neagră din Ben Moore.

Dorian se roti pe o parte, ca să domine carnea ei expusă, mâna lui mângâind zona de sub un sân perfect, care îi distrăgea atenția.

– Vrei să mă ajuti să le selectez? întrebă relaxat.

Ea îi dădu mâna la o parte cu o privire periculoasă.

– Sigur că nu, pufăi ea, glumind numai pe jumătate. O să-i scot ochii oricărei femei care îndrăznește să te atingă.

Mâna lui Dorian se reuni cu sânul ei, degetele lui făcându-și drum către celălalt.

– Habar n-aveam că ești așa nemiloasă, Lady Inimă Neagră, o tachină, lingând sfârcul și apoi suflând spre el pentru simpla bucurie de a-l vedea întărindu-se.

– Vai, da! Am împușcat un bărbat, să știi, și am înjunghiat un altul. Pot fi destul de periculoasă când trebuie.

Dorian își reveni, plămânii lui dezumflându-se în timp ce-și plimba mâinile mari pe linia delicată a brațului ei. Fu străfulgerat de cât de fragilă era, de cât de ușor de distrus, de cât de ușor de pierdut.

– Să fii femeie e terifiant tot timpul?

Zâmbetul lui Farah dispăru, însă o strălucire jucăușă persista în ochii ei dulci, argintii.

– Ce întrebare! Ce vrei să spui?

– Ești atât de moale, de fragilă, se minună el. Ca o bucățică dintr-o delicată rară care așteaptă să fie mâncată. Și noi, bărbații, nu suntem mai buni decât lupii – nu, decât vulturii. Niște afurisiți de prădători, spuse el. Cum vă faceți voi, femeile, curajul să ieșiți din casă? Ba, și mai mult, de ce permit eu asta?

Se gândi la toate pericolele care o pășteau în lumea asta, în afara brațelor lui, și palmele începură să-i transpire.

Ea îi trasă cicatricea lungă, făcută de lama unui pirat de pe doc în urmă cu mulți ani.

– Nu crezi că lași experiențele tale singulare de viață să îți cam afecteze viziunea? Am trăit printre criminali periculoși și boemi aproape douăzeci de ani fără să fiu atacată. Pasiunea încălzi argintul irișilor ei într-un gri-verzui mai închis. Și, în plus, îmi place să fiu prada ta.

Experimentă din nou acel instinct neliniștitor de posesie pe care îl simțise prima oară în biblioteca din Applecross.

– Numai a mea, declară el către noapte.

– Am fost numai a ta, încuviință ea.

El o privi, cu inima în gât.

– Te... iubesc, Farah.

Ea clipi rapid, și ochii i se încețoșară.

– Și eu te iubesc, Dorian.

El îi prinse bărbia, forțând-o să îl privească în față.

– Nu înțelegi. Întotdeauna te-am iubit. Din momentul în care te-am văzut în acel cimitir, te-am iubit cu forța unui bărbat. Cu o asemenea intensitate, că m-a speriat mai mult decât îți poți imagina.

Spre mirarea lui, ea păli, o cută de îngrijorare apărându-i între sprâncene.

– Pur și simplu nu ți-ai dat seama?

– Întotdeauna am știut.

Îi prinse bucla cu degetul, lucru la care visase ani întregi și pe care plănuia să îl facă pentru tot restul vieții.

Cuta se adânci.

– Atunci, de ce ai negat? De ce mi-ai frânt inima când ți-am oferit-o?

Rușinea îl împunse, și nu putu s-o privească în ochi.

– În lumea mea, faptul că îți pasă de ceva e o slăbiciune pe care dușmanii o pot folosi împotriva ta.

– Nu-mi pasă de asta. Farah îi acoperi mâna cu a ei. Ce altceva?

– E ce am spus mai devreme, bombăni ei, încercând să găsească cuvintele care să exprime profunzimea disfuncției lui. Am fost... sunt stricat. Nu numai că mi-e frică să nu-ți fac rău în somn, dar, și dacă îmi permit să iubesc, să sper, forța iubirii mele o să te

consume, o să te distrugă cumva. Nu știu. O să te sufoce sau o să te scârbească.

Ea îi alină agitația cu o atingere, și lui îi plăcu faptul că nu se mai ferea, ci se topea în căldura mângâierii ei.

– Dragostea nu face asta, șopti ea, ridicându-și capul ca să îl sărute în dreptul inimii. Bineînțeles că te consumi, însă dragostea – dragostea adevărată – nu distruge și nu sufocă. E opusul slăbiciunii. Dragostea întărește. Eliberează. Se lipește de fiecare fibră a ființei tale și întărește locurile în care ești... stricat. E necesară corpului și sufletului ca mâncarea sau apa. Nu ar putea să mă dezguste. Pot doar să fiu umilă și șocată de cel mai prețios dar al iubirii tale. Vocea i se frânse, și ochii vărsară lacrimi pe care le ținuse în frâu. Asta mi-am dorit cel mai mult în lumea asta, din momentul în care te-am văzut. Furios și rănit în cimitirul Applecross. Am vrut să te păstrez, să te țin așa și să te învăț ce e dragostea.

Gâtul lui Dorian îl ardea. Cuvintele ei. Ochii ei. Lacrimile ei. Nu putea să le privească fără ca inima lui să se mărească până când pieptul risca să-i explodeze. Cu maxilarul încordat, clipi să alunge ceața străină pe care o simțea în ochi.

Speriat, se ridică, gata să plece.

– Dorian, nu! Farah îl șocă în clipa când își aruncă piciorul lung, moale, peste el, înfășurându-și corpul în jurul lui atât de strâns, că ar fi trebuit s-o rănească pentru a scăpa. Nu fugi de asta!

– Farah, murmură el, avertismentul pierzându-se în barajul de emoții care i se înghesuiau în gât.

– Ești al meu, Dorian Blackwell, spuse ea cu o expresie de posesivitate sălbatică, ce nu se potrivea feței sale angelice. Numai al meu.

El îi gustă sarea de pe limbă când o sărută, simțind o umezeală rece pe obraji când îl primi în corpul ei, strângându-și picioarele în jurul trupului său.

El o strânse, ea se agăță. Măinile lor se plimbau și explorau. Nu dură mult până când plăcerea înflori și sângele cântă. O explozie simultană atât de dulce și de prelungită distruse orice barieră rămasese între ei, unindu-le sufletele și vocile într-un cântec arhaic de extaz. Dorian îi ținu corpul înconjurat în jurul lui în timp ce își făcea loc sub plapumă. Odată așezați, îi sărută pleoapele.

– Te iubesc. Obrajii ei. Te iubesc. Curbura umărului ei. Te iubesc.

Ea își înalță capul, un zâmbet luminos expunându-i dantura perfectă.

– Mă bucur că te-ai obișnuit cu declarația asta. Va trebui s-o spui cel puțin o dată pe zi. Pentru restul vieților noastre.

El deja își propusese asta, dar ridică din sprâncene surprins, bucuros că ea revenise la starea jucăușă.

– În fiecare zi, zici?

– Și mult mai des în zilele când sunt supărată pe tine, îl avertiză ea.

– De ce o să fii supărată pe mine?

Ea îi aruncă o privire fermă.

– Crede-mă, se va întâmpla.

Râsul lui părea străin chiar și propriilor lui urechi.

– Zâno? murmură el, o lene moleșitoare trecându-i prin oase, în vreme ce corpul ei mic îl încălzea.

– Daaa? Și ea se chinuia cu propriile-i pleoape greoaie, neputând să le deschidă destul de mult cât să îl vadă bine.

– Te iubesc.

Ea căscă și îl mângâie pe piept.

– Mi-ai mai spus.

– Am spus-o ca Dorian. Dar trebuie să-ți zic o dată pe zi și ca Dougan.

Bărbia îi tremură, dar de data asta lacrima care i se scurse pe obraz nu era de tristețe, ci de bucurie, și el i-o sărută și se mișcă să o dea într-o parte și s-o lase să doarmă.

– Uneori, mă privești când dorm, nu-i așa? îl întrebă, mai atentă de data asta.

Dorian nu-i răspunse.

– N-ai putea să faci acest lucru în seara asta, dar să mă și ții în brațe?

– Nu ar trebui...

Ea îi puse o mână pe piept, ținându-i spatele captiv în pat.

– Stai!

– Dacă te rănesc...

– N-o s-o faci, insistă ea și își lipi obrazul de al lui, picioarele ei fiind încă peste el.

Adormi într-o clipă, ca atunci când erau copii.

Dorian rămase treaz și o privi. Frica lui se topi într-o revelație. Ea nu era slăbiciunea lui. În toată viața sa, ea fusese sursa puterii lui, și acum, că erau reuniți, putea cuceri orice. Chiar și trecutul.

— Tâlharul de inimi —

Mai ales viitorul.

Dorian închise ochi, identificând spațiul din sufletul lui ca fiind pace. Pace și speranță. Înainte să-l cuprindă somnul, îi șopti la ureche un jurământ pe care avea să îl repete noapte de noapte, până când timpul avea să-și spună cuvântul.

*Inima mea te fac
La răsărit de lună.
Să te iubesc și să te onorez,
De-a lungul vieților noastre.
Să renaștem,
Sufletele noastre să se întâlnească și să se recunoască.
Și să iubim din nou.
Și să ne amintim.*

Epilog

– Pentru numele lui Dumnezeu, Blackwell, nu te mai tot plimba și mai bea un pahar! bâigui Murdoch, lovindu-l pe Tallow, care îi făcea semn să tacă. Faci camera să se învârtă cu plimbatul tău dintr-o parte într-alta. Dacă nu te potolești, o să mi se facă rău.

– Cccred că whisky-ul face camera să se învârtă.

Tallow luă sticla de la Murdoch și i-o dădu lui Frank Walters, care, la rândul lui, i-o întinse lui Christopher Argent.

– Lady Blackwell a cerut să fii amețit înainte să intri să o vezi. Eu îmi respect promisiunea, spuse Murdoch.

Dorian se opri din plimbatul în sala din Ben More doar ca să se uite încruntat la ajutorul lui beat. Alesese acest spațiu deschis ca să aștepte nașterea deoarece tapiseriile amortizau strigătele ei.

– De când a început toată lumea din castelul ăsta afurisit să asculte ordinele altui Blackwell? mârâi el, înfuriat că fusese dat afară din camera nașterii de soția lui și de un cârd de femei autoritare.

Stătea în drum, îi spusese ră. În răutătea lucrurile cu privirile furioase și ordinele pe care le dădea, spusese ră.

Nu se uitase urât, fir-ar să fie!

Cu o mișcare ușoară, Argent turnă tuturor câte un pahar de cristal cu băutură și îi înmână unul lui Dorian.

– E cel mai bun scotch de la moșierul Ravencroft, spuse el cu voce întunecată și bogată ca băutura din paharele lor. Ți l-a trimis special pentru această ocazie. Acum, nu te mai tot încrunta și ia o gură!

– Nu mă...

– Am terminat!

O voce puternică răsună în sala mare, și toți foștii deținuți de la Newgate își feriră privirea cât de repede putură, studiind tapiseriile sau bocancii cu mare interes.

Dorian termină băutura și își puse paharul jos în timp ce un ghem de bucle negre și mâini lipicioase îi sări în brațe.

– Tati, dacă mi-a făcut biscuiți și gem de piersici!

Faye, fiica de patru ani a lui Dorian, își lipi mâna murdară de mâncare de ochiul cu cicatrice.

– Văd asta, zise Dorian amuzat și o ridică, ținând-o aproape de pieptul lui în timp ce picioarele ei grăsuțe îi atingeau coastele.

– Nu poți să vezi! îi reaminti ea cu jale. Îți acopăr ochiul de zână.

Dorian râse, trăgându-și fiica mai aproape, pentru că asta calma frica paralizantă din inima lui.

– Așa e, dar cu siguranță pot să simt gemul pe care mi-l întinzi pe față.

O sărută pe obrazul cald, care avea gustul gemurilor incredibile de piersici ale lui Frank Walters. Crezuse că avea să se sature până acum de jocul ăsta. Îl inventaseră când era mică și se speriasse de ochiul lui de un albastru lăptos, cu cicatrice. Îi spusese că ea și mama ei erau zâne, iar el avea un ochi magic, ca să le poată vedea, deoarece ele puteau alege să fie invizibile pentru oamenii din jur, însă el le putea vedea întotdeauna. Acum, când era pusă pe șotii, îi acoperea ochiul ca să se „ascundă” de el.

– Blackwell, cu cine vorbești? întrebă Argent pe un ton exagerat. Nu văd pe nimeni.

Toată lumea din castelul Ben More și de la Northwalk Abbey se prefăcea că nu o vedea pe fată când venea. Dorian fu surprins de faptul că Argent intrase în joc, însă cel mai mortal asasin din Londra părea să fie plin de surprize, chiar și după toți acești ani, una dintre surprize fiind soția pe care și-o alesese.

– Nu fi invizibilă azi, micuță Faye, mama ta naște un copil, o ademeni Dorian.

– Of, bine. Fetița oftă, minunații ei ochi cenușii strălucind la el când își luă mâna de pe ochiul lui. Nu sunt invizibilă.

Toată lumea fu șocată de apariția micii zâne în brațele lui Dorian și apoi cu toții o salutară pe Faye Marie așa cum se cuvenea, lucru care o amuză.

– Tati, pot să-mi numesc sora mai mică Kitty?

– Vrei să-ți numești sora după o pisică? întrebă el, acceptând propusul întins de dădacă.

– Nu fi absurd! Fetița râse în timp ce el o ajuta să curețe substanța lipicioasă de pe mâini. Vreau să o numesc după toate pisicile.

Își deschise brațele larg, cât să cuprindă toate creaturile vii, și aproape îi sări din brațe în exuberanța ei.

– Bineînțeles că asta vrei, mormăi el amuzat.

Zâmbetul ei se luminează și mai mult, dacă asta era posibil.

— Asta a spus și mamă.

Gemma apărură în capul scărilor.

— Soția ta vrea să te vadă.

— E bine? întrebă el, strângându-și fiica la piept până când aceasta începu să se agite.

Buzele Gemmei se despicară într-un zâmbet larg, însă făcu doar un gest către cameră.

— Uită-te cu ochii tăi.

Inima îi bătea cu sălbăticie când urcă scăările câte două sau trei deodată, Faye țipând cu încântare în urechea lui.

Când ajunsese în cameră, moașa, o femeie de vârstă mijlocie atât de slabă și de firavă că nu înțelegea cum de oasele nu i se frângeau, îl făcu semn din ușa dormitorului. Dorian o găsi pe Farah rezemată de un munte de perne, cu ochii încheiași, dar zâmbind. Ușurarea trecu prin el ca o furtună de foc, și, pentru o clipă, se întrebă dacă avea să leșine. Zâna lui fusese spălată și avea așternuturi curate, părul ei, împletit strâns înainte de naștere, având acum un halou de bucle umede. Arăta ca un înger care urma să se afunde într-un nor de așternuturi albe și moi.

— Intră, iubirea mea, îl încurajă ea. În brațe ținea un ghem mic, pe care îl strângea la piept. Vino și fă cunoștință cu fiul nostru!

— Fiul?

Se simți ridicol, dar, cumva, nu se gândise niciodată că urma să aibă un băiat. Faye Marie fusese atât de sigură că urma să aibă o soră, încât, într-un fel, îi convinsese și pe părinții ei că așa avea să fie. Se uită în jos și întâlni privirea surprinsă a fiicei lui.

„Un fiu.“

Tocmai se obișnuia să fie lipsit de putere în fața voinței sălbătice a creaturi feminine care abia îi ajungea la genunchi. Chiar dacă mica lui Faye avea buclele angelice ale mamei ei și ochi cenușii blânzi, părul negru și tendința de-a nu respecta regulile arătau că era negreșit o Blackwell. Însemna totul pentru el, un amestec dinamic de curiozitate, neastâmpărare și dragoste necondiționată. Îi furase inima din primul moment când o văzuse. Își știa rolul, locul în viața ei. Să o iubească. Să o protejeze cu propria lui viață. Să îi ofere adăpost și educație.

Dar un băiat? Cum avea să îl învețe un om ca el să devină bărbat? Panica îi împunse pieptul, și trebui să se împotrivească petelor întunecate care îi jucau în fața ochilor.

Faye Marie se agită ca să fie pusă jos, și Dorian o lăsă să-i alunece pe picior și să fugă lângă pat.

Farah ridică pătura moale ca să descopere o față roz adormită și un pumn imposibil de mic. Dorian nu-și putea mișca picioarele.

– Nu e frumos? șopti ea.

– Nu chiar, spuse Faye destul de dramatic. E atât de roșu și de zbârcit!

Farah scoase un râset ușor, ostentiv.

– O să arate mai bine peste câteva zile.

– Sper. Faye se întoarce spre Dorian și îl trase de mână. Hai să vezi, tati!

El o lăsă să îl conducă lângă patul lui Farah, unde se așeză delicat pe plapumă, încercând să-și aducă aminte cum să clipească. Cum să respire. Încă îl uimea faptul că plăcerea pe care el și Fairy o împărtășiseră avea un rezultat așa extraordinar.

Viață. Pusese viață în ea, iar ea, în mod miraculos, crease o altă persoană pe care să o iubească. O altă persoană care să le ofere dragoste. Întinse o mână tremurândă către fiul său, acoperind mâna cu care ea ținea spatele băiatului. Dumnezeuule, dar era mic, corpul fiindu-i aproape în întregime acoperit de degetele întinse ale lui Dorian. Zâmbetul pe care i-l aruncă Farah conținea mândria unei legiuni de cuceritori și toată dragostea unui sfânt.

– Numele lui e Dougan.

Inima lui, care bătea cu putere, se opri. Dorian se uită la ea, neștiind cum să facă față emoțiilor care treceau prin el.

– Poftim?

– Dougan Mackenzie Blackwell, îi spuse ea blând, dar ferm. L-am numit după băiatul care merită o a doua șansă la copilărie. Și poate, prin el și prin mica noastră Faye, Dougan și Zâna vor putea trăi toată fericirea și magia unei copilării de care n-au avut parte.

Așa cum se întâmpla de obicei când era cu Farah, nesiguranța și frica dispăreau, fiind înlocuite de dragostea care se revărsa din atingerea ei.

– Nu am pierdut nimic, spuse Dorian în timp ce întinse mâna către soția lui și îi răsuci o buclă în jurul unui deget. Mi-am găsit Zâna, și asta e toată magia de care o să am nevoie vreodată.

Mulțumiri

Vocația scrisului poate fi o îndeletnicire foarte solitară și, pentru un scriitor, persoanele care să îi ofere sprijin, critici constructive și încurajări sunt neprețuite. Cynthia St. Aubin, Tiffinie Helmer, Janet Snell, vă mulțumesc că mi-ați fost zi și noapte alături. Am avut privilegiul de a putea conta pe voi atât în plan personal, cât și profesional, iar asta a însemnat enorm pentru mine.

Una dintre cele mai frumoase zile din viața mea a fost cea în care impresara Christine Witthohn m-a sunat și s-a oferit să mă reprezinte. Dincolo de faptul că e un impresar fabulos, este și o prietenă incredibilă.

Aș fi nerecunoscătoare dacă nu le-aș mulțumi și Monicăi Patterson, Alexandrei Sehulster și echipei de la St. Martin's Press pentru răbdarea lor și pentru efortul extraordinar pe care l-au făcut pentru această serie.

Și îți mulțumesc ție, dragostea mea. Eroul meu. Ești totul pentru mine.